

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

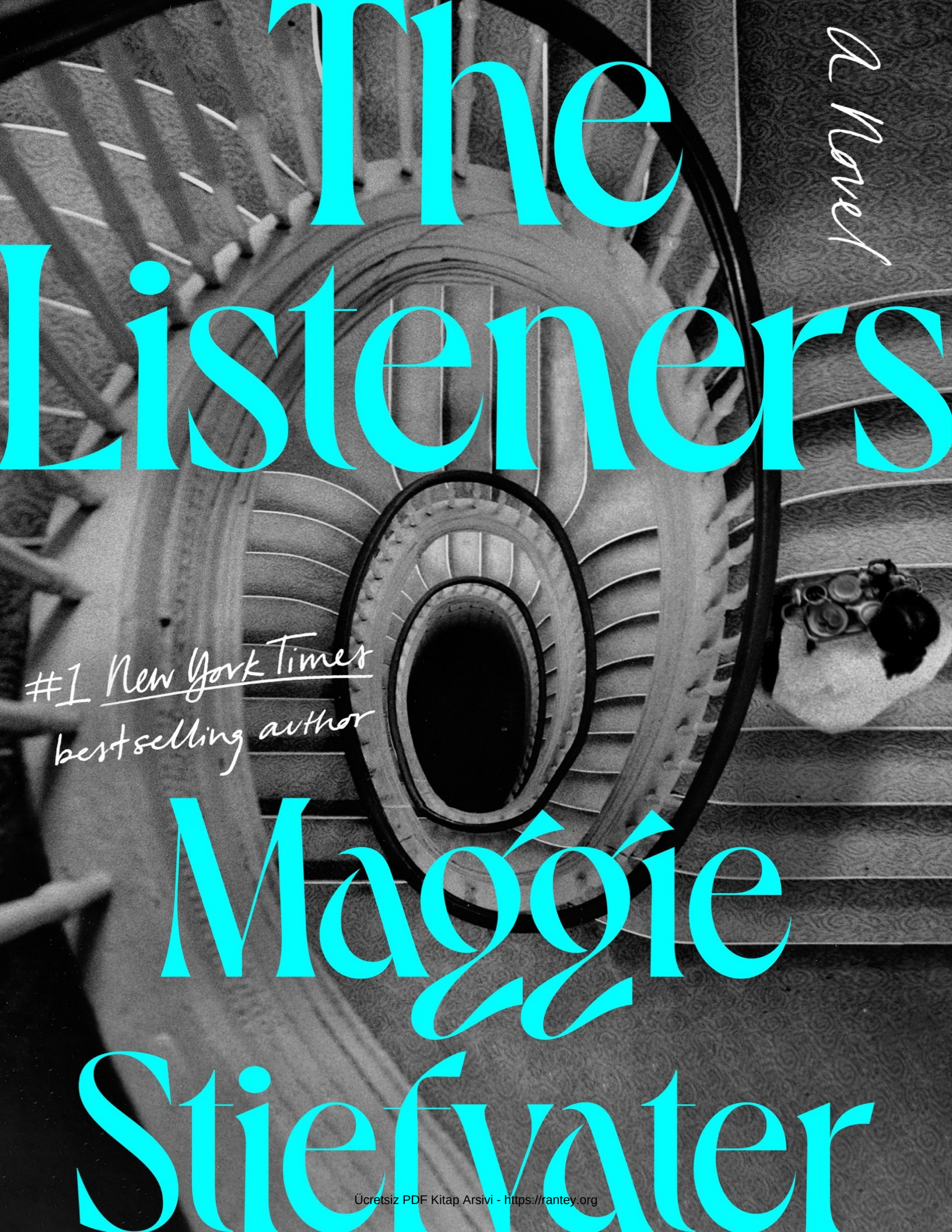
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Listeners

a Novel

*#1 New York Times
bestselling author*

Maggie Stiefvater

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MAGGIE STIEFVATER TARAFINDAN DA

Ürperti Üçlemesi
Kuzgun Döngüsü
Akrep Yarışları
Tüm Eğri Azizler

THE LISTENERS

Maggie Stiefvater

VIKING

VIKING
An imprint of Penguin Random House LLC
1745 Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com Telif

Hakkı © 2025 Maggie Stiefvater

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

VIKING, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır. Kapak

tasarımı Elizabeth Yaffe

Kapak görselleri: ullsteinbild / TopFoto (merdiven); Getty Images (tepsi, salyangoz, eğrelti otları)

Nerylsa Dijol tarafından tasarlandı, Cora Wigen tarafından e-kitap için uyarlandı

KONGRE KÜTÜPHANESİ KATALOGLAMA-IN-PUBLICATION DATA

İsimler: Stiefvater, Maggie, 1981- yazar. Başlık:

Dinleyiciler / Maggie Stiefvater. Açıklama:

New York : Viking, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024039499 (basılı)| LCCN 2024039500 (e-kitap)|

ISBN 9780593655504 (ciltli)| ISBN 9798217060511 (uluslararası baskı) |

ISBN 9780593655511 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3619.T535488 L57 2025 (baskı)| LCC PS3619.T535488

(e-kitap)| DDC 813/.6-dc23/eng/20240830

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024039499> adresinde

mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024039500>

adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593655511

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House
Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda,
<https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

pid_prh_7.1a_151537306_c0_r0

İçindekiler

İthaf Epigrafı

Jillian Pennybacker'a Mektup

Birinci Bölüm: Üst Kat

Emir, Oda 411, 1/31/1942

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Bölüm

Bölüm

Yedinci

BölümBeşinci

Altıncı

İkinci Bölüm: Alt Kat

Emir, Oda 411, 2/01/1942

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Ondördüncü

Onbirinci Onikinci

Onüçüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Üçüncü Bölüm: İçeride

Emir, Oda 411, 3/20/1942
Bayan Hudson'a Mektup On
Altıncı Bölüm
Bölüm On Yedi
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Yirmi
İki Bölüm On Sekiz
On Dokuz Yirmi
Yirmi Bir

Dördüncü Bölüm: Dışarı

Sipariş, Oda 411, 4/01/1942
Bölüm Yirmi Üç Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm Yedi
Bölüm Bölüm Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi
Dokuz Dört Beş Altı Sekiz
Bölüm Otuz
Otuzbirinci Bölüm
Sonsöz
Sipariş, Oda 411, 5/13/1942
Eric Parnell'e Mektup

Yazarın Notu Teşekkür

Önerilen Okumalar

Yazar Hakkında

Avallon'u hayal eden Richard için

"İyi bir otelde asla bulamayacağınız bir şey vardır; tartışma."

-THE HOTEL MONTHLY, OCAK 1940

7 Aralık 1961
Jillian Pennybacker
Lodge
3 William & Mary
Kampüsü

Sevgili Bayan Pennybacker,

Bu, partide bahsettiğim otelin, altında büyülu su bulunan muhteşem binanın hikayesi. Babanın bu olaydaki rolünü takdir edeceğini düşündüm.

Başını dik tut, bak! Mucizeler gerçekleşir.

*İçtenlikle,
Eric Parnell
ABD Dışışleri Bakanlığı
Washington, D.C.*

•✦• *Birinci Bölüm* •✦•

ÜST KATLAR

EMIR, ODA 411, 1/31/1942:

New York Times

Vogue

Britannia ve Eve

Modes & Travaux

2 limon

2 kruvasan

2 yarda hardal yünü (örnek ekte) 1 yarda

baskılı pamuk (örnek ekte) *Frenchman's*

Creek, Daphne du Maurier

The Sun Is My Undoing, Marguerite Steen

Windswept, Mary Ellen Chase

Grease kalem

Birinci Bölüm

(Otelin sonsuza dek değiştiği gün, her zamanki gibi başladı.

Haziran Şafak Porter Hudson uyandı önce

Kaplıcalara en yakın personel kulübesinin bodrum katındaki daire. Yataktan çıktı ve onu kibar bir mesafeden takip etmek için yere dökülen üç dachshund'u (ikisi yumuşak, biri telli) yerinden etti. Odanın karşısındaki çamaşır ipinin altına eğildi ve gömleğiyle iç çamaşırlarını çıkarıp yorganını havalandırmak için yerlerine astı.

Başucundaki tek lambanın ışığında her zamanki kıyafetlerini giymişti: bel hizasında geniş paçalı bir pantolon, kolları düzgünce kıvrılmış düğmeli bir gömlek, narin bir kol saati ve bir ruj. Koyu renk saçları kulaklarının hemen altında toplanmıştı ve çalışırken bakım kremiyle zarif bir şekilde geriye doğru tarıyordu. Tüm bu görünüm oteldeki resmi buklelere ve elbiselere hiç uymuyordu ama Rockefeller'lar ve Roosevelt'ler onun kendileri gibi görünmesini beklemiyordu; *sesi* de kesinlikle onlara benzemiyordu, hele ki holler-bred aksanıyla. Otelcilerinin Fransız aksanı olmasına alışkındılar, tabii varsa... June'un sahip olduğu tek Fransızca *Vive l'empereur*'dü (*Yaşasın İmparator!*) ve garsonlarından biri şef her görüldüğünde nefesinin altında tıslıyordu. Bunun bir önemi yoktu. Konuklar onu yine de sevdi.

June, alçak topuklu Mary Janes ayakkabılarını giydikten sonra mini mutfağın tek penceresinin yanında sessizce iki bardak maden suyu içti. Yazın küçük, göz hizasındaki lomboz, verandanın etrafındaki malç ve çalıların gri sabah manzarasını sunuyordu, ama şimdi, kışın, koyu cam sadece yüzünü yansıtıyordu (geniş gözler, kemerli kaşlar, kalem gibi pragmatik dudaklar). Tadı yarılmış bir dudak ve bir ağız dolusu toz gibi olsa da yerliler ona tatlı su diyordu. Suyun adı tadından değil, vücuda yaptığı etkiden geliyordu. Sizi ne rahatsız ederdi? Romatizma mı, kabızlık mı, kısırlık mı, grip mi? Dispepsi, sıtma, safra kesesi, krup? Ev özlemi, evsizlik, egzama, gut? Hazımsızlık, iltihaplanma, felç, şüphe? Tıp dergileri ve tıp konukları kaynakların gücünü tartıştı ama June bunlara pek aldırmadı. Güne aynı şekilde başlayıp bitiriyor, dört bardak maden suyunu hiç eksik etmiyordu. Kendininkini içtikten sonra bir bardağı dachshund'ların kabına döktü, onları buzluktan aldığı et parçalarıyla besledi ve sonra işe koyuldu.

İş, iş. Hiç bitmedi. June 450 personel, 420 oda, 418 dönüm arazi, 212 Shropshire koyunu, 110 Golden Delicious elma ağacı, altmış kutu ahır, yirmi bir kulübe, yedi kabin, dört hamam, üç şişeleme odası ve iki mineral akışını denetledi. Her gün organize edilmesi gereken personel, envanteri çıkarılması gereken malzemeler, gerçekleştirilmesi gereken etkinlikler vardı; bu pahalı canavarın her nefesi kuruşuna kadar hesaplanıyordu, böylece otelin sahibi olan Gilfoyle'lar servetlerinin hiçbirinin onlar olmadan eğlenmediğinden emin oluyorlardı.

Lüks işi: uyandığında aklındaki ilk şey, yatağa girdiğinde aklındaki son şey. O gün, 25 Ocak'ta Avallon, uzun zaman önce ölmüş ama hala övgüyle anılan Robert Burns onuruna bir tartan balosuna ev sahipliği yapıyordu.

İskoç şair. June, yanında dachshund köpekleri olduğu halde, teknik unsurların kostümlü provasını izlemek üzere balo salonunun balkonunda personel şefi Griff Clemons'a katılmıştı. Balo salonu etkileyiciydi. Ortasında, oyma ormangülü çiçekleriyle kaplı bir tatlı su fıskiyesi, alanı tatlı toprak ve kır çiçeklerinin kokusuyla dolduruyordu. Tavanda, Hudson Nehri Okulu'ndan Susie M. Barstow'un Batı Virginia sahnelerinden oluşan parlak bir duvar resmi yer alıyordu. Kuzey duvarında, göz alıcı Geraldine Farrar'ın bir zamanlar Met'teki Madama Butterfly rolünü tekrarladığı devasa bir sahne vardı. Güneyde ise Bedford Dükü'nün malikanesi tarafından hediye edilen Battlesden Evi'nin kalıntılarından taş taş sökülmüş bir şömine bulunuyordu. Başkanlık döneminde Grace Coolidge'in parke zemin seçiminde parmağı vardı. Varisler. Başkanlar. Kraliyet ailesi. Ortalama bir Avallon misafirinin doğası böyleydi: sosyal merdivenin o kadar üst basamağındaki insanlar güneşin tepelerinden geçmesi için eğilmek zorunda kalıyorlardı.

"Kızların nasıl, Griff?" June sordu. "Yeterince iyiler," diye yanıtladı.

"Sesin aksini söylüyor."

Avallon'un genel müdürü ve personel şefi, bu statüdeki bir otel için alışılmadık bir çift çalışandı - gülümseyen Beyaz dağlı bir kadın ve yarı miyop bir Siyah adam - ama ikisi de bu işi dürüst bir şekilde yapmış, en alttan başlayarak yükselmişlerdi. İkisinin de gelecekteki konuk listesinde kendileri gibi birini görme tehlikesi yoktu.

"Biri aşık olduğuna karar verdi," diye yanıtladı Griff. "Diğerinin akıllı fikri intikamda."

Griff'in ikiz kızları daha yeni beş yaşına basmıştı.

June, "Demek Clemons'ların evinde zor zamanlar yaşanıyor." dedi.

"Kızların nazık olması gerektiğini sanırdım."

"Nazik miyim?"

Kurmay yüzbaşı gözlerinden birini dalgın dalgın ovuşturdu; bu, konuşmalarını sık sık noktlayan düşüncesiz bir hareketti. O büyük ela gözleri onu askerlikten kurtarabilirdi. Sol gözleri standarttı ama sağ gözleri, altı yaşındayken sinirli bir düve tarafından suratına tekme yediğinden beri sadece dekoratif olarak kullanılıyordu. Kadın minnettardı. Uzun boylu, sırim gibi personel kaptanı onun sol eliydi ve evin arkasında, misafirlerin göremeyeceği yerlerde olan her şeyden sorumluydu. "Buna cevap vermeyeceğim, Hoss."

Grotto'dan ziyafet hazırlığı sesleri yükselirken aşağıdan takırtılar, tıkırtılar ve şingırtılar geliyordu. Orkestra çukurundan triller ve iniltiler geliyordu. Burns Gecesi partilerinin çoğu mütevazı, keman, kaval ve haggisten oluşan oturma odası şölenleriydi ama Avallon'unkinde tam bir orkestra, New York'tan kiralanmış bir boru grubu, beş çeşit akşam yemeği ve okyanus kadar derin içkiler olurdu. Dans sabahın dört ya da beşine kadar devam ederdi.

Normalde, Avallon standartlarına göre mütevazı bir sezon dışı etkinlik olurdu. Elbette bu yıl durum farklıydı. Bu, otelin sahibi ve June'un akıl hocası Bay Francis Gilfoyle'un 7 Kasım'da dördüncü kattaki bir asansörden inerken yarı yolda düşerek ölmesinden bu yana ilk parti olacaktı. Ve Japonların 7 Aralık'ta Pearl Harbor'a saldırarak Amerika'yı savaşa sürüklemesinden bu yana düzenlenen ilk baloydu. Bu durum Burns Night balosunu bir partiden daha fazlası haline getirdi. Onu bir *karar* haline getirdi: Böyle bir zamanda hâlâ parti yapılabilir miydi? Otelciler için otelciler tarafından çıkarılan bir yayın olan *Hotel Monthly*, kısa bir süre önce altı sayfalık bir yazı ("Amerikan Lüksünü Tanımlamak") yayınlamış ve Avallon'u pek çok kişinin ulaşmayı umut edemeyeceği ama taklit etmekte yarar göreceği bir standart olarak sunmuştu. Savaş zamanı faaliyetleri konusundaki tutumu not edilecek ve taklit edilecekti.

June'un karar verdiği şey şuydu: Onlarca yıldır başkanlar, yabancı devlet adamları, zevk sahipleri ve karar vericiler Avallon'un geçmişin ve geleceğın silindiğı, yerini değışmez, kaygısız bir şimdiki zamana bıraktığı bir yer olduğuna güvenmişlerdi. Tereddüt etmek büyüü sonsuza dek bozmak demekti.

Parti devam edecekti.

Aşağıdan bir ses geldi. "Hoss, duyduğum sen misin?"

"Buradayım," diye yanıtladı June. "Dinlediğım kim-Johnny?"

"Evet. Bulunduğunuz yerden çapaları görebiliyor musunuz?"

Hepsi aynı hizada mı görünüyor?"

Burns için sesine bir İskoç çeşnisi kattı. "Evet, delikanlı."

Johnny oyunu kabul etti. "Evet, lassie! Birazdan hazır oluruz."

Bir gece önce, sabahın üçünde, nihayet akşam yemeğini (soğuk tavuk, limon soslu patates, artık pilav) yemek için ön masanın arkasındaki mütevazı ofisine kaçmayı başardığında, bazılarının söylediğı gibi savaş yaza kadar bitse bile yakında kıtlaşacağını düşündüğü otuz bin dolarlık nevresim, naylon çorap, çarşaf ve lastik bant alımını onaylamıştı. Satın alma emirlerine son şeklini verirken, savaşın varoluşunu resmen imzalıyormuş gibi hissetmişti. O ana kadar bu konuyu düşünmekten kaçınmaya çalışmıştı: Gilfoyle ailesinin bebeğı Sandy'nin üniformalı görüntüsüne katlanamıyordu. Bay Francis'in kibar büyük oğlu ve Avallon'un varisi Edgar David Gilfoyle, June'a otelin gerçekten etkileneceğini düşünmediğini söylemişti. Bu Pearl Harbor'dan sadece birkaç gün ve babasının cenazesinden yaklaşık bir ay sonraydı. O ve June yatakta birlikteydiler - daha önce de olmuş ama bir daha olmaması gereken bir durumdu bu- ve Gilfoyle

Başucundaki aranjmandan üflenmiş pembe bir gülü sürükleyerek göğüslerinin arasındaki terli bir noktadan başlayıp göbek deliğinin altındaki terli bir noktada biten bir yolculuğa çıktı. *Savaş Avallon'a gelmiyor*, demişti ona. *Bizi nasıl bulabilir ki?*

Ve şu ana kadar haklıydı. Savaş sadece hafifçe karıştırmıştı

Batı Virginia Ulusal Muhafızları'nın 150. Piyadesi Panama Kanalı Bölgesi'ne nakledilmiş ve kömür lekeli birkaç ana caddede askerlik şubeleri açılmıştı. Bu son gerçek June'u personelinin zihinsel olarak kataloglama şeklini değiştirmeye itti. Önceden alakasız olan özellikler, varlık haline geldi. En iyi marangozu topallıyordu, kazan tamircisinin birkaç parmağı eksikti, en nazik kayıt memuru neyse ki eski bir miliyer tüberküloz vakasına sahipti. Griff'in tek gözü vardı. Basit hediyeler.

"İşte gidiyoruz," diye seslendi Johnny (kırk yaşın üzerinde, askerlik için çok yaşlı). "Hoss, serbest kalan bir şey görürsen bağır."

"Evet."

"Evet!"

June dirseklerini balkona dayamış, beklenti içindeydi. Hiçbir zaman bu kadar rahat olmayan Griff, omurgası bir demiryolu bağı gibi dik bir şekilde gözlemlemek için yaklaştı. Üstlerinde, tavan canlanmak için kıpırdandı. Dachshundlar, bir makineden çok yükselen bir fırtınayı andıran donuk bir kükreme duyulurken sinmişlerdi.

"Bu iyi mi?" Griff sordu.

June, "Gayda bunu kapatır." dedi.

Lüks neydi? Çevik. Kuraklıkta bir bardak su, selde ise duracak kuru bir yerdi. Bir yıl önce Avallon'u lüks yapan şey, şimdi onu lüks yapan şey olmayacaktı. Burns Night için, aynı zamanda Avallon'un en ısrarcı konuğu olan ünlü bir tasarımcı, konuklara savaş zamanında bile lüksün devam ettiğini hatırlatacak bir sürpriz tasarlanmasına yardımcı olmuştu. June inatçıydı

ve kariyerinin başlarında, işçi sınıfından gelmesiyle gurur duyan ve bunu savunan Bay Francis ona meydan okuyan kişiler gönderirdi. En sonuncusu, New England emlak sektöründe tanınmış Delafield ailesinin bir üyesiydi ve onu ofisinde köşeye sıkıştırmıştı.

Savaş çabuk geçti:

Delafield: Frank, lüks ve zenginliğin birbiriyle hiçbir ilgisi olmadığına dair bir tür dini teoriniz olduğunu söylüyor.

June: Size de iyi günler Bay Delafield. Yeterince basit, değil mi? Zenginlik sadece güvenliktir. Lüks ise kaygısız yaşamaktır.

Delafield: Ben kaygısızım.

June: Elbette. Ne duymak istiyorsunuz, Bay Delafield? Vaaz mı? Pekala, vaaz vereceğim: Zenginlik, geceleri uyuyamadığınızda, derinlerde kim olduğunuzu umursamaz. Lüks başka hiçbir şeyi umursamaz; siz daha neye ihtiyacınız olduğunu anlamadan biz neye ihtiyacınız olduğunu tahmin edebiliriz. Bu ziyaretinizde odanızın farklı olduğunu fark etmediniz mi? Kayıt memuru Bayan Q ile aynı asansörü paylaşmak zorunda kalmayacağından emin oldu; rica ederim. Oda temizliği komodininin yerini değiştirdi, böylece gözlüklerini arkasına vurmaya bırakacaksınız. Seyisler de Komutan'ın en sevdiği at olduğunu biliyorlar ama son birkaç ziyaretinde sana karşı biraz acemi davrandı, değil mi? Bu yüzden bu hafta senin için turta gibi tatlı olsun diye onu ciğerliyorlar. Bunlardan herhangi birini sorduğunu hatırlıyor musun? Sanmıyorum; Avallon'un sizi beklemesi büyük bir zevk. Bu konudaki düşüncelerinizi duymaktan mutluluk duyarım, zira bu benim işim ve her zaman daha iyisini yapmaya çalışıyorum, ama işin aslı, benimle aynı fikirde olduğunuzu zaten biliyorum. Çünkü Connecticut'ta servetinle oturmak yerine burada bizim lüksümüzle oturuyorsun. Eğer zenginlik ve lüks aynı şeyse, bu bir kürk parçasıdır.

Delafield:

Delafield: Benimle yat.

June: Muhtemelen zamanım yok Bay Delafield, ama bir iki iyi kitap tavsiye edebilirim.

Bunu anlamlı bir çekim olarak algılamadı. Onu gafil avlamıştı. Güçlü insanlar yapabileceklerini unuturlar

Şaşırmış olmalıydı - bunu şimdi ilk elden biliyordu, çünkü mucizeler mucizesi, güçlü bir insan haline gelmişti. June Hudson, dağcı, kadın, Avallon'un genel müdürü. Tüm bu kelimelerin bir arada var olması bir mucizeydi. İlk otel konferansında, kokteylde tanışma ve selamlaşma sırasında, ilk kez yüksek sesle konuştuğunda, en yakınında duran erkekler *gülmüştü*. Acımasızca değil, sadece şoktan. Bu ince kadın, bu çirkin aksan.

Biri şöyle demişti. *Sen Avallon'un genel müdürüsün.*

Tanrım, güneş ışığındaki bir domuzdan daha mutluydu. Üç yüz mil uzaktaydı ve a d ı n ı duymuşlardı. *Stratejilerini nasıl buluyorsun?* diye sordular.

Tatlı suyun fikirlerle dolu olduğunu söyledi, çünkü o zamanlar bile efsane yaratma konusunda bir iki şey biliyordu.

Şimdi June'un personeli birkaç el krankını çalıştırarak özel yapım bir aparatı duvar resmine yakın bir yerde durduğu yerden sarsıntılı bir şekilde indiriyordu. Uzun ahşap kollarından sarkan yüzlerce kalın Bristol kâğıdı, her birinde Robert Burns'ün bir şiirini sergiliyordu.

*"Süpüren patlama, gökyüzü o'ercast,"
Neşesiz kış günü*

"Yağmurda titreyen bir köpek gibi!" diye bağırdı Johnny.
"Daha yumuşak!"

Cihazın ilerleyişi daha ince bir hal aldı. Sayfalar artık yere doğru sallanmıyor, aksine sürükleniyor, uçuyor, kanat çırpıyordu. Canlı, organik, kıvrılan ve dönen, akın eden ve yüzen gibi görünüyorlardı.

Makineler sessizliğe gömüldü.

Şiir tam göz hizasında sallanıyor, bir çocuk cep telefonu gibi görünüyordu. Lüks böyle bir şeydi işte.

Şimdi, şu anda, tekrar yer değiştirmek zorunda kalmadan önce. Çevik.

June ve Griff sözsüzce mırıldandılar. June'un şüpheleri vardı, ama şimdi partiye katılanların cep telefonunun inişini merak ettiklerini, arkadaşlarına okumak için dönen bir şiiri durdurduklarını, bir kez daha dans etmeye başladıklarını, kâğıttan bulutlar arasında yavaş, hülyalı döngüler yaptıklarını hayal edebiliyordu. June, insanın kanının köpüklü şampanyaya dönüşmesinin nasıl bir his olduğunu, o soluk deri koltuklarda başkası tarafından yedirilen çileklerin tadının nasıl olduğunu biliyordu. Kısa bir süre için bu parti müdavimlerinden biri gibi davranabilirdi. Parmakları sanki şiirlerden birine uzanıyormuş gibi hafifçe yan tarafına kıstı. Kelimelerin tadını ağzında hissedebiliyordu:

Sevgi dolu bir öpücük ve sonra ayrılıyoruz

Ah! Cenazeden sonra Gilfoyle'un odasına hiç gitmemeliydi. Bu aptalca *umut*. O daha iyi biliyordu. Yıllardır daha iyi biliyordu. Zihin hatırlar, beden unuttur.

"Dikkat et!"

Bir çılgılık ve bir çarpışma, bir arada.

June ve Griff'in yukarısında bir yerden bir cisim düşmüş, işçilerden birini sadece birkaç santimle ıskalamıştı. Parke zeminde sekerek ilerledi ve Johnny'nin ayaklarının dibinde durdu.

"Toprak aşkına!" dedi June. Cihazda bariz bir arıza belirtisi olup olmadığını kontrol etti. "Ne oldu?"

Ancak Johnny füzeyi salladığında, bunun sadece üstlerindeki balkondan ahşap bir basamak olduğunu gördü. "Aparat onu yakaladı mı?" diye sordu.

Görüş alanının dışında biri, "*Atıldı!*" diye cevap verdi. "Ucuna ne oldu?" diye sordu. "Çürümüş, Hoss," diye cevap verdi Johnny.

Personel mırıldandı: hiçbir insan aktör görünmüyordu; herkes dördüncü kat hakkındaki söylentileri biliyordu; bu doğaüstü kötülük iş başındaydı.

"Kendimizi fazla kaptırmayalım," dedi June onlara. Su hasarı gizemliydi ama aparatın onu nasıl bu kadar kolay yerinden çıkarabildiğini kanıtlıyordu. "Dur bakalım Griff, sakın şu basamağı takip etme." Korkulukların üzerinden eğilmiş, yukarıdaki katı daha iyi görmeye çalışıyordu. Dördüncü kat uzun süreli konuklar içindi, yıl boyunca Avallon'da kalma şansına ve isteğine sahip olanlar için. June onları iyi tanıyordu -büyük ölçüde bu yüzden kalıyorlardı- ve hiçbiri yaramazlık ya da sakarlık yapabilecek kişiler değildi.

June, Griff'in yüz ifadesini yakaladığında, "Sen de mi!" dedi.

Çürük gözünü ovuşturdu. "Bay Francis'in vefatıyla birlikte, acaba..."

"Su o şekilde çalışmıyor, Griff." diye araya girdi.

Yüzme ya da yıkanma havuzlarına hiç girilmemiş olsa bile, Avallon'un tatlı suyundan kaçınmak mümkün değildi. Uçucu su duvarlardaki borulardan akıyor, fiskiyeleleri dolduruyor ve her kattaki fontlardan fişkırıyordu. Ancak dördüncü kattan füze fırlatmıyordu.

Ya da en azından öyle değildi.

"Hoss?" Griff'in yeni koşucu çocuğu Theophilus Morse, June'un Avallon'a ilk geldiğinde olduğu yaşlardaydı. On bir, on iki. Askere alınmak için çok gençti. Geçmiş trajikti ama burası Batı Virginia'ydı, trajedi ucuz ve boldu. Şu anda,

Çocuk Griff'in değişmez iyi duruşunu taklit etmek için elinden geleni yapıyordu ama göğsü kabarıyordu. Buraya koşacaktı.

"Yangın nedir, Theo?" June sordu.

"Bayım-" Nefes almak için yutkundu. "Bay Gilfoyle aradı-"

Sadece adı bile June'un boğazını ısıtmaya yetmişti. O gecedan beri Gilfoyle'u görmemişti. Bir aydır. Sonsuz bir zaman, hiç bir zaman. Yaprakları hâlâ teninde hissedebiliyordu.

"Kendini toparla evlat," dedi Griff. Dik durdu. Theo da dik durdu. Birlikte nefes alıp verdiler, birbirlerinin aynası oldular.

Theo'nun içinde geri kalanını iletcek kadar hava vardı. "Bay Gilfoyle aradı." Nefes al. "Buradaki bir toplantı için şu anda New York'tan ayrılıyor." Nefes al. "Bize katılımcıların listesini verdi." Nefes al. "Seni toplantıda istiyor."

Gilfoyle, buraya, Avallon'a, ona geliyor.

"Müşteri kim?" diye sordu.

"Federaller, Hoss. Dışışleri Bakanlığı."

Griff'in ağzı bir tuhaf oldu.

"Federaller bizden ne istiyor?" June sordu. Theo tereddüt etti.

June uzun zaman önce çoğu insanın kötü birer dinleyici olduğunu keşfetmişti; onlar düşündüm *dinlemek* eşanlamlı *işitme* ile. Ama konuşulan sadece yarım bir konuşmaydı. Gerçek ihtiyaçlar, istekler, korkular ve umutlar kelimelerde saklı değildir. dedi, ama içinde ve olanlar odeğildi, ve hepsi Bunlar lüksün çekirdeğini oluştuyordu. June iyi bir dinleyici olmuştu. Aralarında konuşulmayan tek bir kelimeyi bile bu şekilde duymuştu. Gerçeği dumanla bulandırmak ve hendekler kazmak kalplerine.

Theo dedi ki, "Otelı alıyorlar. Savaş çabaları için." Savaş için.

Otelı için geliyor.

Gilfoyle ona *savaşın Avallon'a gelmeyeceğini* söylemişti.
Bizi nasıl bulabilir ki?

Görünüşe göre, dağa kadar gidebilir ve ön kapıyı
açabilirdi.

İkinci Bölüm

(Özel Ajan Tucker Rye Minnick'in ön kapıdan girmesine izin verilmedi.

Ajanların hiçbiri değildi. Avallon Otel'e vardıklarında, Federaller üniformalı ve eldivenli görevliler onları otelden uzaklaştırmadan önce otelin kartpostal kadar mükemmel olan kış cephesine bir an için bakabildiler. Yolculuk bitmek bilmez gibiydi. Washington'dan saatte kırk mil hızla gelmişlerdi, Roosevelt'in lastik ve benzin tasarrufu için önerdiği hız buydu ve şimdi sanki gri dağların daha da içlerine gönderiliyorlardı. Araçlarının etrafına kar motive olmayan, meditatif daireler halinde yağıyor; vadilerden sis yükseliyordu. Batı Virginia'da Ocak ayı çiğ, sade ve nesnel olarak güzeldi.

Tucker insanların neden doğal güzelliklere ilgi duyduklarını merak ediyordu. Onlar *için* değildi. Burada, aslında, onlara aktif olarak karşı çıkıyordu. Manzarayı güzel kılan her şey -uzak konum, dik yamaçlar, akan akıntılar-tehlikeliydi. Yine de, yılanların önündeki fareler, avcılarının önündeki geyikler, acımasız erkeklerin önündeki nazik kadınlar gibi, insanlar da bu manzaralara özlem ve hasret duyuyordu. O bile, tüm yaşam deneyimi ve eğitimiyle, bu çevredeki güzelliği gördü. İçindeki mantıklı her şey tedirgindi; diğer her şey baygınlık geçiriyordu.

Çok farklı bir estetiğe sahip olsa da son gönderisi de böyleydi. Albino Ridge, Teksas, Meksika üzerinden New York'a kadar afyon ticareti yapan "Şarkı Söyleyen Joey" Puglisi'nin operasyon noktası olma talihsizliğine sahip küçük bir sınır kasabası. Kasabanın dışındaki kuru arazi dikenli ve zehirliydi, bir ya da iki gün içinde bir adamı öldürmeye hazırdı... ama görevinin ilk birkaç ayında, her akşam arka verandada durup gün batımının Chisos Dağları'nı önce kırmızıya sonra siyaha boyamasını izlemişti. Kendisine defalarca bu acımasız yerin onu öldürmek istediğini hatırlatmış, bu güzellikten etkilenmemek için kendini ikna etmeye çalışmıştı.

Ama yine de her gece o verandaya çıkıyordu, değil mi? Sonunda, Avallon'un etrafındaki patika, Avallon'un gri-ve-elbiseli eldivenli kapıcısının bir personel girişine götürdü. altın üniforma bekledi.

"Merhaba, merhaba, merhaba. Merhaba genç dostum, biz geldik."

Böylece Dışişleri Bakanlığı temsilcisi Bay Benjamin Pennybacker göreve başladı. Dışişleri Bakanlığı, Tucker'ın FBI'ına tam olarak rakip bir kurum değildi, ama can ciğer kuzu sarması da değillerdi. Teknik olarak Büro'dakiler ona *Ajan Pennybacker* ya da daha uygun bir ifadeyle *Özel Ajan Pennybacker* diyeceklerdi, ama *özel* olarak üç ajan, sözsüz bir anlaşmayla ona Bay Pennyback diye hitap ediyorlardı, ilk yarısı hızlıca söyleniyordu, sanki sahaya çıkıyormuş gibi, ikinci yarısı ise enerjiyle çamura atılıyordu. PennyBAAACK. Bana PennyBAAACK'ımı ver. Şu anda Pennybacker tek ayağının üzerinde dengede durarak hamalı selamlıyor, hava durumu, golf, yerel vahşi yaşam, sıkışmış daktilo tuşları sorunu, on beşinci yüzyıl Galler ayaklanmaları hakkında gevezelik ederken diğer ayakkabısından çakıl taşlarını daha iyi fırlatıyordu.

Konuşma katılımcıları eldeki konudan uzaklaşıyor, yakınlaşmıyor.

Dışişleri Bakanlığı! Onlar ajan değildi. Gömleklerinin arkalarının açık olduğunu fark etmeyen, Büro çalışanları sahada eğitim görürken bir dosya dolabında reşit olan okul çocuklarıydı.

Tucker araya girdi. "Toplantımızın ana otelde olduğuna inandırıldım."

Görevli, "Misafirleri rahatsız etmemek için araçlarınızı buraya park etmeniz istendi" diye cevap verdi.

"Misafirler hala burada mı?" "Efendim?"

Bu açıklama üzerine Pennybacker'ın gözleri önce hamala, sonra da Tucker'a dikildi. Hayal kırıklığını anlatacak kelimeleri yok gibiydi; şekeri için dövülen bir çocuk gibiydi.

Tucker kapıcıya sordu, "Bay Gilfoyle bizimle buluşmak için burada mı?"

"Oh evet, efendim."

O zaman her şey yoluna girecek, diye düşündü Tucker. Omuzlarının üzerinden diğer iki FBI ajanına baktı. "Ayakkabılarınızı silin, beyler."

Arkalarında dağlar olduğu halde, Ocak ayının çamurunu tabanlarından sıyrarak otele girdiler. Benjamin Pennybacker, çenesi yeni ve cesur bir iyimserlikle kare şeklinde; Özel Ajan Hugh Calloway, Astaire kadar zarif; Özel Ajan Pony Harris, timsah gibi sırtıyor. Özel Ajan Tucker Minnick, bir piston kadar sıkı. Başlar eğik, şapkalar ellerde. *Scufi scufi sufi*.

Görevli, "Paltolarınızı asmak ister misiniz?" diye sordu.

Pennybacker hemen kendi gömleğini çıkarıp buruşuk bir gömlek giydi. Ancak Büro'nun adamları Tucker'a baktılar.

Hepsi de ceketlerinin altında Büro'nun verdiği 38'lik Colt'ları taşıyordu.

Tucker, "Bizde kalacaklar." dedi.

Otelin içi yaldızlı bir tavşan cennetiydi. Salonlar salonlardan dallanıyordu. Merdivenler karanlıkta tünel açıyordu, bazıları sadece altı ya da sekiz basamaklıydı, daha genç merdivenler hala büyüyor gibiydi. Kapı üzerine kapılar, tahmin edilebilir bir oryantasyonda değildi. Duvarlarda taştan ayılar ve pumalar, kartallar ve geyikler, ağızları koyu lekeli leğenlere maden suyu dolduruyorlardı. Ve Pennybacker hala gevezelik ediyordu. Yolcu gemileri, rekabetçi arp çalma, yün boyama, Amerika'daki azizler.

Tucker araya girdi, "Planları istediniz mi?"

"İyi bir düşünce," dedi Pennybacker. "Örnek teşkil edecek bir düşünce. Gizli geçitler. Duvarlardaki deliklerden atlayan adamlar. Geceleri kaybolan kadınlar. Burası hayal gücünü harekete geçiriyor."

Tucker arkalarındaki Büro asistanlarından birine parmağıyla işaret etti. "Bunu gerçekleştir."

"Elimden geleni yaparım efendim," diye yanıtladı asistan.

"Hayır," dedi Tucker. "Yeterince iyi değil. Bunu gerçekleştir." "Evet."

Daha iyi.

Tucker'ın aksine, asistan bu toplantıdan sonra kuş gibi özgür bir şekilde Washington'a dönecekti. Asistan, muhtemelen hâlâ akademiden kalma kasları olan genç bir adamdı, herhangi bir statü kazanmadan önce önünde yıllarca angarya iş vardı, Tucker'ın geride bırakmaya hevesli olduğu işler. Ama şimdi o kendinden emin, hırslı, tek yolun yukarı çıkmak olduğu hissini taşıyan günleri kısıkanıyordu. Hoover, Tucker'ı buraya sorumlu özel ajan olarak göndermişti, altında da iki ajan vardı.

Ama hem o hem de Hoover bunun bir sürgün olduğunu biliyordu. Bunu hak etmişti.

Kapıları açıp kapatmak için görevlilerin görüş alanına girip çıkan personel, çalışanlardan çok otelin bir uzantısı, bocalayanlara yardım eden bir el gibi görünüyordu. Rahatsız edici, evet, ama otelin karmaşık kokusu kadar rahatsız edici değil: parfüm, kan, meyve, kir, mağaralar, çiçekler. Mineral kaynaklarının kokusu.

O kokuyu çok iyi hatırlıyordu.

Burada fazla kalmayacaksın, diye düşündü Tucker. *Sadece işi hallet.*

Çalışanlar Hugh'ya ihtiyatlı bakışlar atıyordu. O da oradaki tek Siyah adam değildi, ama açıkça görülebilen tek kişi oydu; tüm ön büro personeli Beyazdı. Belki de sadece merak ediyorlardı; burada bir G-adam alışılmadık bir durumdu ve Siyah olan daha da alışılmadıktı. Ya da belki de dikkatleri daha karanlık bir şeye işaret ediyordu. Güzel üniformalar giymiş bir sürü çirkin şey vardı, değil mi?

"Baban sana hiç göz kırpmayı öğretmedi mi?" Pony, başını hızla eğen bir hamala sordu.

Hugh, Pony'ye "Sen sadece hayranlarımı kıskanıyorsun." dedi.

Pony, kendisine bakan ikinci bir çalışana alnından bir selam çaktı ve onlara tüm dişlerini gösterdi.

"Hey," dedi Tucker. "Sıkı dur."

Uyarılan diğer iki ajan, Tucker'ı daha da tatsız hissederek kütüphaneye doğru süzöldüler. Kendisinden yaşça küçük asistanı üzerinde kurduğu otoritenin rahatlığı içindeydi ama meslektaşları Hugh ve Pony'ye nasıl yaklaşacağı konusunda daha az emindi. Hugh bu görevi kendisi de yönetebilirdi ama Hoover asla bir siyahı görevlendirmezdi. Ve Pony... genç Pete, tanıştıklarında ona bu görevi

Bir midilli viski için takılan lakap, sanki Tucker otobiyografik nottan etkilenmiş gibi. Pony, Tucker'ın hiç olmadığı kadar kırmızı kanlı bir genç adamdı ve Tucker'ın onunla nasıl oynayacağını bildiği tek rol hayal kırıklığına uğramış bir babaydı. Hiçbiri tipik Büro malzemesi değildi ve diğer iki ajanın Tucker'ın sürgününün başka bir parçası ya da onun kendi sürgünlerinin bir parçası olması gerektiğini hayal etmek zor değildi.

Pennybacker'ın kolundan tutarak onu kapının önünde durduran Tucker, "Bir daha bu kadar gayri resmi olmayacağız. Büro adamlarını kastediyorum."

Pennybacker sanki azarlanan kendisiymiş gibi sinirli bir şekilde papyonunu düzeltti. "Ah, sorun değil, sadece bir otel."

"Sadece o olsaydı," diye yanıtladı Tucker, "burada olmazdık."

Binlerce sert ceketli kitabı barındırmasına rağmen personele göre otelin üç kütüphanesinden en resmisi olan Smith Kütüphanesi'nde toplantı başladı. FBI ve Dışişleri Bakanlığı'nın yanı sıra yerel kolluk kuvvetleri, bir belediye başkanı, iki göçmenlik görevlisi ve büyük bir yönetici masasının başında oturan sosyete playboyu Edgar David Gilfoyle da vardı; Gilfoyle ününün çağrıştırdığından daha profesyonel görünüyordu, sarı saçları düzgün ve saygındı, uzun burnu iyi bir terbiyeden söz ediyordu. Sert kış ışığı arkasına keskin kenarlı bir gölge düşürmüştü -aslında her şeyin arkasına. Bir araya toplanmış yeşil deri sandalyeler, pirinç gölgeli zemin lambaları, pirinç kırbaç heykelcikleri, koltuklarına yerleşen ajanlar: her şeyin karanlık bir ayna versiyonu vardı. Gilfoyle ve Pennybacker, güçlü ve dolaylı adamların birbirlerinin nabzını ölçmek için yaptıkları türden kaçamak bir konuşma yaparken, küçük, kusursuz bir kek, yapış yapış

Tucker'ın önünde bir peri hediyesi olarak belirdi. Güvensizlikle kaşlarını çatı.

Dirseğinin dibinde bir garson belirdi. "Ajan Minnick, ne içmek istersiniz?"

Ne sihirli bir numara! *Ajan Minnick*. Otelin bir şekilde Tucker'ın adını bilmesi ve buna rağmen bu buluşmanın en önemli önkoşulu olan misafirlerini kovma işlemini tamamlamamış olması çok saçmaydı. "Su dışında neyiniz var?" diye sordu.

"Kahve, çay, limonata, meyve suyu, Coca-Cola."

Musluktan akan suyla demlenen kahve, musluktan akan suyla demlenen çay, musluktan akan suyla yapılan limonata... Tatlı sudan sonsuza kadar kaçamazdı.

"Bir kola bana yeter," dedi Tucker.

Şimdilik bundan kaçınabilirdi.

Garson, "Nasıl isterseniz," dedi ve Tucker'ın ilgisini çeken -*eşitlik* değil, ne de olsa bu adam onun içki siparişini alıyordu- ama asaletiydi. Bütün garsonlar güler yüzlü bir tavır takınmışlardı, sanki olayların ters gitmesi sonucu bu zarif adamlar yemeği alan değil de veren taraf olmuşlardı ve bu kadarı hiçbir şekilde yadırgamıyorlardı. Bu hayatta onlar hizmet ediyordu, belki de bir sonraki hayatta oturan adamlar hizmet edecekti. Ortam itaatkâr değildi. Aksine, bu suçsuz lüks oyununu birlikte oynamaya davet edilmişlerdi.

Gilfoyle sesini yükseltti. "Ah, işte burada."

Geç gelen, otelde gördükleri ilk kadındı. Alışlagelmişin dışında giyinmişti - pantolon, yün ceket, kısa saçları koyu renk geriye taranmıştı - ve onu, parmağını salladığında duvara yaslanıp asa gibi itaatkâr bir şekilde oturan üç dachshund takip ediyordu. Çirkin değildi ama kendinden emindi ve

Bu odada iki kavram da aynı hissi veriyordu. Birinin bakışlarını yakaladı. Ya da belki sadece Tucker'ın.

"Pastanızın tadını nasıl çıkarıyorsunuz?" diye sordu. İçkileriniz? İhtiyacınız olanı bulabildiniz mi?"

Aksanının da görünüşü ve kadınlığı gibi burada yeri yoktu. Yerel bir dağcı aksanıydı, sesi yüksek, sesli harfler ve fiiller kısa kesilmişti. *Eğlenmek. Bulmak.* Edgar Gilfoyle gibi bir ev kedisi değil, bir dağ aslanı. *Dişi* bir dağ aslanı.

"Bu June Hudson," Gilfoyle dedi. "Bizim genel yönetici."

Oda hissedilir bir şekilde karıştı.

June Hudson'ın yüzünde, yarattığı heyecana alışkın olduğunu gösteren bilmiş bir ifade vardı.

"Bu çok, bu çok iyi!" Bay Pennybacker sessizliği bozan ilk kişi oldu. Pastasını çatalıyla dürttü. "Harika, gerçekten. Karne geldiğinde böyle ikramları özleyeceğim!"

June Hudson sordu: "Bu küçük tatlı pastanın nasıl yapıldığını bilmek ister misiniz? Otelin ve kasabanın üzerinde uçarak insanların işlerinin bittiğini düşündükleri reçel kavanozlarını toplayan genç kadınlardan oluşan bir filom var. Sonra mutfak onları kaynatıyor, anlıyor musunuz? Kadınlar değil, kavanozlar. Büyük bir fiçıda, tüm o kavanozlar dibinde hapsolmuş o küçük reçel parçasını bırakıyor. Sonra genç adamlardan oluşan başka bir ekip kavanozları çıkarıyor ve bir başkası da suyu sır haline gelene kadar kaynatıyor. O keklerde bir gram bile yeni şeker yok, sadece başkalarının unuttuğu tatlılık var. Lüks bir otel olabiliriz ama herkes gibi biz de son on yılda bir iki şey öğrendik."

Gülümsedi. Bu bir kovboy gülümsemesiydi, gözlerin kırıışması, ağzın bükülmesiydi. Tucker bir kez daha

Teksas'ta bir kulübenin verandasında durmuş, ölümcül bir manzarayı altın rengine boyayan güneşe bakıyordum.

Ama büyülenmeyi göze alamazdı. Gir içeri. Çık dışarı.

Pennybacker heyecanla, "Bu çok güzel bir şey Bayan Hudson," dedi. "Tam da görmek istediğim türden bir yenilik, tam da bu yüzden Avallon büyük ülkemize hizmet etmek için mükemmel bir seçim."

Ocak soğuğu June'un sesine sinmişti. "Bay Gilfoyle bize daha dün gece büyük ülkemizin Avallon'a ilgi duyduğunu bildirdi."

Gilfoyle şömineyi inceledi.

Havada, maden suyunun kokusu kadar güçlü, eski bir gerginlik vardı. Tucker birdenbire personelin görevden bu yüzden habersiz olduğunu fark etti; Gilfoyle bu haberi onun yerine Federallerin vermesini istiyordu. Halka açık bir meydanda bir muhbirle buluşmak gibi. İnsan seyircilerin önünde nadiren bağırsaklarından vurulurdu.

"Ah evet, o. Güvenlik ihtiyaçları konusunda bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı!" Pennybacker kavga eden ebeveynlerin arasına giren bir çocuk gibiydi. "Biraz zaman kaybettik ama sağduyusuna minnettarız!"

Benjamin Pennybacker, Dışişleri Bakanlığı, masanın üzerinden bir dosya uzattı.

Genel Müdür June Hudson açmadı. "Hayır," dedi.

Gerçekten ağır bir *hayırdı*, üzerine jambon ve peynir koyabileceğiniz bir *hayırdı*. Odadakiler bunun ciddiyetini takdir etmek için sessizliğe büründü.

"...hayır mı?" diye yankılandı Pennybacker. "Bakmadın bile." "Hayır," diye tekrarladı . " Avallon donanımlı değil

Şu anda özel talepleri karşılayabiliyoruz, ancak burası ile Washington arasında birkaç otel var.

size yardım etmekten memnuniyet duyarım. Bu dağların tepesinde ve aşağısında iyilik borcum var; bazı aramalar yapabilirim."

Şömine patladı. Duvardaki bir boru inledi. Bir çalışanın sivri topukları kapalı kapının dışındaki koridorda tıkırdadı. Pennybacker boğazını üç kez temizledi, dördüncüyü düşündü. Boğazını temizlemedi.

Gilfoyle, "Öyle değil Bayan Hudson," dedi.

Tanrı bizi onlar gibi adamlardan korusun! Tucker düşündü. Her zaman Batı Virginia'nın boynuna tozsuz bir ayakkabı geçirmeye hazır onun gibi biri vardı. Yumuşak elleri ve iz bırakmayan muştaları olan eğitilmiş adamlar, kekeleyen, bilge sesli adamlar, bunun gibi vahşi, yetenekli bir kadına ne yapması gerektiğini söylüyorlardı. Tucker'ın işi bu olmamalıydı. *Bu eyalet, bu otel, kadının aksanı, geçmişi, bu insanlar-*

"Ne gibi değil?" June sordu.

Sadece şu işi hallet, diye düşündü Tucker. *Hayatını geri al.* Ama-

Pennybacker boynunu büktü. "Ajan Minnick, ayakta mısınız? Konuşuyor musunuz?"

Tucker kendini dışarıdan görür gibi oldu, kollarını kavuşturmuş, parmakları omuz kılıfının kayışına asılmıştı. June'un kendisine, daha doğrusu boynuna baktığını gördü. Bakışları yakasında neredeyse gizlenmiş bir iz bulmuştu, çoğu insanın fark etmediği, fark etse de tanımlayamadığı bir iz: bir kömür dövmesi. Kömür tozu ile tozlanmış evlerde oynayan çocuklar ve tünel çökmelerinden kurtulan madenciler, kömür tozu yaralarına kalıcı olarak yerleştiğinde bu dövmelere sahip olurlardı. Daha şimdiden bu ayağa kalkma, konuşma eyleminden şüphe duyuyordu; söylenmemiş sözü söylenmiş sözden çok daha değerli bulan bir adamdı. Ama kızın kömür dövmesine bakışı onu bir kukla gibi gergin bir şekilde ayakta tuttu.

FBI ajanı ayaktaıdı. Konuşuyordu. Bu, June'un geldiği anda fark ettiği siyah saçlı ajandı. Kendisine sorulsaydı, kömür dövmesinin dikkatini çektiğini söyleyebilirdi ama bu doğru değildi; o ayağa kalkana kadar dövmeyi görmemişti. Onu yakalayan yüzüydü. Arazide sıcak su kaynakları ile soğuk su kaynaklarının birbirine o kadar yakın olduğu bir yer vardı ki, aralarındaki yosunların üzerine uzanan biri ikisine de dokunabilir, zıtlıklara hayret edebilirdi. Ajanın yüzü de böyleydi: sert kaşlar, yumuşak gözler, sert bir ifade, yumuşak bir ağız. Federal ajan, kömür dövmeli.

"Ben Federal Soruşturma Bürosu'ndan Ajan Tucker Rye Minnick. Bayan Hudson, sanırım kimsenin size ya da çalışanlarınıza karşı dürüst olmadığı açık. Durumdan memnun değilsiniz; sizi temin ederim ki FBI da mutsuz. Bunun bir karar alma toplantısı olmasını istiyorsunuz ama değil. Bunun tek amacı size ne yapılması gerektiğini söylemek ve bunu yapmanız için sizi yalnız bırakmaktır."

"Şimdi, bu biraz abartılı oldu. Bu kadar olduğunu sanmıyorum.

tek amacı-" Pennybacker başladı.

Ajan Minnick sanki Dışişleri Bakanlığı'ndaki adam hiç konuşmamış gibi parmaklarıyla sayı saymaya devam etti. "Bir. Mevcut misafirlerin derhal gitmesi gerekiyor. Otelde sadece personel, ajans temsilcileri ve o dosyada listelenen kişiler bulunmalı.

"İki. 40 Sınır Devriyesi ajanı geçici nöbetçi kuleleri kuracak ve çevre güvenliğini sağlayacak.

"Üç. İsviçreli bir irtibat görevlisi hükümetler arasında tarafsız bir aracı olarak hareket edecektir.

"Dört. Ajan Pennybacker ve benim mevcut çalışanların güncellenmiş listelerine ihtiyacımız var. Her biriyle görüşeceğiz ve

titiz geçmiş kontrolleri. Personel, işbirliği yapmamasının iş akdinin feshedilmesiyle sonuçlanacağı konusunda bilgilendirilmelidir.

"Beş. Üç yüz yabancı uyruklu kişi Çarşamba günü istasyona varacak ve Dışişleri Bakanlığı'nın tahminen Nisan ayının yirmi birinde ülkelerine geri dönmeleri için pazarlık yapmasına kadar burada kalacaklar.

"Altı. Ajan Calloway sağımda, Ajan Harris solumda ve ben misafir alanlarındaki tüm telefonları, radyoları ve gazeteleri kaldıracğıız ve Büro adına santral ve posta odası aracılığıyla tüm iletişimi izleyeceğiz."

Gilfoyle biraz kızgın görünüyordu; Pennybacker ise büyük bir sıkıntı içindeydi. "Ajan Minnick, gerçekten de Bayan Hudson'ın kendini iyi hissetmesini sağladığınızı düşünüyorum-"

Ajan Minnick elini kaldırdı. Sözlerini şöyle bitirdi: "Bu tutuklular geliyor; saat *işliyor*, biz gelmeden önce işlemeye başlamıştı. *Hayır* diyemezsiniz Bayan Hudson. Daha yüksek rütbeli biri çoktan *evet* dedi."

Masaya doğru uzanarak dosyayı açtı ve ilk belge. June belgeyi en alta, Başkan'ın imzasına kadar tararken hiçbir şey söylemedi.

Birkaç yıl önce June, Avallon'un yerel altyapı iyileştirmeleri için demiryoluyla yaptığı bir anlaşmayı görüşmek üzere en yakın kasaba olan Constancy'nin ileri gelenleriyle yapılan bir toplantıda Bay Francis'e eşlik etmişti. O zamanlar gençti, tecrübesizdi ve tıpkı Ajan Minnick'in yaptığı gibi projenin gerekliliklerini ortaya koymuştu. Madde madde. Gereklilik sırasına göre. Bitirdikten sonra odayı rahatsız edici bir sessizlik kapladı. Bay Francis onu yumuşak bir şekilde kurtarmış, listenin çoğunlukla yönetim kurulunun fikriymiş gibi görünmesini sağlamış ve yaralı egoları rahatlatmıştı. Artık daha iyi biliyordu ama diğerlerinin aksine o da biliyordu,

Ajan Minnick zalimlik yapmıyordu. Sadece bir kavanozu kaynatıyordu.

Ajan Minnick, "Sayfayı çevir," dedi.

Sayfayı çevirdi. Bir sonraki belge Ajan Minnick'in söylemediği her şeyi haykırıyordu. Minnick onlara *yabancı uyruklular* demişti ama bunlar sıradan yabancı uyruklular değildi. Onlar diplomattı.

Nazi diplomatları.

Hepsi değil.

Başka birdön . ve Sayfa ortaya çıktı LİSTELER
. Japonca

isimler. Sonra İtalyanca, Macarca, Bulgarca. Birçok dil, konuşulmayan tek bir kelime: düşman. Dosyada pek çok söylenmemiş kelime vardı. İşte bir tanesi hiç kullanılmamıştı: *gözaltı*. Bunun yerine otel, Mihver diplomatları ve aileleri için *bir toplanma noktası olacaktı*. Yabancı uyruklular *tutulacak, kontrol altında tutulacak ve korunacaktı*. Sınır Devriyesi ajanları, havlu ve bornoz temin eder gibi temin *edilecekti*. İletişim bir kokteyl partisi gibi *zevkli bir şekilde yönetilecekti*. Diplomatik mütekabiliyet: *siz* onları okyanusun bir tarafında havyarla besleyin, *biz de* diğer tarafında havyarla besleyelim.

Sandy Gilfoyle'un hafifçe alay eden sesini duyabiliyordu:
Yüksek uluslararası hukukun ince, nadir havasına hoş geldin, Goon.

Protestolar dudaklarına bastırdı. başı
Kat görevlisinin oğlu Pearl Harbor'da öldürülmüştü. Yemek odası personelinden üç Polonyalı Yahudi'yi aklının ucundan geçirebiliyordu. Kardeşlerini, kocalarını, oğullarını toplamak için askere alınacaklardı. Onlardan bunu istemek ne kadar acayıptı.

Genç Sandy üniforma giyiyordu ve haftalardır ondan haber alamıyordu.

Ondan bunu istemek ne kadar acayip.

Ama Ajan Minnick bunun bir karar alma toplantısı olmadığını söylemişti.

June, *Takeo Nishimura* sözcüklerine hafifçe dokundu. Saburo Kurusu ve Büyükelçi Nomura ile birlikte sık sık görülen ve Pearl Harbor'a kadar barışçıl çözümler vaat eden Japon elçisiydi. Sonra Nazi Almanyası'nın kültür ataşesi *Friedrich Wolfe*. Son olarak, *Erich von Limburg-Stirum*, onun bile adını tanıyabileceği kadar ünlü bir hava gösterisi pilotu. Sadece diplomatlar değil. Gazeteciler. İş adamları. Hava gösterisi pilotları.

"Bu adamların hepsi Washington'dan mı kaçıyor?" diye mırıldandı.

Pennybacker "tükenmek" diye tekrarladı ve duyguyu hafifletmek için biraz güldü. "Bu, aşırı heyecanlı bir Amerikan halkından korunma meselesi. Herhangi bir olumsuz olay, tahmin ettiğiniz gibi, uluslararası bir olay olacaktır. Önemli olan -ne diyorsunuz buna?- yüksek bir yere sahip olmak. Diplomatik mütekabiliyetten bahsediyoruz. Emsal. Mükemmellik. Avallon, Washington'a bir kol mesafesindeki en iyi lüks tatil köylerinden biridir. Bakın Bayan Hudson, Greenbrier Noel'den hemen önce ilk grubu kabul etmişti ve eğer onlar da katılıyorsa, siz de-"

Greenbrier! Greenbrier'in müdürü Loren'den haber alamamasının nedeni bu muydu? Lüks içindeki diğer tek gerçek rakibinin de bu etik sorularla boğuştuğunu hayal etmek garipti. "Kaç tane var?" diye sordu.

Pennybacker sanki onu kandırmaya çalışırken yakalamış gibi alaycı bir tavırla başını salladı. "Diğer otellerle ilgili ayrıntıları paylaşmazsak daha iyi olur."

Oteller, çoğul. Gilfoyle bunu günlerdir, belki de haftalardır biliyor olmalıydı. Onun en değerli şeyini çalmıştı.

Varlık, zaman, her ne kadar bunun ne kadar büyük bir hırsızlık olduğunu anladığını söylemek zor olsa da. Yıllarca başkalarının evlerini mesken tutmuş, arkadaştan arkadaş, partiden partiye koşturmuş, üç ülkenin sosyete sayfalarını karıştırmıştı. Siyah kravat ve şampanya, kadınlar ve gece hayatı; Gilfoyle için yirmili yıllar kükremesini hiç kesmemişti. Avallon onun için neydi? Bir bina.

"Bay Pennybacker, öyle ya da böyle öğreneceğim. Başka hangi otellerden bahsediyoruz?"

"Homestead," dedi.

The Greenbrier ve Homestead yüzlerce misafiri ağırlayabilecek büyük otellerdi. Listeye yeni gözlerle baktı. Çok büyük görünüyordu ama şimdi kısaltılmış, kısmi olduğunu anlıyordu. Avallon'u neredeyse tamamen dolduracak büyüklükteydi çünkü otel büyüklüğünde parçalara ayrılmış çok daha uzun bir listenin parçasıydı. June ilk kez ülkenin bir ay önce savaşa girdiğine gerçekten inanmıştı.

O ayağa kalktı. Dachshundlar ayağa kalktı. Ajan Minnick başını salladı, bir şekilde tatmin olmuştu.

Gilfoyle elektrikli bir adamdı, gözleri geniş ve telaşlıydı. "Bayan Hudson, gitmiyor musunuz?" dedi.

Tabii ki gidiyordu. Onu kabloları kesilmiş bir asansör kabinine yerleştirmişti. Bay Francis'in genel müdürüyken, buranın aslında kendi oteli olmadığını unutmamasına izin vermişti. Her karar *onun* kararıydı. Ama artık Gilfoyle'un kararıydı, yani Gilfoyle *hayır* diyecekken o *evet* diyebilirdi. Hem de önce onu aramadan. Birlikte geçirdikleri zamanın bir anlamı olup olmadığına dair bir işaret bekliyorduyorsa, o işareti almıştı. Asansör kabini alçaldı.

"Az önce duyduğunuz gibi, Bay Gilfoyle," dedi June, "yapacak çok işimiz var."

Üçüncü Bölüm

A en azından Burns Gecesi dekoru boşa gitmiyordu. Çünkü aynı anda çok fazla misafir gidiyordu, ödeme balo salonunda gerçekleşti. June, kişisel özürlerini iletmek üzere bir aşağı bir yukarı hareket ederken şiir de dönüyordu. Hala iptal edilen balonun ekose kuşaklarını takan garsonlar, Burns Gecesi ziyafetinin dayanıklı parçalarından yapılmış atıştırmalıklardan oluşan seyahat paketleri dağıttı. Orada burada konuklar, tıpkı June'un o gün daha önce hayal ettiği gibi, sarkan sayfalardan okumak için uzandılar. Unutulmaz bir sahneydi. Tedirgin edici bir sahne. Böyle insanların paltoları ve arabaları için sıraya girdiğini görmek-! Böyle insanlar kuyruğa girmezdi. Bu gibi insanlar için kuyruğa girecek başka insanlar vardı.

"Yeminler ederek ve kucaklaşarak, / Ayrılığımız çok nazikti; / Ve bir daha görüşeceğimize söz vererek, / Birbirimizden ayrıldık! " Bay Astor (*Bay* Astor denince çoğu kişinin aklına Roosevelt ile yakın arkadaş olan Bay *Astor* gelirdi) (*Roosevelt* denince çoğu kişinin aklına Roosevelt *gelirdi*) sıradaki son konuklardan biriydi. Sinirli ruh halinden ziyade güler yüzlü ruh hallerinden birindeydi.

"Bay Astor, sizi uğurladığım için çok üzgünüm," dedi June. "Benim için içeriden bir ipucunuz var mı?"

Şiiri bırakarak iri kaşlarının altından ona baktı. "Teknelerden uzak durun."

"Sevgili hayvanım!" diye bir ses daha yükseldi. "Bu ne macera böyle."

Son konuk aslında dört kişiydi: Morgan ailesi. Ocak ayının son haftasını, June müdür olduğu sürece Avallon'da geçirmişlerdi. Avallon bir neslin evliliğini kurtarmış, bir kardeş kavgasını iyileştirmiş, bir büyükanneyi gömmüş ve en genç neslin mutlu bir evlilik yaptığını görmüştü. Bir hayatta on yıl. Bütün bir ailenin hayatında.

Morgan'ın iki oğlu (June'a dokunaklı bir şekilde Sandy'yi hatırlatıyorlardı) dachshundları sevdiler ve utangaç bir şekilde June'a sarıldılar, bu tuhaf sevgi gösterisinin tek nedeni June onlarla tanıştığında çok daha genç olmalarıydı. Bu suskunluk üst sınıfın işaretiydi; Bay Francis ona öğretmeye çalışmıştı. Bu alt sınıfın dilidir: dolaysızlık, sahip olma, şehvet, açlık, aşikâr olan. Bu ise yönetici sınıfın dilidir: miras, mizah, kurnazlık, cömertlik, incelik. Birinin size konumunuzun üstünde davranmasını istiyorsanız, istediğiniz şeylerin çoğu söylenmeden kalmalıdır. Bir şeyi söylemek ahmaklığınızı kanıtlamaktır. Sen kaba değilsin, June Hudson. Ben kaba değilim, Bay Francis. Sen büyük şeyler için yaratılmışsın, June Hudson. Bunu *sen* söyleyebilirsin, ben söyleyemem; kurallar böyle, değil mi? Ha. Kurallar böyle, June.

"Sevgili Bayan Hudson," dedi Anne Morgan (sabah 9:50'de uyandırma çağrısı, girişte balkonda bekleyen bir Roma Punch'ı, haftada üç spa bakımı). Bu otelin dışında acımasız bir sosyal köpekbalığı olduğu söyleniyordu, ama burada, ruhların en iyisiydi. "Resepsiyona sizin için bir hediye bıraktık."

Konuklar genellikle June'a çömlek, mücevher, kitap, sanat eseri hediye ederdi. Sosyetik bir hanımefendiye uygun hediyelerdi bunlar, zor geçinen bir genel müdüre değil. Bir keresinde yeni boşanmış bir varis ona Sears and Roebuck'ın en iyi İtalyan arılarını hediye olarak göndermişti. İşçiler bir kutuda, kraliçe başka bir kutuda gelmişti, kutuda arı sütü dışında başka bir şey yoktu, ona eşlik edecek bir dachshund bile yoktu. En azından o arılar hâlâ iyi iş çıkarıyordu.

"John," dedi Anne Morgan ağırbaşlı bir tavırla, "Bayan Hudson'a bilmesi gerekenleri söyle."

"Hakkında-? Oh. Evet. Bayan Hudson. Bayan Hudson, hiçbir şey söylememenizi ve sadece beni dinlemenizi istiyorum," dedi Peder Morgan (solak Winnet meraklısı, ara sıra kumarbaz, ançüez servis etmeyin), bu otelin dışında binlerce insanın kaderini kontrol ediyordu. Burada, personel yatmadan önce sıcak bir içkiye olan düşkünlüğünü hatırlattığında uysalca minnettar oldu. Kısık bir sesle, bir sonraki istihkakın ne olacağını, görüşülmekte olan savaş yasalarını, FBI'ın masasındaki mevcut gözaltı emirlerini, savaş üretimi nedeniyle patlama yapması muhtemel sanayi ve şehirleri, Dışişleri Bakanlığı'nın mevcut gücü hakkındaki anlayışını ve kendisinin ya da çevresindeki herhangi birinin görebildiği kadarıyla gelecekteki taslak planlarını anlattı. Bu, Morgan'ların ona sunduğu en anlamlı hediye idi.

Ve sonra, aynen böyle, gittiler. Balo salonunda kadife iplerle süslü direkler, Burns Gecesi şiirleri ve bundan sonra ne yapılması gerektiğini düşünen bir avuç personel dışında hiçbir şey kalmamıştı.

June otelin tamamını hiç boşaltmamıştı. Hem nehirlerin hem de partilerin kurduğu ve erkeklerin eşitlikçi bir eğlence olan pencerelerden atladığı Buhran döneminde bile, iş dünyasının patronları ve şef garsonlar pişmanlıkta birleşmemişti. Diğer lüks oteller kongre mekanlarına dönüşmüştü.

ya da hayatta kalmalarını sağlamlaştırmak için dairelere. Ancak June bunun yerine odaları yenilemek ve menüleri yenilemek için Gilfoyle kasasının derinliklerine inmişti. Korkunç geçmişi ve umutsuz geleceği bir kenara iterek, Avallon'u görkemli bir şimdiki zaman sunmaya teşvik etti. Değersiz para Gilfoyle'ların banka hesaplarından, kayadan çıkan tatlı sudan daha hızlı aktı. *Bundan emin misin, June?* Bay Francis, New York'tan kendisine ulaşan çok büyük bir mali harcama haberinden sonra sormuştu; Bay Francis'i sinirlendiren bir haberin çok büyük olduğu belliydi. *Korkusuz görünmeliyiz*, dedi June. *Faturayı öde ve yağmur için dua et.* Yeni ve genç bir genel müdür için büyük bir kumar. Başarılı bir kumar. Otel Buhran'a bir kurum olarak girmişti; bir efsane olarak çıktı.

Şimdi efsane, kültürün sakinlerini kovmuştu. onun can damarıydı.

Hepsi, yani biri hariç.

"Hoss, 411..." Griff gözünü ovuşturarak,

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum, biliyorum."

June dördüncü kata çıktı; kendisine ait bir asansörü vardı. Misafir girişi olan diğer tüm asansörler iyi eğitilmiş bir asansör operatörü tarafından idare ediliyordu ama bu asansör öyle değildi. Bay Francis otelde ölen ilk kişi olmaktan çok uzaktı - June'un kendi yatak örtülerine sarıp birbirine bağlı iki oda servisi arabasının alt raflarında dışarı kaçırarak zorunda kaldığı kaç tane yaşlı, paralı konuk vardı? Gilfoyleların çoğu New York Eyaleti ve Massachusetts'te olmak üzere geniş arazileri vardı ve çoğu mal sahibi servetlerinin tadını istedikleri gibi çıkarabilmek için başka bir genel müdür işe alırdı. Ancak Bay Francis çalışanlarla birlikte siperlerdeydi, çocuklarını mülkte büyütüyordu, Haziran sonunda başarılı olana kadar otel arazisinden hiç ayrılmadı

onu. O zamandan bu yana on yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ bir efsaneydi.

Ama June hayaletlerden korkmuyordu. *Keşke* Bay Francis bu asansöre dadanabilseydi.

Loş ışıktaki halı dördüncü kattaki koridorda sürünüyor gibiydi; hayvan başlı tatlı su fontlarının altında alaca yapraklar ve gece mavisi bukteleler kıvranıyordu. Koyu renkli ahşap paneller süslü apliklerden gelen ışığı emiyordu. Birbirinin aynısı ve sayıca çok olmaları nedeniyle korkutucu hale gelen kapılar uzayıp gidiyordu. Geçmişte hizmetçiler kapıların açılıp hayaletleri ortaya çıkaracağından korktuklarını dile getirmişlerdi. June ise kapıların açılıp *yaşayanları* ortaya çıkaracağını hayal ediyordu; hepsinin acil ihtiyaçları vardı ve hiçbirini beklenmiyordu. Basit korkular.

June 411 numaralı odanın kapısına tek bir parmak vurdu. Yumuşak ama duyulabilir bir sesle, tıpkı temizlik işlerinde öğrendiği gibi.

Meydan okuyan bir gümbürtü duyuldu.

Odanın içinden bir ses geldi: "Bu bir sehpaydı. Ayakları zambak gibi oyulmuştu. Umarım mutlusundur! Hadi, tekrar vur, daha çok var-"

June araya girdi, "411."

Kapı açıldı. Sadece parlak yeşil bir gözün dışarı bakabileceği kadar geniş.

"GM Hudson," dedi 411. "Sizi daha erken bekliyordum."

Konukların çoğu isimleriyle çağrılmaktan hoşlanıyordu, ancak

411. June Avallon'da kaldığı sürece misafir olarak kalmıştı ve bu süre zarfında, bilindiği kadarıyla, süitinden dışarı adımını bile atmamıştı. Yemekler, kitaplar ve hayatın diğer güzellikleri ona teslim ediliyordu. Haftada bir kez kendini banyoya hapsediyor, kapı kilitleniyor, tek bir personel temizlik yapıyordu; uzun zaman önce kat hizmetleri şefliğine terfi etmiş olan ve

teknik olarak bu tür görevlerin üzerindeydi. Uzun süredir devam eden bir söylentiye göre 411, FDR'nin başkanlık ziyareti sırasında balkonunda görülmüştü ama kimse onu ilk elden gören çalışanın kimliğini tespit edememişti. June'un 411 hakkında bildikleri şunlardı: yüksek profilli bir tasarımcıydı, boşanmıştı, hınzır bir mizah anlayışı vardı ve Burns Gecesi şiir aparatını tasarlayarak harika bir iş çıkarmıştı.

"Burada oldukça fazla gürültü oluyor, 411."

Her zaman teatral olan 411, personele onu çıkış yapmaya her ikna etmeye çalıştıklarında pencereden bir şeyler fırlatacağını söylemişti. Büyük ölçüde ithalata dayanan birçok küçük ulus-devlet gibi, onun gücü de kurnaz ve manipülatif olma eğilimindeydi. Gerillalar. Gölge taburlar. Daha neler neler. Dışarı atılırsa ona ne olacaktı? Burada ihtiyacı olan her şeye sahipti ama ihtiyacı olmayan hiçbir şey yoktu. Başka bir yerde yaşamak için hâlâ yetenekleri olup olmadığını kim bilebilirdi ki?

"Size neyin çok gürültülü olduğunu söyleyeyim: Dün gece Bay Beekhof," dedi 411. "Sanki odasına bir domuz salmış gibiydi."

"Bay Beekhof çıkış yaptı."

"Ne korkak ama. Kavgamız henüz bitmemişti. Bir sonraki sözlerini dikkatli seç; daha büyük bir karmaşa yaratmak istemiyorum."

"Ben titreyen bir hamal değilim, 411," dedi June ona. "Beni kapınızdan kovmak için kötü ruhların maskaralıklarından daha fazlası gerekecek."

"Hesabımdaki telefon numarasının kime ait olduğunu biliyorsun, değil mi? Hiçbir yere gitmeme gerek yok."

"Bu şovu Dışişleri Bakanlığı yürütüyor, ben değil. Francis Gilfoyle'un hesabınızdaki numarasından onlara ne?"

411 güldü. Tereyağı kreması gibi bir kahkahaydı: tatlı, zengin, çok miktarda sağlıksız. "June Hudson, seni sıçan çiftçisi. Sen gerçekten de statüyü sadece bu otelin içinde işlediği şekliyle anlıyorsun, değil mi? Frank sadece Avallon'un sahibi değildi. Lobideki arkadaşlarını görmedin mi? Senden önce buraya gelen son uçan maymun bana sadece federal ajanların ve personelin kalabileceğini söyledi. O zaman beni personel yap. Eminim zekice bir iş tanımı bulursun."

June, sırf ona biraz gecikmiş tevazu öğretmek için onu yasal bir belgeyle kaba bir şekilde kovmayı düşündü. June hiç konuşmadıkları o geceyi, June'un New York'tan döndüğü geceyi düşündü. June, 411'in berbat olmasına rağmen oteldeki en iyi arkadaşı olduğunu düşündü.

Hayır, June onu kovmayacaktı.

June ona, "Kendini hayatımın en büyük engellerinden biri haline getiriyorsun," dedi.

"Sevgilim, eğer bu doğruysa," dedi 411, "hayatın o kadar da kötü değil."

Kapı kapandı; 411 kazandığını varsaydı. Öyle değil miydi? Çünkü June çoktan personele havada bir yazı işareti yapıyordu ve içlerinden biri June'un niyetini kodlamak için dörtnala koşuyordu.

" 'Danışman'!" June servis kapısı kapanmadan hemen önce arkalarından seslendi. "İşe alım tarihini bir ay geriye çekin. Ve sehpasından geriye kalanları yukarı getir."

"Evet, Hoss."

Dördüncü Bölüm

T şapka Akşam, ve Burns Gece top
hazirliklar devam ediyor içinolmak koy için
kullanım olarak kırk Sınır Devriye

Ajanlar, önceki konuklar için hazırlanan ziyafeti yemek üzere Manolya Yemek Odası'na akın etti. Bundan sonra personel yatakhanelerine sürgün edileceklerdi ama şimdilik, uzun bir yolculuktan sonraki bu ilk gecede şımartılmışlardı. Otelin yemek alanlarının en büyüğü ve en resmisi her açıdan süslenmişti: ağır kartonpiyerler, panelli tavan, brokar duvar kâğıdı, kareli İtalyan Carrara mermer zemin. June, Büyük Buhran sırasında oteli yenileme kararı üzerine Cornell Otelcilik Okulu'ndan sertifika almış olan meslektaşlarından (meslektaşları!) aldığı mektuplara hâlâ değer verirdi.

Bir grup personel yemek salonunu her zamanki gibi hazırlamış, masaları silmiş, ortadaki süsleri yenilemiş ve özel kesilmiş çubuklar kullanarak her bir oturma düzeninin komşusundan ve masanın kenarından tam olarak aynı uzaklıkta olmasını sağlamıştı. Şimdi Sınır Devriyesi'nin adamları kahkahalar atıyor, gümbürdüyor, gürlüyor, dörtlünün sesini bastırıyorlardı - okul çocukları ya da sığırlar, mecazınızı seçin, Avallon'un terbiyeli misafirlerine hiç benzemiyorlardı. Kirli elleri, kirli dizleri ve tozlu sakalları vardı. Bunlar vahşi Teksas ve uzak Kanada sınırlarındaki görevlerden koparılmış adamlardı, sadece

Yemek odasının kapısındaki ev sahibi, "Beyler, Manolya Yemek Odası'nın kıyafet yönetmeliği var" diye mırıldandığında beş galonluk şapkalarını çıkardılar.

Adamlar masalara oturabilmek için vahşi doğa boyutlarındaki silahlarını ayarladılar, şapkalarını döşemeli sandalyelerinin altına sakladılar ve bacaklarını genişçe açtılar. Garsonlar onlara hangi çatalın ne zaman kullanılması gerektiği konusunda nazikçe tavsiyelerde bulundu.

June kapı aralığında oyalanarak manzarayı izledi, manzara da onu izliyordu. Smith Kütüphanesi'ndeki ilk buluşmadaki erkeklerin aksine, bu adamlar ilgilerini gizleme zahmetine girmemişlerdi. Her bakışa her zamanki küçük gülümsemesiyle karşılık verdi ve onlar da gülümseyene kadar bakışlarını üzerinde tuttu.

Üç FBI ajanı odada belirdiğinde yuhalama ve ıslık sesleri yükseldi. Bunun temiz traşlı olmalarından mı, Ajan Calloway'in ten renginden mi, yoksa Sınır Devriyesi ajanlarına kıyasla sade tavırlarından mı kaynaklandığını söylemek zordu. Ajan Pony Harris kalabalık Sınır Devriyesi ajanlarına timsah dişlerini bilmiş bir tavırla gösterdi; Ajan Hugh Calloway dişlerini göstermeden sıkıca gülümsedi; Ajan Tucker Rye Minnick kendisine en yakın Sınır Devriyesi ajanlarının bulunduğu masaya alçak sesle ve keskin bir şeyler söyledi ve hepsi birden konuşmayı kesti, yüzleri asıldı.

Sınır Devriyesi ajanlarının aksine, Büro adamlarının statüleri vardı; kendilerine Avallon'da odalar tahsis edilmiş, evrak işleri için Gilfoyle'un üst kattaki yakışıklı çalışma odasını ve görüşmeler için Cam Stüdyosu'nu kullanmalarına izin verilmişti. Toplantıdan hemen sonra çalışmaya başlamışlardı. Ajan Calloway personel görüşmelerine başlamış, Ajan Harris bir posta tasnif sistemi kurmuş ve Ajan Minnick telsizleri toplamıştı. Muhtemelen June'un bilmediği başka işler de yapıyorlardı. Normalde, otelde çok fazla

onun haberi olmadan kuyruğunu seğırtirdi. Büro adamları davetsiz misafirler, pireler gibi sürünüyorlardı. Yakışıklı pireler. Boş bir masaya doğru ilerleyen Ajan Minnick'in çatık kaşlı bakışları, elleri cebinde, kapı pervazına yaslanmış June'ubuldu. June ona küçük bir gülümsemeyle baktı ama Ajan Minnick onun yüz ifadesini Sınır Devriyesi ajanları kadar kolay yansıtmaya ikna olamadı.

"Merhaba, merhaba, merhaba, Bayan Hudson." Dışışleri Bakanlığı ajanı Benjamin Pennybacker, daha önce olduğu gibi papyonu biraz yamuk, ceketinin omuzları buruşuk bir halde June'a katıldı.

"Merhaba, merhaba, Bay Pennybacker."

Sınır Devriyesi ajanları ve Büro adamlarının aksine, Pennybacker türünün tek örneğiydi ve kendisiyle ne yapacağını biliyormuş gibi görünmüyordu. *Etkisiz* görünen bir adamdı, June'un anladığı kadarıyla onu etkili kılan şeylerden biri de buydu. Dış görünüşü, ya doğası ya da tasarımı gereği, kolayca bir kenara itilmeden önce sempatik bir kulak verecek uysal, nazik bir adam izlenimi veriyordu. Bir uşak. Ama bu özel görevde herkesten üstündü, bu yüzden June tüm bu kişisel yumuşaklığın muazzam bir profesyonel gücü gizlediğini ya da buna izin verdiğini varsaydı. Muhtemelen her zamanki Avallon misafirleriyle oradaki diğer adamlardan daha fazla ortak noktası vardı.

"Gerçekten havyar mı alıyorlar?" June ona sordu. "Denizaşırı ülkelerde tutulan diplomatlarımız yani? Burada söz konusu olan gerçekten bu mu?"

"Savaş eskiden olduğu gibi değil. Bu çirkin bir savaş." Pennybacker dachshund'lardan birini sevmeye çalıştı, o da hoşnutsuz bir bakışla ondan kaçtı; belki de June gibi o da son savaşın gözleri için de zor olduğunu düşünüyordu. "Savaşta kurallar vardır, bilirsiniz, insani nezaket kuralları. Biz umuyoruz ki utandırsın Mihver ülkeleri içine

Onları hatırlamak. Benden duymadınız ama şu anda açlıktan ölen savaş esirleri var. Kadınlar. Çocuklar."

"Propaganda posterine ihtiyacım yok."

Pennybacker, "Peki, o zaman erkekler de," dedi. "Erkekler de açlıktan ölüyor. İskambilde hile yapan çirkin adamlar, posterler için çok nahoş yüzler."

Ona acıyarak, daha dost canlısı olan yumuşak dachshund'u ona doğru itti. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. Hükümet bunun için ne kadar ödüyor demiştiniz?"

"Her yetişkin için günde on dolar! Her çirkin adam için on dolar. Her çocuk için beş dolar. Bu adil mi?"

Avizeler tavandan damlıyordu. Kaburga kızartmaları tabaklardan sarkıyordu. Kristaller parıldıyordu. Magnolia Yemek Odası, kaliteli otellerin standartlarına göre sadece lüks değildi; bir sarayla rahatlıkla başa baş gidebilirdi.

June şöyle cevap verdi: "Etrafinıza bakın ve kendinize sorun: Bu adil görünüyor mu?"

"Bu masalarda diplomatlarınız olduğunda farklı hissedeceksiniz, Bayan Hudson. Göreceksiniz. Alıştığınızdan çok da farklı olmayacaklar," dedi Pennybacker. "İblisler hakkında duyduğum şey de ne? Uşaklar bana hamamların perili olduğunu ve onların dilini konuşabilen tek kişinin sen olduğunu söylüyorlardı. Bana muhtemelen tehlikede olduğumu söylediler. Bu dağ hikâyelerine bayılıyorum."

"Bu bir hikâye değil," dedi June. "Ve hiç iblis yok. Sadece su var."

"Belki bir dalış yapabilirim. Biraz büyü kullanabilirim. Bunlar çok iyi köpekler. İsimleri nedir?"

"Bilmiyorum. Bir misafir tarafından buraya bırakıldılar."

Konuklar geride her türlü şeyi bıraktı. Kitaplar, kazaklar, yarısı yenmiş çikolata kutuları, daktilolar, masa oyunları, golf sopaları, Winnet billies, nişanlılar, köpekler. O zaman otelin görevi, eşyanın bir misafir tarafından bırakılıp bırakılmadığını titizlikle tespit etmektir.

Kazara veya bilerek terk edilmiş ve uygunsa iadesini ayarlayın. Örneğin, bir misafirin evini arayıp eşine bulunan bir yüzüğü sormak ve yüzüğün başka bir bayan arkadaşına ait olduğunu öğrenmek olmazdı. Kalıcı olarak terk edilen eşyalar, Griff Clemons tarafından yılsonu personel kutlamasında (Pearl Harbor nedeniyle geçen ay iptal edildi; Good Behavior dolup taşıyor olmalı) örnek personele dağıtılan Good Behavior adlı bir koleksiyona katıldı. Ancak dachshundlar, onları zor bulan eski sahipleri de dahil olmak üzere kimse tarafından istenmiyordu. June onları zor bulmamıştı. Önceki yönetimlerine güvenmiyorlardı, hepsi bu.

Pennybacker sordu: "Peki onlara nasıl hitap ediyorsunuz?"

"İşte böyle." Parmaklarını şıklattı; dachshundların hepsi ona dikkatle baktı. "Personel onlara Pinta, Niña ve Santa Maria diyor."

Kadının kendisine verdiği dachshund cinsi köpeğin başını minnetle okşadı. "Santa Maria bu mu?"

"Hayır."

Hem June hem de Pennybacker en iyi garsonu Sebastian Hepp'in süzülüşünü izlediler. Ağır bir tepsiyi dengede tutarken bile duruşu sabitti. Sabitten de öte. Kuğu gibi! Sebastian en iyilerden biriydi; June'un ve yerel Askere Alma Kurulu'nun muhtemelen bu konuda hemfikir olması ve benzer nedenlerden dolayı rahatsız ediciydi. İyi bir asker eğitimi iyi alır, iyi bir nişancı olur, kendini temiz ve sağlıklı tutar ve emirlere uyar. *Harika* bir asker tüm bunları yapardı ama öylesine pragmatik bir iyimserlikle yapardı ki diğerleri de onu karanlıkta takip ederdi. *Çok iyi* bir asker tüm bunları yapar, ama aynı zamanda savaşın korkunç oyununun her zaman değiştiğini fark eder ve zamanını sadece hayatta kalmak için değil, yenilik yapmak için harcardı.

Bu garsonlar için de geçerliydi. June askere çağrılacağı günden korkuyordu.

Dachshundlar Sebastian'ın etrafında arka ayakları üzerinde durmuş, yalvarıyorlardı. Onları okşarken tepsisi hiç sallanmadı. Çok hafif Alman aksanıyla, "Hoss, ben Şef." dedi.

Kendi haline bırakılmak üzere olduğunu hisseden Pennybacker, Büro adamlarına kötücül bir bakış fırlattı. Kâğıt üzerinde Federallerin pek çok ortak noktası vardı. Gerçekte ise, zayıf G-men'ler akşam yemeklerini yakalamak zorundaymış gibi görünüyorlardı. Pennybacker daha çok yakalayabilecekleri bir şey gibi görünüyordu.

Ona "İşle ilgilenmen gerekiyorsa odana akşam yemeği gönderebiliriz" dedi.

İfadesindeki güneş ortaya çıktı. "Çok iyi fikir, Bayan Hudson."

"Sahip olduğum tek tür." Kuzey Kanadı'ndaki aile apartmanında ortadan kaybolan Gilfoyle'u düşündü. O da akşam yemeğini odasında yiyecekti. Daha önce onun kendisini çağırmasını istemişti, böylece bu isteği reddedebilecekti. Şimdi ise kendisini çağırmasını istiyordu, böylece pes edip onun kapısına gidip gitmeyeceğini merak etmekten kurtulacaktı.

"Çok komiksiniz Bayan Hudson."

"Bunu fark eden ilk Jasper siz değilsiniz." "Ha!"

"Ha."

- - -

JUNE şefe fısıldadı. Tıpkı daha önce asansörde olduğu gibi yalnız gitmişti, mutfak perili olduğu için değil, şef perili olduğu için. Şef Maurice Fortescue'yu işe aldığı için çok gururluydu. Yüksek vasıflı personeli bu kadar uzaklara çekmek zordu. Genel olarak,

Sürgünlerle (sorunlular, haklarından mahrum bırakılmışlar, gözden düşmüşler), hayalperestlerle (gençler, kalbi yeni kırılmışlar, hevesli romancılar) ya da eksantriklerle (çatlaklar, şairler, dinleyiciler) idare etti. Şef Maurice Fortéscue bunların hepsinden biraz vardı. Şeflerin çoğu öfkeli olmalarıyla tanınırdı; en alt kademedeki *plongeur*'den *rôtisseur*'e *ve commis*'e kadar mutfak ekibinin her üyesinin öfkeli şeflerle ilgili hikâyeleri vardı ama Fortéscue öfkeli değildi. Kasvetliydi.

Grotto'nun dışında, June koridorda toplanmış mutfak personeline, "Sigara molası verin kediler," dedi.

Söz konusu kediler, çoğu lüks otel mutfağındaki Fransız erkek tugaylarının aksine, karma, ayrıştırılmamış, hem ithal Avrupalı personelden hem de yerel halktan oluşan bir karışımdı. June, genel müdür olarak görev yaptığı süre boyunca klostrofobik Grotto'da kapsamlı değişiklikler yapmıştı. Marangozlar orijinal taş kemerleri ortaya çıkarmak için duvarları yıktı. Mühendisler pencere açmak için ana kayadan tünel açtılar. June otelin üç mutfak ekibini yeniden organize etti. Kurtarma zordu ama gerekliydi. Grotto'nun geri kalanı dengede olmalıydı.

June şefle yalnız kaldıktan sonra etrafta dolaştı, tencerelere, fırınlara baktı ve kesme istasyonlarını inceledi. Fortéscue o bunları yaparken hiçbir şey söylemedi; sadece geleceği için kehanette bulunuyormuş gibi tencerelerden birinden yükselen buhara baktı.

"Bu nedir?" diye sordu. "Peki ya bu?"

Şef donuk bir sesle konuştu. "Yer elması şekeri olacak. Ve mısır böreği."

"Bu mu?"

"Kızarmış istiridye
rémoulade." "Mmm. Ve bu?"

"Biber dolması. Ve kızarmış kereviz."

Fortéscue ilk geldiğinde işlevsiz bir ayyaştı; onu edinmesinin bir nedeni de buydu. Tıpkı Royal-Montague'de olduğu gibi vardiyaları kaçırmaya başlaması uzun sürmemişti. June, Griff Clemons ve beş oda servisi garsonuyla birlikte Goldenrod Cottage'a kapıyı çalmadan zorla girmişti. İçeride karıncalarla kaynayan terk edilmiş yiyecekler, Saint-Julien-lès- Metz'den Londra'ya, oradan da New York'a ve Batı Virginia'ya geldiklerinden beri hiç dokunulmamış kasalar, sanki salıncak şefinden başka görececek kimse yokmuş gibi mobilyaların altına saklanmış boş şişeler ve mutfakta yerde yarı baygın yatan Fortéscue'nun kendisi bulmuşlardı. June'un başıyla işaret etmesi üzerine Griff ve garsonlardan biri Fortéscue'yu alıp soğuk suyun altına tuttular. İki garson çöpleri merdivenlerden aşağı sürükledi. Biri çaresiz yatağındaki kirli çarşafları değiştirdi, diğeri koridorda bir karyola kurdu. June'a da fırçalamak, giysilerini asmak, Fransız romanlarını rafa kaldırmak, özenle paketlediği maket uçaklarını şöminenin üzerine koymak ve hava gösterisi ve uçak posterlerini yatak odasının duvarlarına asmak kalmıştı. Sonra June ve diğerleri tek kelime etmemiş, onu kendi haline bırakmışlardı - hepsi, yani Fortéscue iyice kuruyana kadar altı hafta boyunca her gece karyolada uyuyan bir bakıcı hariç.

June bir tencereyi gösterdi. "Nedir bu?"

"Kırmızı şarap ve ilik sosu."

"Burada mı?"

"Bonfile için fırında domates ve düşes patates."

Yemek salonunda Sınır Devriyesi ajanları ileri geri konuşuyor, sandalyeler gıcırdıyor, bardaklar şingirdiyordu. Avallon'da yemek gecikmeyeli uzun zaman olmuştu.

June acele etmedi. "Bu ne olacak?"

"Sütle beslenmiş tavuk ve bezelye." "Bu ne olacak?"

Fortéscue soruya cevap vermek yerine, "Kız kardeşlerim bana köyüm hakkında bir mektup yazdı. Çok sıkıcı bir köy. Hiçbir şey değişmiyor. Ama geçen gün pazarda, on beş ya da on altı yaşlarında bir genç kızın etrafında bir kalabalık olduğunu yazmışlar. Kafası böyle tıraş edilmiş, kemiğe kadar ve boynunda bir tabela varmış. Bir suçtan yakalandığı ve suçunun Yahudi sevgilisini öpmek olduğu yazıyordu. Ona tükürüyorlardı. Muhtemelen annesini tanıyordum, köy o kadar küçüktü ve ona tüküren insanlar da muhtemelen tanıyorlardı. Kız kardeşlerim, Aubert ve Pourciau kalabalığa biraz sorun çıkardıklarını yazmışlar, eminim çıkarmışlardır da ama bu benim burada, onların da orada, insanların sevdikleri için genç kızlara tükürdüğü bir yerde olduğumu değiştirmez."

Demek *istediği* şeydu: *Bu insanlara hizmet etmek istemiyorum.*

"Sadece kısa bir süreliğine, Şef." dedi.

Kısık bir sesle, "Nasıl yapacağım, Hoss?" dedi.

June, Fortéscue'ya değil ama Gilfoyle'a öfke duyuyordu. Çalışanlarının bu duruma ayak uyduracağını biliyordu. Bunu istedikleri için değil, kendisi, June Hudson, Hoss, onlardan bunu istediği için ve hepsini bir noktada bütünleştirdiği için. Çünkü ona güveniyorlardı. Ama bu sefer güvendikleri onun kararı değildi. Gilfoyle'un kararıydı.

"Bin dört yüz kırk yumurta," dedi June. "On iki yüz ekmek, 800 kilo et, 600 kilo patates, 120 kilo sebze, 92 kilo balık, 80 somun ekmek, 72 kilo tereyağı, 50 kilo kahve, 40 turta ve kek, 24 kasa meyve ve 16 galon dondurma. Sonra uyuyacaksın ve ertesi gün bunu tekrar yapacaksın."

Demek *istediği*, *senden çok şey istediğimi biliyorum.*

Fortéscue elini saçlarında gezdirirken, kadın elini onun için yumuşattı. "Erich von Limburg-Stirum geliyor." dedi.

"Erich von Limburg-Stirum?" Fortéscue yankılandı. Yüz ifadesinde uçakların döndüğünü, kanatların bulutları sıyırdığını, ağaç tepelerini sıyırdığını gördü. *Erich von Limburg-Stirum, bayanlar ve baylar. Havada daha iyi biri var mı? İhanete uğramış bir halde, "O bir Nazi mi?" diye sordu.*

"Federallerin ağına her türlü balık takılıyor, Şef," dedi. "Bizim işimiz bu ağı çözmek değil, sadece onları beslemek."

Fortéscue'nun gözleri duvardaki tatlı su çeşmesini buldu. Kurnaz bir oyma, iki ötücü kuş bir leğene su şakıyor.

"Suyu bana bırak," dedi June.

"Döndüğünü söylüyorlar."

"Dönmüyor."

"Dördüncü kat-"

"Size nasıl rémoulade yapacağınızı söyleyeyim mi?"

Fortéscue, "Bu kelimeyi söylediğinizde kulağa çok saçma geliyor" dedi.

"Sudan bahsederken böyle konuşuyorsun." İkisi de birbirlerine baktı.

June, "Sen ne diyorsun?" diye sordu.

Fortéscue iç çekerek önlüğünün iplerini sıktı. "Yaşasın Avallon diyorum, Hoss."

Beşinci Bölüm

Bama yine de suya bakmaya gitti.

Sınır Devriyesi personele gönderildikten sonra June, yatakhaneleri koridorlarda yatak yapmak üzere terk etti, dachshund'ları resepsiyonun arkasına bıraktı (sulara *bakıyorum, onları dışarı çıkarmayın*), kürk mantosunu giydi (arılar gibi bir hediye) ve soğuk Ocak gecesine doğru yola *çıktı*. Dışarıda, hızla yerleştirilen projektörler Avallon'un manzarasını tuhaf ve yüksek bir hale getiriyordu. İskelet ağaçların uzun, kesin gölgeleri donmuş çimenleri her yönden gölgeliyordu. Geçici nöbetçi kulelerinin altından geçerken adını mırıldandı; Griff'in masasına bir kimlik rozeti bırakılacağından bahsettiğini çok geç de olsa hatırladı. Canlı ve çırpınan bir şey (yarasa mı? Hava yarasalar için çok soğuktu) tepesinde havada süzülüyordu. Ah, ama hava soğuktu. Her nefes, içeri girerken boğazını tırmalıyor, dışarı çıkarken de atkısını ıslatıyordu.

Projektörler June'un gittiği yere kadar ulaşmıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Bütün araziye avucunun içi gibi biliyordu.

Avallon'a giden yolu ilk kez tırmanışını hâlâ hatırlıyordu; annesi çoktan gitmişti ve adına bir çuval cevizden başka bir şey yoktu. hamamlarının pencere pervazları ve çatıları parlıyordu beyaz karşı koyu yeşil

dağ kasveti. Onların ötesinde, yüzyıllık otel, üzerine inşa edildiği taştan yapılmış, dağlardan büyümüş gibiydi. Çevredeki tepeler kadar dik çatılar her yöne eğimliydi. Hiçbir şey simetrik değildi. Mimari açıdan otelin şekli bir anlam ifade etmiyordu ama yaşayan bir varlık olarak düşünülürse-? Duvarlar kadife çimenlere hanımeli gibi organik ve fırsatçı bir şekilde tırmanıyordu. Kanatlar, kış bahçeleri, verandalar ve kuleler, arazinin daha fazla büyümeyi destekleyecek kadar yumuşak görüldüğü her yerde çıkıntı yapıyordu. June içgüdüsel olarak buranın uğruna savaşılmaması gereken bir yer olduğunu biliyordu.

Onu çağırdı; o da dinledi.

Döndüğünü söylüyorlar.

June hamamlardan ilkinde girmek için devasa anahtarlık halkasını kullandı. Avallon'da bunlardan dört tane vardı: Avallon I, Avallon II, Avallon III ve Avallon IV, isimlerini yaşlarından ziyade otele yakınlıklarından alıyorlardı. Broşürde bu hamamların özelliklerinden övgüyle bahsediliyordu:

Ev doktoru Tam
zamanlı
hemşireler Canlı
müzik
Çamur banyoları
Mineral tedavileri
Elektrikli dolaplar
Detoksifikasyon
Arındırma
Zehirlenme

İçeride, Avallon I'in kokusu hem metalik hem de tıbbi idi, ikincisi elektrik dolaplarıyla ilişkiliydi - çamaşır suyu olmayan çamaşır suyu benzeri bir koku, sterilliği çağrıştırıyordu

bir ameliyathanenin etkinliğiydi. Diğer hamamların aksine, burası klinik bir yerdi. Prosedürler için gelinirdi. Rejimler için. Avallon I bilim adamları içindi, büyü adamları için değil; tatlı suyu mantıklı bir şeye indirgedi.

June tatlı suya hem saygı duyacak hem de ondan korkacak şekilde yetiştirilmişti. *Korkmak* belki de onu çok sıkmak demekti. Batıl inançlı. Doğru kelime buydu. Holler'daki pek çok çocuk gibi June da tatlı su hakkında bir dizi inancı özümsemişti. Su, ona iyilik verirsiniz size iyilik, kötölük verirsiniz kötölük verirdi. Su bazı insanlardan hoşlanıyor, bazılarından nefret ediyordu ama çoğunlukla kendi halindeydi. Eğer su dönerse, bir yer yıllarca harap olurdu. Herkes harap olmuş bir kasaba bilirdi. Gençlik günlerinde, tatlı suyun insan biçimli varlıklar barındırdığını hayal ederdi. Deniz kızları. Su perileri. Annesi bakmadığında, suyun yüzeyine tatlı tatlı fısıldayarak onları kandırırdı: *Kendinizi gösterin, lütfen!* Artık daha iyi biliyordu. Sadece çocuklar ve bilgiçler tarif edilemez olana insan yüzü koymaya çalışırdı.

Annesi June'un bir gün

Hoss'un tatlı su yüzünden *mi*? Kesinlikle olamazdı. June kendine dönüp baktığında boş bir insan, boş bir ayna hatırlıyordu. Diğer çocuklar kim olmak istediklerini keşfetmek için yüksek sesle dünyayı keşfediyorlardı, ama June bir dağ gölünün yüzeyi kadar sessiz ve özelliksizdi. O sadece dinledi.

Loş ışıkta Avallon I'in iki büyük elektrikli dolabı tabut gibi görünüyordu. Duvardaki bir poster zemin ıslakken lütfen dikkatli olunmasını öğütölüyordu; bir diğeri ise banyo yapanlardan elektrik dolaplarının parlak ışıkları altına girmeden önce tamamen kurulanmalarını istiyordu.

June parmaklarını ıslatan havuzun aynalı yüzeyinin üzerinde gezdirdi. Rüzgâr havuzun saçaklarının altında

Avallon I, su teninde geçici izlenimler mırıldandı. Çalışanlar masa örtülerini silkeliyor. Peyzajcılar uyuyan dalları buduyor. Koyu renk arabalardan oluşan bir konvoy yol boyunca süzülüyor. Gaydacılar New York'a dönmeden önce "Amazing Grace "in tek bir yorumunu alıyor, böylece June parasının karşılığını aldığını hissediyordu. Bunların hangisinin kendi düşünceleri, hangisinin sudaki varlıklara ait olduğunu söylemek zordu; şekilleri tamamen aynıydı.

Hiçbir sorun belirtisi
duymamış. Diğerine geçelim.

Avallon II, Avallon I'den sadece bir dakikalık yürüme mesafesindeki ikinci en eski hamamdı. Dışarıdan bakıldığında küçük, narin bina bir düğün pastası katmanı kadar çekiciydi, ancak içeride Appalachians'ta samimi bir tropikal rüyaydı. Saksıdaki eğrelti otları ve dut tonlarındaki Fas çinileri iki dairesel havuzu çevreliyordu. Biri, buharlı, Simmer olarak adlandırılıyordu; ikincisi, soğuk baharın sıcaklığı, Soak idi. Konuklar Simmer'den Soak'a tırmanmaya teşvik ediliyordu, çünkü iki zıt uç arasındaki zıtlıkta gezinmek, hayattaki pek çok şeyde olduğu gibi, sadece birine katlanmaktan daha hayat değiştiriciydi. June Avallon II'yi çok sevmişti. Gilfoyle kardeşlerle mesai saatleri dışında kaç kez bu havuzlara gelmiş, suda bacaklarını tekmelemiş ve nemden birbirine yapışmış kartlarla poker oynamıştı?

Dışarıda, gökyüzü dondurucu bir yağış püskürtmeye başlamıştı.

-Kar değil ama biraz daha acımasız, biraz daha kaba bir şey. Parmaklarını Simmer'a daldırdığında, Bay Francis'in ölümü aniden gözünün önüne geldi; gerçekliği, dalgaların hemen altında yüzen bir şey gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Harika bir kahkahası vardı, en *kapsayıcı* kahkaha, *her* zaman sanki

seninle *ilgili değil*. Bunu duyduğu anda, kendi kahkahasının da böyle olmasını istediğini anlamıştı. June onunla ilk kez personel kantininde iki haftada bir yediği öğle yemeklerinden birinde tanışmıştı; bu ritüel ona "Bay Gilfoyle" yerine "Bay Francis" unvanını kazandırmıştı; kat hizmetleri masasında onlara katıldığında, sanki Tanrı rahip ve rahibeleriyle takılmak için bizzat gelmiş gibi hissetmişti. Kayıtsızca, temizlik işlerinin Avallon için ne kadar önemli olduğundan bahsetmişti - *tuzu uzat, Bayan Hudson- ve o da kendinden daha büyük bir şeyin parçası olma hissiyle parlamıştı*.

(Daha sonra Bay Francis bu toplantıyı hatırlamadığını itiraf etmiştir. Her bir personel üyesini hatırlayabilen June'un aksine, Bay Francis oturuma başlamadan hemen önce ilgili tarafların isimlerini aceleyle ezberlemek zorunda kalmıştı. *June Hudson* olsaydı, oturmadan önce ezberlerdi. *Hudson nehir gibi, June Jane değil*.)

Çalışanları onun buraya musallat olduğunu düşünüyordu! Ama neden olmasın? İnanç bulaşıcıydı. Bir soyut şeye inandığınızda, neden bir ikincisi, neden bir üçüncüsü olmasın. Eğer Tanrı varsa, neden sudaki dinleyiciler olmasın, eğer sudaki dinleyiciler varsa, neden hayaletler olmasın, eğer hayaletler varsa, neden tek boynuzlu atlar olmasın-

İç çekerek elindeki suyu silkeledi. Gitme zamanı.

Avallon III, nazlı salkım söğütlerden oluşan bir korunun içinde yer alıyordu. Hamamlar arasında en cüretkâr olanıydı. En romantik. En şehvetli. Tanımlayıcınızı seçin; sevgilinizden ne istiyordunuz? Doğru fiyat karşılığında, hem soğuk baharın hem de az giyimli bir sevgilinin tahrik edici kucaklaşmasının, saksılardan ve vazolardan dökülen binlerce koruyucu çiçeğin koruduğu iç gıcıklayıcı bir karşılaşmanın tadını çıkarabilirdiniz.

Buradaki su, June'a kusurlu bir şekilde yansıyan dalgalı bir anı gösterdi.

Temizlik şefi: *June Hudson, kendini Rockefeller sanıyorsun, öyle mi? Neden seni misafir alanlarında yakalayıp duruyorum?*

June: *Su öyle yapmamı söyledi hanımefendi.*

Temizlik şefi: *Su, ha? Bay Francis'ten hoşlandığını biliyordum.*

June: *Hanımefendi?*

Temizlik şefi: *Boş ver. Misafirlerin seni görmesini çok istiyorsun, git Slater'ın kapısında yalvar.*

June asansör operatörlerini yöneten Slater'a bir, iki, üç kez gitmişti. Onun dağ aksanını her duyduğunda, hayır demişti. O asla evin önünde olamazdı. Ne dediğini duymuş muydu? *Asla evin önünde olmayacaktı.* June onun ne dediğini duymuştu; sadece suyu daha net duymuştu. Slater'da çalışmayı bırakmış, meşhur Peçete Baskınlarından birinin kılıfını kullanarak operatör üniforması giymiş ve temizlik vardiyalarından önce ve sonra asansörlere binmişti. Aylarca düzenli çalışanlara eşlik etmişti. Birinci Dünya Savaşı'ndan önce işe alınan eski operatörlerin hepsi erkekti; hepsi kadın olan yeni operatörler ise erkek işçiler askere alındığında işe alınmıştı. Slater bunu çok çabuk anlamış olmalıydı ama müdahale etmedi. Sandy olayından sonra, suyun küçük hizmetçilerden birini sevdiği söylentisi yayılmıştı. Su ile otel arasına giremezsiniz.

Karla karışık yağmur camlara sertçe vururken, June parmaklarını Avallon III'ün ipeksi suyundan kaldırdı. Geriye sadece Avallon III'ün pencerelerinden zar zor görülebilen Avallon IV kalmıştı ve ancak o zaman

onu araması gerektiğini biliyordu. Misafirperver olmayan bir yere doğru soğuk bir yürüyüş olacaktı. Diğer hamamların aksine Avallon IV, kiler büyüklüğünde, kaba, koyu yeşil bir binaydı. İçeriğine dair tek gösterge salyangoz şeklinde spirallerle kaplı yakındaki bir kayaydı; oymalar otelin kendisinden önce yapılmıştı. İçerisi rustik, süssüz ve ısıtmasızdı. Havuz, ahşap zemindeki küçük kare bir açıklıktan ibaretti. Bugünlerde, June kendini havuza bıraktığında, önce ayakları, vücudu ile düz duvarlar arasında sadece bir el genişliği vardı. Bacaklarını ılık su sütununda tekmeleyecek olsa (buna cesaret edemezdi), sadece dört ya da beş adım sonra açıldığını hissedecekti, ama ne kadar olduğunu kim bilebilirdi. Aşağıdakinin neye benzediğini gören biri, yakın zamanda bu hikâyeyi anlatmazdı.

Sandy ile yaşadığı olaydan sonra June'un Avallon IV ile olan ilişkisi otel operasyonlarıyla olan ilişkisiyle birlikte gelişti. Asansör operatörlerini izlerken, onların sadece "*Hangi kat efendim?*" demekle yetinmediklerini çabucak öğrenmişti. Bir konuğun sessizliğin korunmasını mı yoksa bozulmasını mı istediğine, sosyal sınıfları arasındaki uçurumun vurgulanmasını mı yoksa silinmesini mi istediğine karar veriyorlardı. Konuşmaları ne kadar doğal görünüyordu! Yine de June, operatörlerin konuşma parçalarını tekrar tekrar kullandıklarını, bu cümleyi burada veya bu konuyu orada değiştirerek mevcut araba yüklerine daha uygun bir şey yaptıklarını duydu. Hayat oyunu için bir senaryo. Buna izin var mıydı? Asansördeki her yolculuk boş ve sessiz June'un üzerine kelimeler karalıyordu. Sesini denemesine izin veriyorlardı ve aksanıyla bir performans sergilediğinde misafirlerin onun dağlı olduğunu duymaktan rahatsız olmadıklarını fark etti; aslında, onun gibi birinin onlar gibi birine hizmet etmesi anlamlıydı. Kendini geliştiriyordu; bunun bir parçası olmak hoşlarına gidiyordu.

(O zamanlar bunun tam da temizlik şefinin ve suyun öğrenmesini umduğu ders olabileceği aklına gelmemiştir, ama daha sonra kesinlikle geldi).

Slater ona resmi bir pozisyon teklif etti ama artık çok geçti. Otel onu aradı; o da dinledi.

Şimdi, karanlıkta, acı soğukta, June tereddüt ediyordu. Tepenin başında farları gördüğünde Avallon IV'ü ziyaret edip etmeyeceğine henüz karar vermemiştir.

Bu şartlar altında araç herhangi birine ait olabilirdi ama June onun Gilfoyle olduğunu biliyordu. Gilfoyle çocuklarının her zaman Dul Birakan olarak adlandırdıkları ve otelin ana girişine doğru nefes nefese çıktıkları dik yola ulaştığında farları alçak ve karanlık bulut örtüsünü aydınlatıyordu. Karanlığın örtüsü altında, ona tek kelime etmeden aile kanadından ayrılıyordu.

June düşünmedi; sadece kürk mantosunu bir elbise gibi sardı ve *koşmaya* başladı. Adrenalin adımlarına bir amaç kattı ve Gilfoyle'un Auburn'ü dairesel arabanın etrafında dönerken o da dairesel arabaya ulaştı. Araba çarpıcıydı, metrelerce krem ve krom, Avallon'un lamba ışığında yüksek yaşam için bir kartpostal gibi süzülüyordu. Bir an için adamın onun elini kaldırdığını görmediğini düşündü, bir an için de adamın görüp görmemiş gibi devam edeceğini sandı ama sonra araba durdu.

Gilfoyle pencereyi indirdi. Yeni projektörlerin acımasız ışığıyla aydınlandığında, kendisinin yontulmuş taştan bir versiyonuydu, yakışıklı ve değişmez, playboy saçları yontulmuş, çukur yanakları yontulmuş. Otomobilin içinden gelen hava, sık sık taktığı baharatlı Dunhill'in kokusunu taşıyordu, hem de kendisinden bile daha güçlü bir şekilde, sanki

Kendisinin özünü burada, hiç kimsenin paylaşmadığı bir alanda sakladı.

"Bana kızma" dedi.

Çocukken birbirlerini kovaladıkları zamanlardaki gibi nefes nefese kalmıştı. "Kızgın değilim. Sekiz günlük bir haftanın sonunda bir av köpeği sürüsü gibi gerginim. Gidiyor musun? Bir hoşça kal bile demeden mi?"

"Kulağa garip geliyor."

"Bana biraz zaman verin, farkı hemen anlayacaksınız Bay Gilfoyle."

Bu bağlamda, resmiyet onu irkiltti. "Bak," dedi. "Bak.

Arabada otur; kar yağıyor." "Zamanım yok."

"Bir dakikan var."

"Kaç dakikam olduğunu bilmiyorsun." "Tanrı aşkına. Bir dakikan var."

Bunun bir tiyatro olup olmadığını anlamak için otele göz atmayacaktı; ne olursa olsun bununla uğraşacak personel vardı. Sadece farların arasından geçti ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı. İçerisi nemli, sıcak ve daha yakındı. Çocuk Gilfoyle'un büyüyüp adam Gilfoyle'a dönüşmesi, kendisinin de kız June'dan kadın June'a dönüşmesi ne tuhaftı. Avallon'a ilk geldiğinden beri geçen zaman sıkıştırılmış, bir davetiye gibi kendi üzerine katlanmış gibiydi. Onu görmeyeli asırlar olmuştu; hiç zaman geçmemişti. O ne kadar korkunçtu; onu ne kadar özlemişti, hepsini ne kadar özlemişti. Bir zamanlar Gilfoylelarla her gün, sabahtan akşama kadar, June'un da onlardan biri olduğu bir dönem vardı. Bu karmaşık duyguyu sabahları iki bardak tatlı suyla birlikte yutabileceği kadar küçük bir şeye dönüştürmek ne kadar zaman almıştı?

"Bak, titriyorsun," dedi Gilfoyle. "Sana bir şey getirdim."

"Arabayı almak için peşinden mi koşmam gerekiyordu?"

"Sinirli olmanı bekliyordum. Bak, orada. Bindğinde koltuktan kaldırmıştın."

"Neymiş o? Diğerlerinden biri için aldığın bir şeyi bana verip benim için olduğunu söyleme."

Yaralı görünüyordu ama June bu büyük, hafif paketin onun için olduğuna bir an bile inanmadı. June onu yakaladığında çoktan ayrılmıştı, bir yere -başka birine- gidiyordu. Gilfoyle'un bu otelin dışında kim olduğunu biliyordu. Koliyi açarken bile kendini aptal gibi hissetti, maskaralığa devam etti ama yine de açtı, kâğıdı dikkatle açtı ve ayak boşluğuna sıkıştırdı.

"Oh," dedi.

"Yedi bedensin, değil mi?" dedi. "Evet."

"Bu vizon."

"Öyle mi?"

"Ve kadife kauçuktan yapılmışlar. Karne ile artık bunu alamayacağınızı söylediler."

"Sanmıyorum."

"Bunlar çizme," dedi. "Her gün otele yürürken giyersin diye düşünmüştüm-"

"Ne olduklarını biliyorum."

"Onları seviyor musun?"

Tüm türleri gibi çizmeler de, giyen kişinin çamurdan korunmak için ayakkabısının tamamını içine sokması için tasarlanmıştı. Ancak bunlar lezzetli bir şekilde şımartıcıydı. Diğer tekliflerin şeffaf plastik veya sade düz kauçuklarının aksine, bunlar süet gibi görünecek şekilde harika bir şekilde tamamlanmıştır. Onlar

sunî k rkle değil, Şık siyah vizonla s slenmiŐti. Pratik. G zel.

"Onları deneyeceğim," dedi. "Bunun i in  ok ge , ger ekten," dedi.

Botlar Mary Janes'lerinin  zerine o kadar m kemmel oturuyordu ki, sadece ayaklarının boyutunu değil, her zaman  zerine ne giydiğini de d Ő nm Ő olması muhtemel g r n yordu. Vizon yumuşak, narin ve soğuk ayak bileklerine karşı sıcaktı. Daha Şimdiden g nl k y r y Őlerini onlarla yaptığını hayal edebiliyordu; siluetini g z n n  n ne getirebiliyordu, bazı personelin kullandığı ekmek torbalarından ya da kendi bakımsız basit plastik galoŐlarından  ok daha g zeldi. İstediği bir hediye almayaya alışık değildi.

O gecenin onun i in hi bir Şey ifade etmediğine kendini  ylesine inandırmıŐtı ki.

"Eldiven gibi!" dedi.

"Bir  izme gibi."

"Senin isteyeceğin bir Şey gibi g r nd klerini d Ő nd m," dedi Gilfoyle. "Neden beni aramadın?"

"Neden beni aramadın?"

"Santraldeki kızlara ulaŐabilir miyim? *Beni Bayan Hudson'a bağlayın,*" dedi. "*Ona muhteşem v cudu hakkında bir Şeyler fısıldamak istiyorum.*"

June'un muhteşem v cudu ısındı. Gilfoyle, uzaktan,  zel bir  ekiciliği yoktu, ama Gilfoyle'un yakın  evresinde  oğu insanı etkileyen belli bir erotizm vardı. BakıŐlarının yoğunluğunda, ellerinin bale hareketlerinde bir Şeyler vardı; bunların hepsi hem d nyevi hem de zevkli olacak fiziksel bir deneyimin bilin altındaki vaadini oluŐturuyordu. Elbette June i in bu sadece bir vaat değildi; bir hatıraydı. Cenazeden sonraki o aptalca, harika an, diğerlerinin pes edip yatağa gittiği, ama onun ve Gilfoyle'un barda konuşmaya devam ettiği o an

Gilfoyle başparmağını hafifçe *June*'un avucunun tam ortasına bastırđı; *June*, "*Şimdi bize ne olacak?*" diye sorduğunda Gilfoyle, "*Tanrı'ya şükür, June*," dedi ve sonra kaçınılmazlık ve tekrarlanma hissiyle yatağı gittiler. Ne kadar zaman geçtiğı önemli değildi. Zihin unutuyordu ama beden unutmuyordu.

"Zaten yağmurda dışarı çıkmamış olsaydım bu botları bana vermeden gidecektiniz" dedi.

"Benimle konuşacağını düşünmemiştim."

"Sizin icat ettiğiniz bir versiyonum için ateşi üzerime almam doğru değil. Elbette seninle konuşacaktım. Bitmemiş bir işimiz var, sence de öyle değil mi?"

Gilfoyle ona doğru uzandı.

"-çocukların önünde değil," dedi, bu öneri karşısında tüyleri diken diken olsa da. "Seni affetmeye hazır değilim. Ve sabah onlarla yüzleşmek zorundayım. Onlar ve görünüşe göre birkaç yüz Alman."

"Ve bazı İtalyanlar," diye ekledi.

"Ben de senin şakalarına gülmeye hazır değilim," dedi. "Belki otel senin için bir oyuncak, ama benim hayatım."

Ayıldı. Tekrar konuştuğunda sesi öncekinden farklıydı. "Vurulmak için çok yaşıyım, June."

"Neden endişeleniyorsun, taslak mı? Seni almazlar."

"Yapacaklar. Geliyorlar. İnsanlarla konuşuyorum. Söyledikleri kadar kolay olmayacak."

"Kim *onlar*?" Ama June kim olduğunu biliyordu. Herkesi. Radyodan, mutfaktaki konuşmalardan, Constancy'deki konuşmalardan. Savaş yıllarca sürmüştü ama artık Amerika da işin içinde olduğu için bu işin Aziz Patrick Günü'ne kadar biteceğini düşünüyorlardı.

"Kim olduğumu biliyorum," dedi Gilfoyle. Çok ciddiydi, bu onun için alışılmadık bir durumdu. "Bunu yapamayacağımı biliyordum. Babam da bunu biliyordu."

iyi. Yapmam gerekeni yaptım."

June daha cümlesini bitirmeden anlamaya başlamıştı; söylediklerinin arasındaki söylenmemiş sözcükler gürültülüydü. Bir pazarlık. Otel ve içindeki herkes onu savaşın dışında tutacaktı. Birdenbire 411'in kesin bir ifadeyle Francis Gilfoyle gibi bir adamın Dışişleri Bakanlığı için önemli olduğunu söylediğini hatırladı.

"Avallon'dan vazgeçtiniz, bunu mu söylüyorsunuz? Onlara mı teklif ettin? Saçmalama, bütün bunları seni kurtarmak için mi yapıyoruz? Seni hain!" Bir yerlerde, Sandy Pearl Harbor'dan çok önce donanmaya katılmış olarak zaten işin içindeydi. Bay Francis June'a, Sandy'nin en azından rütbe sahibi olacağını, bunun da askere alınmasından ya da herhangi bir üniversiteye gitmeden askere yazılmasından daha güvenli olduğunu söylemişti. Sandy onun bu sözlerini duyunca, küçümseyerek, "Konu *bu değil!*" demişti. Sonra Bay Francis'in anlamadığı Yunanca bir şeyler söyledi, sonra da Bay Francis'in anladığı Fransızca bir şeyler söyledi ve bir kavga daha çıktı.

"Abartmayın. Ne yapabileceğini biliyorum."

"Şimdi ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmanın sırası değil." Gilfoyle bırakın suyu, oteli bile hiç anlamamıştı. Ne babası gibi, ne de June gibi. Avallon'un gerçekte ne kadar hassas olduğunu bilmiyordu. June, "Ya bana söyleseydin? Ya o toplantıya hazırlanmak için zamanım olsaydı? Dışişleri Bakanlığı'yla sürpriz bir parti düzenlemek bana kendimi *yardımcı gibi* hissettiriyor."

Sarsıldı. Fiziksel olarak. Soldan sağa, çenesi Omzuna. Bunu çocukken de yapmıştı. Ne Bay Francis ne de Madeline, karıncalar için yatağının başucuna kraker bıraktığı ya da okul ödevlerini tembelce yaptığı için, o kendine özgü seğirmesini yapmadan onu azarlayamazdı. "Sen yardımcı değilsin."

June sormak istedi, *o zaman ben neyim?* Bu bir kur muydu? Koşması, kovalaması mı gerekiyordu? Saf olmak istemiyordu ama botlar ona ve sadece ona uyuyordu. Arabanın penceresinden Avallon'un sayısız sarı penceresi beklentiyle parlıyordu. Küçük bir çocukken, temsil ettiği her şeye hayranlık duyarak ona bakmak başka bir şeydi. Onu bu hale getiren bir kadın olarak ona bakmak ise bambaşkaydı. Asansörde bir süre yolculuk ettikten sonra konuklardan birinin ona, üzerinde el yazısıyla yazılmış gri ceketli bir defter bıraktığını hatırladı: *Bir gün burayı sen yöneteceksin.* -E. R. Norvell.

Ve işte buradaydı.

"Ben olsam farklı yapardım. Eğer tekrar yapmak zorunda kalsaydım. Dışişleri Bakanlığı işiyle ilgili olarak," dedi Gilfoyle. Ellerinden birini huzursuzca karıştırıyordu. Belki de askere gitmekten kaçınmakta haklıydı, diye düşündü; onu cephede, acı çekmek için yaratılmamış olarak hayal etmek imkansızdı. Çocukken buldukları ölü sincabı gömen o değil miydi? Mezarına gülleri koyarken gözleri nemlenmişti. Sincap bir adam, on adam, yüz adam olduğunda ne yapacaktı? İyilik bir erdemdi ama kötü yerlerde empati, sahibini cezalandırırdı. Edgar David Gilfoyle bir kartopuydu ve bir silah haline getirildiğinde tozlu bir toza dönüşecekti. Savaş onu sonsuza dek dağıtacaktı. "Nasıl babam olacağımı bilmiyorum. Sen ve o birlikte çalışmayı çok kolaymış gibi gösterdiniz."

"Yönetilmeye ihtiyacım yok, Goyle."

Sandy onun için eski adını kullandığında yüzüne bir rahatlama fısıldadı. "Seni nasıl idare edeceğimi bilemezdim." dedi.

Sonunda ona bir gülümseme verdi.

"Ah, Junebug!" Gilfoyle çocuksu bir tavırla onun kalçasını tokatladı. Konuşma artık bir hapisane değildi, artık

Gevşemesini umarak kilide pim taktı. "Bu iş bittiğinde... sen ve ben..."

Duraklama uzadı; doldurma isteğini reddetti

o.

"...bir dahaki sefere geldiğimde bir şeyler içelim," diye bitirdi. "Ya da

bana gelmelisin. Otelden uzağa. Burada doğru düzgün konuşamayız."

Kalp atışlarını bileklerinde, boğazında hissedebiliyordu ama oldukça sakin bir şekilde konuştu. "Çocuklar izlerken olmaz."

"Çocuklar izlerken olmaz," diye kabul etti.

Cenazeden sonra tarafsız bir yerde, New York'taki küçük ama mükemmel Gallimore Oteli'nde bir araya gelmişlerdi; burada sadece iki yas tutucu, bir erkek ve bir kadın, Edgar Gilfoyle ve June Hudson vardı. Burada, Avallon'da, aralarında yol olmayan iki dağ olduklarını unutmak çok zordu.

Ya da en azından o böyle düşünüyordu. Ama bu gece, meraklı gözlerden uzakta, bileğine uzanıp parmağını saat kordonunun kenarında acı çekerek gezdirdi; daha tehlikeli etek uçlarını yoklayan parmaklar için kurnazca bir benzetmeydi bu. Belki bir yol bulunabilirdi.

Gilfoyle gözlerini kırıştırdı. "Bunlar senin köpeklerin mi? Çok ürkütücüler."

Dachshundlar onu bulmuştu. Farların altında kümelenmişlerdi, gözleri düz, pırıl pırıl parlayan diskler halindeydi. Ona ürkütücü görünmüyorlardı. Titreyen üç küçük köpek gibi görünüyorlardı. Ona zamanın geçtiğini hatırlatıyorlardı; resepsiyondaki vardiya gündüzden geceye dönmüştü. Gitmek istemiyordu ama bu arabada olan hiçbir şey üç yüz Mihver diplomatının gerçeğini değiştirmiyordu.

Kapıyı açtı. Gilfoyle, özenli bir şekilde, boş bagaj kutusunu onun yolundan çekti.

"Ondan daha sonra kurtulacağım," dedi. Arabayı bariz bir hediyeyle bırakmanın haftalarca dedikodu kaynağı olacağını en az onun kadar iyi biliyordu.

"Bunlar çok iyi botlar, Ed," diye itiraf etti. "İyi iş çıkarmışsın. Beni memnun etmek kolay değildir."

Bu neredeyse tekrar seğirmesine neden oluyordu; gerçek iltifatlar onu neredeyse eleştiriler kadar kötü bir şekilde sarsardı, ama üniversite yıllarında bunu bastırmak için çok çalışmıştı. Çenesindeki kasılmayı sadece onu çok iyi tanıyan June görmüştü.

"Biliyorum," dedi.

Uzun zaman önce aldığı o hediye, gri defteri hatırladı. İlk başta defterin ilk boş sayfasına ne yazacağını bilememişti. Sonunda, kendisi için bile gizemli olan küçük bir şiir yazmıştı:

Üst kat

Alt kat

İçeride

Dışarı

Henüz Hoss olmamıştı -*bu* çok uzun yıllar sonraydı- ama kendi yolunda ilerliyordu.

Gilfoyle, "Senin için dünyaları düşündüğümü biliyorsun, June," dedi.

Altıncı Bölüm

(Tucker Rye Minnick ilk gece kötü uyudu. Hata yok. Onun oda-it oldu Kusursuz. Önemli

sandalyeler, şık perdeler, pelüş halı, özel yapım yatak. Banyoda sabunlar ve lüks bir bornoz. Ama maden suyunun kokusunu almadan duramıyordu; otelin her katında bir çeşme vardı ve dördüncü katınki tam kapısının önündeydi. Dağlar pencereden ona bakıyordu. Gözlerini her kapadığında, rüyasında yüksek, çekik dağ aksanıyla konuşan bir adam görüyordu ve tekrar tekrar şöyle diyordu: *Whitedamp seni yavaş yavaş öldürecek. Firedamp, bu seni hızlı öldürür. Stinkdamp, bu yumurta kokan bir şey ve üç saat içinde işin bitecek demektir. Afterdamp, öldüğünüzü bile anlamayacaksınız.*

Uyandı, öksürüyordu, boğuluyordu, ciğerleri gazlarla doluydu.

Batı Virginia'daki madenlerde kalan.

Sadece yarı uyanıktı ve bu durumda, Büro'nun arabasını alıp Charlottesville'e gidebileceğini düşündü - gece yarısına kadar o kadar uzağa gidebilirdi - ve bir zamanlar tahtakurularıyla savaştığı o motelin otoparkında uyuyabilirdi çünkü Büro'nun harcırahıyla karşılayabileceği tek yer orasıydı. SAC'ını (sorumlu özel ajan) aramak için bir telefon bulabilirdi. Onlara söyleyecekti- onlara söyleyecekti-

Ben kalamam.

Ama elbette kalacaktı. Kalmak zorundaydı; başarılı olmak zorundaydı. Yazdığı notlar o kadar kapsamlı ve çok sayıda olmalıydı ki, evrak dosyaları SOG'de, hükümet merkezinde onun SAC'sinin etrafında bir kale inşa edebilirdi. Avallon'un gözenekli iletişim sistemine getirdiği çözümler o kadar yaratıcı olmalıydı ki akademide yaratıcı ajanlık örnekleri olarak okutulmalıydı. Bir, iki, üç personel ve diplomatı muhbir haline getirmeli ve Hoover'a Büro'nun neden on yıllık deneyime sahip bir ajan tuttuğunu bizzat göstermeliydi. Diplomatlar arasında bir casus varsa, bu daha da iyi olurdu. Teşkilat, görünmez mürekkepler ve patlayıcılar konusunda eğitimli otuz kişilik bir Alman casus çetesini daha yeni çökertmişti ve şimdi DC'lilerin Sparky adını verdikleri sandalyede elektrikle öldürülmeleri gerekiyordu ve Büro'nun böylesine kusursuz bir iş yaptığını görmek kamuoyu için çok iyi olmuştu. Bir istihbarat teşkilatı için korkulmak, şüphelenilmek çok kolaydı. Kötü insanların alenen tutuklanması çok işe yarıyordu. Tucker Hoover'a başka bir kötü adam daha verebilirse, kesinlikle affedilecekti.

Kesinlikle.

Uyumaya çalışmaktan vazgeçtiğinde hava hâlâ çok karanlıktı. Dikkatini giyinmenin küçük, dokunsal ayrıntılarına, pantolonunun açılmasına, gömleğinin düğmelerinin iliklenmesine, kravatının düğümlenmesine, yıpranmış çorabına ayak parmağını sokmamaya özen göstermeye yöneltti. Odasından dışarı adımını attığında, koridorun uzayıp giden uzunluğu ve görünmeyen su sesinin kendisini bir gemi koridorunda, bir trende, fenerlerle aydınlatılmış bir maden kuyusunda gibi gösterdiği bu gerçek dışı yerde, burada *gerçek* olana odaklanmak önemliydi.

O geçerken kapılardan biri gıcırdayarak açıldı. Sadece bir çatlak. Oda 411.

"Ajan Minnick."

Bu numarayı tanıdı. Ajanlar dün, oteldeki güvenlik risklerini araştırmak için dört yüzden fazla personelle mülakat yapmak gibi zorlu bir göreve başlamışlardı. Hugh'nun notlarını incelerken personel listesindeki son değişiklik Tucker'ın gözüne çarpmıştı. *Danışman-411.*

Tucker durdu. "Hanımefendi, konuşmamız gerek."

"Açıkça doğru olmayan bir ifade," dedi 411. Yazı tiplerine damlayan su gibi görünmüyordu. Sesi konyak içmenin verdiği hisse benziyordu. "Gecenin bir yarısı."

"Kapıyı *sen* açtın," dedi Tucker.

Kapı yüzüne kapandı.

Burası, diye düşündü.

Birisi dördüncü kattaki en yakın asansör kapısının önüne bir sandalye koyarak burayı yasak bölge olarak işaretlemişti, bu yüzden Tucker aşağıya, üzerinde sadece DİNLE TOM yazan duvar yazıları dışında hiçbir şey bulunmayan personel merdivenlerinden indi. Küf kokusu ona bir ajan olarak neredeyse ölmek üzere olduğu ilk zamanı hatırlattı. Zayıf bir ihbarın ardından, çürümeye yüz tutmuş bir malikanenin kapısında bir grup rahatsız edici derecede genç kız tarafından karşılanmıştı, bazıları Tucker'ın akademide yeni öğrendiği maddelerin etkisindeydi. Fısıldayarak, esirlerinin uyuduğunu, ona ilaç verdiklerini ve Tucker'ın gelip onu tutuklayabileceğini söylemişlerdi. Evet, dedi Tucker. Ama işler bir anda tersine dönmüştü. Tutsak çok büyüktü; ona uyuşturucu değil, kaçak içki vermişlerdi; kızlar Tucker'ın başarılı olmasını hiç beklemiyorlardı ama bir FBI ajanının ortadan kaybolmasının en azından bunu yapacak başka ajanlar getireceğini umuyorlardı. Ev tamamen merdivenlerden oluşuyordu; Tucker avcı değil, avdı. *Üzgünüm*, diye fısıldadı kızlar kapı aralıklarından, o odadan odaya koştururken. *Koş*, diye fısıldadı kızlar, iri yarı, insanüstü pezevengin hemen önünde durmasına yardım ederken. Koş!

Pezevenk gülmeye devam etti. Duvarlar olmasa bile kızların tutsak olduğunu biliyordu ve genç bir G-adamdan korkmuyordu. Avallon'un kine hiç benzemeyen bir merdiven boşluğundan nefes nefese drtale indi. Adımlar her seferinde üçer dörder atılıyordu. Yanlış değlendirilmişti. Tucker düştüğünde beylik tabancası elinden kaydı; dişlerinden biri ağzından fırladı. Kırmızı gördü. Arkasında, merdivenlerin tepesinden gelen kahkahalar ona hatasının ölümcül olduğunu söylüyordu. Bir silahın ayırt edici ~~sesi~~ Altı kez. Öleceğini bilmek böyle bir şeydi işte.

Bazen o altı vuruşun hayalini kurardı. Tekrar ve tekrar. Bir silah sesi en yüksek ve en yumuşak sestir.

Avallon'un DİNLE, TOM! merdiven boşluğunun dibinde Tucker kendini Xavier Cugat'ın "Perfidia" şarkısının tatlı, evcil dizeleriyle yankılanan bir servis koridorunda buldu. Müzik, yarım düzine mutfak personelinin sebzeleri doğramak, meyveleri kp küp kesmek, turta hamurlarını açmak için çoktan işe koyulduğu bitişikteki bir çalışma odasından geliyordu. Burası ticari bir otel mutfağına benzemiyordu. Kaynayan kasvet, sanki Tanrı'nın yumruğı cehennem ateşini ortaya çıkarmak için kayayı yarmış gibi, olağst parlaklıktaki yarıklarla orada burada aydınlatılıyordu. Her bir personel yaldızlı bir siluetten ibaretti; otelin bir parçası, amaca uygun bir bedene dönüşmüştü.

Çiğ et parçalarıyla kaplı bir çalışma masasının arkasında bir tatlı su eşmesi vardı; oyulmuş tc kuşlar bir leğene su tkryordu. Bir kadın ellerini ağzına götürmüş suyun yüzeyine bir şeyler fısıldıyordu, bu bir sahne sırrıydı. Onun ardından başka bir kadın da aynı şeyi yapıyordu. Sonra bir adam, o da kıkırdadı. Kfr eden başka bir adam. Bu adam uzaklaşırken kelepelendi; diğrlerini yatıştıran bir şeyler fısıldamak için geri döndü.

Tucker bunun bir personel ritüeli mi yoksa tatlı su hakkındaki kendi hisleri mi olduğunu emin değildi. Belki de sıra yoktu, belki de onlar

suya fısıldamıyordu, belki de fırınların sıcaklığını hafifletmek için çeşmeden su içen sıradan bir çalışan topluluğuydu. Şafak bu karışıklığı silebilirdi ama şafak çok uzakta gibiydi.

Her halükârda, Tucker görülmüştü; adamlardan biri ona doğru yürüdü. René Durand. Tucker onu Hugh'nun görüşme notlarından tanıdı; Durand'ın çenesinin altında kırmızı bir doğum lekesi vardı. Durand bir iş arkadaşıyla kavga ettikten sonra Waldorf Astoria'nın mutfağından gelmişti. *Ödünç* terimi kullanıldı. Waldorf Astoria onu Hoss'a *ödünç vermişti*, ayakları yere bassın diye. Şimdi üç yıldır Avallon'daydı ve ayrılmayı düşünmüyordu; Hoss da ayrılmak zorunda kalmayacağını açıkça belirtmişti.

Durand ona doğru yaklaştı, Tucker'ın kıydığı otların kokusunu alabileceği kadar yaklaştı.

"Neyin peşindesin, G-man?" diye sordu. Fransız aksanıyla *G-man* demesi çok komikti. Amerikan argosuydu ama Durand bunu bir yerlinin özgüveni ve alaycılığıyla söylüyordu.

"Kahve," dedi Tucker.

"Üst katta," diye yanıtladı Durand. Kapıyı Tucker'ın suratına kapattı ve bu bir gecede başına gelen ikinci olay oldu.

Büro adamlarını kimse sevmezdi, onlara ihtiyaçları olana kadar.

Tucker o uzun zaman önceki genelevdeki kızların onu nasıl hatırladıklarını merak etti. Çünkü kovalamacanın sonunda elbette ölmemişti; vurulmamıştı bile. Kızlardan biri kendisini kaçıranı vurmak için Tucker'ın düşen silahını kullanmıştı. Altı kez. Pow-pow-pow-pow-pow-pow. Pezevenk merdivenlerden yuvarlanıp doğrudan Tucker'ın üzerine indiğinde, sevgililer gibi ağız ağıza, piç kurusu ölmüştü ve şaşkın görünüyordu. Katil kız hemen kustu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı - çoğunlukla korkudan, ama aynı zamanda keder ve suçluluktan. Sonra

Tucker onu sakinleştirmiş, temizlik malzemelerinin yerini göstermiş, silahtaki parmak izlerini, elindeki ve yüzündeki kalıntıları silmiş, üzerindeki giysileri yakmış ve hikâyeyi ona anlatmıştı: Tucker'ın merdivenlerde tökezlediğini görmüşü, gidici gibi görünüyordu, sırt üstü yuvarlandı ve pezevengi altı kez vurdu. Şanslı bir dönüş. Kız mahkemeye çıkmaktan ve karmaşık duyguları ve nedeni hakkında sorgulanmaktan kurtuldu; Tucker ise takdirname aldı. Ona ne olduğunu merak ediyordu. Soyadını hatırlamıyordu, bu yüzden onu bulmanın bir yolu yoktu. Mary. Mary kim? Binlerce Mary vardı. Onun için kimdi o? Takım elbiseli bir adam. Onlardan da binlercesi.

- - -

Gün ağıırken, Tucker personel görüşmelerine ışıık dolu Cam Stüdyosu'nda yeniden başladı. Ofis alanı sıradan ve idariydi, ancak bitişikteki sıcak bölge tuhaf şekiller ve teknik nesnelerle doluydu: fırınlar, meşaleler, tornalar, tüpler, kerpetenler, elektromıknatıslar, su işleri. Tucker'ın otelde gördüğü cam salyangozları burada yapıyorlardı. Salyangozlar bir çocuğun neredeyse kapalı yumruğunun içine sığacak büyüklükteydi, antenleri de beceriksiz ellerin onları koparmasını önlemek için kabuğun kıvrımına doğru bastırılmışı.

"Lütfen tam adınızı ve pozisyonunuzu belirtin."

Birincisi büyük ölçüde üniformasının önlüğünün arkasına gizlenmiş, ikincisi ise Tucker'ın şimdiye kadar gördüğü en küstahça yerleştirilmiş hizmetçi şapkasının altında zar zor saklanan, eşit derecede geniş bukleleri olan geniş orta yaşlı bir kadına hitap etti. Sandalyesinde oturmaktan çok ona komuta ediyordu arkasına yaslanmış kollarını üzerinde çaprazlamıştı.

önlüklü göğsü. Sandalyenin onun izni olmadan kalkmayacağı kesindi.

"Toad Blankenship. Kat hizmetlerinin başı."

Tucker'ın kalemi göstermelik bir onay işareti için hazırlanırken durakladı. "Kayıtlarımda 'Gladys Vance' var. "

Temizlik şefi, sanki biraz yavaşmış gibi o n a acıyan bir bakış attı. "Vance benim evlilik adım."

"Hanımefendi, Büro'nun kayıtları için mevcut yasal isminize ihtiyacı var."

"Yasal olana yeterince yakın," diye homurdandı. "Boşanma sürecinde misiniz?" "Neden, bakıyor musun?"

"Hanımefendi, ben sadece tutarsızlığı gidermeye çalışıyorum." dedi.

Kat hizmetleri müdürü, "Oğlumuz Norm *Oklahoma*'da öldürüldü. Kocam intikamını almak için Pasifik'te savaşmak üzere kaydoldu. Charleston gazetesinde onun hakkında bir yazı vardı. Kırk yedi yaşında. O sarı adalara mı gidiyor? Benim hesabıma göre, o da öldürülecek ve bu beni tekrar Blankenship yapacak. Bunu tekrar duymaya alışsan iyi olur; ona da bunu söyledim, sana da bunu söylüyorum."

Pearl Harbor, içinde geçtiği her sohbeti domine etmeye başlamış bir cümleydi. Haber, yirmi beş bin kişi Redskins'in maç kaybetmesini izlerken, çatık kaşlı gazeteciler birbiri ardına sessizce tribünleri terk ederken gelmişti ve ilk başta herkes Japon saldırısının bir aldatmaca olduğuna inanmıştı. Orson Welles'in popüler bir radyo yayını kısa süre önce dünyalar arasındaki bilim-kurgusal bir savaş drammatize etmişti ve Pearl Harbor'ın ilk detayları da aynı derecede kurgusal hissettiriyordu. Saldırı hem cüretkâr hem de b a ş a r ı l ı y d ı ; Amerikalıların inanmak için geldikleri iki kavram sahip oldukları idi. Tucker

O gün tam olarak nerede olduğunu hatırlıyordu: San Francisco şehir merkezinde, son görevi için kalacak yer bulmak gibi zor bir işi yapmaya hazırlanıyordu. Güneşin aydınlattığı kaldırımda düzgün giyimli bir Japon adamın açıkça ağladığını fark etmişti. *Yardıma ihtiyacınız var mı?* Gözyaşları adamın kirpiklerine takılmıştı. *Her şeyi mahvettiler.*

Ajans aylardır bir şeyler bekliyordu, bu yüzden Tucker ilk düşüncesini hatırladı: *Nihayet.*

"Oğlunuzu kaybettiğiniz için üzgünüm," dedi Tucker. ev idaresi. *Bayan soyadını* ekleyecekti ama *Vance* ya da *Blankenship* arasında karar veremedi. "Sana ne yapacağımı söyleyeyim; kayıtlarımıza her iki soyadını da yazacağım. Şimdi bu 'Kurbağa' da neyin nesi?"

Kurbağa Blankenship sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını kütlesinin üzerinde kavuşturdu ve başını boynuna doğru çekerek kaşlarını çattı. O kadar zorlayıcı bir kurbağa şekline bürünmüştü ki, takma adının kökenini gösterip göstermediğine karar veremedi; böyle bir mizah ve öz farkındalık varsaymak tehlikeli görünüyordu.

"Tanıdık geliyorsun," diye cevap verdi. "Tanıdık bir yüzüm var."

"Hayır," dedi, "yok."

"Ne zamandan beri kat hizmetlerinin başındasınız?"

Onun konuyu değiştirmesini bekliyor gibiydi. "Hoss bana bu altın rozeti yirmi beş yıllık iyi hizmetim için aldı; Bay Francis annemi emekli edip beni onun yerine koyalı o kadar oldu. Hoss bana beş yıl içinde beni emekli edip yerime kızımı getireceğini söyledi ama ona iyi şanslar diyorum; o kız pek çalışkan değil."

Altın elma şeklindeki iğnesini tutmasına izin verdi. Doğru, Batı Virginia'ya, Golden Delicious elmasının anavatanına geri dönmüştü. Elmayı ısırabilmesi uzun zaman almıştı.

O günü düşünmeden sarı bir elmanın içine girdi: yeni ayakkabı hediyesini kabul etti, eşyalarını bir sırt çantasına doldurdu, kimliğinin tek basılı kanıtı olan *TUCKER RYE MINNICK* adının yazılı olduğu okul kağıtlarını paranın yanına koyarken boğazında bir kalınlık hissetti (Batı Virginia, Tucker altı ya da yedi yaşına gelene kadar düzenli olarak hayati kayıtlar yayınlamaya başlamamıştı).

İsteği üzerine rahatça adım attı. "Bu etkileyici bir hizmet süresi. Elbette, kat hizmetleri müdürü olarak, departmanınızın konuk odalarındaki şüpheli eşyaları veya faaliyetleri rapor etmesini istiyorum."

"Hayır," dedi

Toad. "Bu bir hayır mıydı?"

"Evlat, Avallon'da misafirlerimizin eşyalarını karıştırmayız."

Birisi Tucker Rye Minnick'e *oğlum* demeye cesaret edeli çok uzun yıllar olmuştu. Burada gücün nasıl işlediği hakkında bir şeyler öğreniyordu. Edgar Gilfoyle en tepede. Sonra June Hudson: *Hoss*. Sonra alt krallıkların yöneticileri. Toad, bu savaş baltası, Ev İdaresi'nin Veliaht Prensesi. Şef Fortéscue, Grotto Dükü. Griff Clemons, Personel Kralı. Hükümdarların gözü korkutulamazdı. Onlara eşit rakipler olarak davranılmalı, kaba kuvvetle değil saygıyla yaklaşılmalıydı.

Tucker, "Bu vesileyle, ülkesine hizmet etme fırsatı olan tek kişinin kocanız olmadığını hatırlatmak isterim" dedi.

Kurbağa boynunu iki çeneden üç çeneye sıkıştırdı. "Kocamla benim aramda büyük bir fark var, Ajan Minnick."

Ne olduğunu sormasını istedi, o da sordu. "Peki neymiş?"

"O bir aptal. Hoss'un dediği gibi, misafir misafirdir."

June Hudson'ın işçi sınıfı Batı Virginialılar ve yeni göçmenlerle dolu bir oteli, zengin konuklarının mutluluğunun kutsal olduğuna nasıl ikna edebildiği Tucker'ı aşırıyordu. "Peki Bayan Hudson her zaman haklı mıdır?"

Kurbağa ona bilmiş, dalkavuk bir bakış attı. "Nerede doğdun evlat?" diye sordu. Kadınım Marlene bana Minnick'in bir Batı Virginia ismi olduğunu söyledi."

Tucker, "Belki misafirlerinin eşyalarını daha fazla merak edersen sana anlatırım," dedi.

"Craigsville," tahminen Toad. "Beckley. Welch.

Pennington Gap."

Tucker gülümsemeden onun bakışlarını tuttu.

"Bir yılda ne kadar ediyorsun? Kızlar bahse girdi. Otuz sekiz yüz mü? Dört bin mi? Senin gibi bekar adamlar ve getirdiğin o kocaman gülümseyen G-man burayı ele geçirebilir, biliyorsun. Bradshaw? Logan?"

Tucker, "Oğlun nasıl biriydi?" diye sordu.

Bu onu durdurdu.

Kimse ölümlerin arkasından soru sormazdı. Sadece yaşayanları. *Annen nasıl, kız kardeşin nasıl, kuzenin nasıl.* Birisi şöhrete ya da kötü şöhrete ulaşmadıkça, hikayesi kalbi attığında sona ererdi. *Annen nasıldı, kız kardeşin nasıldı, kuzenin nasıldı? Bana onlarla ilgili komik bir hikaye anlat.* Hayır, insanlar başkalarının ölümlerinden korkardı. Tucker'ın herkese tüm ailesinin öldüğünü söylemesinin nedeni de buydu; bu s a y e d e tüm sorular kesilmişti. Ama bu, yaşayanların sadece uykusuzluk ve kabuslar diyarında hatırlayabilecekleri anlamına geliyordu. Ölümlerin arkasından soru sormak, insanların ağlamasına izin vermek genellikle bir nezaketti.

Tucker nazik davranmıyordu.

Kurbağa, "Çılgın bir ufaklıktı," dedi.

Sürekli sorun çıkaran, tam bir cehennem kaçkını olan genç bir adamın tarifini yapmaya başladı. Tek bir günü bile

Onun için üzüldüm. Norm'u eğitime gitmeden bir gün önce tokatlamıştı. Ona pek çok kez tokat attığını söylüyordu ama bu tokadı her gece uyumadan önce, her sabah şafak sökerken kalkıp Avallon'a doğru soğuk bir yolculuğa çıktığında hatırlıyordu. Ona neden tokat attığını hatırlayamıyordu ve bunu hak ettiğinden emindi ama tokadın hissi onu terk etmiyordu. Tamamen hak edilmiş bir hareketin peşini bırakmaması adil görünmüyordu.

Toad, Tucker'a bir fotoğraf gösterdi.

"Sana hiç benzemiyor." dedi. "Ayaklarım ondaydı."

Tucker, "Buna degeceğini düşüneceğine inanıyor musun?" diye sordu.

Kurbağa ona çok özel bir bakış attı. İlk bakışta görüldüğünden daha zekiydi bu Kurbağa. "Senin için odalara girmeyeceğiz, G-man."

Akademinin alıştırma mülakatlarında eğitmenler ajan adaylarının geçmişlerinden bir miktar hassas bilgi aktarıyor ve onların kıvranmalarını izliyorlardı. Ama Tucker onları etkilemişti. Tucker Rye Minnick'in geçmişini ne şekilde uygularlarsa uygulasınlar, o soğukkanlı bir müşteri olarak kaldı. Dosyanız *bir* başkasının geçmişiyle doluysa, yeterince kolaydı aslında. Avallon'un temizlik şefi de muhtemelen onları etkilerdi.

Kurbağa'ya "Tekrar konuşacağız" dedi. "Seni durduramayacağıma eminim," dedi.

- - -

Kurbağa Boşnaklığı, Cam Atölyesi'nden ayrıldıktan sonra uzun süre aklından çıkmadı; ona bir anneyi hatırlatıyordu. Annesini değil, hayal kırıklığına uğradığı annesini.

Bir birey olarak değil, daha ziyade annesini, onu ve tüm çocukluk tanıdıklarını yetiştiren evrensel Batı Virginia kadınınını hatırlıyordu. ivi gibi sert, deri gibi yumuşak, sadece dağlarda hayatta kalmakla kalmayıp, dağlarda gelişerek, toplumu mavi taştan oyarak. Toad Blankenship bu tür bir kadını temsil ediyordu, eskiden onu seven ama artık sevmeyen bir kadını. Tucker'ın sevmeye ihtiyaı yoktu ama bir zamanlar sevilmişti, hatta o kadar sevilmişti ki birkaç kişi onun için canını ortaya koymuştu. Arkadaşlar, kız kardeşler, yabancılar.

Ancak bugünlerde sürünün dışında duruyor, onlar kendisine kızgınlıkla bakarken onları güvende tutuyordu. İş buydu. Takım elbise. Büro. Akademiyi bitirmeden önce bile bunu biliyordu ve bazı açılardan bu mesafe cazibenin bir parçasıydı.

Günün bir bölümünde, Tucker santrala çağrıldı ve orada bir baston gövdesine ve cazibesine sahip bir kadın olan şef Ulcie Leta Crites ile tanıştı. Görevlilerinin aksine, -geleneğe göre-

-Evlenmemiş genç bir kadın olan müdürleri Ulcie, kırklı yaşlarının ortasında, ruj ve mizahtan arınmış, heybetli bir kadındı. Onu krallığıyla, bir patates deposunu ya da bir mezbahayı tarif eder gibi üstünkörü bir şekilde tanıştırdı. Tucker yine de etkilenmişti. Dışarıdan gelen çağrılar yirmi beş ana hat üzerinden geliyor, ardından dört yüzden fazla dahili hattın birine yönlendiriliyordu; Constancy'de muhtemelen bu sayının yirmide biri kadar telefon hattı vardı. Santral, koyu renkli kablolar ve renk kodlu prizlerden oluşan otuz ayak uzunluğunda tekrar eden bir haritaydı ve hepsi de aynı ses tonuyla konuşan bir düzineden fazla merhaba kız tarafından işletiliyordu: *Avalon Hotel and Spa, ağrınızı nasıl ynlendirebilirim? Hatta kalın lütfen.*

Santral odasında Ulcie Leta Crites aklından geçenleri uzun uzun anlatırken Tucker yüz ifadesini profesyonelce nötr tutuyordu. Hugh Calloway masasında başını öne eğmiş, titizlikle çağrı kayıtlarıyla ilgileniyordu. Tucker arada bir, "FBI şu anda sizi ağırlayamaz," diye mırıldanıyor ve Ulcie yeni bir tirada başlıyordu. Arkasında dachshund köpekleriyle gelen June Hudson olmasaydı, köpekler onun topuklarının arkasında ilk sıraya geçme hevesiyle tökezlemeseydi bu ne kadar sürerdi bilinmezdi. En yakınındaki iki merhaba kızı ellerini ona doğru uzattı. June onların parmaklarına dokunarak bir tür sessiz selamlama yaptı.

Hoss. O sabahki görüşmelerde kaç kez adı geçmişti? Onlarca kez.

June, Hugh ve Ulcie Leta Crites arasındaki boşluğa baktı. "Hanginiz bana ne olduğunu anlatmak istiyor?"

"Hiçbir şey olmadı," dedi Tucker. "Ajan Calloway kusursuz bir profesyoneldir. Bayan Crites'ın itiraz ettiği şey onun davranışları değil."

Ulcie ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bir Yanki'nin kuzuların arasındaki bir kurt hakkında acı gerçekleri söylemesini bekleyemezsin. Benim kızlarım iyi, sadık kızlar, gerçek Amerikalılar. Bu G-men'lerin onun yerine kapıda tabancalarını sallamaları gerekmez mi?"

Yankee, diye düşündü Tucker. Aksanını kaybetmişti. "Bu Sınır Devriyesi olmalı, hanımefendi. FBI sadece iletişimi izlemek için burada."

June Hudson kuzulara baktı: düzgün kalem etekleri ve kareli bluzları içindeki bir düzine genç kadına. Ve sonra kurda baktı: Ajan Hugh Calloway. O da en az onlar kadar düzgün giyinmişti. Ancak onlardan farklı olarak siyahtı. June'un yüz ifadesinden kısa bir süreliğine hafif bir gölge geçti. "Ajan

Minnick, sen ve ben yumurtaları kırmak için bir-iki adım atalım ki içlerinde ne olduğunu görebilelim. Bayan Crites, bize bir dakika verin."

Konuşma, duvar kâğıdı, masası ve sandalyeleri kırmızı, altın ve koyu ceviz renginde olan bitişikteki odaya, ses kabinine taşındı. Cam bir pencere santralin tam görüntüsünü sunuyordu. Kapı arkalarından kapanırken June hafif tozlu amplifikatörü ve mikrofonu silmek için bir mendil çıkardı. Bu otomatik bir hareketti; kısa bir an için June'un işe başladığı hizmetçiyi gördü.

"Çok şık, değil mi?" dedi. Waldorf Astoria'nın iki yüz bin dolara mal olan merkezi bir radyo sistemi var; bunu otel içinde ve New York'un çevre ilçelerinde radyo yayınları için kullanıyorlar. Sanırım Bay Francis bunun çocuklarından birini memnun edeceğini düşünmüş olmalı. Bay Francis ciddiyetsizliğe pek meyilli değildi."

Belli ki ortamın buzlarını eritmek istemişti. Tucker soğuk kaldı.

June, "Ajan Calloway postanedeki ajanla yer değiştirebilir mi?" diye sordu.

"Bunu tavsiye etmem."

"Prensiplerin ötesinde bir nedeniniz var mı?" "Prensipler yeterli değil mi?"

Ona o hoş gülümsemesini verdi.

"Adamlarımı en etkili olduğunu düşündüğüm pozisyonlara yerleştirdim. Ajan Calloway mükemmel bir ajan ve genç kadınlarla dolu bir oda için çok uygun."

"Mm. Sizce burada lafı dolandırmamıza gerek var mı Ajan Minnick?"

Dachshundlardan biri ön patilerini pantolonunun paçasına dayamış, eline doğru çabalıyordu. Onu ne cesaretlendirdi ne de vazgeçirdi. "Pony korkunç bir kadın avcısı. Ay sonuna kadar o odayı iki kez dolaşmış olacak."

"İŖi mahvedecek mi?"

"Nasıl yani?"

"Burası kötü seçimlerle dolu, Ajan. Benim için alıŖan dört yüz kadın ve erkek var ve bebekler ve daha fazla bebekler ve gezgin eŖler ve kumar ve içki ve sigara ve kuzenlerin kuzenleri sevmesi ve kardeŖlerin kardeŖlerden nefret etmesi ve bilmek istemeyeceğiniz her türlü Ŗey var. Benim iŖim bu otelin düzgün bir Ŗekilde ilerlemesini sağlamak, herkesin annesi olmak değil. Ajan Goodbody hakkında kötü seçimler yapacaklarından mı endiŖeleniyorsun? Tek soru Ŗu: İŖi mahvedecek mi? Eğer değilse, bu benim iŖim değil. KarıŖmak ve ahlak dersi vermek benim iŖim değil. Ben bir iŖ yürütüyorum, kilise değil."

"Santral mdrnzn sizin yerinize kararlar alabildiği bir iŖ mi?"

"Ulcie Leta Crites'i on yıldır kovmak istiyordum. On yıldan daha uzun süredir. Ben daha Genel Müdür olmadan önce Bay Francis'in onu kovmasını istiyordum. Onu Kristal Oda'dan misafir tarihi bölümüne ve nihayet buraya taŖıdım, burada kendisine benzemeyen birini, Bay Clemons'ı bile görmek zorunda kalmayacak, tabii baŖı derde girmezse. Kızı asansör müdürü. Oğlu tabela boyacısı. Bay Francis onu iŖten çıkarmanın değmeyeceği kadar büyük bir kargaŖaya neden olacağını söyledi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama iŖ dünyasının -kiliselerin aksine- uzlaŖmayla dolu olduğunu biliyorum. Büro da uzlaŖabilir."

Tucker bu dŖnceyi elini havaya doğru bir hareketle savuŖturdu. "Bayan Hudson, Avallon Ŗu anda bir hükümet enstalasyonu ve sizin de savaŖ çabalarına katılmanızın zamanı geldi de geçiyor bile."

"SavaŖ çabalarına biraz daha yakın olsaydım," dedi June, "onun soyadını almam gerekirdi."

Ses kabininin camından Ulcie'nin Hugh'nun masasının önünden geçişini izlediler. Onu görmezden gelerek merhaba kızlarının yanındaki tüneğine yerleşti, June'un kendisinden yana olduğundan emindi.

Bütün bu durum onu aniden çileden çıkarmıştı. Büro'nun Ulcie Leta Crites için bir şey yapmasına gerek yoktu. Büro Ulcie Leta Crites için hiçbir şey yapmayacaktı.

Tucker, "Burada herhangi birini kovmanızı engelleyen hiçbir şey yok," dedi. "Francis Gilfoyle öldü."

Sadakat, öfke, suçluluk ve keder yüzüne yayıldı; onu kalbinde hâlâ haritası çıkarılmamış karmaşık bir bölgeye, kendisini de muhtemelen sürdüremeyeceği bir saldırıya itmişti.

Geri çekildi: "Ajan Harris'in burada olmasından hoşlanmayacaksınız."

Sonra kendini ses kabininden dışarı bıraktı. Kasları öfke ve endişe ile seğirerek doğruca, sonucu tahmin etmiş bir halde evraklarını toplamakta olan Hugh'un yanına gitti.

Hugh, ilk günkü Tucker'ı taklit ederek, "Sıkı durun," dedi.

İkisi de Ulcie'ye baktı, iki ajan da küçümsemelerini gizlemedi ve sonra Tucker ses kabini camının diğer tarafında duran June Hudson'a son bir kez baktı, parmaklarını dudaklarına dayamıştı, gözleri kapalıydı. Bu onu rahatsız etmiyordu; beğenilmeye ihtiyacı yoktu. Bir yıl, beş yıl sonra burası onun için ne olacaktı? İyi yapılmış bir iş. Bir yıl, beş yıl sonra onlar için ne olacaktı? Unutulmuş.

Yedinci Bölüm

T şapka Akşam, ise tozlu kar taneleri yapılmış parlak kayma desenleri karşı ve Karanlık, Haziran ve Griff Clemons, Pennybacker'a ertesi gün diplomatların varışından önceki son görev olan bir belediye toplantısı için eşlik etti. Lewis B. (altmış yedi yaşında, askere gitmek için çok yaşlı) onları Avallon'un üç Cadillac'ından birine bindirdi; Griff gazetesini yolcu koltuğundan alıp önde ona katıldı. June ve Pennybacker arkada asilzadeler gibi oturuyorlardı. Constancy'ye, otelden aşağıya akan paranın tatlı, rahat ve güzel hale getirdiği bir dağ yerleşimine indiler. Eyaletteki pek çok kasaba gibi burası da bir şirket kasabasıydı ama Avallon pek çoğundan daha nazik bir şirketti.

Pennybacker evrak işleriyle uğraşıyordu, belli ki rahatsızdı. Arabayla götürülmekten değil -Hune haklıydı, güce ve bir şoförü olmasına alışkındı- ama yerel halka yapacağı konuşmadan *rahatsızdı*.

June, "Bay Pennybacker, melekleri tedirgin ediyorsunuz. Neden kıpır kıpırsınız? Bana hiç de utangaç bir konuşmacı gibi gelmediniz."

Cadillac belediye binasının önündeki kalabalığı ikiye böldü; Pennybacker hoşnutsuz papyonunu çekiştirdi, bu da onu daha da hırçınlaştırdı. "Bu toplantıyı ilk düzenlediğimde yerel halkla bir sorun yaşadım. Pek anlaşılmadı."

Yapmazlardı, değil mi? Zengin davetsiz misafirler, eyalet kendini bildi bileli Batı Virginia'ya müdahale ediyorlardı. Pennybacker, Yabancı'nın bir örneğiydi. Washington'dan gelen adam, kelle başına günde on dolar karşılığında iradesini dayatıyordu.

Lewis B. Pennybacker'ın kapısını açmak için sert dağ rüzgârına doğru eğilirken, June ona şu tavsiyede bulundu: "Bunu kişisel algılama. Seninle tanıştığımda ben de senden hoşlanmamıştım."

Griff güldü.

İçeride, kürsüde, Pennybacker diğer Pennybacker'ları heyecanlandıracak bir konuşma yaptı. Sağlıklı bir diplomatik ticaretin, katılımcı ülkeler arasında şiddet yerine dil yoluyla çözüm bulma niyetini temsil ettiğini söyledi. Uluslararası savaş kurallarına uymak, her zamankinden daha medeni ve barışçıl bir dünya için çaba sarf etmek. June bu konuşmanın bir versiyonunu çok kısa bir süre önce dinlemişti; onun yerine aklı Ulcie Leta Crites'e kaydı. Ses kabininde rollerin tersine döndüğünü görmek ne kadar da sinir bozucuydu. Ajan Minnick, tıpkı Bay Delafield gibi onu kızdırtmak için gönderilmiş bir şampiyon gibi hissediyordu, ancak bu kez en temel gerçekleri anlatmayı başaramamıştı:

June'un inandıkları ile yapılması gerekenler her zaman aynı şey değildi.

Onun istediği ile otelin ihtiyacı olan her zaman aynı şey değildi.

Olduğu kişi ile olması gereken kişi her zaman aynı şey değildi.

Her gün bu uyumsuzluktan dört bardak içti ve onu yuttu.

Ulcie'yi kovabilir miydi? Francis Gilfoyle çok kısa bir süre önce ölmüştü; onun inşa ettiklerini yıkmak henüz doğru gelmiyordu. Hâlâ santralden bir çağrı gelmesini, tanıdık bir ses duymayı bekliyordu: *June, sen*

Müthiş bir şey, otel nasıl? Neyi sökebileceğinden bile emin değildi. Hangi politikalarının konukları, hangilerinin personeli ve hangilerinin suyu memnun etmek için olduğunu sorma fırsatını kaçırmıştı.

"Hayatta olmaz, bayım!"

Pennybacker'ın konuşması kötü gidiyordu. Sert, sadık, dik kafalı, şüpheci ve duygusuz olan bu dağlıların, düşman yabancılar olmasalar bile Avallon'daki korunaklı misafirlere karşı ne sabırları ne de sevgileri vardı. Yerliler hayatta kalanlardı. Sadece zorlu koşullardan kurtulanlar değil, aynı zamanda Avallon'a gelen ve Batı Virginia'ya fabrika ya da maden inşa etmek için gelen türden insanlardan da kurtulanlardı. Ya da Mihver diplomatlarını teslim etmek için.

Konuşmacı Pennybacker'a durumu açıkladı ve diğerlerinin de duyduğundan emin olmak için sesini yükseltti: "Almanlara ya da Japonlara yiyecek dağıtmıyorum."

Bu adam böyle hisseden tek kişi değildi, sadece bunu söyleyen ilk kişiydi. Oda yükselen seslerle inledi. Pennybacker buna, bir sonrakine ve bir sonrakine mizahla, nezaketle ve nihayet yarı direğe gülümseyerek hitap etti. Ama tavırları ona sadece engel oluyordu; nezaketin her zerresi bir zayıflıktı. Prensipleri, bu seyircinin asla göremeyeceği, insanların açlıktan daha az öldüğü bir Amerika'ya aitti.

"Onu kurtaracak mısın, Hoss?" Griff June'a fısıldadı.

June Genel Müdürlük görevini devraldığında Constancy ve çevresindeki gizli vadilerde yaşayanlarla ilişkiler daha verimli ama daha karmaşık hale gelmişti. Yerel geleneklerle ilgilenmeyen zengin bir Yabancı olan Bay Francis, tatsız ama tanıdık bir dinamiğe başkanlık etmişti: tek yönlü bir lüks ve güç akışı. Yerel halkın seçeceği bir yol değildi ama nasıl çalıştığını biliyorlardı. Haziran

Hudson ise onları Bay Francis'in asla anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu; Bay Francis'in yapamayacağı bir şekilde empati kuruyordu. Kasaba ve otel arasında müzakere ettiği anlaşmalar daha incelikli ve hakkaniyetliydi, ancak duygular incindiğinde, incinme daha derindi. Koşullar yerel halkı güç akışının tersine dönmediğini hatırlamaya zorladığında bu her zaman bir ihanetti. June kulağa nasıl gelirse gelsin, o önce Avallon'a, sonra dağlara aitti.

June "Yapmalı mıyım?" diye sordu.

Griff, "Paltonu tutayım." dedi.

Yani akşam yemeği ve gösteri olacaktı.

(Her sosyal durumun bir sosyal maliyeti vardır, June. İyi bir sohbette herkes bunu sırayla öder. Kötü bir sohbette ise, herkes bedavaya iyi vakit geçirirken, bir ya da iki şanssız kişi sürekli ödeme yapmak zorunda kalır. Sence Avallon'da sosyal faturayı kim ödüyor?)

Biz, Bay Francis.

Evet. Her parti katıldıkları en iyi parti olmalı. Birinin ödeme yapmak zorunda kaldığını görürseniz, onu bildiğiniz herhangi bir şekilde kurtarırsınız).

June, hiçbir uyarıda bulunmadan kasaba yönetim kuruluna tırmandı.

Masa. Bir ayağı bir fincan kahveye tehlikeli bir şekilde yakındı, diğeri ise bir yığın belgenin bir santim uzağındaydı. Kasabanın cenaze levazımatçısı John Stackpole ona baktı; o da küçük bir gülümsemeyle ona baktı.

Onların dikkatini çekmişti.

Yeni sessizleşen odaya, "Avallon en iyisidir," dedi.

Klik, klik, klik, klik June'un Mary Janet'ları masanın bir ucundan diğeri ucuna, belediye başkanına doğru ilerliyordu. Ona, "Gary, kızın henüz doğum yapmadı mı?" diye sordu.

Gary Foglesong'un çenesi ona bakmak için yukarı kalkmıştı.
"Dün gece. Bir oğlan."

"Adı ne?" "Gene
Ray."

June tüm belediye binasına seslendi: "Gene Ray!"

Salon tebriklerle *dolup* taşdı, birkaç kişi *onun çok iyi bir adam olduğunu söyledi*. Gary Foglesong'un sırtı dövüldü. Gene Ray.

June hafifçe bu ilk masadan atladı. Bir, iki, üç adımda duvar boyunca uzanan başka bir masaya geçti; masadakiler onun adımlarıyla eş zamanlı olarak yüzeyi dövüyorlardı. Bu yeni sahnede, oğulları, kardeşleri ve babaları otelinde çalışan, Avallon'un ideallerine tahammül edemeyen ama yine de onun hikâyesinin bir parçası olan adamların üzerinde duruyordu. Griff gibi dimdik duruyordu, sanki dizleri iki gün ayakta kaldıktan sonra bağırırmıyormuş gibi ve sanki uykuya hasret değilmiş gibi rahat bir gülümseme takınmıştı.

Artık görünmez olan Pennybacker, salonun dikkatini üzerinde tutmaktan bitkin düşmüş bir halde podyuma yığıldı.

June artık hepsini taşıyordu.

"Biz en iyisiyiz," diye tekrarladı. "Biz aynı zamanda Amerikalıyız."

Odanın arkasından bir ıslık sesi. Başka biri "**AYNI ŞEY**" diye seslendi.

June başını sallayarak buna izin verdi. O masanın yanına doğru adım attı.

kenarında, sihirli bir şekilde üzerine basması için boş bir sandalye itildi ve sonra bir diğeri ve bir diğeri onu havada tuttu. Boş sandalyeler bittiğinde, bir sıra yerli ayağa kalktı, koltukları bir adaktı. Yere dokunmadan odayı geçti.

Bu, onlara bu şekilde hitap ettiği ilk sefer değildi. Onun daha sıradan biçimlerde konuştuğunu duymuşlardı.

kalem sözleşmelerin üzerinde duruyordu. Ama masaya tırmandığında bunun bir tiyatro olduğunu biliyorlardı. Bu anlarda o June Hudson değildi; o Hoss'tu, June Hudson'dan daha büyük bir şeydi. Ve onlar sadece pasif dinleyiciler değillerdi; derileri yüzülmeye ya da kaldırılmaya hazır tövbekârlardı. Birlikte performans sergilediler. June'un Avallon'daki ilk günleriyle bu gece yaptıkları arasında doğrudan bir ilişki vardı.

Bu sadece daha büyük bir asansördü ve katlar arasındaki yolculuk biraz daha uzundu.

June sözlerine şöyle devam etti: "Amerikalılar olarak kanla, kirle, açlıkla, soğukla ve dağlarda yaşayan şeytanlarla birlikte yaşadık ve bunu en iyi hale getirdik. Kabul ediyorsanız hepiniz evet deyin."

Hepiniz gürültülü bir şekilde evet dediniz. "*Bizi kiliseye götür, Hoss!*" Yuhaladılar, bağıldılar. Pennybacker daha önce hiç dağ ayinine katılmamış, bir çocuğu gömmek zorunda kalmamış, bir günden fazla aç kalmamış olmasına engel olamıyordu. Bunun için fazla yumuşak olmasına engel olamadı. Kürsüye doğru sarkarken yüzünde hem şaşkınlık hem de minnettarlık vardı. Hiç ego yoktu. Bu insanlara zıt olmasının bir başka nedeni de buydu; alçakgönüllülük ona hiçbir şeye mal olmuyordu. Bu insanların sahip olduğu tek şey gururdu, bazı yıllar.

June şöyle dedi: "Şimdi Dışişleri Bakanlığı'nın size söylediği her şeyi unutmanızı istiyorum. *Beni* dinleyin. Bu insanları burada istemediğinizi biliyorum ama buraya geldiklerinde onlara bakıp şunu düşünmenizi istiyorum: Biz en iyisiyiz."

Batı duvarındaki bir masaya sıçradı ve bültenleri etrafa saçtı. Yerliler kıkırdadı. Avallon'da ilk genel müdür olduğunda personele de böyle hitap etmişti. Artık buna ihtiyacı yoktu. Güveniniz varsa tiyatroya ihtiyacınız yoktu.

Çalışanlarını severdi. Yerel halka saygı duyardı. Herkes aradaki farkı anlayabiliyordu. Yerel halk ona güvenmiyordu, güvenmemeliydiler de.

June şöyle devam etti: "Avallon'da bu insanlara hayatlarında geçirdikleri en iyi zamanı nasıl yaşatacağımızı düşünmenizi istiyorum. En iyi yemeği. En iyi içki. En iyi müzik. En iyi yataklar. Her şeyin en iyisi. Amerikalılar en iyisidir ve Avallon da en iyi Amerikan otelidir. Onları en iyilerle mahvedeceğiz, duydun mu? Bizi özlemelerini sağlayacağız. Hayatları boyunca dünyanın en iyi oteli hakkında konuşmalarını sağlayacağız, bir daha asla göremeyecekleri bir Amerikan oteli. En iyisi kim? İnsanlar onlara soracak. Amerika. Bunu çiğneyin."

Temizlik şefi bir keresinde hizmetçileri Lewisburg'daki bir sirke götürmüştü (*sizin için kendimi tehlikeye atıyorum kızlar, sakın hamile kalmayın*) ve June büyülenmişti. Akrobatlardan değil, seyircilerden. En tehlikeli ya da teknik hareketlerden değil, en ustaca paketlenmiş hareketlerden etkilenmişlerdi; bu June'un asla unutmadığı bir dersti.

Şimdi, son sıra sandalyelerden geniş bir pencere çıkıntısına sıçradı; dışarıdaki sokak lambasının parlak karında silüetinin görüldüğünü biliyordu. Sesini son bir kez daha yükseltti. "Onların kim olduğunu kontrol edemeyiz ama kendimizin kim olduğunu kontrol edebiliriz. Biz en iyisiyiz ve biz - bana ne olduğunuzu söyleyin. Sen-"

"AMERİKALILAR!"

Her ses bir ağızdan. Bu uğultu onun her yanını sarmış, mükemmel bir akor oluşturmuştu. Yerliler birbirlerine yaklaşan rolleri hakkında gevezelik etmeye başladıklarında Griff'e, "Aptalca bir şey söyleyip işimi mahvetmeden önce Pennybacker'ı arabaya götür," dedi.

Griff'in arkasında belediye başkanı Gary Foglesong vardı; ona yaklaştı ve elini sıktı. Bir an için yeni torunu, lastik karnesi ve hava durumu hakkında konuştular ama aslında az önce söylediği şey hakkında konuşuyorlardı, söylenmemiş sözler söylenenlerin arasına sıkışmıştı. Sonunda, "Kendini beğenmişlik yapma, Hoss." dedi.

June, Constancy halkının tekrar tekrar dengelemek zorunda kalacağı bir şey olacağının, savaş şiddetlendikçe daha da büyüyecek bir meydan okuma olacağının farkındaydı. Bu dağlılar, onlara iyilik yaparsanız size iyilik, kötülük yaparsanız kötülük yaparlardı. Bazı insanlardan hoşlanır, bazılarından nefret ederlerdi ama çoğunlukla kendi içlerine kapanırlardı. Eğer dönerlerse, bir yer yıllarca harap olurdu.

Hayır, ukalalık yapmazdı.

"1937'yi hatırlayın," dedi belediye başkanı. Küçük gözleri parlıyordu. "1922."

1922'deki ve 1937'deki büyük sellerden bahsediyordu ama her ikisi de çok uzaktaydı, farklı sorunları olan farklı tatlı sulardı. 1937'deki sel çok uzaktaydı. 1922 tamamen farklı bir konuydu ama yine de Avallon'un altından akan tatlı suyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Francis Gilfoyle yıllar önce burayı satın aldığında bu otel bir harabeydi," diye ekledi. Başka bir şey eklemek istermiş gibi ağzını açtı, Gilfoyle'ların oteli ve dolayısıyla kasabayı yeniden diriltmesi hakkında ne hissettiğini niteleyebilecek bir şey, ama bunun yerine başparmağını askısında gezdirmekle meşgul oldu ve sonra sitemle, "Biliyorsun karım geçen gün güldüğünü duydu," dedi.

"Suyun işleyişi böyle değil Gary," dedi June ona. "Ve bu konuda bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun öyle mi?"

"Evet," dedi.

- - -

O gece uyumadı.

Bir o yana bir bu yana dönüp durdu ve sonra giyinip iki defteriyle birlikte masaya oturdu. June'un yıllar boyunca biriktirdiği gri ceketli bu devasa ciltlerden düzinelerce vardı. -İlki, tabii ki el yazısıyla yazılmış olan hediyeydi. Her biri Avallon'un konukları hakkında çeşitli departmanlar tarafından derlenmiş gözlemleri içeriyordu. Detaylar tek tek anlamsızdı ama toplu olarak faydalı bir portre çiziyorlardı. Kendilerini bu kadar kolay memnun edebilen zenginler nasıl memnun edilebilirdi? Odayı en son sevdikleri gibi düzenleyerek; en sevdikleri içkiyi hatırlatarak; en sevdikleri fıkrayı ya da anekdotu anlatmalarını isteyerek. Onları tanıyarak. Lüks. Avallon'un her zamanki misafirlerine ait defterler ayrıntılarla doluydu, yılların ayrıntılarıyla, bazıları kenarları sararmış olacak kadar eskiydi. Ancak bu iki defter yepyenydi. Boştu.

Onlar diplomatlar içindi.

İşin içindeki insanlar resmen devlet düşmanı olunca lüks farklı bir oyun gibi geldi. *Günaydın, efendim, işte tam istediğiniz gibi kahvelerinizi, Pearl Harbor'ı bombalayacaklarını biliyor muydunuz? İyi akşamlar hanımefendi, kuartet dün yorumladığınız Liszt parçasını çalacak, kocanız Polonyalı garsonumun kayıp annesinin nerede olabileceğini biliyor olabilir mi?* Ama June içten içe bunun hâlâ aynı oyun olduğunu biliyordu. Avallon hiçbir zaman onu *hak edenler* için olmamıştı. Avallon kendini gelen herkese aynı şekilde sunmak zorundaydı, yoksa tüm illüzyon çökerdi.

June loş mutfakta diplomatik temsilciliklere girdi.

-Her isme bir sayfa ayırdı ve sonra, hâlâ yer olduğu için, üç FBI ajanını, Pennybacker'ı ve hafta içinde gelecek olan iki İsviçreli'yi ekledi. Dachshundlar kapı aralığından, onun bıraktığı sıcak yere geri çekilmiş olan yataktan kara gözlerle onu izliyorlardı.

Diplomatlar geliyordu. Gary Foglesong'un karısı bir kahkaha duymuştu. Ajan Tucker Minnick, "*Francis Gilfoyle öldü*" demişti. Edgar Gilfoyle parmağını bileğine bastırmıştı.

Uyumayacaktı. Paltosunu giydi.

Gilfoyle ailesinin çeyiz evi olarak adlandırdığı Zambak Evi'ne doğru ışıklandırılmış gecenin içinden yürüdü. Burası Avallon'ların evlerinin en görkemlisiydi; aslında ev değil, küçük evlerdi ve çoğu düğün pastalarının katları kadar görkemli ve kusursuzdu. Diğerlerinin aksine, parlak beyaz ahşapla kaplanmış olan Zambak Evi, otelle aynı taştan inşa edilmişti. Dik eğimli çatısı tıpkı Avallon'ununki gibi ilginç bir şekilde bir araya getirilmişti, böylece otelin bir parçası ya da otelin evinden çok uzaklaşmamış bir çocuğu gibi görünüyordu. Otelin eczacısını, baş bahçıvanını, temizlik şefini, doktorunu, dişçisini, dükkân sahiplerini barındıran diğer evlerden farklı olarak, Zambak Evi aileyi, özellikle de en büyük Gilfoyle kızını ve ailesini barındırmak için tasarlanmıştı. Ama Carrie şık ayakkabılarıyla Chicago'nun geniş caddelerine doğru yürümüşü ve tatlı Stella Gilfoyle asla evlenemeyecek ya da bir aile sahibi olamayacaktı.

Parlak mavi arka kapıda June ayaklarını paspasa sürterek anahtarı kilide soktu. Tam kapıyı açmak için elini kapıya bastıracaktı ki, kapının üzerinde zar zor görülebilen silik, yağlı bir el izi olduğunu gördü.

projektörlerin dağınık parıltısı. Baskı, yapmak üzere olduğu baskıyla tamamen aynı boyuttaydı. Geçen sefer silmesi gerekirdi ama yapmamıştı ve bu sefer de yapmayacağını biliyordu. Bunun yerine elini parmaklarını açarak izlerin üzerine dikkatlice yerleştirdi. Avucunu dua edencesine bir saniye orada tuttu ve sonra kendini içeri bıraktı.

Geniş, yüksek tavanlı koridora adımını attığında, önündeki dachshundlar içeri dalarken, buranın kullanılmayan bir bina havasına bürünmeye başladığını düşündü. Tam olarak küf kokmuyordu ama potansiyel küf kokuyordu. Hava tam olarak soğuk değildi ama yine de birinin tercih edebileceğinden daha serindi. Terbiyeli mobilyalara rağmen çiğ bir havası vardı; uzun süre insansız kalan bir ev biraz vahşileşirdi.

Merdivenlerin karşısındaki koridorda, June'un Sandy ile yaşadığı olaydan sonra ilk kez onlarla yemeğe davet edildiği zaman çekilmiş bir aile portresi asılıydı. O ilk akşam yemeğinde Bay Francis'in ona bir dizi nazik soru sorduğunu hatırlıyordu, her biri hafif ve tehlikesizdi, isterse havadan sudan konuşmasına izin veriyordu, ama aynı zamanda cevaplardan herhangi biri hoşuna gitmezse ona bir kaçış kapısı da açıyordu. Madeline, Bay Francis'in ikinci eşi (o kadar uzun süredir ikinci ești ki artık çoğu insan *eşten* önce *ikinci* demeyi hatırlamıyordu), June'un yeni keşfettiği asansör operatörü becerilerini kullanarak her birine bilgi vermekten ziyade dinleyicilerini memnun etmek için tasarlanmış cep boyutunda bir anekdotla cevap vermesini *dinlemiş* ve şöyle demişti: *Neden, Frank, sanırım dengini buldun.*

Carrie, agresif ve yetenekli ortanca çocuk. Babası ve June'un sevimli bir hikâye ve misafirperverlik oyununa kilitlendiğini görmüş ve bunu yatıştırmak yerine, yüklü ipuçları sunarak June'un zaferini sağlamak için elinden geleni yapmıştı: *June, babanla gittiğinde hiç korktun mu?*

Babanla telefonda konuştun mu? Şimdiye kadar tanıştığınız en yaşlı kişi kim? Aksanınız olduğunu ilk ne zaman fark ettiniz?

En büyük kızları Stella, evden ayrılmaya ikna edilmişti. Akşam yemeğini ailenin geri kalanıyla paylaşmak için muhabbet kuşuna şarkı söylemeyi bıraktı ve hızlı ve yoğun bir şekilde uçan hikayelere güldü, ama çok geçmeden, kuşla oynamak için cezasız bir şekilde tekrar kaçtı.

Ailenin hürmetkâr ve asil bebeği Sandy, June'un yanına oturmayı talep etmişti. Arada sırada uzanıp elini okşuyor, sanki hâlâ orada olduğundan emin olmak istiyordu. Daha küçük bir çocukken bile, onu üniversiteden donanmaya ve Pearl Harbor'dan hemen sonra riskli, gönüllü bir göreve götüren kaçınılmaz, ilkeli yolda ilerliyordu (June'a söyleyebileceğinden daha fazla acı veren bir yol. Nazik Sandy! Savaşa mı gidiyordu? Peki ya onun kibarlığı?). Bay Francis'le ebedi bir savaşa kilitlenmiş bir genç olmadan önce yılları vardı.

Ve tabii ki Edgar da oradaydı. Otel sahibi ve ailesiyle bu akşam yemeği daveti fikri onu dehşete düşürmüştü ama masaya oturduğunda onu ilk kez görmüştü. Gilfoyle'un en büyük oğlu yemek masasında bir kitap açmış, dirseğini kitabın yanına dayamıştı ve küçük bir rahatlama parmak uçlarına kadar ulaşmıştı. Her şey yoluna girecek, diye düşündü. Bay Francis onun patronuydu, nefes kesecek kadar yüksek bir mevkideydi ama oğlu yemekte kitap okuyan bir patrondu.

June'un 1930'lardan kalma en eski defterlerinden birinde Edgar Gilfoyle hakkında bir sayfa vardı. Kendi el yazısıyla değil, uzun ve hevesli bir yazıyla yazılmıştı:

Edgar Gilfoyle

Uyurken çok sıcaktan hoşlanır

Yatağının yanında kitaplar istiyor, ama sadece tarih kitapları ve her birinin sadece ilk kırk iki sayfasını okuyacak

Cofiee bir zorunluluktur

Takım elbise pantolonunun dizlerinin sık

sık onarılması gerekir Saç fırçası asla

kullanılmaz

Her ne pahasına olursa olsun gramofon olmalı

Bu sayfada defterin içine katlanmış bir not kâğıdı sıkıştırılmıştı. Listedekiyle aynı el yazısıyla yazılmış notta sadece şu yazıyordu: *Her zaman seni düşünüyorum.*

Fotoğrafı arkasında bırakan June, Zambak Evi'nde sanki yeni bir evmiş gibi yürüdü. Sadece ihtiyacı olan ışıkları açarak parmaklarını narin merdiven korkuluğuna gizlenmiş oyma salyangozun üzerinde gezdirdi. Oturma odasındaki ağır perdeleri okşadı. Üst kattaki oturma odasının pencerelerinden parlayan otel pencerelerinin manzarasını seyretti. Ellerini boş çocuk odasındaki salıncağın arkasına koydu. İkiz yatak odasındaki kalça yüksekliğindeki bebek evinin yanında diz çöktü. Koridordaki iki kişinin kitap okuyabileceği ya da öpülebileceği genişlikteki yastıklı pencere koltuğuna yerleşti. Merdivenlerin başında durdu ve karanlıkta göremese bile orada olduğunu bildiği dağlara baktı. Lily House'un her bir özelliğini sanki ilk kez görüyormuş gibi düşündü, iyi ve kötü yanlarını tarttı.

Banyoda, büyük ayaklı küveti fişe taktı ve musluğu açtı (dachshundlar koridorda toplanmıştı, banyo yapmak istemiyorlardı ama takip edemeyecekleri bir yere gitmesini de istemiyorlardı). Küvet ağır kokulu maden suyuyla dolarken, günlerinin bu şekilde sona erdiği bir geleceği hayal ederek merdivenlerden

yatak odasını ve güzel dört posterin arşıflarını aşığı çevirmek. Bodrum katındaki odasının loş yarı aydınlığı yerine yüzüne vuran güneşle uyanmak. Uzun zamandır Gilfoyle ailesinin bir parçası olmak istiyordu. Zambak Evi çok uzun zamandır bekliyordu. Onun için.

Ama artık her şey farklıydı. Dışışleri Bakanlığı gelmeden önce bile farklıydı. Cenaze, savaş.

Gilfoyle ne demişti? *Ne yapabileceğini biliyorum.*

Bu doğruydı, diye düşündü. Avallon'a bu konuda nasıl rehberlik edeceğini biliyordu.

June soyundu ve her bir giysisini özenle yerleştirdi. Ceket odanın köşesindeki yastıklı sandalyenin arkasına asıldı. Pantolon ve çoraplar bir vitrin gibi katlanmıştı. Bluzun düğmeleri çözüldü ve kırıışıklıkların dışarı çıkması için aydınlatma armatürünün pirinç parşömenine asıldı. Sütyen komodinin arkasına gerildi. İç çamaşırları çıkarılmış ve lavabonun kenarına asılmıştı.

Sadece vücuduna bakan aynanın yanında, sadece karanlık dağlara bakan perdesiz pencerenin yanında, sadece kendisini dinleyen küvetteki tatlı suyun yanında çırılçıplak duruyordu.

Tanrım, o istedi, o istedi, o istedi-

June zihnini suya vermek istemeyeceğı tüm tatsız şeylerden arındırdı. Sadece June Hudson olmayı düşündü. June Hudson olmaktan duyduğu *memnuniyeti*. June Hudson olmanın insancılığını. Personel toplantısında personelinin ne kadar mükemmel ve harika olduğunu. Uzun zaman önce o gün kendini burada bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu.

Nazilerle dolu bir oteli düşünmemek için elinden geleni yaptı. Bay Francis'in gülüşünü. Ajan Minnick'in kömür dövmesi. Gilfoyle ve bot hediyesi. Özellikle de "*Ben*" üzerinde durmadı.

Senin için dünyaları düşünürüm, June. Sözlerinin onda bıraktığı his, su için tehlikeli bir hediye olabilirdi.

En iyi şeylerden başka bir şey düşünmüyordu. Avallon'u ilk gördüğü anı, tepesinde belirişini, ancak yüzlerce elin desteğiyle ayakta durabilen bu güzel deve aşık olduğu anı. Özellikle zor bir olayı başardıklarında personelin duyduğu gerçek memnuniyeti. On yıllar boyunca burada kendisine sunulan teşekkürleri, gülümsemeleri ve kucaklaşmaları. Avallon'un başına geleceklere dayanabilmesi için kendisi hakkında hatırlaması gereken her şeyi düşündü.

"Nazik ol," dedi Avallon'a.

Sonra suya battı ve suyun kendisini doldurmasına izin verdi.

•♦• *İkinci Bölüm* •♦•

AŞAĞI KATLAR

EMİR, ODA 411, 2/01/1942:

Güzel Ev

Peyzaj Mimarlığı Dergisi

2 limon

2 kruvasan

3 kompozisyon

defteri 1 düzine

beyaz gül Yan masa

2 yarda koyu gri suni ipek krep (örnek ekte)

1 yarda fildişi ipek (örnek ektedir)

2 yarda çiçekli suni ipek tafta (örnek ektedir)

Tip çubuğu, Smith Corona

Zamansız Topraklar, Eleanor Dark

Aile, Nina Fedorova

Sekizinci Bölüm

Hannelore Wolfe hayatı boyunca tek kelime konuşmamıştı ama iyi bir dinleyiciydi.

Annesinin korktuğunu biliyordu.

Tren yolculuğu uzun sürmüştü ama *hissettirdiği* kadar uzun değildi. Bunu biliyordu çünkü kendini hayal kırıklığına uğramaktan korumak için bir sistem geliştirmişti: kafasında sayıyordu. Bu şekilde bir işin kaç saniye sürdüğünü biliyordu. Bir görevin uzunluğuna dair *hissinin gerçekte* olduğundan bu kadar farklı olması şok ediciydi.

Mesela: Annesinin, annesinin elini koyması 1,340 saniye sürdü.

Hannelore ile radyo dinlemeye gelmeden önce buklelerini tutam tutam yaptı.

Bir fincan çayın demlenmesi 180 saniye sürdü.

660 Citizen'ın bacağını kaldıracak iyi bir yer bulması için.

7,200 Hannelore'un en sevdiği kazağının ipten kurumaması için.

2,700 sosyal bilgiler dersinin işlenmesi için (2,100 eğer bir başladı sayma sonra ve Rehin . Bağıllık ve diğer sabah duyuruları).

Ailesinin elçilik yemeklerinden dönmesi için 14,400.

Önce ve Sayıyorum, o Kayıp onu öfke uzakdaha sık.

"Yaklaşıyoruz," diye mırıldandı babası Friedrich. "Gidip Lothar'la konuşsam iyi olacak."

Annesi Sabine, Hannelore'un karşısındaki koltukta, örme köpek kazağıyla bodur Citizen'i kavıyordu. "Bizi terk etmemeni tercih ederdim."

"Her şey yoluna girecek. Hannelore, annene iyi davranacak mısın?"

"Friedrich. Bizi bırakma."

Hannelore kafasından sayıyordu elbette, yüksek sesle değil ve bunu örgü örerken, resim yaparken ya da -bundan gurur duyuyordu- insanlar onunla konuşurken bile yapıyordu. Başını sallıyordu ama bir yandan da şöyle düşünüyordu: *İki bin iki yüz yirmi dört; iki bin iki yüz yirmi beş...*

Washington DC'den Batı Virginia'ya trenle gitmek 28,870 saniye.

Akşam yemeğinde taşınacaklarını öğrenmişti. Yatma vakti geldiğinde, deri kenarlı güzel bir bavul ve Mutti'nin atmasını istemediği daha az güzel bir karton bavul hazırlamıştı çünkü tokası hafif ciddi, hafif gülümseyen bir yüze benziyordu. On yaşındaydı ve bundan çok daha fazla taşınmıştı. Bazen yetişkinler Hannelore'un bundan nefret edip etmediğini yüksek sesle merak ederlerdi. Neyden nefret ederdi? Yatma vaktinden. Uykuya dalmak çok zaman alıyordu: İyi bir gecede 4.000, rahat edemeyeceği kadar sıcaksa 5.500, korkutucu düşünceleri durduramazsa 7.400.

O sabah gazeteciler elçiliğin önündeki kaldırıma dizilmişti. Hava hâlâ duman kokuyordu; yardımcılar bütün gece her kâğıt parçasını, hatta parti davetiyelerini bile yakmışlardı. Wolfe'lar bekleyen arabaya koşarken flaşlar patladı.

Şimdi, saatler sonra, tren yavaşladığında, annesi Almanca "Neden bu kadar kalabalık?" diye mırıldandı.

"Çünkü biz özeliz," diye yanıtladı babası. "İnsanlar her zaman özel şeyleri merak eder."

"Şiddete başvuracaklar mı?" Sabine Friedrich'e sordu. Hannelore'un anlamasını istememişti -Almanca, İngilizce ya da Fransızca olmayan bir dilde sormuştu- ama Hannelore dilleri kolay öğrenirdi. Sadece dinlemek gerekiyordu.

Hannelore cevap almak için babasına baktı.

"Şiddetle ilgileniyorum," diye yanıtladı babası İngilizce olarak, Hannelore'un anladığını çok iyi biliyordu. Kızına gösterişli bir gülümseme atfederek şapkasını sokakta asla takmayacağı bir açıyla taktı. Hannelore eğlendiği için değil, eğlenmesi gerektiğini bildiği için gülümsedi. "Tıpkı gazeteciler gibi. Bu bir macera olacak."

Ancak gazeteciler yerine üniformalı subaylar birkaç kişi halinde duruyordu. Tren gıcırdayarak dururken arkalarında düzinelerce insan daha iyi görebilmek için boyunlarını büktü.

Hannelore'un midesi bulandı. Hayalinde, kalabalık pençelerini çıkarıyor, trenin kapılarını yırtıyor, anne ve babasının üzerine atlıyor, babasının gösterişli şapkasını parçalıyor-

Babası gitmişti. Gittiğini görmemişti. Nereye gitmişti?

"Bir zamanlar Hannelore adında bir kız varmış," dedi Sabine hızla. "Trenle büyümlü bir diyara seyahat etmiş. Ormanın derinliklerinde ve çok güzel bir yermiş ve orada kimsenin göremediği bir arkadaş bulmuş."

Eskiz defterini çıkaran Hannelore, hatırlayabildiği kadarıyla tren makinesini çizmeye başladı. Kalemi paketlenmişti, bu yüzden parmağının ucuyla hafifçe kağıda bastırmakla yetindi. Saymayı unutmuştu. Bunun bir önemi olmamalıydı, çünkü zihnini meşgul etme görevini yerine getirmişti, ama yolculuğun kapıdan kapıya ne kadar sürdüğünü bilmemek büyük bir utanç gibi görünüyordu.

Arkalarındaki koltukta oturan bir kadın Sabine ile Almanca konuştu. "Trenin bu kadar yakınında toplanmamalarını istemişlerdir diye düşünüyorsun."

Sabine'in ses tonu sertti. "Eğer herhangi birimiz zarar görürse, bu uluslararası bir olay olur."

"Uluslararası bir olay yaşıyoruz. Bizi nereye götürdükleri hakkında bir şey biliyor musunuz? Diğerlerinin Teksas'ta bir kampa gönderildiğini duydum. Kamplar-"

Sabine Hannelore'a bir bakış fırlattı. "Kocam kalacağımız yerin uygun bir yer olduğunu söylüyor. Orayı biliyor."

"Sonra ne olacak?"

Sabine ayağa kalktı. "Ich weiss es nicht." "*Bilmiyorum.*

1.260 saniye sonra Friedrich Wolfe yeniden ortaya çıktı, yanakları soğuktan ve bilgiden pembeleşmişti. Otele bir mil vardı; kadınlar ve çocuklar için araba göndereceklerdi. Erkekler önden yürüyecekti.

Hannelore ayağa fırladı ve onun kolunu yakaladı.

"Beklemek daha iyi olacak," dedi babası ona. "Hava çok soğuk."

Hannelore kriz geçirdiğini hissedebiliyordu. Tüm bu saydıklarım bir hiç içindi!

Friedrich ve Sabine birbirlerine baktılar ve sonra Friedrich, "Yürüyüş Vatandaş'a iyi gelecek," dedi.

Dışarıda doğru dürüst bir istasyon yoktu, sadece süslü metal bankların bulunduğu üstü kapalı bir bekleme alanı vardı. Soğuk bir dağ rüzgârı Hannelore'un iliklerine kadar işliyor, sigara dumanları içindeki trenden sonra bir şok etkisi yaratıyordu. Buradaki hava da tıpkı elçilikte olduğu gibi duman kokuyordu ama bu yanan dosyaların keskin kokusu değil, odun dumanının daha temel kokusuydu. Ritmik gümbürtüler havayı noktalıyordu; hamallar bagajları trenden indiriyordu.

Hannelore havada motorun şeklini izledi; Sabine, Hannelore'un elini cebine koyana kadar sözsüzce bastırdı.

"Dur!"

Çok yakında, bir grup yolcu birkaç üniformalı muhafızla karşı karşıya geldi. Tepkiler yükselmişti. Hatta muhafızlardan biri elini belindeki tabancasına dayamıştı.

"Bekle," diye seslendi Friedrich. "Onlara ne söylediğini anlamıyorlar. Onlar Macar."

Bir güvenlik görevlisi, "Bu trendeki herkesin kaltak olduğunu sanıyordum," diye cevap verdi.

"İçindeki herkesi tanımıyorum," dedi Friedrich, "ama Macarca konuştuklarını biliyorum."

"Harika, Fritz. Macarca biliyor musun?"

Friedrich, Hannelore'un gözleri önünde dönüşen karısına döndü. Öne doğru adım atan Sabine, kızıl altın rengi saçları bir taca dönüşmüş, hafifçe gülümseyen bir kraliçeye dönüşmüştü. Onun arkasında, Friedrich otoriter bir disiplinciydi. Hannelore da kendini onların hiçbir şeyden korkmayan, asla boyun eğmeyen mükemmel kızı olarak hissetti.

Wolfe'lar toplum içinde böyleydi. Kültür Ataşesi Wolfe ve ailesi.

Bir okul projesi için Hannelore bir keresinde babasının mesleğini özenle noktalanmış bir İngilizceyle anlatmak zorunda kalmıştı. *Babam Friedrich Wolfe, diğer ülkelere Alman sanatını, müziğini ve atletizmini tanıtarak Alman kültürünü anlamalarına yardımcı oluyor. Ailesi de ona mesleğinde yardımcı oluyor. Birlikte bir Alman ailesinin neye ~~benzediğini~~ gösteriyoruz.*

Hannelore Almanya'yı hatırlayamıyordu ama Alman olmaktan çok keyif aldım.

"Onlar vardır ve kocalar . ve

Macarca "Sabine, kısa bir görüşme yaptıktan sonra muhafıza

Macar erkeklerle birlikte. "Eşlerinden ayrı kalacakları için endişeliydiler. Onlara hepimizin aynı yere gideceğine dair güvence verdim."

Son cümleinin sonunda bir soru işareti vardı.

"Dankeschön," dedi muhafız. "Şimdi defolun."

Duyma menziline çıkar çıkmaz Friedrich, Hannelore'a, "Hem aksanı hem de tavırları berbattı," diye mırıldandı.

Hannelore ona gülümseyecek bir şey bulamadı. Sadece dış görünüşü korkusuzdu.

AVALLON HOTEL & SPA yazan taş tabelanın yanından geçerken, Wolfe'lara babasının en eski iki arkadaşı, iri göğüslü Dr. Otto Kirsch ve kadınların hakkında fısıldadığı yakışıklı eski mühendis Lothar Liebe de katıldı. Hannelore ne hakkında konuştuklarını tam olarak anlayamasa da bugün kasvetliydiler. *Geri dönüş* bildiği bir kelime değildi.

Sabine'nin burnu kızarmıştı, ya soğuktan ya da gözyaşlarına boğuldu. "Orası şimdi nasıl bir yer?"

"Ich weiss es nicht," diye yanıtladı Dr. Kirsch. *Bilmiyorum.*

Babası Hannelore'u konuşmaya katılırken yakaladı. "Liebchen, birlikte söylediğimiz şarkıyı hâlâ hatırlıyor musun?" dedi.

Başını salladı.

"Dr. Kirsch ve Herr Liebe için söyleyecek kadar iyi mi?"

Elbette biliyordu. Bu şarkı, Friedrich'in yağmurlu bir öğleden sonra onu eğlenmek için ansiklopediyi tersten kopyalarken bulmasının ardından icat ettiği bir oyundu. "Muss i denn" şarkısının melodisiyle söyleniyordu ama

*Muss i denn, muss i denn
Zum Städtele hinaus, Städtele hinaus*

Ve sen, mein Schatz, bleibst hier?

önce babasının söylediği rastgele bir dizi harf ve sayıyı söyledi.

H 1 6 89 L

R Y W 1 2

Q U 49 A 12, P I 24 L M

T U E F M P?

Her turu daha uzun tutarak onu şaşırtmaya çalışmış ve her seferinde ona ayak uydurmuştu. Saymaktan daha zor değildi. İlk oyun annesi tarafından kısa kesilmişti, "*Böyle bir şey yapman gerektiğini gerçekten düşünüyor musun?*" demişti. Ondan sonra bu oyunu sadece o dışarıdayken oynamaya başladılar.

Yüksek ve saf bir tonda - bir önceki postanede ses eğitimi almıştı - *Hannelore*, "*H 1 6 89 L / R Y W 1 2 / Q U 49-*"

Lothar Liebe, "Tek bir kelime bile konuşmamış olması ama şarkı söylemesi dikkat çekici" dedi.

Sabine soğuk bir sesle, "Ve söylediğiniz her şeyi duyuyor," dedi.

Dr. Kirsch güldü nazikçe. "Sabine, sen kaplan.

Sıra dışı bir çocuk olduğunu biliyor."

Sabine gülümsemedi.

"Gitmeden önce bir cevap aldın mı?" Friedrich Lothar'a sordu.

Lothar, "Yapmış olsaydım bile, şifre defterlerini yaktık. Daha önce söylediğimi söylüyorum, endişelenmenize gerek yok-"

Dr. Kirsch, "Hannelore, tatlı kız, sanırım Yoldaş'ın yürüyüşe çıkması gerekiyor!" dedi.

"Vatandaş," diye düzeltti Friedrich, Lothar Liebe sanki Dr. Kirsch Sabine'nin önünde yemin etmiş gibi soluksuz ve şaşkın bir şekilde gülerken.

Hannelore'un yanakları renklendi. Doğrudan azarlanmamıştı ama kendini azarlanmış hissediyordu. İnsanların neden böyle şeyler söylediklerini anlamak onun için çoğu zaman zordu, neden güldüklerini anlamak ise daha da zordu.

Terrier'in onu çıplak kış ağaçlarına doğru çekmesine izin veren Hannelore, kendine kötü hislerden kurtulmasını söyledi ama hisler geçmedi. Citizen kısa bir süre durdu, kulakları dikildi, kuyruğu şiddetle kıvrıldı. Bir şey bulmuştu. Bir yılan mı? Bir salyangoz. Şimdiye kadar gördüklerinden daha büyüktü, her tür kahverengi ve turuncu renkte güzelce çeşitlendirilmiş bir kabuğu vardı. Antenleri dolgun ve merak uyandırıcıydı. Bu renksiz kış dünyasına yabancı olan tek şey salyangoz değildi. Altında yaz yeşili yosunlar vardı ve tamamen dokunulabilirdi.

Sıcaktı! Hannelore avucunu içine bastırduğında yosun, etrafındaki donmuş çimden birkaç derece daha sıcaktı ve elini çektiğinde teni nemliydi ve eski tırnaklar ya da kan gibi kokuyordu. Hoş olmayan bu koku ona baharın ilk gününü hatırlattı. Çiçeklerin kokusu, çıplak ayaklara değen taze çimen hissi, çaba harcamadan ısınmanın verdiği derin hoşnutluk.

Hannelore mutluydu.

Hannelore'un çok küçük bir kısmı bu beklenmedik sevinci analitik ve şüpheci bir gözle inceledi. Avucunu genişçe açarak orada hâlâ parlayan maden suyuna baktı.

Sihir gibiydi.

"Merhaba bayan, kalkmanıza yardım edebilir miyim?"

Gri ve altın rengi üniformalar içinde sık bir şekilde giyinmiş üç personel etrafını sardı. Biri Hannelore'un elini sıktı;

İkincisi Citizen'ın sürüklenen tasmaını aldı. Üçüncüsü, sürahi ve fincanlarla dolu bir tepsi taşımasına rağmen akrobatik bir zarafetle hareket eden genç bir adam, ona tatlı bir sırıtış attı.

"Kahve? Çay? Sıcak çikolata?" diye sordu. Kadın cevap vermeyince hemen Almanca'ya geçti: "İngilizce konuşabiliyor musunuz? Nein? Möchten Sie einen Kaffee trinken? Tee? Eine heisse Schokolade?"

Hannelore'un cevap vermemesini umursamış görünmüyorlardı. Yurttaş'a bir bisküvi, Hannelore'a da ince, parlak bir kurdeleyle bağlanmış küçük bir kâğıt torba verdiler. İçinde incecik kesilmiş kâğıttan dantel bir kılıfa sarılmış bir Golden Delicious elması, avucuna sığacak büyüklükte bir cam salyangoz, bir kurşun kalem ve otelin içinde bir çöpçü avı için talimatlar vardı. Ona İngilizce ve Almanca kur yaparlarken otelin bahçesi değişti. Canlı müzik çalmaya başladı. Görünmeyen bir şenlik ateşi çıtırdadı, sesi ve kokusu kusursuzdu. Beklenmedik bir şekilde annesinin incelikli kahkahasını duydu. Her nasılsa, trenin atmosferi havadaki duman gibi yavaşça uzaklaşıyordu.

Daha fazla sihir.

İşte o zaman izlendiği hissine kapıldı. Hannelore bakışlarını, çok eğimli çatıları olan bir otelin görüldüğü yolun tepesine doğru kaldırdı. Ayaklarının dibinde üç dachshund köpeği olan bir kadın, ince ve gergin bir şekilde orada duruyordu. Kadın doğrudan Hannelore'a bakıyordu. Hannelore'un fark ettiğini görünce de bakışlarını kaçırmadı, sadece küçük, bilmiş bir şekilde gülümsedi. Sabine ve Hannelore'un babasının işi nedeniyle karşılaştığı kadınlar gibi, tepedeki kadın da paltosu, atkısı ve topuklu Mary Janeleri ile bilinçli bir şekilde giyinmişti ama ifadesi bir şekilde medeni değildi. Vahşi. Hannelore bir kadının bu kadar

öyle görünüyordu. Kadınla ilgili bir şey Hannelore'un aklına az önce dokunduğu nemli yosunu getirdi. Su tek bir şey değildi; yağmur, kar, buz ve nehir olabilirdi.

"*Hoss*," diye seslendi bir ses ve kadın arkasını döndü. Hannelore'un daha önce hiç görmediği bir kadın için daha önce hiç duymadığı bir kelimeydi bu.

"Hadi bakalım," dedi bir görevli, Hannelore'un elini tutarak. "Gidip Avallon'u görelim."

Dokuzuncu Bölüm

(Geldiler. Almanlar, Japonlar, İtalyanlar ÇEŞİTLİ, daha küçük içinde iraksiyonlar o vardı küçük

Alman, Japon ya da İtalyan olmamak dışında birbirimizle ortak noktamız yoktu. Çılgınca geçen hazırlık günlerinin ardından nihayet gerçek olmuştu. Almanlar Bingazi'yi henüz ele geçirmişti; Argyll Sutherlanders İngilizlerin Malay Yarımadası'ndan çekilişini gayda ile çalmıştı; Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin uçan ası R. R. S. Tuck -yaşayan en şanslı pilot-sonunda Naziler tarafından düşürülmüştü; Batı Virginia, Wheeling'deki hapisane işçileri askerler için yeni bir yol kazarken bir mamut iskeleti bulmuştu. Ve June Hudson'ın oteli Mihver diplomatlarıyla doluydu.

Erkekler önce yürüyerek geldi ve evdeki Cadillac'lar eşlerini, çocuklarını ve bavullarını almak üzere birçok yolculuktan ilkinin yapmak üzere ayrılırken talimatları ve anahtarları almak üzere lobide sıraya girdi.

Basil Pemberton toplanan adamlara, "Avallon'a hoş geldiniz," diye hitap etti. June'un telefon kayıtlarını yapması için onu işe almasıyla aynı nedenden ötürü, konaklama parametrelerini iletme görevine aday gösterilmişti. Yuvarlak ve dolgun ismine uygun yuvarlak ve dolgun bir sesi vardı (söyleyin: PemmmBurrTohn!). Her konuşmaya renk katardı. "Bu zor zamanınızda size konaklama sağlamak bizim için bir zevktir."

Pennybacker geldiklerinde June'un kendini daha iyi hissedeceğini, çünkü her zamanki misafirlerine sandığından daha çok benzeyeceklerini söylemişti, ama ön masaya yaslanıp gözlemlediğinde durumun tam olarak böyle olmadığını görebiliyordu. Ayakta duran, kırmızı yanaklı ve ellerinde kahve fincanları olan adamların yaklaşık yarısı diplomat ya da yönetici veya elit statüsündeki yabancı uyruklulara benziyordu. Kibarca geri çekilen diğer yarısının ise destek personeli olduğu açıktı. Şoförler. Uşaklar. Aşçılar. Hizmetçilerin, sekreterlerin, dadıların kocaları. İlk grup Basil'e çok dikkat ediyordu. İkinci grup ise aval aval etraflarına bakmaktan kendilerini alamadılar. Birkaç kat yukarıdaki avizeye bakmak için başlarını arkaya eğdiler. Omuzlarının üzerinden ön masanın uzunluğu boyunca uzanan zengin panellere baktılar. Beyaz kanepelerin yanındaki kraliyet palmyelerinin titreyen yapraklarına dokundular. Oyukta çalan beşliyle göz teması kurdular. Garsonlar sessizce aralarından geçip içkileri doldurmaya ve atılan bardakları almaya başladığında şaşkınlıkla irkildiler.

June'un aklına Avallon'a ilk geldiği zamanlar geldi; herhangi bir yeni personelin Avallon'a geldiği zamanlar. Oteli ilk kez görmek, zaten hoşgörüyü alışkın olanlar için keyif vericiydi. Ancak sıradan hayatlardan gelenler için Avallon dini bir deneyimdi. Her yeni personelin ilk gününün birkaç saati kapsamlı bir tura ayrılırdı, b ö y l e c e gözlerini dikip bakabilirler ve June gibi aşık olabilirlerdi.

June bu düşman gaspçılara sadece tahammül etmeyi umuyordu ama bu adamların tıpkı yeni gelenler gibi oteli hayranlıkla gezdiklerini görünce onlara karşı beklenmedik bir şefkat duydu.

Evet, diye düşündü, Avallon'la tanış.

Basil, "Bu küçük konuşmadan sonra, solumdaki beyefendi Bay Benjamin Pennybacker'a giriş yapacaksınız ve sütlerinin anahtarlarını alacaksınız ve hamallarımız emrinizde olacak. Yetersizlik için şimdiden özür dilerim; ne yazık ki Bay Pennybacker'dan sadece bir tane var ve sizden çok var!"

Pemberton tombul bir kahkaha attı. Diplomatlar onunla birlikte gülümsemeleri ya da kahkaha atmaları gerektiğini biliyorlardı ve öyle de yaptılar. Destek personeli gülmedi, çok geç fark eden ve çok yüksek sesle gülen birkaç kişi dışında. *Şunu görüyor musunuz?* Bay Francis'in sesi June'a sordu. *Bunlar o adamları kendi sınıflarında sıkı sıkıya tutan ince sosyal hareketler. Şakayı komik bulmadıkları için mi? Komik değildi. Mesele bu değil. Neyin uygun olduğuyla ilgili. Karşılıklı bir gülümseme ya da kahkaha uygun olandı. Gülümseme, durumu statülerini onurlandıracak şekilde açıklamak için zaman ayırdığı için minnettar olduklarını gösterir. Gülümseme, tüm bu durumun kendilerinin de dahil olduğu bir şaka olduğunu gösterir. Gülümseme hala kontrol sahibi olduklarını gösterir. Gülümsemeyen adamların kontrolü yoktur, bu yüzden her zaman gülümseyenlere hizmet etmek zorunda kalacaklardır.*

"Siz beklerken," diye devam etti Basil, "lütfen kontrol edin Ceplerinizde Federal Soruşturma Bürosu tarafından yasaklanan eşyaların bulunmadığından emin olun. Telsizler, silahlar ve tabii ki hassas belgeler. Bu eşyaları ve güvenlik kutularımızda saklamayı tercih ettiğiniz diğer değerli eşyalarınızı güvence altına almaktan memnuniyet duyacağız."

Toplanan grubun iki üyesi erkek değildi: omuz hizasında kızıl-altın rengi saçları olan bir kadın ve sırtından kalçalarının üstüne kadar uzanan düz sarı saçları olan bir kız. Kadın bir diplomatın eşi olmalıydı. June'un deneyimlerinden bildiği gibi ille de buyurgan, ama daha ziyade zarif anlamına gelmeyen muhteşem bir duruşu vardı,

nazik, terbiyeli, sıcak. Bugünlerde krallar, kraliçeler, prensler ve prensesler diplomat oluyor, Bay Francis'in ona öğretmeye çalıştığı suskun ideali temsil ediyorlardı.

Kadının kızı (çünkü açıkça onun kızıydı) onunla pek uyuşmuyordu. Kız sessizce duruyordu ama bakışları diğer insanların yüzlerine indiğinde çok keskindi. Gözlemlemekten ziyade *inceliyordu*, böyle bir bakışa maruz kalan kişi bu farkı hemen hisseder. Kız bu bakışı araba yolunda June'a yöneltmişti; şimdi de kaşları çatılmış bir halde etrafındaki herkese yöneltiyordu.

"Basil sözlerine şöyle devam etti: "Dışişleri Bakanlığı, keşiflerinizi Bay Pennybacker'ın masasında bulunan haritalarda belirtilen alanlarla sınırlı tutmanızı rica ediyor. "Tüm yemekler dünyaca ünlü Magnolia Yemek Salonumuzda servis edilecektir, ancak olağanüstü oda servisi personelimizden de yararlanabilirsiniz. Avallon'da ayrıca iki çay salonu ve yemek saatleri dışında serinletici içecekler için bir bar bulunmaktadır, ancak Dışişleri Bakanlığı'nın herkesin saat onda katlarında olmasını istediğini lütfen unutmayın. Ayrıca sizi Avallon'un birinci katındaki yüksek kaliteli alışveriş pasajını incelemeye davet ediyorum; mağazalar size hizmet vermek için normal çalışma saatleri boyunca açık olacaktır."

Bu ne saçmalık! Olağan koşullarda, diplomatların hem cezai hem de idari müdahalelere karşı tam bir dokunulmazlığa sahip olmaları, hapsedilmemeleri ve seyahat etmekte, oraya buraya gitmekte özgür olmaları gerekiyordu. Bu koşullarda: alışveriş yapabilirlerdi.

"Hamamlar hangi saatler arasında açık?"

June soruyu hangi diplomatın sorduğunu anlayamadı.

Basil hemen cevap verdi: "Korkarım hamamlar şu anda açık değil. Kışlık bakımdan geçiyorlar."

Onunla göz teması kurdu. Pennybacker, Almanya'da tutuklu bulunan Amerikalıların buradaki spa hizmetlerinden yararlanmasına izin verilmediği sürece hamamların yasak bölge olarak kalabileceğini söylemişti. Karşılıklılık. Elbette June'un diplomatlarının suya zaten erişimi vardı; çeşmeler, küvetler ve fiskiyeler onlarda bulunuyordu. Ama bu sınırlı gibi geliyordu. Tatlı suyun, bu insanları güçlü kaynak başlarında vaftiz etmeden önce nasıl hissettiklerini görmek için bir iki dakikası olsun.

Basil devam etti: "Federal Soruşturma Bürosu bir gazeteye izin veriyor; hangi yayını tercih edeceğinizi düşünmenizi tavsiye ederim. Konaklamanızla ilgili her türlü sorunuz için sizi Bay Pennybacker'a ya da bugün ilerleyen saatlerde burada olacaklarını anladığım iki İsviçre irtibat görevlisine ulaşmaya davet ediyorum. Hizmetle ilgili sorularınızı elbette gördüğünüz gri ve altın rengi giysili arkadaşlarımıza sorabilirsiniz; ayrıca sizi genel müdürümüz June Hudson ile tanıştırmak isterim; kendisi şurada bize el sallıyor. Hepimiz konaklamanızı unutulmaz kılma ayrıcalığına sahibiz; tekrar hoş geldiniz, hoş geldiniz, keyfinize bakın!"

Diplomatlar Pennybacker için sıraya girmeye başladığında şef garson Sebastian Hepp, June'un yanına sokuldu ve tepsisini sessizce ön masaya bıraktı. Yüzü kışın soğuşundan benek benek olmuştu ama hoş gülümsemesi hâlâ yerindeydi ve tüm vardiyası boyunca da öyle kalacaktı. Çok alçak bir sesle, "Şu ana kadar nasıl gidiyor, Hoss?" diye sordu.

June çenesini kırmızı altın sarısı saçlı kadına doğru çevirdi. "Kim bu kadın, biliyor musun?"

Çoğu genel müdür, bir garsonun daha kapıdan yeni giren konukların kimliklerini bilmesini beklemezdi ama Avallon'da June konukların isimlerinin gücünü tekrar tekrar vurgulamıştı. Her ne kadar kendisi gibi tesiste bulunan herkesin ismini hatırlamalarını bekleme de, bunu denemelerini bekliyordu. Bunun başarılı bir şekilde eğitilebilen bir kas olduğu ortaya çıktı; personeli onu her gün etkiledi.

"Sabine Wolfe," dedi Sebastian. "Alman kültür ataşesi Friedrich Wolfe'un karısı. Ve kızları Hannelore."

Hannelore şiirsel bir isimdi, Sebastian onu hafif Alman aksanıyla söylediğinde daha da şiirsel oluyordu.

"Alışılmadık biri mi?"

Sebastian, "Konuşmuyor." dedi. "Hiç mi?"

"Annesi bunun için özür diledi. Kızın tek kelime etmediğini ama şarkı söylediğini söyledi."

June kıza yeni bir ilgiyle baktı. Diğer insanlar hakkındaki keskin incelemesi bu bilginin ışığında farklı hissettirdi. Mavi gözleri onlarla ilgili her şeyi alıyordu, peki ne için? Sosyal sermaye olarak kullanmak ya da sohbet etmek için değil. June biraz kendi gençliğini hatırladı. Ne de olsa o da bir dinleyiciydi.

"Erich von Limburg-Stirum'un burada olduğunu biliyor muydun?" Sebastian ekledi, çocuksu coşkusu neredeyse fısıltısını bozuyordu.

Ünlü numara pilotu Erich von Limburg-Stirum diğer diplomatlarla aynı sırada duruyordu; uzun boylu, çekik başlı, genç bir adamdı ve yüzü o kadar davetkârdı ki, yakışıklı olduğunu düşünmek için affedilebilirdi. Etrafındaki Almanlardan daha Amerikalı görünüyordu; June'un bunun dışlarıyla gülümsediği için olduğunu anlaması bir an aldı.

Pennybacker June'a onu buraya getiren şeyin pilotun VIP statüsü olduğunu söylemişti; önemli havaalanlarının sahne arkası turlarına çok fazla davet edilmişti. Bir gecede savaş bu bilgiyi tedirgin edici hale getirmişti. Bu onun aklından çıkmayan bir hikâyeydi. Ülkelerinin çıkarlarını temsil etmeyi bilerek seçen diplomatların aksine, Erich von Limburg-Stirum doğrudan bu kadere doğru uçtuğunu bilemezdi.

Avallon insanları iradeleri dışında tutmaya ya da adaletsizliğe alışık değildi. Tatlı su çok ama çok adildi.

"Onu rahatsız etmeyin." dedi.

Sebastian, "Paul ve ben gece onun imzasını almak için kapısının altında olacağız," dedi ve elinin tersiyle ona hafifçe vurdu.

"İşinin başına dön, alçak herif," dedi June. "Benden bir şey mi istiyorsun?"

"Japonların bahşış vermesi için. Almanlar yüksek bahisler oynuyor ama Pasifik cephesinden bir kuruş bile gelmiyor."

"Onları da rahatsız etmeyin."

"Hoss." Sebastian yaralı numarası yaparak elini göğsüne götürdü ve tepsiyle birlikte hızla uzaklaştı.

Lobi eşler ve çocuklarla dolup taşıyordu. Diplomatlar anahtarlarını aldı, kürk mantolarını silkti ve koşucu çocuklara köpek tasmalarını uzattı. Alman elçiliğinin iyi giyimli üç üyesi, yuhalayan alt sınıftan İtalyan çocuklarını antipatiyle izliyor, Japon bir adamla June'un garsonlarından biri, ikisinin de nasıl sona ereceğini bilmediği sosyal bir ouroboros içinde bitmek bilmeyen bir selamlaşma yarışına giriyor ve İtalyan bir hizmetçi, hamallar paltosunu almaya çalıştıkça feryat ediyordu - hem İngilizlere hem de üst sınıf otellere aşina olmadığı için paltosuna el koymaya çalıştıklarını sanmıştı. Tam bir kaostu.

June araya girip önerilerde bulunma isteğine direndi. Ne de olsa onları bu konuda eğitmişti, sevgili personelini. Onlara güveniyordu; onlar da ona güveniyordu.

Onlara verdi: Her gün onlarla birlikte kantinde yemek yedi. En mütevazı pozisyondakilerin bile ilk haftalarında eğitimlerine katıldı. Karınlarının doyduğundan ve iyi uyuduklarından emin oldu, bekar personel için yerinde barakalar ve diğer herkes için aşağıdaki kasabadan ulaşım imkanı sundu. Görev ve konuk listeleriyle dolu defterleri karıştırmalarına ve israf için hesapları taramalarına izin verdi. Otelin altındaki suları dengelemek için neler gerektiği konusunda çekingen davranmıyordu.

Onlar da ona yeteneklerini, enerjilerini, sadakatlerini ve ilkelerini kabul ettiklerini verdiler. Birlikte, tek başlarına başarabileceklerinden daha büyük bir şeyi başardıklarını defalarca kanıtladılar. Onun kendileriyle birlikte Avallon olmasına izin verdiler. O zihindi ve onlar da onun kolları, elleri, parmakları, bacakları, ayakları ve ayak parmaklarıydı. Tek bir gururlu varlık.

"Bayan Hudson, günaydın."

Kısa boylu bir Japon kadın ona hitap etti. Orta yaşlıydı ama yaşlı bir kadın gibi giyinmiş, pelerin ve bere takmıştı. Üç Japon kadının sözcüsü gibi görünüyordu; diğer ikisi birkaç metre uzakta durmuş, June'u dikkatle izlemiyormuş gibi davranıyorlardı.

"Günaydın," dedi June.

"Ben Sachiko Nishimura."

Böylece June kendini Takeo Nishimura'nın, artık kötü şöhretli olan Japon konsolosun eşiyle karşı karşıya buldu. Personel kantininde ve gazetelerde Japon diplomatların kendi ülkeleri tarafından kandırılıp kandırılmadıkları ya da ile işbirliği yapıp yapmadıkları, bilerek yalanları barış için saf bir kitleye satıp satmadıkları tartışılıyordu.

Pearl Harbor'a kadar Amerika. June bu konuda fikir yürütme zahmetine katlanmamıştı ama doğrudan bu işin içinde olan biriyle aynı havayı solumak farklı bir şeydi.

"Burası çok güzel bir otel," dedi Sachiko Nishimura.

"Teşekkür ederim."

"Bize nereye gittiğimizi söylemediler." Sachiko'nun aksanı ağırdı ama İngilizcesi de en az modası kadar etkiliydi. "Kocam Takeo, oranın korkunç bir yer olacağından endişeleniyordu."

Japonya'nın yaptıkları yüzünden demedi ama elbette nedeni buydu. Muhtemelen kocasının yaptıkları yüzünden. Muhtemelen June, Gilfoyle'la yatakta uzanmış, birlikte nasıl bir gelecekleri olabileceğini mırıldanırken, Sachiko ve Takeo Nishimura ikiz yataklarda karşılıklı uzanmış, kimin geleceğini yok etmek üzere olduklarını mırıldanıyor, Toad'un zebani oğlunun ölümünü planlıyorlardı.

June'un Sachiko hakkında bu kadar çok şey bilmemesi gerekiyordu. Aslında bu, Bay Francis'in en temel ve görünüşte çelişkili ilkelerinden biriydi: personel konukları iyice tanınmalıydı; personel konukları hiç tanınamalıydı. Bu durum, insanların şehir meydanlarında açlıktan öldüğü ve bir beş sentin bazen kelimenin tam anlamıyla ölümle yaşam arasındaki farkı temsil ettiği Buhran döneminde özellikle önem kazanmıştı. Avallon'a sanatı himaye etmeleriyle tanınan zengin bir çift geldiğinde, personelin onların örneğin Amerikan Nümismatik Derneği'nin ve dört vahşi yaşam koruma alanının hayırseverleri olduğunu bilmesi ve onlarla nadir paralar ve daha nadir bizonlar hakkında küçük sohbetler yapması uygun olurdu. Bu bilgiyi sıradan paralar istemek ya da bizon resmi satmak için kullanmak uygun değildi. Bu önemli konuklar

Hem bilinen hem de bilinmeyen, otelin dışında onlar için var olan kıskançlık ve art niyetlerden kurtulmuşlardı. Tanınırılık kazanmış olmak ama bunu icra etmesinin istenmemesi: bu da bir tür lkst.

Bu ilke, Nishimura'lar gelmeden çok önce Avallon'un da payına düşen kötü şöhretli konuklar için de aynı derecede önemliydi. June aptal değildi. Mükemmel bir konuk her zaman mükemmel bir insan olmayabilirdi. Bay Francis tüm bunları ona açıklamıştı ama daha sözünü bitirmemişti ki June bunun ardındaki gerçeği anladı. Avallon, kimlik ve ruh arasındaki bu ayrım olmadan alışamazdı. Dünya misafirlerin kimliklerini önemsiyordu. Avallon sadece diğer her şeyle ilgilenebilirdi. Otel, onu hak edenler için değildi. Buraya gelenler içindi. Bu illüzyon bozulduğu anda, personel de bozuldu.

June düşüncelerini dizginledi.

Sachiko, "Elilikten bu kadar kısa sürede ayrılmamızın isteneceğini bilmiyorduk. Bu kadar büyük bir yer olmasını beklemiyorduk" -biraz soluklaştı- "büyük bir yer. Böyle bir yer için ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyi yanımızda getirmediik."

Gözleri June'un bakışlarından kaçınarak duvarları kaplayan yaldızlı aynaları aradı. Onu rahatsız eden bir şey vardı, dile getirilmemiş bir şey. Statüsünün doğrudan söylemesine izin vermeyeceği bir şey. En azından kolayca, rahatça. Bir sa fırçasına ya da paltoya ihtiyaç duymak kadar basit olamazdı. Bu tür talepler personelden birine emir olarak söylenirdi. Hayır, bu June gibi birine, kendi gücü olan birine, sağduyunun dilinden anlayan birine gitmesi gereken bir konuydu.

June kelimeler arasındaki bu sessizliği dinledi, test etti ve sonra bir anda Sebastian'ın önceki yorumlarıyla birleştirdi. "Ularla ilgili bir sorun mu var?"

Sachiko'nun yüz ifadesi aydınlandı; neyse ki önce June söylemişti de onun söylemesine gerek kalmamıştı. "Kocam bana böyle güzel bir otelde bahşış geleneği olduğunu söyledi. Oldukça iyi bahşışler. Ama hesaplarımız donduruldu."

June diğer kadının bir hapishaneye ya da kampa götürülmediklerini anladığında yaşadığı rahatlamayı hayal etti. Sonra, iyi seyahat etmiş ve Amerikan usullerini iyi bilen Takeo, Avallon'un nasıl bir otel olduğunu anladığında, onun yerini alan utancı hayal etti. Personelin Japonların bahşış vermeyi bildiklerine ama veremediklerine inanması mı daha iyiydi, yoksa personelin Japonların böyle bir Amerikan beklentisini anlayamayacak kadar cahil olduklarına inanması mı? Her iki seçenek de küçük düşürücüydü.

June'un okullu empatisi daha samimi bir hal aldı.

"Personel garip zamanlar geçirdiğimizi biliyor, Bayan Nishimura," dedi. "Onları gücendirmeyeceksiniz. Koşulları bildiklerinden emin olacağım. Ve sanırım yolda olan İsviçreli arkadaşlar hesaplar konusunda size yardımcı olabilirler; elçiliklerdeki işlerin halledilmesine yardımcı olmaları gerekiyor."

Bu, Sachiko'nun yüzündeki tüm belirsizliği gidermeye yetti. June'un önünde eğildi. Arkasında, June diğer iki kadının gözlerini yakaladığında, onlar da eğildiler.

Sachiko, "Nedenini bilmiyorum ama böyle bir yerde bir kadın tarafından bakılmak şaşırtıcı olsa da çok rahatlatıcı. Takeo, siz Francis Gilfoyle'un kızı mısınız diye düşündü?"

June şaşırmıştı.

Ama sonra kafasına dank etti: Sachiko Nishimura, çok iyi İngilizce konuşmasına rağmen June'un aksanını duyamıyordu. June'un dağlılara özgü ifade biçimleri, kırpılmış sesli harfleri - bunlar ikinci bir dilde kabul edilebilir varyasyonlardı, June'un

bir kokteyl partisinden bile duyulabilen lanet sınıf işaretleri. June Francis Gilfoyle'un kızı mıydı? Neden olmasın? Sesinin onu hemen ele vermediği bir dünyada, çok uzun bir süre Gilfoyle olarak geçebilirdi.

June kısa, ışıltılı bir an için bu söylenmemiş kelimelerin kulağa nasıl geleceğini hayal etti: *Gelin-kayınvalide, evet. En büyükleri olan Edgar'la evlendim ama ondan önce oteli ben işletiyordum. New York'taki holdinglerle o ilgileniyor; otelle ben ilgileniyorum. Birlikte iyi çalışıyoruz; birlikte büyüdük.*

Edgar'ın parmakları bileğinde. *Senin için dünyaları düşünüyorum June.* Tanrım, bu istek.

"Hayır," dedi June. "Ben Avallon'a aitim."

Onuncu Bölüm

J Birkaç oda ötede, Ajan Tucker Rye Minnick'in etrafı Nazi iç çamaşırlarıyla çevriliydi. Göğüsleri düşündüren mermi sütyenler o işaret etti gerçek Kuzey, JARTİYER kemerler o Ellerin nadiren takip ettiği yerlere gitti, çoraplar gençlik vaatleri kadar inceydi. Göğüs kafeslerinin yanı sıra göğüsleri de zırhlandıran uzun sütyenler, kauçuk KİRİŞLER ile nefes alma delikler, yapılabılır giysiler tasarlanmış için endüstri, değil için Hayranlık. Narin bandauslar, hacimli bloomerlar, pamuk örgülü step- in külot o gitti itibaren hayal edilmiş göbek düğmeler Tucker'a bir kadına dokunmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu düşündüren ipek ve suni ipekten slipler. Tam boy kışlık iç çamaşırları, sanki sahibi teninden sıyırmış ve seyahat için bir çantaya tıkmış gibi şekillenmişti. Küflü gül kokan, kemerli korseler. Kadınlar hâlâ bunları giyiyor muydu? Giyiyor olmalılar, birinci kattaki bagaj odasını dolduran bavulların içine özenle yerleştirilmişlerdi.

Avallon.

Görünüşe göre Mihver de Müttefiklerle aynı şekilde bir şeyleri bağlayıp yukarı çekmek istiyordu. Teknoloji, bu şeyleri son kez iş başında gördüğünden beri bir sıçrama yapmış gibi görünüyordu.

Tucker ve ajan arkadaşı Hugh Calloway diplomatların gözetimindeki ilk saatlerini bagajlarını arayarak geçirmişlerdi. Depo odası oldukça hoş olmalı.

İç çamaşırlarından farklı olarak, başka koşullarda bakmaya değerdı. İki çatı penceresi, kış güneşinin parlak ışıklarının, hepsi de aynı şekilde sanatkârane pirinç detaylarla süslenmiş kasalardan oluşan bir duvarın üzerinde parıldamasını sağlıyordu. Tavanda avlanan atların resmedildiği bir duvar resmi vardı; şu anda, boyalı atlar doğrudan insan boyunda istiflenmiş uyumsuz kasaların içine sığıyordu. Avallon'daki her şey gibi bu oda da devasa olmasına rağmen, *her* konuğun valizini aynı anda alacak şekilde tasarlanmamıştı.

Hugh sordu, "Hiç düşündün mü?

Burada değil miydik?"

"Hayır," diye yanıtladı

Tucker.

"Askere alınırdık. Sen yakışıklı bir beyazsın, bu yüzden muhtemelen en arkada yer alırsın, ama benim gibiler top yemi olur. Siz kuru ayaklarla su birikintilerinin üzerinden sürünebilesiniz diye bizi bir o yana bir bu yana yığarlar."

Tucker, kalori sayma rehberi olduğu ortaya çıkan küçük bir kitapçığa gözlerini kısarak baktı. Şifre saklıyor olabilir miydi? Pişman olmaktansa tedbirli olmak daha iyiydi; el konulan diğer materyallere katıldı ve gözaltı sona erene kadar otelin bodrum katındaki büyük kasasına götürüldü. "Sence yakışıklı mıyım?"

"Düşük ışıktadır. Çıkmak için bir teklif aldım, biliyorsun. Araştırdığım son fabrikada bana güvenlik şefliği teklif ettiler. Bir tomar George Washington da eklenmişti. Ve artık etrafta dolaşmak yok."

Tucker teklifi zaten biliyordu; gelmeden önce Hugh'nun dosyasını okumuş, akademideki ortak zamanlarından beri neler yaptığını görmek istemişti. Hugh Los Angeles (bıçaklandığı yer), Minneapolis (nişanlısıyla tanıştığı yer), Cleveland (evlendiği ve ilk çocuğunu kucağına aldığı yer) ve Chicago'da (ikinci çocuğunu doğurduğu yer ve TaylorRight Trucking Company ona iki kez teklif etmişti onun akımı

Büro'nun yeni güvenlik müdürü olmak için aldığı maaş). Tucker bu sadakatsizliğin Hugh'nun günahı olduğundan şüpheleniyordu; bu yüzden burada, Tucker'ın emrinde, Büro'nun açıkça bebek bakıcılığı ile durum tespiti arasında bir şey olarak gördüğü bir görevdeydi. Sırık gibi ajanı Tucker'ın davasına getiren her neyse, Tucker bundan memnundu. Bunu tamamen yabancı biriyle yaptığını düşünsene. Bunu iki Pony Harris'le yaptığınızı düşünün. Tucker o sabah Pony'yi merhaba diyen bir kıza sarkıntılık ederken yakalamış ve onu bir kenara çekerek her ajanın davranışının Büro'yu temsil ettiğini ve Büro'nun kızları yatağa atmak için onlara Tanrı bilir neler söylemesinin uygunsuz görüldüğünü açıklamıştı. Pony başını sallayıp kabul etmişti ama Tucker onun yanında sadece bir buçuk hafta geçirdikten sonra yorgun bir rahibin onu tekrar yakalayacağından emin olmuştu. Eğer FBI başka türlü bir kurum olsaydı, Pony'nin bu pozisyona adam kayırmayla geldiğini düşünürdü. Ama Hoover kendi bürosunu yerel örgütlerdeki adam kayırma ve yolsuzluklar yüzünden kurmuştu. Bir noktada, Pony Harris bu işe girmeyi hak etmişti.

Tucker, Hugh'ya cevap vermediğini fark etti. Konuşma konusunda yetenekli değildi ama Hugh'nun ondan hoşlanmasını, onun da Tucker'dan hoşlandığını hatırlamasını istiyordu. Aradan yıllar geçmişti ama akademide birlikte çok iyi anlaşmışlardı. "Ama önce vurulman gerekirdi."

"Zaten vuruluyorum. İtiraz ettiğim şey seyahat etmek. Fransa'yı görmek hiç umurumda olmadı." Hugh bir tuvalet çantasının fermuarını açtı, içindikileri inceledi ve olaysız buldu. "Ama belki giderim. Belki de yaparım. Sen ve ben eskiyiz, Tuck, eski kafalıyız. Büro eskisi gibi değil. SAC'imi son gördüğümde, Jerry'yle yüzleşiyor olabileceğimi düşündüm."

Tucker burada, bu bagaj deposunda, hatta şakacı bir tonda bile Büro'yu eleştirirken kendini huzursuz hissediyordu. "Jerry

bir şirket arabasıyla gelmiyor."

"Hiç değişmemişsin." Hugh'nun yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Alçak, telsiz bir sesle, "Bay Minnick'le tanışın, Büro'nun en sadık askeri," dedi.

Tucker bir keresinde bizzat J. Edgar Hoover'dan bir mektup almıştı. FBI müdürü, Tucker'ın banka soyguncusu E. R. R. Dixon'ın durdurulmasındaki rolü için bir takdir mektubu göndermişti. Tucker'ın rolü şuydu: E. R. R. Dixon'ı vurmak, E. R. R. Dixon'ın son sözleri ("Ama Barbara Jo ne olacak?") nedeniyle bir şekilde aklından çıkmayan bir eylem. Hoover'ın mektubu şöyle bitiyordu: *Sizinle gurur duyuyoruz!!! Bürokratik zekaya sahıpsınız.* Üç ünlem işareti Tucker'ı şaşırtmıştı; Hoover'ın böyle bir tip olduğunu düşünmemişti.

Büro zihniyetli olsa da, bu büyük bir övgüydü. J. Edgar Hoover'ın eski avukatlar ve eski polis şeflerinden oluşan yeni ordusu her konuda en iyisi olmak zorundaydı. Büro'nun düşmanları ne yapabiliyorsa, Büro'nun adamları daha iyisini yapmalıydı. Eğer kötü adamlar Batı Teksas'ta ilkel kulübelerde, akan su olmadan yaşayabiliyorlarsa, tozlu çalılıklarda kıyafetlerini bile değiştirmeden bekleyen Büro ajanları da yaşayabilirdi. Eğer kötü adamlar hareket halindeki bir trenin penceresinden baş aşağı Tommy silahlarıyla ateş edebiliyorsa, askerlerle birlikte üste eğitim gören Büro ajanları da öyle yapmalıdır. Kötüler herkesin çocukluğunu araştırıp gizli zayıflıklarını keşfedebiliyorsa, Büro ajanları da tanıştıkları herkes hakkında muazzam dosyalar toplayabilirdi.

Ama *Büro zihniyeti* mükemmellikten daha fazlasını ifade *ediyordu*. Bu, neden yaptığınızı tam olarak anlamasanız bile, sorumlu özel ajanınız ne emrettiyse onu yaptığınız anlamına geliyordu. Diğer erkekler saat beşte şapkalarını takarken bile siz iş bitene kadar kaldınız. Akranlarınız arasında müttefik edinme eğiliminden kaçındınız. Bekâr kaldınız ya da

Evlendiniz, balayı için sakın bir öğleden sonra üç saatlik izni minnetle kabul ettiniz. Son nefesinize kadar yozlaşmayla savaşıarak o görkemli ve kasıtlı makinenin yararlı bir dişlisi olmaktan başka bir şey istemediniz.

Tucker en az onlar kadar Büro-fikirliydi.

Hayır, hiç değişmemişti.

"Hâlâ pek konuşkan da sayılmam," dedi Hugh.

"Bir şey söyledim, değil mi?" Tucker söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı.

Diğer ajan, ötüşü yarıda kesilmiş bir horoz gibi gülüyordu; şimdi öttü. Korse ve külot kombinasyonunu kaldırdı, klipslenmiş ve birbirine bağlanmıştı, böylece boşken bile sahibinin ilgi çekici bir portresini çiziyordu. Hugh, "Bu arada şu GM'e ne dersin?" dedi.

June Hudson. Tucker onun hangi iç çamaşırını giydiğini merak etti. Şüphesiz, onun söylediği şeyi yapan bir şeydi. Balık şeklindeki çakmağını bavuluna geri atarken başını kaldırıp Hugh'un ona sinsice baktığını gördü. "Kaldır o suratı Calloway."

"J. Edgar ne düşünürdü?"

"Arkandaki dava yığınının geri dönmen gerektiğini düşünürdü, böylece sonunda postaneye gidebilecektin."

"Ona miras kalacağını biliyor muydunuz? Yaşlı adam, yeni ölen Gilfoyle, ona buradaki evlerden birini bıraktı." Tucker kaşlarını kaldırıncaya Hugh devam etti. "Evet, posta müdürü söyledi. Zambak Evi. Otelin hemen yanındaki o büyük yaşlı kadın, bir malikanenin yarısı gibi görünüyor."

"Neden?"

"Belki de bunu hak ediyordur."

Tucker ona bir bakış attı. Gilfoyleler gibi insanlar

yukarı	onların	Özellikler	için ve
Yardım et.O	düşündüm	o	

Muhtemelen GM ile Edgar Gilfoyle arasındaki ilk görüşmedeki samimi düşmanlıkla daha fazla ilgisi vardı. Bir ilişki o zaman. Onunla mı? Babasıyla mı? Metres için bir ev. Ama bu pek doğru gelmedi. Kağıt üzerinde belki. Ama yüz yüze daha karmaşık görünüyordu. Durakladı. "Bu kimin bavulu?"

Önündeki büyük, sert kenarlı yeşil çantanın üzerinde ne bir isim etiketi ne de herhangi bir tarafında tanımlayıcı bir işaret vardı. İçindekiler de aynı şekilde anonimdi. Birkaç erkek pantolonu, bir süveter, pantolon askısı, tuvalet malzemeleri. Fazladan bir kalıp sabun.

Hugh işini biliyordu; sözünü sakınmadan ayağa kalktı, bir vinç gibi açılarak bagajın geri kalanında eşleşen bir parça aradı. O bunu yaparken Tucker da nakliye manifestosunu aldı, insan yükü ve bagaj listesini önlerindekiyle karşılaştırdı. Bavulun sahibi hemen kendini tanıtmayınca, Tucker Alman elçiliğinin bavullarına hızlı ve üstünkörü bir göz atarak erkek giysileri içeren bir bavul aradı ama tuvalet çantası bulamadı. Ah. Başarılı. "Bana şu Gestapo adamını bulun." dedi.

Tucker, Hugh ve Lothar Liebe, giysi bölmesinin altındaki gizli bir panele dikilmiş kalkık burunlu bir makineli tüfek bulunan bir bavulun başında bu şekilde durmaya başladılar. Tam olarak bir MP40, sadece Almanlardan birine ait olabilecek bir silah.

Şık ismine uygun olarak şık görünümlü, saçları şık ve aerodinamik, mavi gözleri ıslıl ıslıl ve gül goncası ağzı ya somurtmak ya da sigara içmek için olan Lothar Liebe, av atlarına duman üflerken ikincisini tercih etti. Omuz silkti. "Denemek zorundaydım."

Tucker sordu, "Neden ilan etmedin?"

"Bende kalmasına izin verir miydin?"

"Muhtemelen. Ama artık sizin bavullara silah diken türden bir adam olduğunuzu biliyorum."

Liebe ona eğlenen bir bakış attı. "Genau. Zaten benim değil. Friedrich'in."

"Wolfe mu? Neden Amerika'ya bir makineli tüfek getirdi?" "Kişisel bir değeri var. Ona sormak zorundasın hikayeler."

Tucker ve Hugh bakıştılar; bu hikâyeleri istemiyorlardı. Tucker, "Böyle bir silahı Amerika'ya neden getirdiğini hâlâ anlamıyorum," dedi.

"İlk etapta bunu getirdiğinde Birleşik Devletler hükümeti tarafından aceleyle toplanmayı beklediğini sanmıyorum ve" -Liebe yanında getirdiği sigaranın izmaritiyle ikinci bir sigara yaktı- "gerçekten geri döneceğini düşündüğüne inanmıyorum."

Tucker bu bilginin işlemle ilgili olduğunu hissetmişti; konuşmanın ilerleyen bölümlerinde Liebe'nin başka bir şey için takas beklediğini düşündü. "Neden onu geri kaçırın sendin?"

"Sadece elçilikte bırakacaktı; son derece dürüsttür. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Birbirimiz için ne yapmayız ki? Söylesene, İsviçreliler henüz gelmedi mi? Herkesten önce onlarla konuşmak istiyorum."

Ve işte oradaydı. Tucker, "Silahla yakalanan bir adamdan cesur bir istek." dedi.

"Ah, bununla ne yapacağımızı düşünüyordun ki? Ateş ederek buradan çıkacağımızı mı? Mühimmat olmadığını fark ettin mi?"

"Henüz diğer davanızın astarına bakmadım. Ya da Friedrich Wolfe'unkine, artık dostluğunuzu bildiğime göre."

"Önünüzde ne kadar dolu ve anlamsız bir gün var," dedi Liebe . eliyle ikisine de ile işaret etti.

Sigara. "Bu sıkıcı görevi siz mi seçtiniz, Ajanlar? Hareketten uzak bir yer mi? Yoksa diğer adamlar güneşin altında vakit geçirebilsin diye mi buraya gönderildiniz? Neden buradasınız ki? Biz sadece eve gitmeyi bekliyoruz. Küçük defterinize bir şeyler yazdığınızı görüyorum, ama siz ve ben aynı kişiyiz, aynı şeyi yapıyoruz; oraya yazacak bir şeyiniz olmadığını biliyorum. Lothar Liebe, mermisiz bir silah getirdi, hiçbir argüman sunmadı. *Schaumschläger*, birisi sayfaları anlamsız bilgilerle dolduruyorsa biz ona böyle deriz. Sıcak hava tüccarı."

Tucker ona sadece üzerinde bavulunun tarifinin yazılı olduğu bir makbuz uzattı. "İyi günler, Bay Liebe."

- - -

TUCKER, Lothar Liebe'nin yüzüne karşı konuştuğundan sonra sıra onu arkasından dinlemeye gelmişti. Aslında tüm Almanları dinleme vakti gelmişti, yani Birleşik Devletler hükümeti için yararlı olabilecek bilgileri tartışabilecekleri düşünülen tüm elçilik mensuplarını. Bavullar ayrıldıktan sonra Hugh daha fazla personel görüşmesi yapmak üzere Glass Stüdyosuna gitti ve Tucker küçük bir dolaptaki mavi saten sandalyeye kıvrıldı, dizlerini kapıya dayadı, kulakları ağır bir kulaklığın içinde terliyordu. Birkaç santim ötede bir kayıt cihazı döne döne duvarın diğer tarafındaki Portre Galerisi'nden gelen sesleri kaydediyordu. Mikrofonları ve kayıt cihazlarını bir gün önce yerleştirmiş, yeni misafirlerin hassas politikaları tartışmak için nerede toplanabileceklerini tahmin etmişti.

"Die sind mit dem Hund draussen," diye duydu kulağında. Tucker zerre kadar Almanca bilmiyordu elbette, ya da

Macar, İtalyan, Japon, vs. İdeal bir dünyada, Büro otellere şu özelliklere sahip acenteler yerleştirirdi

ama gerçek dünyada insan gücüne sahip değillerdi. Her otelde görev silahları, bir avuç şüpheli yasal dinleme cihazı ve kendi sağduyularıyla donatılmış  ajan vardı. Yine de bu tipik bir durumdu. Tucker'ın iiyle ilgili *sevdiği* eylerden biriydi. G-adamlarının hem aşırı azlık hem de aşırı özerklikle çalışması beklenirdi. Sadece bir konum ve belirsiz bir görevden bir plan çıkarabilme yeteneğiyle gurur duyuyordu.

İçinde onun Kulak, a zar zor sesli konuşma droned çoğunlukla Almanca, sonra da kısaca İngilizce konuşuyordu. Bir personelin geldiğini düşündü. İçecek mi istiyorlardı? Soru bu muydu? Mikrofon kötü yerleştirilmişti; sokağa çıkma yasağından sonra oraya girip mikrofonun yerini değiştirmesi gerekecekti. Yine de bardaki mikrofonla gurur duyuyordu. Mikrofonu barın hemen altına yerleştirmek için alt kattan yukarı çıkmıştı. Ses mükemmeldi. Kayıtları çevirmek ne kadar sürer? Normalde laboratuvarın kanıtları işlemesi haftalar sürebilirdi ama bu savaş zamanıydı; ne bekleyeceğini bilmiyordu. Bu savaş görevleri Büro için yeni bir zemindi. Washington uzun zamandır hangi federal kurumun hangi suçla ilgileneceği konusunda tartışıyordu ama savaş patlak verdiğinde cevap netleşti: herkes görevinin başına. Ajanlar sahadan çağrılıyor, geçmişleri kontrol ediliyor ve en son istihbarat teknikleri konusunda eğitiliyorlardı. Tucker Pearl Harbor'dan sonraki günleri hukuk fakültesinde olduğundan daha sıkı çalışarak geçirmişti. Görünmez mürekkepler. Gizli kodlar. Mikro noktalar. l damlalar. Ama bu kısım, yani mekanik gözetleme, hep aynı şeydi. Nerede bir duvar varsa, o r a d a kulağını duvara dayamış bir G-man vardı. Tucker kaç tane dolabı, motel banyosunu ve sürünme alanını Büro adına mı?

Almanlar girip çıkıyordu, girip çıkıyordu. Gidiyorlardı, çok gürültü yapıyorlardı. Son bir kez Almanca konuştu. "...guck mal, das..."

Tucker dil engelinden hemen hoşlanmamıştı. Büro sadece istihbarat toplamaktan memnun olsa da, bu istihbaratı *içeren* kafaların tercüme edilinceye kadar çoktan Almanya'ya dönmüş olup olmadıklarını umursamasa da, bu durum Tucker'ın kendisini sadece bir kayıt cihazı gibi hissetmesine neden oluyordu. Lothar'ın bahsettiği şey buydu. Ama Tucker'ı, o yaratıcı Schaumschläger'i tanımıyordu. Hoover'ın onu doğrudan kovmamasının bir nedeni vardı; her türlü numarayı biliyordu.

Dolapta Tucker'ın görünmeyen duvarlara yakın nefes alış verişinden başka ses yoktu. Artık Almanlar gittiğine göre, belki de sokağa çıkma yasağı yerine Portre Galerisi mikrofonlarını ayarlama riskini alabilirdi. Ama her kattaki tatlı su kokusunun koridorları yeraltı tünellerine çevirdiği geceleri otelde dolaşmaktan kaçınmasını haklı çıkarmaya çalıştığını biliyordu. Gizemli hayvan başlı yazı tipleri, ışık düğmelerine uzanırken parmaklarını yanlışlıkla lavabolarına daldırması için onu cesaretlendiriyordu. Ve Tanrım, yüzme havuzlarına inen merdivenler. Tucker o gün erken saatlerde bilmeden oraya adım atmıştı ve koku. Nem. Boğulma hissi boğazını sıktı; tam bir dakika boyunca boğulmanın verdiği akıl almaz böcek paniğiyle boğuştu. En kötüsü de *algılanma* hissiydi. Su gergin bir şekilde dış görünüşünü keşfediyor, yirmi yıldır yaptığı her şeyden habersiz, aşinalığını test ediyordu-

Tucker bir kahkaha duydu.

Dondu kaldı. Dolabın dışındaki odada kendi kulaklarıyla mı duydu, yoksa Portre Galerisi'nden kulaklıkla mı duydu, emin olamadı. Ayrıca

şimdi bir kez daha sessizleştiğine göre, bunun bir kahkaha olduğundan tam olarak emin değildi. Hıçkırık da olabilir. Banka soyguncusu E. R. R. Dixon, Tucker onu vurduğunda bu sesi çıkarmıştı. Tucker bunu keskin bir netlikle hatırlıyordu; acı ve mizahın, ölümcül bir ifşa anında ayırt edilemeyecek kadar sıkı bir şekilde nasıl hizalandığını unutamıyordu.

Kahkaha tekrar geldi.

Bu sefer geri çekildi. Yeterince yer olsaydı sandalyesinin üzerine devrilebilirdi. Onun yerine, sandalye kapı pervazına sıkıştı, n ayakları havada kaldı, Tucker çırpındı-ilk önce kendini yakalamak için, ikinci olarak da sandalyenin içinde onunla birlikte düşerken duyulabilir bir ses çıkarmasını engellemek için. Gizlilik igdseldi.

Kahkaha doğrudan mikrofona gelmişti. Sıcak, kapsayıcı bir kahkaha, derin bir eğlence.

Başka ses yoktu. Ayak sesi yoktu. Kapı kapanması yok. Nefes alma yok. Eğer Portre Galerisi'nde birileri kaldıysa, gülme sesi dışında Tucker kadar sessizlerdi.

Bir Alman olamaz.

Mikrofon, yerden on iki metre yükseklikteki bir aydınlatma armatrnn içine gizlenmişti.

Tucker yavaşça kulaklığı çıkardı. Kayıt cihazını durdurdu. Sandalyeyi dikleştirmek için ellerini yavaşça duvara dayadı. Kalbi kulaklarına çarpıyordu. O pis koku. Tatlı su.

Dolabın kapısını iterek açtı, yarı korkuyla diğer tarafta bir şey duruyordu. Ama tabii ki sadece boş bir oturma odasıydı, kış boyunca misafirlerden uzak tutulduğu için belli belirsiz bayat kokuyordu.

Tucker bu yerden nefret ediyordu; sudan nefret ediyordu, suyun içeri girdiğini hissetmekten nefret ediyordu.

düşüncelerini etkiliyor, onu pervasızlaştırıyor, bunca yıldan sonra kontrol edilemez hale getiriyordu.

Gir, çık, işi hallet.

On Birinci Bölüm

(") (S) wiss Diplomatlar olur tabii ki
olmak ve diplomatik tarafsızlık için
tercih edilen taraf, ancak bu kusurlu

Pennybacker June'a, "İsviçreli diplomat bulmak çok zor. İsviçre vatandaşı bulmak bile zor. Düşündüğünüz kadar çok değiller! İsviçre'de bile sadece dört milyon. Ve zaten iki tanesini irtibat için Greenbrier'a *verdiler*."

İlk haftanın ortasında, Avallon istasyona yeni gelen dört kişiyi karşıladı, arkalarında dönen kuru kar taneleriyle lobiye girdiler. Pennybacker ilk ikisini tanıyordu: Rudolf Reiff, tuzlu ve biberli saçları yaşının anlaşılmasını imkânsız kılan yontulmuş bir klavsenci ve Felix Rufenacht, heykel gibi saçları olan çocuk yüzlü bir orkestra şefi, Pearl Harbor'dan sonra Avrupa'ya dönmeyi düşünmek hoş olmayan bir hale gelen bir oda orkestrasının iki üyesi. Washington DC'de beş günlük hızlandırılmış bir diplomasi kursunu yeni bitirmişlerdi, bu da onları June'dan sadece biraz daha bilgili yapıyordu.

Pennybacker, "O zaman yaşlı Rudy ve Rufey olsun!" dedi.

İsviçreli adamlar Felix'in bileğine zincirlenmiş bir çanta içinde yirmi beş bin dolar getirmişlerdi; dondurulmuş banka hesapları meselesini hallederken bu para Japon vatandaşlarına dağıtılacaktı. oda anahtarlarını aldılar, Cam Oda (değil olmak

Cam Stüdyosu ile karıştırdı; ikincisi birincisini dolduran nesneleri üretiyor) çalışma saatleri için ve Pennybacker'a yetişmeyi dört gözle beklediklerini söyledi.

Geride diğer gelenler kalıyordu: Gilfoyle ailesinin iki üyesi.

Stella, Gilfoyle'ların en büyük kızı, sarkık gülümsemesi ve kafesteki muhabbet kuşuyla içeri daldı, aceleci, tekrarlayan *yanak yanak yanak* sesleriyle tüm lobiyi dolduruyordu. June onu görmeyeli aylar olmuştu ama her zamanki gibiydi: ciddi, dağınık, lavanta ve ter kokulu. Çocukluğunun ülkesinin sınırına kadar gelmiş ve sonra bir şekilde rıhtımın sonunda kalmış, diğerleri onu geride bırakırken el sallamıştı.

"Goon," dedi Stella, June'a nemli bir şekilde bastırmak için muhabbet kuşunu yere fırlatarak. "Tren çok sıcaktı."

"Stella, şimdi burada ne yapıyorsun?" June sordu. Hiçbir uyarı olmadan bir Gilfoyle ile karşılaşmak kafa karıştırıcıydı. Normalde gelişleri bir tür devlet meselesi olurdu. Ani bir endişe duydu; Gilfoyle'ların en büyük kızı normalde tek başına yola çıkmazdı. "Madeline seninle mi?"

Stella boynuna asılmış olan bir kimlik rozetini karıştırdı. "Bunlardan bir tane var mı?"

June yaptı. "Stella, herhalde yalnız gelmedin." "Tabii ki hayır," dedi Stella. "Sandy ile birlikte geldim." "Sandy mi?"

June, elleri bir mezar taşı meleği gibi birbirine kenetlenmiş, olduğu yerde sabit dururken, evin Caddies'inin düzenli şoförlerinin en genç Gilfoyle'u içeri getirmelerini izledi. Cenaze törenine zamanında gelememişti (gelememiş miydi? Yoksa gelmek mi istemişti? Bay Francis'le sonuna kadar kavga etmişlerdi), bu yüzden son kez

Onu üniformalı olarak gönderdiği bir fotoğrafta görmüştü (*Goon-Şu eski püskü paçavralara bak! Sevgilerimle, Sandy*). Fotoğrafta, onun sonunda genç erkeklerin yaptığı o hokkabazlık numarasını tamamladığını, bir gün sırık gibi, iri kafalı bir çocukken, ertesi gün kaslı kolları ve dağ gibi omuzları olan bir adam olduğunu görünce şok olmuştu. Her zaman dost görünümlü bir çocuk olmuştu, gülümsemese bile gözleri gülümsüyormuş gibi kıvrıktı, soru sormasa bile kalın sarı kaşları soru soruyormuş gibi eğikti ve dost görünümlü genç bir adam olmuştu.

Bugün babasının oteline tekerlekli sandalyeyle yeniden girdi. Sol kulağının üstünde, bir buçuk santimlik bir alan yakın zamanda tıraş edilmişti ve bir dikiş çizgisi görülüyordu. Yüzünün o tarafı da kırmızı, iyileşmekte olan sıyrıklarla doluydu. Normalde kandan hiç etkilenmemesine rağmen, June'un midesi sıkıştı; yaraları görmek bir şeydi, Sandy'yi onlarla birlikte görmek başka bir şeydi. Ve onun etkisi -bu hepsinden daha yıkıcı olanıydı. Sandy hareket etmedi. T.J. ve Lewis B. sandalyeyi ağır ağır merdivenlerden yukarı taşıırken, ellerini dizlerinin üzerine koymuş, kaşlarını hafifçe çatmış, hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Kulakları soğuktan kızarmıştı ama havanın farkına varmış gibi görünmüyordu. Dachshund'lar ona boşuna yalvardılar.

Birkaç gün önce June'un kapısından üç yüz Mihver askeri girmişti ama bunun yanında o hiçbir şeydi.

Bir şey balkon basamağını balo salonunun zeminine fırlatmıştı; bir şey belediye başkanının karısının duyabileceği şekilde gülmüştü. June bunun sudan kaynaklanmadığını, çünkü suyun bu şekilde çalışmadığını söylemişti ama o ne biliyordu ki? Francis Gilfoyle bir kutunun içinde ölü, Edgar Gilfoyle onunla yatakta canlı ve Sandy Gilfoyle gülümsemesinden mahrum; bütün bunlar artık doğruydı, yani her şey doğru olabilirdi. Çünkü

Sadece bir an, nefesler arasına sığacak kadar küçük bir an, June bir daha asla mutlu olamayacağını düşündü. Bu yabancı düşünce hem saf hem de acısızdı. Dün mutluydu ama yarın mutlu olamayacaktı. Ya da yarın. Ya da yarın. Onun sırttan versiyonu geçmişte kalmıştı.

Avallon'un içinde yaşamak herkes için korkunç olabilecek bir duyguydu, ama tatlı suyu dinleyen, tatlı suyun dinlediği June-June için özellikle korkunçtu.

Personel onu izledi. June onu yuttu.

"Onu merdivenlerden yukarı itemedim," diye mırıldandı Stella, June onun adına T.J. ve Lewis B.'ye bahşış vermek üzere birkaç dolar bulmak için otomatik olarak Stella'nın ceketinin cebine uzanırken. Stella, June'un yankesicilik yapması için kollarını kaldırdı ve sadece, "Zavallı Sandy Dandy," dedi.

Zavallı Sandy Dandy'nin yün ceketinin içine *JUNE HUDSON*'a hitaben yazılmış bir zarf sıkıştırılmıştı. İçinde Gilfoyleların aile doktoru Ernest Schwartz'dan Sandy'nin bir eğitim kazası kurbanı olduğunu açıklayan daktilo edilmiş bir mektup vardı. Patlama Sandy'ye, Dr. Schwartz'ın June bu mektubu okuduğunda hâlâ kanıt olarak kalacağından emin olduğu bariz fiziksel yaralar vermişti, ama aynı zamanda Sandy'de o zamandan beri tepkisiz olduğu için mermi şoku belirtileri de bırakmıştı. Sodyum amitil, yatıştırıcılar ve danışmanlık gibi tedaviler denenmiş ancak bir sonuç alınamamıştı ve Madeline ile yapılan görüşmeden sonra en iyi hareket tarzının onu iyileşmesi için çocukluğunun geçtiği eve göndermek olduğuna karar verildi. Dr. Schwartz, Avallon'un şu anda ülkelerine hizmet ettiğinin farkındaydı, ancak Sandy'nin günlerini otelin içinde geçirmesi için ilgili federal kurumlarla düzenlemeler yapılmıştı,

Çünkü uyarılma onun durumu için aile apartmanında yalnız kalmaktan daha iyi olacaktı. Stella ona bakacaktı; mektubun yazıldığı sırada hala Edgar'a ulaşmaya çalışıyorlardı, ancak en kısa zamanda kendisine bilgi verilecekti. *Saygılarımla, başsağlığı dilerim, orada olmadığım her gün Avallon'u özleyorum, Ernie Schwartz.*

June denedi, "Sandy?"

Gözleri onun ötesinde sabit kaldı.

Stella'nın Sandy'ye bakması için gönderilmiş olması, onun için yapılabileceklerin ne kadar az olduğunun bir göstergesiydi. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. June annesinin ve kendisinin, babası Büyük Savaş'tan döndüğünde onu nasıl beklediklerini düşündü. Ama o hiçbir zaman gerçekten geri dönmemişti, son duygu patlaması kendi kendini vurmasıydı. *Şu açgözlü Almanlar, diye hırlamıştı annesi. Kendilerine engel olamıyorlar, doğuştan dünyayı ele geçirmeyi, çığnemeyi ve tükürmeyi öğrenmişler. Kendi oğullarını ve kocalarını zerre kadar önemsemedikleri için elbette başkalarınınkini de önemsemezler. June'un babasının hastalarının dörtte biri Alman göçmenlerdi ve artan Alman karşıtı duygulara rağmen annesi onlara karşı tek kelime etmemişti. Ama o gün, kocasının cesedinin bulunduğu taze toprak parçasının üzerinde dururken, June'un annesi durmadan konuşmuştu. Bunun çaresi yok, hepsinin vurulması gerek. O toprakları kalplerini kırdıkları tüm annelere ve eşlere verin!*

"Her şey yolunda, Sandy-O," dedi Stella, sesi hoşnuttu. Kardeşinin hareketsiz omzunu okşadı. "Hiçbir şey için endişelenme. Junebug kızgın değil, değil mi?"

"Ben deli değilim."

June onun ne olduğunu bilmiyordu. Ham ve pratik olmayan bir şey. Tatlı su gibi o da dayanıklı hale gelmişti,

nadiren irkilmişti ama Sandy onunla tanıştığı günden beri kalbinde farklı kurallara uymuştu. Avallon IV'te boğuluyordu. Kapıyı sülfür kokusu ve siyah su karesinden çıkan tek bir elin görüntüsüyle açmıştı. Yıllar sonra, Sandy doğru dürüst konuşabilecek yaşa geldiğinde, ona uzunca bir süre tek değil iki el olduğunu söylemişti. Küçük bir çocuğun başını suyun üstünde tutmak için iki el gerekliydi. Ama June geldiğinde sadece tek bir el vardı ve June onu kesilmiş bir domuz gibi başı dönmüş, sıırılsıklam ve hareketsiz bir halde çekip kurtardığında, onun çoktan ölmediğine ikna olmasını sağlayan tek şey o tek el olmuştu. Ölü küçük çocuklar kesinlikle tutunamazdı. Neyse ki, hem hayat kurtarmak hem de Ogden'in sigaralarını satmak için tasarlanmış bir sigara reklamında gösterilen Schafer suni solunum yöntemini daha yeni okumuştı ve yakındaki bir ek binaya yaslanmış bir el arabası vardı. Neredeyse anlaşılmaz bir dağ aksanına sahip genç hizmetçi, Gilfoyle ailesinin sevgili bebeği Sandy Gilfoyle'u Avallon'a böyle götürüyordu. Temizlik şefi neden Avallon IV'e kadar gittiğini sorduğunda June, "*Suyu duyabildiğimi söylemiştim*" dedi.

Sandy'ye neden orada olduğunu hiç sormamışlardı. Ama June biliyordu.

O gün ikisinin de hayatını değiştirdi, değil mi?

June bu olayı Sandy'nin kulağına fısıldadı ve bir tepki verip vermeyeceğini görmek istedi. Etmedi.

Odanın diğer tarafından, iki tutuklu yemek odasına doğru yürürken Almanca konuşulduğunu duydu. İçinin derinliklerinde bir şey tırmalıyor ve pençeliyordu; suçlama ve öfkelenmeye yönelik nahoş bir içgüdü. **Açgözlü** Almanlar-

Bu düşünceyi hemen bastırdı. Daha önce hazırlıksız yakalanmıştı ama bu bir daha olmayacaktı. Kurbağa bu insanların odalarını temizleyebiliyorsa, o da dik durabilir ve kendi işine bakabilirdi.

June siparişi teslim etti: "Lütfen Gilfoyle'ları yerleştirin."

Biri hariç, yakındaki tüm çalışanlar harekete geçti. Griff alçak bir sesle, "Çok üzgünüm, Hoss," dedi.

- - -

JUNE sonraki birkaç gün boyunca Sandy'yi aklından çıkarmak için elinden geleni yaptı ve kendini işine verdi. Hem sıradan (Griff'in deyiimiyle "döküntüler ve faturalar") hem de misafirlerinin tuhaf doğası sayesinde o kadar da sıradan olmayan bir sürü iş vardı.

Yolculuğun stresi Alman konsolosluk sekreterinde apandisite yol açmıştı ve bu durum yardımsever yaşlı otel doktorunun tedavi edemeyeceği kadar ağırdı. June, onu en yakın hastane olan Malden'e nakletmeyi kabul etmeleri için yerel ambulans görevlileri ile kavga etmek zorunda kalmıştı ve daha yola çıktıklarında -bir grup Sınır Devriyesi ajanı eşliğinde- bu tartışmanın daha sonra basını kapılarına davet edeceğini biliyordu.

Kurbağa, June'u çağırarak otelde bir yerlerde daha fazla çarşaf saklayıp saklamadığını sordu; en üst düzey yetkililerden birkaçı, hizmetçilerinden ve uşaklarından birkaçının daha büyük oturma odalarına ya da daha iyi manzaralara sahip olduklarını öğrendiklerinde sütlerini değiştirmeyi talep etmişlerdi. Çamaşırhane, odaları yeni efendilerine teslim etmek üzere tüm çarşafı temizlemek için fazla mesai yapıyordu. June, isteksizce de olsa, depodaki gizli savaş zamanı stoklarından bazılarını serbest bıraktı ve Grotto'nun kovulan hizmetçi ve uşaklara nane şekeri göndermesini sağladı.

İtalyan diplomatlardan biri, ayakkabısının içine sakladığını unuttuğu bir elçilik belgesini yok etmeye çalışırken yanlışlıkla banyosunu ateşe verdi. June ıslak, kararmış kağıdı ofisteki Ajan Hugh Calloway'e teslim ettiğinde, bunun İtalyan diplomatları kaldıkları süre boyunca ağırlayan Washingtonlu ailelerin bir listesi olduğunu anladı. İtalyan, "Onlara teşekkür mektupları gönderecektim," diye yalvardı.

Griff Clemons, Grotto'daki çocukların Erich von Limburg-Stirum'u bir uçağa, bir arabaya, bir bisiklete, bir ata, yiğitliğini gösterebileceği herhangi bir yere bindirmek için yanıp tutuştuklarını söyledi. June, Grotto çocuklarını hizada tutmanın *kendi* görevi olmadığını, bunun Şef Fortéscue'nun görevi olduğunu söyledi. Griff iç çekerek bu işin başında Kurtarıcı Şef'in olduğunu itiraf etti.

Alman ticari ataşesinin eşi Angela Bickenbach ise otelden ayrılmak istedi. Kendisinin bir Amerikan vatandaşı olduğunu ve Alman kocasıyla birlikte Almanya'ya dönmeye zorlanamayacağını söyledi. Bu konuyu konuşmuşlar ve kadının Amerikan hayatına geri dönebilmesi için ayrılmaya karar vermişlerdi. "Bu mümkün mü?" June Pennybacker'a sordu. "Çok fazla evrak işi gerekecek" diye cevap verdi.

Ama günler geçtikçe June'un aklına, göz ucuyla tekerlekli sandalyesiyle çeşitli oturma odalarına park etmiş halde görmeye devam ettiği Sandy Gilfoyle geliyordu. Bay Francis gibi o da onun donanmaya katılmasını hiç istememişti; insanlığa olan inancının yıkılmasını istemiyordu. Üniversiteyi yeni bitirmişti, hâlâ barış içindeydiler, askere alınma fısıltısı bile yoktu. *Doğru olanı yapmamı istemiyor musun, Goon?* İronik bir şekilde, ona diplomasiye girmesini önermişti; üniversite boyunca yabancı dil öğrenmeye devam etmişti ve birkaç dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Ama katılma konusunda takıntılıydı. O ve Carrie ve Bay Francis

Aslında hepsi de oldukça takıntılıydı, bir düşünceyi bir kenara bırakamıyorlardı - Edgar ve Stella'nın tam tersi, bir düşünceyi çok uzun süre ellerinde tutmak için çok çalışmaları gerekiyordu. Özellikle Sandy son zamanlarda, Birinci Dünya Savaşı sırasında Illinois'de bir çete tarafından linç edilen Robert Prager adında bir Alman göçmenin hikâyesine kafayı takmıştı. June'a bu konuda yazmıştı -onu *Amerikan bayrağına sarmışlardı, June, sokakta kırık camların üzerinde yürütmüşlerdi, casus olduğunu düşünmüşlerdi*- ve sonra Avallon'a geri döndüğünde ona daha fazlasını anlatmıştı, belediye başkanının onları nasıl durdurmaya çalıştığını, kendisini ilmeğe nasıl çektiydiklerini, ailesine son bir mektup yazmak isteyip istemediğini sorduklarını ve y a z d ı ğ ı n ı . June bu korkunç hikâyenin zihninde tünediğini ve harekete geçmeden bu hikâyeden kurtulamayacağını anlayabiliyordu. June Almanlarla savaşağını söylediğinde, ki bu hikâyenin amacının tam tersi gibi görünüyordu, June ona o ciddi ifadeyi takınmıştı.

"Bu, adaleti nasıl sağlayacağımızla ilgili bir savaş olacak, June."

demişti. "Bu kolektif iradeyle ilgili bir savaş. Çoğunluğun gücüyle ne yapacağız? Hep birlikte hareket ettiğimizde daha mı iyiyiz yoksa daha mı kötüyüz? Adaleti kullanacak mıyız? İntikam mı alacağız? Bir avuç insana gerçekten güzel bir yaz tatili mi veriyoruz? Prager donanmamıza katılmayı denedi ama gözü bozuktu; kolektif iradenin iyilik için kullanılacağına inanıyordu. Evet, Almanlarla savaşağım. Doğru şekilde. O da öyle yapardı."

June bu konuşmaların çoğunun kendisini ikna etmekten çok Bay Francis'i iğnelemek için yapıldığını hissediyordu ama aralarındaki gerginliği nasıl yatıştıracağını bilmiyordu; ikisi de dünyada birbirlerinden başka kimseyle tartışmamışlardı. Bunun yerine, Sandy'ye onun bu halinden gurur duyduğunu söyledi ve Sandy de ona kesinlikle kalırsa kalacağını söylemişti.

Daha önce hayal kırıklığına uğramış Bay Francis'e yapmadığı kadar cömert bir teklifti bu. Ama June onu durduracak değildi. Bu güvenin ıstırabıydı, değil mi? Sandy yapılacak doğru şeyin bu olduğuna inanıyorsa, muhtemelen öyleydi.

Hafta sonunda June pes etti ve kendini biraz yuvarlanmaya bıraktı. Dachshund'ları resepsiyonun arkasında bırakarak, görevli memura bir saat içinde döneceğini söyledi. İlk başta ayakları onu 411'e götürmeye başladı, ama tasarımcının yakıcı rahatlık markasının istediği şey olduğundan emin değildi, bu yüzden balo salonuna yöneldi. Aklına orkestra locasına saklanıp bir süre kendini toparlamak geldi.

Büyük kapıların kilidini açtı, içeri girdi ve arkasından kilitledi. Şiirler henüz sökülmemişti; sayfalar onun girişiyle oluşan akıma tepki olarak hafifçe dönüyordu. Yerden çeşmeye doğru ilerledi ve kenarına oturdu. Oymalı orman güllerinden birinin kenarına hafifçe dokunarak uzun, uzun, uzun bir nefes verdi. O çürük balkon basamağı buradan sadece birkaç metre öteye düşmüştü. Belediye başkanının karısının duyduğu kahkahayı düşündü.

Elini suya soktu.

İçine bir rahatlık sızdı, on yıllık bir rahatlık. Yirmi yıl. Tüm yetişkinlik hayatı. Normalde June elini suya soktuğunda, *gerçekten* soktuğunda, bazı olumsuzlukları dengeliyordu. Bir misafirin yaşadığı rahatsızlığı gidermek için kendi rahatlığını ortaya koyardı. Ama bugün bunu bir misafir gibi, bencilce kullandı. Kötü hislerini ıslatarak tatlı suyun onu iyileştirmesine izin verdi.

Otel iyi gidiyordu, değil mi? Hatta umduğundan da iyiydi. Bu eski mavna çok şey görmüştü, diye düşündü sevgiyle ve genel müdürünün bazı yalpalamaları bile onu sarsmaya yetmemişti, on yıldan sonra değil

zevk ve memnuniyet. Avallon mutluluğu alışkanlık haline getirmişti. Ne tuhaf, diye düşündü, Gilfoyle haklıydı; bu görev onun kapasitesinin içindeydi. Ekibi diplomatik elçiliklerle ilgilenecek, sonra onları trene bindirecek ve savaş düğünleri ve zevkli partilerle dolu bir bahar mevsimine hazırlanacaktı. Eksper, Zambak Evi'ni ayırma işini bitirecek ve June tapusunu alacaktı. Genç ve güçlü Sandy iyileşecekti; babasının aksine onun yelkenlerinde Avallon'un iyileştirici neşesi vardı. Ve belki, sadece belki, Gilfoyle bir dahaki sefere onun elini tuttuğunda, bırakmayacaktı.

Whhhhhsssssst!

June bir şeyin taşın üzerinden kayarak fiskiyenin içine düşmesiyle irkildi. Hafif ve parlak bir şeydi ve yavaşça batıyordu. Onu sudan çıkardığında, bir şiir parçasından katlanmış bir kâğıt uçak olduğunu fark etti.

Büyük pencerelerden gelen parlak ve soğuk güneş ışığına karşı gözlerini siper etti ve kıvrılan kâğıtların arasından yukarıdaki balkonda üç figür gördü.

İçlerinden biri kısaltılmış bir çığlık attı. Bir diğeri şöyle dedi:

"Achtung! Hoss!"

Sonra Almanca bir şeyler daha döküldü. June figürlere, "Bir santim bile kıpırdamayın," dedi.

June köşedeki gizli personel merdivenine geçerken balkon sakinlerinin kaçmak için bolca vakti vardı ama June onların kendisine itaatsizlik etmesini beklemiyordu ve haklıydı da. Üçüncü kattaki balkonda iki garsonunu, Sebastian Hepp ve Paul Eidenmüller'i ve ünlü bir hava gösterisi pilotu olan Erich von Limburg-Stirum'u keşfetti. Etrafta onların filoları kâğıt uçaklar vardı

ve çalınmış şiir yığınları hala katlanmayı bekliyor.

Üçü de arabanın altındaki rakunlar gibi gözlerini kırptırdı.

Hiçbirinin orada olmaması gerekiyordu. Sebastian ve Paul yemek odasını servise hazırlıyor olmalıydılar. Erich von Limburg-Stirum, bir stajyer (June onlara "tutuklular" dediğinde Pennybacker geri çekilmişti, ki uluslararası hukuka göre tutuklu olmaları yasaktı), hem balo salonuna hem de balkona girmesi yasaktı.

June onlara baktı - elinde bir şiirle bağdaş kurmuş oturan iri gözlü Sebastian; bir kanadın kırışıklığını açarken dua ederek diz çöken çelimsiz, çelimsiz Paul; bir dirseğine dayanarak yayılan cömert yüzlü Erich - keten pantolonunun paçalarını çekiştirerek yere daha kolay uzanmalarını sağladı. Kadın elini uzattı ve Sebastian elinin içine bir şiir koydu.

*Gin a body meet a body
Coming thro' the rye,
Bir bedeni öpmek için
bir bedene cin verin-
Bir bedenın ağlamasına
mı ihtiyacınız var?*

"Eğitimini aldığın şey bu mu?" diye sordu Erich katlamaya başlarken. Kalın kâğıt, parmaklarının altında bir sanattan diğetine dönüştü; kelimeler kısmen gözden kaybolurken, şiir önce bir şey, sonra başka bir şey söyledi.

"Evet, elbette," dedi Erich. şaşırtıcı derecede derin bir sesi vardı. "İşte ben bununla ünlüyüm."

Sebastian, kızın uçağını komşusuna ne kadar benzettiğini görünce, "Onu taklit etme," diye itiraz etti.

"Bu başarısız bir model. Derinden kusurlu. Asla gökyüzünü görmeyi amaçlamadı."

Paul Almanca bir şeyler mırıldandı ve hepsi güldü, sonra Paul hatasını anladı ve June'a İngilizce olarak "Onlara uçağımla dalga geçmemelerini söyledim" dedi.

İşini bitirdiğinde Erich uçağı inceledi, hafif kaşları sanki onun için uçağın işlevselliğinden daha önemli bir şey yokmuş gibi derin bir şekilde çatılmıştı. Bazı dengeleyicileri kanatların içine katladı ve burnu aşağı doğru bükte.

"Fırlatma izni var mı?" diye sordu.

June, "Genel müdür olarak daha iyi olduğumu düşünüyorum," dedi.

Uçağı balkon korkuluklarının üzerinden gönderdi. Uçak yere doğru keskin bir dönüş yapmadan önce bir düzine metre boyunca düz ve doğru uçtu. Buradan bakıldığında, çarpışması sessizdi. Ölü bir kuğu gibi görünüyordu.

"Bıraksaydık da uzman yapsaydı," diye mırıldandı Sebastian. "Uzmanlık rütbeden daha iyi performans gösterir," diye ekledi Paul.

Erich nazikçe, "İyi bir ilk çabaydı," dedi.

June başını eğerek onayladı. "Avallon'un tadını nasıl çıkarıyorsunuz Bay von Limburg-Stirum? Herr von Limburg-Stirum?"

(İki garsonu buna çok sevindi ve hemen birbirlerine onun telaffuzunu taklit ettiler: *Hairrrrrrrrrrrr. Hairrrrrr vond Limburg steererum.*)

Erich, "Çok güzel, çok iyi," dedi. O işaretledi parmaklarını. "Kahvenin tadını çıkarıyorum, çok rahat yatağın tadını çıkarıyorum, misafirperver hizmetin tadını çıkarıyorum." Kadın kaşlarını kaldırıncaya, "Bana yeni bir yere gittiğinizde ev sahibinize hizmetlerinden hoşlandığınız üç yönü söylemenizin uygun olacağını ve bunu çok tatmin edici bulacaklarını söylediler" diye itiraf etti.

"Bunu çok tatmin edici buluyorum."

Memnuniyetle başını salladı.

Bir sonraki sorusu muhtemelen pek kibarca değildi ama geleceğini öğrendiğinden beri cevabını almak istiyordu. "Burada olduğun için kızgın mısın?"

Erich, "Amerika'da kalarak risk aldığımı biliyordum," dedi. "Ülkelerimizin kendilerini savaşta bulacağını bilmiyordum, ama açık bir ilişkiydi - bunu böyle söylüyorsunuz, değil mi? İlişkiler mi? İlişkilerin iyi olmadığı açıktı. Ama böyle uçmayı seviyorum" - elini bir hava gösterisi ası gibi döşeme tahtalarının üzerinde akrobatik bir şekilde gezdirdi - "Savaşmak için değil, mutluluk için. Ülkemi seviyorum ama Amerika benim yeni evim oldu." Bu sözler üzerine, sanki burada etkilediği kalabalığı hayal ediyormuş gibi, rahat yüzü uzaklara dalan bir gülümsemeye büründü. Sonra aynı hızla kayboldu. "Almanya'da bomba atıyor olacağım. Bu benim için çok zor."

Sebastian ve Paul parmaklarını ve üretim bekleyen şiir yığınlarını incelediler. Belli ki bu, June gelmeden önce adımladıkları bir konuşma zemini değildi ve bombastik kahramanlarıyla bunu nasıl bağdaştıracaklarını bilmiyorlardı.

Erich yeni bir düzleme başladı, ama sadece iki kattan sonra onu tekrar dümdüz etti. Gözlerini kâğıdın üzerine sertçe bastırdığı elinden ayırmadı.

İyi davranışlar, dedi June'un kafasındaki Bay Francis, dünyayı daha güzel bir yer haline getirmekle ilgilidir. Bazen bu, güzel olmayan bir düşünceniz olduğu ama bunu söylemediğiniz anlamına gelir. Bazen bu, güzel olmayan bir ihtiyacınızın olduğu ama bunu istemediğiniz anlamına gelir. Aklınızdan çıktığı anda dünyayı daha az güzelleştirir, anlıyor musunuz? İyi huylu olanlar, bir şeylerin yolunda gittiğinden emin olmak için her türlü zahmete katlanırlar.

güzel olmayan düşüncelerini iyi gizlerler. Tüm hayatları boyunca bu beceri üzerine eğitim alırlar.

June: Şimdi bana diğer adamların güzel olmayan düşüncelerinin ne olduğunu tahmin etmenin bizim işimiz olduğunu söyleyeceksin, böylece onları söylemek zorunda kalmayacaklar, öyle mi?

Bay Francis: Çok iyi, June.

Erich'in güzel olmayan düşüncelerini dürtükledi. "Başka bir şey daha var. Öyle değil mi?"

Hemen cevap verdi: "Evet ama... Dışişleri Bakanlığı'ndaki adama zaten söyledim, yapabileceğim tek şey bu. Nişanlımın burada olduğunu bildiğini sanmıyorum; az önce ortadan kaybolduğumu düşünmesi mümkün. Benimle geri dönmesini bekleyebilir miyim bilmiyorum ama bunu düşünmek zor... Bir tura çıktığımı ve onu öylece terk ettiğimi düşünmesini istemiyorum."

(Neden "çirkin" yerine "güzel olmayan" diyorsunuz?

Bir şeyin güzel olmaması onu çirkin yapmaz. Gerekli olan çok nadiren güzeldir).

"Pennybacker ne dedi?"

"Üzerinde çalışıyor. Sabır diyor. Her şey yavaş ilerliyor," dedi Erich. Birdenbire kahraman gibi davranamamaktan o da sıkılmıştı, çünkü atılan uçaklardan birini aldı, rahat sırtışını tekrar takındı ve "Eğer bu olmasaydı, burada Avallon'da oldukça mutlu olurdum; beni gelecek yıla ve sonrasına kadar tutabilirsiniz" dedi.

June, Gilfoyle'dan insanlara konuşmalardan çıkış vermenin ne kadar önemli olduğunu öğrenmişti. Bilinçli bir neşeyle, "Onunla ilgilenmeye devam edeceğim. Sen tatmin olana kadar onun için kısa çarşaf, buna ne dersin?"

Birdenbire üçünün de yüzündeki gülümseme kayboldu. Ortam o kadar soğuktu ki June dönüp arkasına baktı.

Orada Ajan Tucker Rye Minnick duruyordu. Bu K  m  r D  vme Tucker Rye Minnick değildi. Bu Federal Ajan Tucker Rye Minnick'ti, yasanın kişiileştirilmişi haliydi, bu b  lge yasaklanmıştı.

"Dışarı" dedi.

Almanlar hemen ayağa kalktı. Bir yabancının varlığı Sebastian ve Paul'u holiganlardan garsonlara d  n  şt  rm  şt  . Samimi g  l  msemeler, zarif hareketler, ağırbaşlı bakışlar. Odadan s  z  lerek   ktılar,   cuklusulukları silinmişi. Erich von Limburg-Stirum bir kez daha d  şman bir   lkede hava g  sterisi pilotuydu. Minnick'e alaycı bir g  l  mseme ve i  ten bir   z  r diledikten sonra elindeki u  ağı ona uzattı.

Ajan Minnick bunu bir kanıtmış gibi kabul etti.

Erich gittikten sonra Ajan Minnick, sesi hayal kırıklığıyla ağırlaşarak, "Bayan Hudson," dedi.

Yalnızlıklarının, yakınlıklarının ve adamın erkekliğinin farkındaydı. Bir boks  r gibi duruyordu, kollarını kavuşturmuş, ellerini koltuk altlarına sokmuş, bacaklarını a  mıştı, takım elbisesiyle biraz   elişen bir duruşu vardı. (Bu Federal Ajan Minnick değil, K  m  r D  vmeli Minnick'ti.) Balkonda diğer     gen   adamın toplamından daha fazla yer kaplıyor gibiydi. K  ğıt katlayarak otururken onlarla arasındaki boşluğu d  ş  nmemişi. Kendisi ile Ajan Minnick arasındaki boşluğu d  ş  nd  .

"Sadece u  ak yapıyorlardı," dedi.

Elindeki u  ağa baktı ve sonra g  l  msemeden, "Benimle gel," dedi.

Koridorun sadece birka   metre ilerisinde, bir kapıyı a  arak diğer taraftaki oturma odası masasının teknik ekipmanla kaplı olduğunu g  rd  . June bir kulaklık, kablolar ve bir alıcı g  rd  .

"Bu-"

Ajan Minnick, "Bay Pennybacker bunu pek dile getirmezdi," dedi, "ama şu anda Avallon'u evi olarak kullanan yabancı uyrukluların pek çoğu Pearl Harbor'dan önce Amerika'nın altyapısının önemli parçalarına geniş erişim imkanına sahipti. Bazıları bu bilgileri kendi hükümetleri için araştırmak üzere kasıtlı olarak çaba göstermiş olabilir. Bu kişilerin buradan ayrılmadan önce ne kadar tehdit oluşturduklarını keşfetmek benim buradaki görevlerimden biri."

"Sadece uçak yapıyorlardı," dedi tekrar. "Erich von Limburg-Stirum'un büyük kardeşi bir SS-Almanya'daki Gruppenführer. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Buraya önce o geldiyse, dinleme ekipmanımı gördüyse, o zaman tüm gözetimim tehlikeye girer. Tamamen susabilirler ya da Washington'a geri gönderdiğimi bildikleri için bana yanlış bilgi verebilirler."

"Tabii sadece uçak yapmıyorlarsa."

Adam, kadının ne demek istediğini anladığını ama zorluk çıkardığını görene kadar ona baktı. "Onu göndermek yerine bir misafir tuttuğunuz doğru mu?"

"Sadece bir tane."

"Bu, kuralların kasıtlı olarak çiğnenmesi gibi geliyor." "O zaman doğru hissediyorsun."

"Bayan Hudson, bunu ciddiye aldığınıza inanmak çok zor."

Haziran ayının gri defterlerinde personel, Tucker Rye Minnick'in süitindeki tıraş aynasına bir dizi teneke kutu etiketi yapıştırdığını not etmişti. Temizlik görevlileri etiketlerin bazılarının yıllar öncesine ait olduğunu, solmuş ve birkaç kez yeniden yapıştırılmış olduğunu belirtmişlerdi. Birkaç tanesinin üzerine notlar yazılmıştı ama hizmetçilere anlamlı gelen bir şey yoktu. (Hizmetçilerden biri ayrıca

el yazısına vurgu yaparak adamın alyansı olmadığını not etmişti; bu el yazısı Ajan Harris'in sayfasındaki benzer bir gözlemle eşleşiyordu). June için teneke kutu etiketleri koleksiyonu olan bir adamla şu anda karşısındaki adamı bağdaştırmak zordu.

June, "İşimi ciddiye alıyorum. Benim işim bu otelin sorunsuz çalışmasını sağlamak. Benim işim personelim moralinin iyi kalmasını sağlamak. Benim işim konuklarımın mutlu olduğundan emin olmak. Onlara ne istediklerini sormak ve bunu onlara vermek benim işim. Onları düşman olarak görmek *sizin* işiniz. Sen kendi işine bak. Ben kendi işimi yapacağım."

"Bunu kabul edemem. Bazen senin işin benim işim olur." Ceketini açarak -otelinde silah taşıyan bir adam görmek ne kadar da ürkütücüydü- bir belge çıkardı ve ona baktı. Kadın bunun el yazısıyla yazılmış bir arama kaydı olduğunu ancak görebilmişti ki adam belgeyi tekrar yerine koyup "6CRW ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Altıncı katın batı kanadında bir vestiyer. Biliyor musunuz Ajan Minnick, insanlar normalde beni çok çekici bulurlar."

Gözlerini kısmıştı. "Neden vestiyerde bir telefon var?"

"Altıncı katta etkinlik alanımız var. Valinin doğum günü partisinin ortasında fıstıklı dondurmanın kalmadığını fark ettiniz mi hiç? Bu kötü bir duygu, Ajan."

"Kimin erişimi var?"

"Antep fıstıklı dondurma için Grotto'yu araması gereken insanlar." Adam gülümsemedi. Devam etti. "Kilitli değil. Herkes oraya çıkabilir. Ama orası bir misafir alanı değil; orada hiç kimse olmamalı. Neden?"

Ajan Minnick sadece ceketinin düğmelerini ilikledi ve hizmet silahını sakladı. nereye koydu , o

uyurken merak etti mi? Yatağının başucunda, lambanın yanında mı; çalışma masasındaki kurutma kâğıdının üzerinde, ücretsiz not defterini kapatacak şekilde mi; banyo tezgâhının üzerinde, kullanılmış tıraş bıçaklarının atıldığı yuvaların yanında mı; yastığının altında, şiddetli rüyalar görürken mi?

"Bir savaş olduğunu hatırlamaya çalışın" dedi.

On İkinci Bölüm

(Bir savaş olduğunu hatırlıyor musunuz? Bir savaş olduğunu hatırlıyor musun? June nasıl unutulabilir kı! Bir savaşa sahip olmamanın yanı sıra

Düşman yabancılarla dolu otelde günlük işleri artık barış zamanında asla gündeme gelmeyecek sorunlar yüzünden giderek daha karmaşık hale geliyordu. Diplomatların gelişinden bir gün önce Grotto'nun tereyağı makinesi bozulmuştu (normalde dakikada yüz kalıp tereyağı çıkarıyordu ama birdenbire kabaca Kaliforniya şeklinde tek bir kalıp çıkarmaya başlamıştı). Bozuk kalması gerekiyordu. Bazı savaş araçlarına da faydalı olduğu için yüksek talep gören özel bir parça gerektiriyor gibi görünüyordu, Avallon'u önceliğin alt tarafına koyan mutsuz bir tesadüf. Bu sadece ilkiydi. Aslında tüm masası kısa sürede Savaş Üretim Kurulu tarafından reddedilen PD-1A formlarının eğimli yığınlarıyla kaplandı ve giderek artan sayıda vakum, traktör ve asansörü yedek parçasız bıraktı. Kapıcılarından üçü aynı anda askere alındı ve Griff'i aceleyle üç genç valeyi terfi ettirip eğitmeye zorladı. İleride vale sıkıntısı çekeceklerdi ama şu anda tesiste o kadar az kişinin araba kullanmasına izin veriliyordu ki bu gelecek için bir sorundu. Personel kantininde çalışanlar yasal ve yasadışı modanın resimlerini elden ele dolaştırıyordu. Kıtlık yaşanacağını öngören WPB, gözünü giysilere dikmişti. Etek uçları, manşetler, balon kollar, kemerler:

hepsi savaş için küçölmek zorunda kaldı. On iki pilili etekler sekiz pilili eteklere dönuştü. Beş inçlik yün kemerler bir inçlik deri oldu. Büzgölü, yaban arısı siluetli paltolar daha sade ve daha ağırbaşlı hale geldi. Cep kapakları köreldi. Elbiseler yukarı doğru çekildi, dizler gelgitin değişmesiyle ortaya çıktı. Tek parça mayolar iki parçaya dönuştü, daha önce göbekleri örten değerli kumaş inçleri şimdi Amerika'nın savaşan erkeklerini örtüyor.

"Çocuklara yazık!" dedi bir hizmetçi.

June ona "Bebek kıyafetleri muaftır, Verna," dedi. Kafeterya çalışanına: "Meyve salatası, lütfen."

"Zavallı Zara'nın düğünü!" diye haykırdı bir çamaşırcı kadın.

"Gelinlikler muaftır, Bertha Mae." Bir sonraki kafeterya çalışanına: "Bir yumurta bana yeter, teşekkürler. Yan tarafının güneşli olmasının sakıncası yok. Başka kimsenin yemediği ne varsa."

"Üniformalarımız uygun değil!" dedi konuk geçmişi müdürü.

June onları WPB'nin mevcut üniformalarla ya da evde dikilmiş kıyafetlerle ilgilenmediği konusunda rahatlatmaya çalıştı, ki zaten çoğu bunu giyiyordu, ama istediklerinin yatıştırmak olmadığını anlayabiliyordu. İki ucu da yıpranana kadar bu ipi ileri geri çekmek istiyorlardı. Dağlarda yavaş yavaş enerji birikiyordu. Savaş ateşi.

June, "Onarmaya karşı bir yasa yok Luellen, sadece yapmaya karşı var" dedi.

"Burnunu sokmak dedin sanıyordum," dedi Luellen.

"Dua et de buna karşı bir yasa olmasın," dedi June, "yoksa bu gece seni almaya gelirler."

Bir savaş olduğunu unutmayın! Ne yazık ki diplomatlar şimdiden sıkılmaya başlamıştı. Avallon'da can sıkıntısı, pek çok hastalık gibi, genellikle sadece gençleri ve

zayıf. Diğer herkes fiziksel ve zihinsel uyarımlarla dolu sağlam bir programla bununla mücadele etti. Winnet ve tenis, ata binmek ve yüzmek, dağlara çıkmak, suya girmek. Tüm bunlar diplomatlara yasaktı. Öyle olmasalar bile, diplomatlar Avallon'u *seçmemişlerdi*. Bu gerçeği unutamazlardı. Sınır Devriyesi ajanları etrafı sarmıştı. *Tutuklu* kelimesinden kaçınmak Avallon'u bir gözaltı merkezi olmaktan çıkarmıyordu.

Mart ayına bir hafta kala Angela Bickenbach, Avallon'un ön merdivenlerinde ticari ataşe Gerhard Bickenbach'a veda etti; sonunda Amerikan vatandaşlığından yararlanması için evrakları onaylanmıştı. June ona kocasının onsuz Almanya'ya geri gönderilmesi konusunda ne hissettiğini sorduğunda Angela, "*Açıkçası yıkıldı*," demişti ama sesi memnun gibiydi. June gelecekteki Angela Bickenbach için biraz üzölmüştü. Günümüzün Angela'sı, kocasının onu hâlâ kaybettiğinde ağlamayacak kadar sevdiğini keşfetmenin sarhoşluğuyla, çoğunu elinden almış bir durumda büyük, kapsamlı bir seçim yapmanın sarsıcı, kaotik sevincinin bir araya gelmesinden çok etkilenmişti. Daha sonra, ticari ataşesi başka bir ülkedeyken ve mektuplar güvenilir bir şekilde teslim edilmediğinde ve cepheden gelen haberler korkunç olduğunda ve savaş yıllar boyunca sürdüğünde ve Gerhard'ı bir daha asla göremeyeceğini fark etmeye başladığında, gelecekteki Angela belki de vedada daha uzun süre oyalanmayı dileyecekti.

Diğer iki Amerikalı eş o gün çocuklarıyla birlikte ayrılıyordu; June bu küçükleri izlemekte zorlanıyordu. Kaldıkları süre boyunca Japon elçiliğinin en küçük üyeleri esrarengiz bir şekilde uslu durmuşlardı ama Avallon'un ön merdivenlerinde bu beşi de en az diğerleri kadar miyavlıyordu.

Amerikalı bir çocuğun sahip olabileceği. Çocuklar o gün yaşananların masalsı bir versiyonunu görmüş olsalar bile, bavullarının Avallon'dan ayrıldığını ve babalarının ayrılmadığını görebiliyorlardı.

Japon kocalardan biri, kuru gözlü ama gri yüzlü, ağlayan oğlunun elini resmen sıktı.

Griff, "Jerry ve Japonlara sempati duyacağımı hiç düşünmezdim," dedi, "ama bu oldukça zor bir anlaşma."

Otelin pencereleri, 411 numaralı odaninki de dahil olmak üzere, izleyenlerle doluydu. En yakın yüzlerde June hem empati hem de kıskançlık gördü. Bir aileyi bölmek ne kadar korkunç, diye düşündüler. Kümesten uçmak ne kadar harika, diye düşündüler.

Bunlar June'un Tatlısu'nun öğrenmesini istediği dersler değildi.

Amerikalı eşler ayrıldıktan sonra June, Almanların ve Japonların Amerikalı diplomatların yapmasına izin verdiği yeni bir faaliyet olup olmadığını öğrenmek için İsviçre elçiliğine yalvardı (cevap "kaplıcaları ziyaret etmek" olmasın diye dua ediyordu). Birkaç gün sonra aldığı yanıt onu rahatlattı: Amerikalıların *Onaylı Basılı Materyalleri* okumasına izin veriyorlardı. Bir gazete. Seçilmiş romanlar.

Evet! Romanlar! Öyküler! Eğer Gilfoyle biraz daha oyalansaydı, bunu çoktan önermiş olabilirdi; çocukken yanında her zaman bir kitap taşırdı. Arka bahçede oyun oynarlarken flamingo gibi dururdu, bir ayağı yerde, bir bacağı üçgen şeklinde kıvrılmış, ayağını kendi dizine dayamış, elinde bir kitap. June'la dudaklarını kırmızı ve çiğ bir şekilde öpüştükten sonra, bir elinde kitap, diğer eliyle dalgın bir şekilde June'un saçlarını okşarken, June'u göğsüne yatırıp saklandı. Mümkün olan en sıkıcı metinleri, hem kurgusal hem de kurgusal olmayan, deniz karşılaşmaları, askeri zorluklar ve ekonomik cilveleşmelerle dolu metinleri okudu. Bu ciltler olmadan,

sinirli ve nevroitik oldu. Onlar olmadan Avallon'da bir gün bile dayanamazdı, bir hafta ya da daha fazla bile dayanamazdı. Ne gerekli için olmak Hakkında *onaylandı* ve *Basılı Materyaller* mi? İsviçreli orkestra şefi June'a daha az olduğunu söyledi *Onaylananlar* hakkında *Onaylanmayanlardan* daha fazla.

ONAYLANMADI:

Amerikan altyapısı hakkında bilgi Aşırı milliyetçilik temaları
Esir alanlara karşı ayaklanmaya ilişkin anlatılar Dağlara kaçmaya ilişkin anlatılar
Genelleştirilmiş casusluk
Kaptan Geleceğin Zaferi, yazar Edmond Hamilton (İsviçreli orkestra şefi tarafından yapılan bir ekleme, edebiyata hakaret olarak gördüğü için ne Mihver ne de Müttefiklerin okumaması gerektiğini düşünüyordu)

June, otelde uygun metinler aramak üzere bir grup çalışanı harekete geçirdi. Avallon'un kataloğunun çoğu kurgusal olmasa da -hukuk, coğrafya, geometri, ölü adamları yöneten ölü siyaset- sadece Avallon'un askıya alınmış manzarasındayken hikayelere zaman ayıran misafirlerin geride bıraktığı hatırı sayılır bir kurgu koleksiyonu vardı. Sadece birkaç saat sonra, personeli *Onaylanmış Basılı Materyaller* yığını bir araya getirmişti.

Elbette kitapları bir yığın halinde *sunmayacaklardı*. Hayır, bu Avallon'un en iyi yaptığı şeyi yapmasına izin vermek için bir bahaneydi. Müzik ve temalı içeceklerle tamamlanan bir edebiyat etkinliği tam da ihtiyaç duyulan şeydi.

Su onu balo salonunda neşelendirmişti. İyiliğe karşılık verme zamanı gelmişti.

June personeline her şeyi hazırlamalarını söyledi. *Diplomatlara Avallon Hotel & Spa'da olduklarını hatırlatın.*

Suya mutluluğun neye benzediğini hatırlatın.

- - -

"BU BİZİM İÇİN Mİ?" diye sordu Emmi Polk, Goblen Odası'nın kapısında duraksarken, görünmez bir sosyal ağa takılmıştı. Frau Polk Alman dadılardan biriydi. *Dadı, hizmetçiden* daha iyiydi ama *konsolosluk sekreterinden* de dünyalar kadar uzaktı. Daha güzel odalarından çıkarılan elçilik hizmetçilerinin aksine, güzel manzaralı süitini koruyacak kadar kıdemliydi ama yine de Alman elçiliğinin her gece Dr. Kirsch'ün süitinde düzenlediği kokteyl partilerine davet edilemeyecek kadar düşük seviyedeydi.

Sandy Gilfoyle'un yıllar önce Avallon IV'e kadar gitmesine izin veren dadı, tek tip çorapları bile olmadan işten atılmıştı; June bazen onu merak ediyordu. O zamanlar, Gilfoyle ailesinin yeni ilgisi genç June'un tek düşünebildiği şeydi, ama daha yaşlı June, itaatkâr ve pahalı bir çocuk olan Sandy'nin dadısından uzaklaşmasına hangi koşulların yol açtığını merak ediyordu. Sandy o günü zar zor hatırlıyordu; sorabileceği merkezi bir dadı başkanı yoktu. Hizmetçi üniformasını giydiği anda Kurbağa'yı bir vasi olarak kazanan June'un aksine, otelin dadılarının ne doğrudan yöneticileri ne de savunucuları vardı. Otel doktorlarının sahip olduğu tüm özerklik ve sorumluluğa karşın hiçbir güce sahip değillerdi.

Adı neydi onun?

June, bunca zaman sonra bunu hatırlamamın imkanı yok.
Oğlunuz ölmek üzereyken ona göz kulak oluyordu.
Onu kim izliyordu? Ya misafirlerden birinin çocuğu
olsaydı?

Bay Francis hem eğlenerek hem de inanmayarak gülmüştü.
Benim hatam olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?

June, Avallon'un maaş bordrosunda olduğunu
söylemişti. Öyleydi.

June personel kaptanı olduğunda gözünü
YETİM Pozisyonlar.Dadılar, işaret Ressamlar, kapı
bekçileri. Daha önce, Orada vardı olmuştur Hayır bir
arasında onlar ve Bay Francis, yüzlerce kişiyi
denetleyen bir pozisyon olan personel kaptanlığından ayrı olarak
. İnsanlar. Haziran'ın yeniden yapılanma
kapı bekçileri anlamına geliyordu rapor edildi için
ve ön masa Müdür. Tabela boyacıları reklama
rapor veriyordu. Dadılar Toad'a rapor veriyordu. Kat hizmetleri
müdürü sert bir şekilde itiraz etmişti ama June, "*Kayıp
çocukları senden daha iyi kim bilebilir?*" diye cevap
vermişti. Bu günlerde, personel sadece statülerinin izin verdiği
ölçüde belaya bulaşabiliyordu. Sandy'nin dadısı hâlâ işinde
olacaktı; Sandy asla Avallon IV'e çekilmeyecekti; June onu asla
kurtaramayacaktı; Bay Francis onu hiç görmeyecekti; Buhranı
sırasında Avallon'u asla kurtaramayacaktı. Nerede onlar
her ikisi de şimdi eğer

O isimsiz dadı için değil mi?

June, Alman dadı Emmi Polk'a "Bu herkes için," dedi. "İyi
vakit geçirin."

Emmi'nin gözleri odada gezindi, hayrete düşmüştü. June,
Goblen Odası'ndaki kitapsever ilişkinin hâlâ yasak bir havası
olduğunu söyleyebilirdi. "Çok güzel."

Çok güzeldi. Sekizgen şeklindeki Goblen Odası, otel
kanatlarının kesiştiği bir noktada yer alıyordu. Her biri

Sekiz duvar tarihi bir goblenle kaplıydı. Kulüp sandalyeleri artık anlam ifade etmeyecek kadar hasar görmüş eski duvar halılarıyla yamalıydı. Zemini İran halıları kaplıyordu. Haziran ayının iki katı uzunluğundaki elle boyanmış ipekler tavandan serbestçe sarkıtılmıştı; ayrıca manzaraya ara vermek için yerleştirilmiş dekoratif pirinç çapalara düğümlenebiliyorlardı. Sadece para ve sanatçının tesadüfi ama nadir kombinasyonuyla mümkün olan şehvetli, sıradışı bir odaydı. Yirmi yıl önce 411 tarafından kurulduğu zamanki kadar çığır açıcı ve başarılıydı.

Diplomatlar mırıldanıp gülüşürken ve birbirlerine karışırken June ve bazı yeniden tasarlanmış asansör operatörleri roman üstüne roman dağıttı. Onlardan mutluluk yayılıyordu. Bu sürprizin gücüydü; otelde alıkonulmadan önce, bu sadece başka bir parti olabilirdi. Burada, hiç beklemedikleri bir yerde, lüksün doruğundaydılar. Aynı malzemeleri farklı oranlarda bir araya getirmenin tamamen yeni bir yemek yaratması inanılmazdı.

Krallığın Anahtarları, Vadim Ne Kadar Yeşildi, Bay Skefiington. June eline bir roman almalı ne kadar olmuştu? Babasının beş yıllık okul ısrarı sayesinde annesinin aksine okuma yazma biliyordu ama kış aylarının durgun geçtiği şu günlerde Madeline ve Carrie'nin ıskartaya çıkmış kitaplarını okumaya vakit bulamayalı neredeyse yirmi yıl olmuştu. Birkaç saniyeliğine Lily House'un oturma odasında kıvrılıp Tiffany lambanın altın ışığında romanını okumanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Gilfoyle kanepenin diğer ucunda, elinde korkunç kitaplarından biriyle, ayakları onun kucağında. Bunu hayal edebilir miydi? Zambak Evi'ni kendi evi olarak hayal etmek yeterince zordu. Kurgular daha da zordu: Gilfoyle çılgın yetişkin hayatına, postalarının artık onu şehirden şehre kovalamak zorunda kalmayacağı kadar uzun bir süre ara verdi. June'un daha fazlasını üstlenebilecek birini bulması.

görevlerinden. Sadece yapabilecek biri değil, *yapacak* biri. İmkansız. Ne de olsa Bay Francis'in onu bulması neredeyse kırk yılını almıştı.

June, Caroline Miller'ın yazdığı *Lamb in His Bosom* kitabına rastladığında muhtemelen yirmi kitap dağıtmıştı. Birisi bir Burns Gecesi şiirinden katlanmış düz bir uçak kâğıdı yerleştirmişti.

-sayfaları arasında. Daktilo edilmiş şiirin altında ("Dürüst adam, her ne kadar fakir olsa da, / Bunun için insanların kralıdır") bir adamın sıkışık el yazısı yazıyordu: *JH- Basılı materyallerde haberleşmek işte bu kadar kolay, bu yüzden onları cesaretlendirmedik. Smith Kütüphanesi'nde buluşalım.*

- *TRM*

Kitabı kapadı. O gün FBI ajanıyla göz göze gelmemişti ama notun ona ulaşması için yollarının kesişmiş olması gerekiyordu. Yoksa Ajan Minnick, diğer iki yardımcısından birinin değil de June'un bu romanı ele geçireceğinden nasıl emin olabilirdi? Kitabı bir diplomata vermek yerine onun notu bulacağını nereden biliyordu? Onun notu bulmasının ne kadar süreceğini nereden biliyordu?

Ne istiyormuş peki?

June daha özür dilemeye fırsat bulamadan, keskin bir çığlık odayı dondurdu.

Aaaaaaaaaaaaah

Daha çığlığın sahibini teşhis edemedi, ilkinin aynısı bir tane daha geldi.

Aaaaaaaaaaaaah

Sonra bir tane daha.

Aaaaaaaaaaaaah

Eşit aralıklarla yerleştirilmişlerdi. Makine mükemmel.

June birinin usulca, gizemli bir şekilde, "*Yine* mi?" dediğini duydu.

Aaaaaaaaaaaaah

Kaynak: Hannelore, Sabine Wolfe'un gözlemci kızı. Kız partiye katılanların ortasında durmuş, yüzü bomboş, elleri yumruk olmuş, çığlık atıyordu. Hayret vericiydi. Bir bebek çığlık atabilirdi; yeni yürümeye başlayan bir çocuk kriz geçirebilirdi. Hannelore gibi büyük bir kızın yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve küplere binmiş bir halde görmek, üst sınıfın doğal düzenini altüst etmek demektir. Kazara gerçekleşmesini önlemek için konuşulmak yerine fısıldanan türden yüklü sözcükleri akla getiriyordu: ele geçirilme, *histeri*.

June'un ilk düşüncesi: *Su benim haberim olmadan mı döndü?*

Sabine Wolfe odadakilere nazik bir pişmanlıkla hitap etti. Bir ev sahibesinin kötü hava koşulları nedeniyle bir etkinliği iptal etmesi gibi. "Çok özür dilerim."

Hannelore'u azarlamak için hiçbir çaba göstermedi; kızının davranışının değişmez olduğunu düşündüğü açıktı. Bu daha önce de olmuştu. Yine olacaktı. Kızın yaşı dışında, bu olağanüstü bir şey değildi. Eski moda bir öfke nöbetiydi.

Dachshundlar June'un bacaklarının arkasına sinerken, June'un aklına Henry Wadsworth Longfellow'un bir şiiri geldi:

*Küçük bir kız vardı,
Biraz kıvırcık olan,
Tam alnının ortasına.
İyi olduğu zamanlar,
Gerçekten çok iyiydi,
Ama kötü olduğu zaman korkunçtu.*

June'un babası Doc, annesine tuhaf kızlarından bahsetmenin bir yolu olarak bu şiiri okurdu; June bunun bir şarkı değil şiir olduğunu babasının ölümünden çok sonrasına kadar fark etmemişti. Babasının bunu bildiğinden bile emin değildi. O da böyleydi, ev ziyaretleri sırasında ziyaret ettikleri ailelerden ve çiftliklerden hep deyimler ve alışkanlıklar toplardı. Çocukken, Doktor'un yasal bir unvan olduğunu kabul etmişti, ama bir yetişkin olarak, tıp bilgisini başka her şeyi öğrendiği gibi öğrendiğinden oldukça emindi. Belki bir ya da iki yıllık bir eğitim temelini oluşturmuştu, ama bunun dışında, sadece sahip olduklarıyla çalışıyordu. Kurnazlık ve çekicilik. Bay Francis de onu severdi.

Aaaaaaaaaaah

Hannelore çığlık atmaya devam etti.

"Onunla konuşmayı denememin bir sakıncası var mı?" June sordu.

Friedrich Wolfe, Lothar Liebe ve Dr. Otto Kirsch de onlara katıldığında Sabine'in küçümseyen yüz ifadesini görecektik kadar zamanı olmuştu. Şimdiye kadar Alman elçiliğinden gelen her talep onlardan biri aracılığıyla gelmişti. Almanlar kapalı havuzlarda yüzüp yüzemeyeceklerini öğrenmek istediklerinde (hayır), daha fazla gazeteye erişmek istediklerinde (Amerikalılar bir gazeteye sahip olabiliyordu, bu yüzden Almanlar

New York Times'la yetinmek zorunda kalacaktı) ya da Konservatuarı geçici bir okul odası olarak kullanmak için izin isteyecekti (tabii ki otele başka kitap girmemesi şartıyla)- bu üç adamdan birine soracaktı. Onlarda buyurgan ve yoldaşça bir tavır vardı. June aralarındaki şekli tanıdı; Griff ve Kurbağa Vance ile aralarındakine benziyordu.

Çılgınlık devam ederken Friedrich bir taksi çağırır ya da boğulmak üzereymiş gibi elini kaldırdı. Bütün Almanlar ellerinde yeni kitaplarıyla hemen ayrıldılar. Düşünceli Japonlar da aynı şeyi yaptı. Salonda diğer Mihver güçlerinin gitmesini bekleyen İtalyanlar ise eğlenemeden dağıldılar.

Lothar Liebe, Sabine'e "Bu sefer ne oldu?" diye sordu.

Sabine'in sesi alçaktı. "Sadece bir kitap alabileceğini söyledim."

Dr. Kirsch küçük bir çantayı cilalı bir sehpanın üzerine koydu. "Nasılsın, Sabine?"

Friedrich Wolfe karısını omuzlarından tuttu ve Hannelore'a bakmayacak şekilde çevirdi.

Dr. Kirsch çantasını karıştırırken June'a, "Yazık," dedi, "sanki bir piyanoyu akort etmeye ya da bir atı nallamaya hazırlanıyormuş gibi sakın ve düzenli bir şekilde. "Hannelore çok güzel bir kız. Çok da akıllı. Onun kadar zeki bir genç kadın görmedim. Bir şeyi bir kez duyar ve sonsuza dek hatırlar; bilgiyi diğer çocukların çakıl taşlarını topladığı gibi toplar. Tabii ki yazdıklarını görmeseydiniz asla bilemezsiniz, çünkü konuşmuyor. Bu şekilde doğmuş olması bir trajedi. Bu onun laneti; hayatı boyunca buna karşı savaşacak. İnanılmaz zekâsının üzerinde böyle bir engel olmadığını bir düşünün." Bir şırınga hazırlıyordu. "Kimsenin böyle yaşamak zorunda olmadığı bir dünya hayal ediyorum.

bu. Gelecekte buna bir son vermenin yollarını bulacağız."

June önce onun sözlerine, sonra da şırınganın varlığına şaşırdı. Federal ajanların herkesin postasını açmasını gerektiren siyasi durum, şırıngalara da izin vermeyen bir durum gibi görünüyordu. Federallerin onun varlığından haberdar olup olmadığını merak etti. Elbette biliyor olmalılar. Tüm diplomatların tabancaları şu anda Gilfoyle'un ofisindeki kasada duruyordu; şırınga da aynı sınıftan bir nesneymiş gibi geldi. Ancak Dr. Kirsch işine devam ederken bunu saklamak için hiçbir çaba göstermedi, tıpkı gelecekte Hannelore gibi kızları nasıl durduracağına dair düşüncelerini saklamak için hiçbir çaba göstermediği gibi.

"Bu nedir?" diye sordu.

Doktor, "Bu hafif bir yatıştırıcı," dedi.

Sabine'in tırnakları bileğini tırmaladı ama arkasını dönmedi. Hannelore'un sesi kısılıyordu.

June'un içinde prensipler büyük bir savaş veriyordu. Çalışanlarına ebeveynlik yapmak için orada değildi; misafirlerine ebeveynlik yapmak için de orada değildi. Ama bir çocuğa ilaç vermek? Özellikle de ilk gün lobide baykuş gibi bakarken June'a çarpıcı bir şekilde kendisini hatırlatan Hannelore gibi bir çocuğa-

Çılgınlıklar azaldı.

Hannelore Wolfe babasının kollarında asılı kaldı. Dr. Kirsch geri çekildi, başını salladı ve boş şırıngayı bir kenara bıraktı. Odadaki yeni sessizlik, kabuk bağlamış ve kötü niyetli gibiydi.

"İyi gidiyorsun Sabine," dedi Lothar Liebe. "Hepimiz senden çok etkilendik."

"Teşekkür ederim, Lothar," diye cevap verdi, zar zor duyuluyordu. "Onu yatıracağım," dedi Friedrich.

O kadar doğal konuşuyorlardı ki, June'un varlığına aldırmadan, onun bu süreçte bir hata görmediğini varsayarak. June

bu adamların eylemlerinde suç ortağı hissettim. Bu *konuklar*. Friedrich Wolfe, Nazi Almanyası kültür ataşesi. Dr. Kirsch, Nazi Partisi üyesi. Lothar Liebe, Gestapo adamı. June'un otel dışında kim oldukları hakkında bu kadar çok şey bilmemesi gerekiyordu. Amerika savaşta mıydı? *Kalbi* savaştaydı.

Şu sırınga.

June çaba sarf ederek bütün bunları bir kenara bıraktı. Bu, daha önce çekincelerini yuttuğu zamanki kadar kolay değildi. Kendine Avallon'un sadece hak edenler için değil, gelen herkes için olduğunu hatırlattı. Kendine, evin önünde olmanın ne demek olduğunu hatırlattı. Hoss olmanın ne demek olduğunu.

Personelin bu görevin üstesinden gelemeyeceğinden endişelenirken, kendisi için endişelenmeyi unutmuştu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Sabine'in sesi buz gibiydi. "Yapabileceğiniz hiçbir şey yok Bayan Hudson." dedi.

On Üçüncü Bölüm

Tucker, Smith Kütüphanesi'nde June Hudson'ı bir saatten uzun bir süre bekledi ve çalışanların çocuklarını izledi Aşağıdaki bahçede. Paltolarına sarınmış, kucakları evrak işleriyle dolu halde, bahçenin ortasındaki güneş saatinin etrafında düzensiz bir şekilde dizilmişlerdi. Arada bir gözlerini kısarak kış güneşine bakıyor, ciddi ifadeler kullanıyorlardı. Denizde Sivil Hava Devriyesi, Alman U-botlarının giderek daha ölümcül hale gelen kurt sürülerine karşı keşif yapıyordu. Karada ise Sivil Savunma Bürosu, aralarında çocukların da bulunduğu özel vatandaşları yerden uçak siluetlerini tespit etmeleri için işe alıyordu. Gri üniformalı bir kadın yakındaki bir bankta örgü örüyor, ebeveynleri Avallon'un içinde çalışırken onlara göz kulak oluyordu. June Hudson bir kilise değil, bir iş yeri işlettiğini söylemişti ama sadece bir kilise her bir üyesiyle bu kadar yakından ilgilenirdi.

Kapıya baktı. June Hudson'dan iz yoktu.

O günün erken saatlerinde SOG'dan bir telgraf almıştı. Çok etkilendiklerini söylediler. Çeviri gecikmesi için önerdiği çözüm yaratıcı ve cesurcaydı. Hoover'ın fark ettiğini söylediler. Notlar yazıldığını söylediler. SOG telgrafı bizzat Hoover'dan gelen bir mektupla aynı değildi ve Tucker'ın çabalarının pozisyonunu korumak için yeterli olduğunu söylemiyordu, ama Tucker'ın mektubu Büro arabasına götürmek zorunda kalmasına yetecek kadar olumluydu ve

birkaç dakika yalnız oturabilirdi. Pozisyonunun tehlikede olduğunu öğrendiğinden beri, tıpkı Avallon'daki o nemli merdiven boşluğuna adım attığı zamanki gibi hissediyordu. Boğulmak. Aylardır boğuluyordu.

Ama şimdi nihayet nefes alabiliyordu. Ve şimdi, ciğerleri bir kez daha havayla doluyken, acımasız davrandığını görebiliyordu. June Hudson'la arasını düzeltmesi gerekiyordu.

Bir buçuk saat geçmişti; June Hudson ortaya çıkmamıştı. Belki de notu almamıştı, belki de bu şekilde çağrılmazdı, belki de son iki toplantılarında onu giydiren *adam tarafından* bu şekilde çağrılmazdı. Salondaki geveze sesler ona kitap kulübü partisinin sona erdiğini haber veriyordu. Beş dakika daha verdi, sonra iki dakika daha, sonra bir dakika daha, sonra otuz saniye saydı ve sonra bahanesi kalmamıştı. Pencerenin dışında çocuklar gitmişti.

İyi ki de öyle olmuş, diye düşündü. Aynı ölçüde hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

Muhteşem dağ manzaralı, aydınlık, yüksek tavanlı, deniz köpüğü rengi çay salonunda Tucker, Sandy Gilfoyle ve kız kardeşi Stella'yı ararken, diğer müşteriler meraklı bakışlarla onları süzüyordu. Stella kıdemli personelden biriyle yüksek sesle, yönlendirilmemiş bir konuşma yapıyor, personel hoşgörüsüyle gülümserken küçük bir kız gibi kıkırdıyordu. Yakışıklı Sandy haftalardır olduğu gibi tekerlekli sandalyesinde oturuyordu, ilk geldiği zamankinden daha hareketli değildi.

"Günaydın Bayan Gilfoyle," dedi Tucker. "Kardeşinizin tekerlekli sandalyesini muayene için almam gerekiyor. Protokol."

"Sen hangisisin? Marty mi?" Stella sordu. Ona özensiz bir şekilde gülümsedi. Paranın Gilfoyle kardeşlere yaptığı şey buydu; onlara yumuşak davranma özgürlüğü vermişti.

kaygısız olmak, dağınık olmak. Acele etmelerine ya da cazibeye ihtiyaçları yoktu. Ya da Stella'nın durumunda, nasıl yapılacağını öğrenemedikleri için cezalandırılmaları gerekmiyordu.

"Minnick. Büro'dan Ajan Tucker Minnick," dedi Tucker. "Ben sadece kardeşinizin içinde olduğu sandalyeyi alacağım. Ajan Calloway ve ben onu inceleyeceğiz ve ikimizden biri onu size geri getirecek."

"Sandy-O, iyi misin?" Stella hareketsiz duran genç adama sordu. Onun saçlarını okşadı. Tucker'ın isteğindeki mantığı sorgulamadı. "Bir şey kastettiklerini sanmıyorum, kendini kötü hissetme."

Sandy itiraz etmedi, Tucker da onu İsviçrelilerle tartışan Almanların, Fransızca mırıldanan oda servisi garsonlarının ve yeni kitaplarını karşılaştıran İtalyanların yanından geçirdi. Sandy Gilfoyle'un dosyasında tüm bu dilleri konuştuğu yazılıydı. Soyağacı ve bu becerileriyle kendisi de diploması işine girebilirdi ama üniversiteden sonra yaptığı her seçim onu çocukluk evinin ev sahipliği yaptığı dünyadan uzaklaştırmıştı. Ama şimdi ona bir bakın.

Postanenin arka odasında Hugh Calloway dışlerinin arasında siyah bir keçeli kalem tutarken bir yandan da bir mektubu buharla açıyordu. Alçak tavan nedeniyle, kutu, sandık ve mektup demetlerinden oluşan duvarların arasında hapsolmuş sırik gibi bir dev gibi görünüyordu.

"Ne pişiriyorsun Calloway?" Tucker sordu.

Hugh masadan bir mektup seçti ve okudu: " 'Sarı adamlar ilk gün büyük bir yaygara kopardılar. En önemlisi, sanırım büyükelçi, yemek yerken masasının altında halı olmadığından ve sadece ucuz otellerde halı bulunmadığından şikayet etti. Hepsi ona bir tane almak için acele etti, böylece kendini şımartılmış hissedebilecekti. Bir halıya değil, bir kurşuna ihtiyacı vardı.' "

"Yani iyi bir gün geçiriyorsun, bunu mu söylüyorsun?"

Hugh çenesini Sandy'ye doğru salladı. "Bunu koridorlarda dolaşırken mi buldun?"

"Tasmasız kimsesiz." Tucker parmaklarını tezgahın altında hafifçe gezdirdi, koridora açılan kapalı kapıya baktı ve kendi mikrofonlarını düşünerek aydınlatma armatürüne göz attı. Gözetleme yeteneğine sahip tek kişi o değildi. "Bu otelde her yerde gözleri ve kulakları olan tek kişinin biz olmadığımızı unutma. Her zaman en iyi davranış, değil mi?"

Diğer ajan mektubun üzerinden ona baktı, kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı ve başka bir mektup seçti. Cevap vermek yerine mektubu okudu: " 'Anne, seni özledim ama yakında para göndereceğim. Hunlar iyi bahşiş verir.' "

Tekerlekli sandalyenin yanında diz çöken Tucker, cebinden çıkardığı sıkıca sarılmış bir notu aksın içine yerleştirmek için jant kapaklarından birini çıkardı. Onunla birlikte sığabilecek bir kayıt cihazına sahip olmayı çok isterdi ama insan her zaman sevdiğini elde edemiyordu. "İlgi çekici bir şey var mı?"

"Bu personel görüşmeleri elekle su boşaltmaya benziyor. Sürekli askere alınıyorlar. Nazi sempatizanı olup olmadığını anlamak için bir adamı bir saat boyunca bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola sorgulamak, sonra da daha kimliğini yazamadan onları vurmaya gönderilmek gibisi yok." Hugh başka bir mektup seçti. " 'Evde hiç şeker olmadığını bile bile onlara şeker vermek midemi bulandırıyor ama Hoss bunun bizim yardım etme şeklimiz olduğunu söylüyor. "

"GM'nin geçtiğini gördün mü?"

"Nazilere kitap veriyor, değil mi? 'Bu insanlar her yaz o lanet Yankeeler'den daha beter oluyorlar' -*gerçi* lanet kelimesi hecelenmiyor; zaten içinde bir tire var."

Tucker jant kapağını yerine taktı ve bariz bir kurcalama izi olmadığından emin oldu. "İşinizi sizin için yapan başka biri."

Hugh başka bir mektup seçti. "Dostum, hiç bu kadar azgın olmamıştım. "

O ve Tucker kahkahalara boğuldular.

Sandy Gilfoyle hareketsiz bir şekilde oturmuş, kutuların arkasından bakıyordu.

Hugh sözünü kesti. Bir şey söylemeye başladı, ışık fıkstürüne, kapalı kapıya baktı ve onun yerine, "O gerçekten bir şey, değil mi?" dedi.

"Onu Stella'ya geri götürsem iyi olacak."

Gilfoylelar güçlü bir aileydi. FBI mafya davalarıyla ilgilenirdi, bu yüzden Tucker hanedan gücüne yabancı değildi, ama Gilfoyleların gücü incedi. Dolaylı. Onlar fısıldayan ve dinleyen bir aileydi, tahtlarda oturmaktan ziyade tahtlara bitişiktiler. Ne de olsa krallar ve başkanlar tahttan indirilebilirdi ama Gilfoylelar her zaman bir süreliğine arka plana çekilebilir, ölen şampiyonların bıraktığı mülkleri toplayabilirlerdi. Avallon'daki etkilerini görmek zor değildi. Francis genç bir adamken bu harabe otele aşık olmuş, ailesini ve arkadaşlarını buraya getirmişti. Aslında o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki, Avallon artık o olmasa bile yaşıyordu. Tucker, varis sayesinde değil, diye düşündü. Hepsi June Hudson sayesinde.

Hâlâ onu bulmak istiyordu. Ona açıklamak için -telgrafi açıklamak için değil, tabii ki telgrafi açıklamayacaktı- ama otel ile Büro arasında, onunla kendisi arasında her şeyin farklı olmasını istediğini açıklamak için. Umut, bu cömertliği ona açıkça gösteriyordu. *Hoss* kelimesini günde yüz kez duyuyordu. Bir gece önce onu rüyasında görmüştü. Kapısının önündeki tatlı su çeşmesinin yerinde duruyordu, sanki biri diğerinin aynısıymış gibi. Saçları geriye taranmış ve kulaklarının arkasına toplanmıştı. Elleri ceplerinde, rahat, kendinden emin, kalıcı. "*Gerçekte kimsiniz?*" diye sordu. Kadın gülümsedi.

küçük, güçlü bir gülümseme takındı ve aynı tonlamayla, "*Gerçekte kimsiniz?*" diye sordu.

üzerinde ikinci kat, içinde Kurbağa Blankenship'in darmadağın

June Hudson'ı bulamadı ama dachshund'larını buldu. İkisi kaygan tüylü, biri tel tüylü, hepsi de boncuk gözlü, meşe dolapları ve Toad'un poposu için cömertçe boyutlandırılmış deri bir masa sandalyesi ile görmeyi umabileceği en güzel temizlik ofisinde. İçeride, Kurbağa'nın kendisi, henüz Kurbağa'yı tatmin edecek kadar üzgün görünmeyen kızıl saçlı bir genci azarlama sürecindeydi.

"Bayan Vance," diye araya girdi. "Şu Bayan Hudson'ın köpekleri mi?"

Köpekler ona göz kırptı, normalde ya endişeye ya da kusma ihtiyacına işaret eden bir şekilde nefes nefese kaldılar. Kıçına tekme yiyen küçük kız da ona göz kırptı, nefes nefese kalması biraz daha azdı.

"Ajan Minnick," diye yanıtladı Kurbağa, "buraya tehdit olmaya mı geldiniz?"

"Genel müdürü arıyorum." "Özel bir saat alıyor," dedi Toad.

Küçük hizmetçi sesini bulup biraz da memnuniyetle, "Herhalde Sandy Gilfoyle için ağlıyordur," diye cevap verdi.

Kurbağa haklı, sürüngenvari bir homurtu çıkardı. "Bu dedikodunun tadı sana lezzetli geliyor mu Martha? Bir tokatın tadı nasıl olur? Peki ya-"

Tucker bunu kesti. "Ne demek istiyor?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi Hoss, Sandy Gilfoyle'un dönüşünü zor karşıladı." Kurbağa da dedikodudan hoşlanıyor olmalıydı, çünkü onun boş yüzünü görünce hemen ekledi, "Her şeyi bilmiyorsun, değil mi, G- man? Sandy'yi o büyüttü, hem de sadece Avallon IV'teki o delikten değil. O ve Edgar o çocukla evcilik oynadılar."

İçindeki bu his hiç de umurunda değildi. "Gilfoylelar genellikle personel ile bu kadar yakın ilişkiler kurar mı?"

"O sadece personel değildi. Onlardan biriydi. Onlarla birlikte her yere giderdi."

"Bu durum personelin geri kalanını nasıl hissettirdi?"

Kurbağa ikinci bir çene ve kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Kışkandılar mı?"

Üçüncü bir çene çıkardı. "Başkası adına konuşamam ama Bay Francis'in suyla başa çıkabilecek başka birini fark ettiğini görmekten memnun oldum. Sadece bir aptal Avallon IV'e inmek için eğitilen birini kıskanır. Ve her halükarda, onunla tanıştınız, değil mi?"

Vardı.

"Kimse Hoss'tan daha çok çalışamaz ve bu her zaman doğrudu," dedi Toad. "Her günü onunla geçirirler ne olur? Bırakın bir süre onunla evcilik de oynasınlar."

"Ne değişti?"

"Neden, büyüdüler, Ajan Minnick," dedi Toad, sormak zorunda kalmasına şaşırılmış bir ifadeyle. "Büyüdüler ve taşındılar. Burada Avallon'dayken onlardan sadece biri. Dışarıda değil. Onu duymuşsundur. Ama bu velet yanlış. Gerçi Hoss'u şu anda pişiren bu değil; Jerry. Martha Hughes, benimle koridora gel, sırtışınla kapı kollarını parlatacağız."

"Bayan Vance, bekleyin," dedi Tucker. Ona ne söyleyeceğinden emin değildi; sadece ona durmasını, dinlemesini emretme, bir tür otoritesi olduğunu kanıtlama ihtiyacı hissetti. Kadın bir kez daha ona kendini bir çocuk gibi hissettirmeyi başarmıştı.

Kapı aralığında duraklayan Kurbağa ona bilmiş bir bakış attı. "Sorunlarınızı çözmek için zamanım yok, Ajan. Sen ve ben

İkimizin de tekmelememiz gereken köpekleri var."

Sonra Martha'yı üst kolundan tutup dışarı çekti.

O gittikten sonra Tucker çoğunlukla alışkanlıktan, biraz da kızgınlıktan bütün çekmecelerini karıştırdı. İçilmemiş bir puro, üzerinde isim *yazmayan* bir aşk mektubu (*se n i n l e y k e n Indiana'yı hiç düşünmüyorum*) ve çekmecelerden birinin arkasında garip, yatay bir kabuğu olan canlı bir salyangoz dışında sıra dışı bir şey bulamadı. Kollarında tüyleri diken diken edecek kadar beklenmedik olan bu son bulgu, çekmeceyi sessizce kapatıp hemen odadan çıkmasına neden oldu.

- - -

O salyangoz, o salyangoz. Tucker onun türünü daha önce görmüştü. Komik bir isimleri vardı. Threetooth. Bu muydu? Cheat threetooth? Yanlış hatırlıyor olabilirdi ama o düz, yatay kabuğu hatırlıyordu. Bir dağ sakiniydi, Batı Virginia yerlisiydi ve nehirleri, özellikle de tatlı suları severdi. Özellikle de su döndüğünde tatlı suyu severdi. Bunu unutmuştu. Her yerdeydiler, değil mi? Gençliğinde su döndükten sonra toprağı o kadar kalın kaplamışlardı ki, onları ezmekten yürüyemezsiniz. Salyangozlar zaten yeraltında ya da yaprakların altında gizleniyor olmalıydı, ama tatlı suyun kendisinden yapıldıklarını düşünmemek zordu, o kadar hızlı ve eksiksiz gelmişlerdi ki. Bir sürü kabuk, çocukların toplamaktan zevk alacağı türden şeyler, ancak su döndükten sonra çocuk kalmadı.

"Ajan Minnick," dedi June Hudson. "Toad beni aradığınızı söyledi."

Odasının yanındaki yazı tipinin önünde durmuş, yazı tipini gölgede bırakıyordu; hem duruşu hem de salonun aydınlatması rüyasındakine hiç benzemiyordu. Ona söylemeyi düşündüğü her şey şimdi saçma ve aptalca geliyordu.

Bunun yerine, "Bu yerde tatlı su olmayan bir su var mı?" dediğini duydu.

Onu düşündü. "Bu doğru. Personel bundan kaçındığınızı söylüyor. Tucker Rye Minnick. Sadece şişelenmiş içecekler. Su servisi yok. Yatağın sağ tarafında uyur. Soğan ve sarımsak sever. Çilekli tatlılar. Hafif ya da akşam yemeği yok. Teneke kutu ambalajlarını aynada sergiler. Evlilik yüzüğü yok."

Bu tam bir otorite gösterisiydi. Bir yanı bunun ikisi arasında ezelden beri süregelen bir oyun olduğunu, tarafların sırayla birbirlerine hayatlarında bu noktaya nasıl geldiklerini gösterdiklerini düşünüyordu. Hayır, bu koridor zamansız ve rüyalarla dolu gibi görünse de oyun sonsuza dek sürmemişti çünkü ilk hamleyi hatırlayabiliyordu. Daha rakibini tanımadan önce onun hamlesiydi bu. İlk hamle suydı: Tucker'ın gri ve altın vekilleri tarafından ana binanın etrafında durmaksızın yönlendirilmesi, ona ulaşmak için personel girişinden tünel kazmaya zorlanması. Hâlâ tünel kazıyordu; Tucker bu tahtada onun etrafında daireler çiziyordu.

June kendinden memnundu. Onun tepkisinden memnun. "Bu duvarlarda kulağı olan tek kişi siz değilsiniz, Ajan Minnick." dedi.

"Ben yatağın sağ tarafında uyumam," dedi. "Bundan emin misin?"

"Uyuyamıyorum. Suyun kokusu beni uyanık tutuyor."

Gözleri onun kömür dövmesini buldu. "*Ama sen buralısın*" demedi. Bunun yerine, "Personel kabinlerinden birinde yağmur suyu sarnıcı var, tatlı su yok. Sana izin verebilirler.

"Onlara sorsaydın, oraya bir karyola sürüklerlerdi." Bir duraklama. "Ya da orada kalmana izin vermelerini emredebilirsin."

Ah. Evet. İşte. Söylemek istediği şey buydu; kız onu geri getirmişti. Dedi ki, "Özür dilemek istiyorum. Bir ajan olarak önceliklerimle bir birey olarak önceliklerim her zaman aynı olmuyor."

"Ağzından çıkan sözlerimi tanıyor musun?" diye sordu. "Sana Ulcie Crites hakkında ne anlatmaya çalışıyordum?"

Elini kapı tokmağının üzerine koydu. Geri çekilmek niyetinde değildi ama işler verimsizleşirse geri çekilebileceği imasında bulunmak istiyordu. Profesyonelce değil. "Özür diliyordum. Hâlâ özür diliyorum. Aramızdaki ilişkinin farklı olmasını istiyorum... Büro ile otel arasındaki ilişkinin."

June bunu düşündü. Üzerinde orman mantarı dokusunda, kadifemsi ve dokunulabilir bir düğme vardı ve üç düğmesi açıktı. Boynunda, bluzunun içinde kaybolan, damlayan altın bir kolye vardı. Düşünmeden (ya da belki de düşünerek; kazara bir şey yaptığından emin değildi) parmaklarından birini göğüs kemiğine hafifçe vuruyordu. Sonunda, "Büro Sabine Wolfe hakkında ne biliyor?" diye sordu.

Tucker, tıpkı onun hakkında bildiklerini anlattığı gibi, Büro'nun bildiklerini de aynen anlatmak istiyordu. Sabine Wolfe: suluboya ressamı; Hannelore'un annesi; Gestapo'nun adamı Lothar Liebe ve Nazi Partisi lehine birçok köşe yazısı yazmış olan doktor Dr. Otto Kirsch ile arkadaş; FBI'ın Washington'da bulunduğu süre boyunca çok fazla turistik geziye çıktığını düşündüğü kültür ataşesinin karısı. Ama o sadece "Hoş olmayan arkadaşları var" dedi.

"Az önce doktor arkadaşının kitap kulübü partimin ortasında çığlık atan çocuğuna ilaç vermesini izledim." June

dedi. "İğne bu kadar uzun. Kızı bir fıl gibi yere yatır." "Bu ifadede bir soru var mı?"

"Bilmiyorum. Sadece hoşuma gitmediğini biliyorum."

"Büro'nun iğneyi ve uyuşturucuyu el konulanlar listesine eklemesini ister misiniz?" dedi.

Ağzı gerildi.

"Tamamdır," dedi. Ona bir şeyi bu kadar kolay vermek iyi hissettirdi. Yeni bir kural koyacaktı. Elbette diplomatlar sakınleştirici alamazdı. İki gazete bile alamazlardı. "Ajan Harris santralinizde ne yapıyor?"

June, "Toad bütün temizlikçi kızlarının dokuz ay içinde benim orada sahip olacağım boş pozisyonlara terfi etmek için savaşacağını söylüyor," dedi. "Ben de diyorum ki, o kızlar onun yüzüyle bebek sahibi olmak istiyorlarsa, bu onların bileceği iş."

"İnsanları şok etmeyi sever misiniz, Bayan Hudson?" Gözleri eğlenceyle parlıyordu.

O zaman ona başka bir şey vermek istiyordu, daha değerli bir şey, bir ajan olarak öncelikleri her zaman bir birey olarak öncelikleriyle aynı olmasa da, tamamen boşanmış olmadıklarını ve istediği zaman her ikisine de hitap etmeyi bekleyebileceğini kanıtlayan bir şey. Kendini genişlemiş ve nefessiz hissetti; sanki Teksas gün batımından korunuyormuş gibi gözlerini biraz koruduğunu fark etti.

"Otele bir soru sorabilir miyim?" diye sordu. Birisi altıncı kattaki vestiyerden üç kez aramış. Santral her seferinde aradıklarını ve hiçbir şey söylemeden kapattıklarını söylüyor. Bu personelinizin yapabileceği bir şey mi?"

"Hayır. Ama kim olduğunu bulabilirim."

Bir anda sorduğuna pişman oldu. Her şey çok gerçek, çok pervasız geliyordu; kız kütüphanede görünmediğinde biraz rahatlamaının nedeni de buydu. Kendine güvenemiyordu

iyi kararlar vermek için. Etrafındaki her duvardan aşağı yukarı akan ve damarlarındaki kanı yavaşça değiştiren bu tatlı suyla değil. Tatlı suda çıldırmıştı; Federal Ajan Tucker Rye Minnick çıldıramazdı.

Bunu geri alamazdı, bu yüzden sadece "Elimi uzatmayın, Bayan Hudson. Bu hassas bir iş."

Ona çok bilmiş bir gülümseme verdi. "Otel işine hoş geldiniz."

Bölüm On Dört

(Hannelore Wolfe son birkaç haftadır Avallon'un diplomatik kurallar çerçevesinde enine boyuna araştırıyordu. izin verirdi. Şimdiye kadar 199 salyangoz bulmuştu.

Girişte çocukların hepsine anlatılanlara göre Avallon salyangozlarıyla tanınıyordu. Uzun zaman önce zanaatkârlar bu küçük yaratıkları Avallon'un süslemelerine, duvarlarına ve parmaklıklarına altı yüz salyangoz oyarak, boyayarak ve kaynak yaparak kutlamışlardı ve şimdi bu küçük idoller devam eden bir çöpçü avının konusuuydu. Genç konuklar koklear bulgularını resepsiyona bildirecek ve bu bilgiler limon damlalarıyla takas edilebilecekti. Mevcut döviz kuruna göre, Hannelore salyangozların bulunduğu yerlerin listesini yedi limon damlası karşılığında takas edebilirdi (yirmi beş salyangoz

= bir limon damlası), ama hepsini bulana kadar beklemeye kişisel bir karar vermişti (altı yüz salyangoz= yirmi dört limon damlası). Hannelore limonun tadını pek sevmezdi. Ancak iyi yapılmış bir işi severdi.

"Alışverişe gidiyoruz," dedi Sabine. "Firlefanz'ını yere bırak."

Hannelore listelerinden gözlerini kaldırdı. Onda bunlardan çok vardı. Salyangozların yerlerini gösteren listeler vardı. Oteldeki müzik aletlerinin. Diplomatlarla birlikte gelen hayvanlar. Duyduğu ama anlamadığı İngilizce kelimeler. Sevdiği menü öğeleri; sevmediği çocuklar. Bu son listeyi sakladı

Diğerlerinin arkasına saklanmıştı, çünkü çok güçlü bir başlığı vardı ("NEFRET LİSTESİ") ve annesi görürse başının belaya gireceğinden emindi.

Alışverişe gitmek istemiyordu. İlk geldiklerinde, ısıltılı, uçsuz bucaksız alışveriş pasajına bakmak için bir kez gitmişti. Giyim mağazaları, eczaneler, oyuncakçılar ve hatta eğer bir şey postalamalarına izin verilseydi, hepsini eve postalamak için bir postane bile bulmuştu. Çok fazla şey vardı. Gizli hoparlörler müzik yayını yapıyordu. Trafiğin yoğun olduğu halılar parfümlü sabun kokuyordu. Alışveriş yapanlar birbirlerine ciyaklıyordu. Hannelore'a hiç benzemeyen çocuklar etrafta koşuşturuyordu.

Hayır. Alışverişe gitmek istemedi.

"Beni rahatsız etmiyor," dedi Friedrich. Wolfes'ların süitindeki masasındaydı, Citizen ayaklarının üzerine uzanmış, kalemi kırtasiye malzemelerinin üzerinde hızla hareket ediyordu. Yanında, personelin kendisine getirdiği bir bardak elma suyu ve bir tabak bisküvi duruyordu. "İstemiyorsa gitmek zorunda değil."

"Öyle," dedi annesi. "Benimle gelecek ve çok iyi olacak. Yolda daha fazla salyangoz arayabilir."

Hannelore annesine yalvaran bir bakış attı. Sabine,

"Başka bir fırsatımız olmayabilir," dedi.

Ah evet, olası bir göçün söylentileri Hannelore'a bile ulaşmayı başarmıştı. Her ne kadar odasının balkonundaki dağ aslanı fontu onu korkuttuğu için sütlerini değiştirmek istese de, başka türlü yeniden taşınmak için heyecanlı değildi. Eskisinden daha iyiydi ama manzara değişikliği onu her zaman kışkırtırdı. Yemeklerin tadı gürültülüydü. Giysiler teninde şarkı söylüyordu. Parfümler canlı renkleriyle çılgılık atıyordu. Konuşmalar sırasında sesler birbirine karışıyor, ne söylendiğine bakılmaksızın yanlış dilde konuşuluyormuş gibi görünüyordu. Zavallı

Davranış onun içinde belirdi, içinden patlamak için bir fırsat bekledi.

Patlamayacaktı. İyi olacaktı. "Ayakkabılarını al," dedi Sabine.

Annesinin sesindeki çeliği duyan Hannelore ayağa kalktı. Ayakkabılarını almak için odasına gitmesi gerekiyordu, bu da Fransız kapılarından sürünerek balkona geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Balkondan bahçedeki şimşir ve çobanpüskülü ağaçlarının özenli, kasıtlı şekilleri ve onun ötesindeki dağlar görünüyordu. Ve tabii ki dağ aslanı başlı yazı tipi. Hannelore'un otelin dış duvarına yapıştırılmış olan bu yazı tipini görebilmesi için yüzünü cama dayaması gerekirdi ki ilk gece de tam olarak bunu yapmıştı. Karanlıkta, hareket ettiğini görmüştü. Bir daha düşününce, hareket ettiğini görüp görmediğini ya da hareket etseydi ne kadar korkunç olacağını *hayal edip* etmediğini hatırlayamadı. Ya da ne kadar harika. Merak, korku. Hannelore duyguları birbirinden ayırmakta zorlanıyordu.

Hannelore telaşla odasından çıktığında Sabine'nin Friedrich'e, "Lütfen ben yokken gerçeği öğrenin," dediğini duydu.

Sesinde bir tuhaflık vardı. Hannelore bunun bazen yetişkinlerde de olduğunu fark etmişti. Sanki bir başkasının söyleyeceği şeyleri deniyorlarmış gibi ya da sözcükleri çıkaramadan ezilmiş gibi. Brezilya'daki görevlerinde, yetişkinlerin garip sesler çıkardığını duyduğu zamanların bir listesini yapmıştı ama kaybolmuş olmalıydı çünkü DC'de bunu görmemişti.

Friedrich, "Lothar'la konuşacağım," diye cevap verdi.

Alışveriş, Hannelore'un hayal ettiği kadar korkunçtu. Kendini iyi tutmak için saymak zorunda kaldı, özellikle de Frau Hof onlara katıldığında, tüm zaman boyunca ayrılma söylentisi hakkında konuştu. Naylon çorap satın almak için 579 saniye

mağaza kadınların sadece üçer çift almasına izin veriyordu). Çivi almak için 411 saniye (her biri bir kutu, Hannelore hariç). Lastik bantları bulmak ve satın almak için 550 saniye ("Alabiliyorken alın!" dedi mağaza sahibi), Hannelore'un hayal bile edemeyeceği kadar çok sabun satın almak için 300 saniye ve annesi ve Frau Hof'un kararsızca bir çifti ve sonra diğerini alıp tabanlarını incelemek için çevirdiği üç çift ayakkabı satın almak için 1.111 saniye. Sonunda 300 saniye harcayarak Hannelore için yeni bir kışlık palto, Sabine için kürklü bir şapka ve Frau Hof için bir şal satın aldılar.

İki kadın koridorda bulduklarını değerlendirdi. Hannelore, derisi yüzülmüş tavşanlarıyla yorgun ama gururlu bir avcı olan annesinin tatmin olmuş hissettiğini anlayabiliyordu.

"Vitamin tabletleri!" diye haykırdı Sabine. "Nereden buldun bunları?"

Frau Hof, "Sonuncusunu eczane bankosundan aldım" diye cevap verdi.

İki kadın sohbete ara vererek pavyondaki üç Japon kadına baktı. Üçlü arasındaki hoşnutsuzluk Hannelore tarafından bile hissediliyordu.

Frau Hof burnunu kırıştırdı ve çok farklı bir tonda, "Bis später, Frau Wolfe. Ayrılmakla ilgili bir şey duyarsanız bana söyleyin."

"Genau. Später."

Asansörde, operatör itaatkâr bir şekilde sessizliğe gömülmeden önce hangi kata gittiklerini sordu. Operatörün hareketsizliği rahatsız ediciydi; Hannelore'a dağ aslanı başlı yazı tipini hatırlattı. Hannelore parmağıyla havada bir şeyler çizerek dikkatini dağıttı ve sadece kendisinin görebileceği bir Vatandaş portresi çizdi.

Operatörün başı hafifçe hareket etti. Bir şey söylemek ya da sormak ister gibiydi.

Sabine, Hannelore'un elini nazikçe aşağı bastırdı. Sonra kapı açılırken operatöre, "Sağduyunuz için teşekkür ederim," dedi ve bahşış verdi.

Anne-kız koridorda yalnız yürürken Sabine, "Amerika'da kalma ihtimali hakkında ne düşünüyorsun Hannelore?" diye sordu.

Kolay bir soru, kolay bir cevap. Hannelore Washington DC'deki odasını beğenmişti ve tren yolculuğunun nasıl olacağını zaten biliyordu.

"Ya burada bir süre yalnız kalmak ve bizim dönüşümüzü beklemek zorunda kalsaydınız?"

Hannelore ihanete uğramış bir yüz ifadesiyle annesine döndü.

Sabine, "Almanya Amerika'dan daha uzun süredir savaşta, Hannelore. O kadar kolay olmayacak. Oraya gittiğimizde onsuz yapmak zorunda kalacağımız pek çok kolaylık olacak. Bu yüzden o ayakkabıları alıyordum."

Hannelore annesinin ayaklarına baktı. Ayakkabılar ne onun, ne Hannelore'un, ne de babasının numarasındaydı.

Sabine onun ne düşündüğünü tahmin etmiş gibiydi. "Ama en iyi tabanlar onlarda."

Hannelore annesinin bir şeyi hecelemesine gerek kalmadan anlamasını istediğini biliyordu ama Hannelore anlamak istemiyordu. Havadaki çizime devam etmek için elini kaldırdı. Annesi bileğini yakaladı.

"Hannelore," diye tısladı, "yapma. Seninle önemli bir şey hakkında konuşmaya çalışıyorum."

Fiziksel temas çok sıradışıydı. Sanki hem Hannelore hem de Sabine bu sayede farklı insanlar olmuşlardı. Sabine, birini yakalayan biri; Hannelore, dokunulan biri. İkisi de Sabine'in Hannelore'un tenindeki eline baktı. Hannelore yavaş yavaş bu temasın, Hannelore'un farkında bile olmadan Kötü Davranışta b u l u n m u ř olmasından kaynaklandığını anladı. O bir

otelde tek başına kalmak istemesi gerekirdi. Diğer kızlar muhtemelen bunu fark ederdi. Korku ve şaşkınlığı birbirinden ayıramayan Hannelore işleri karıştırmıştı. Boştaki eliyle kendine vurdu.

"Hayır," dedi Sabine. "Buna başlama."

Yine de Kötü Davranış ceza gerektiriyordu, bu yüzden Sabine onu süitlerine doğru itmek için Hannelore'un bileğini kullanırken bile, Hannelore diğer elinin topuğunu şakağına vurmaya devam etti. Her vuruşunda "*Ahh*" diye inledi. Annesi bir yandan kapının anahtarıyla uğraşırken bir yandan da Hannelore'un yere düşmesini engellemeye çalışıyordu.

"Yine mi?" dedi babası koridorun diğer ucundan. Hızla kapıya doğru yürüdü ve Sabine için kilidi açtı, ardından Hannelore'un içeri, odasına kadar taşınmasına yardım etti. "Ne oldu?"

Sabine çaresiz bir ses çıkardı.

Friedrich, Hannelore'un kendine vurmak için kullandığı elini yakalarken sesi öfkeliydi. "Derhal kes şunu."

"Friedrich, yapma, sadece-"

Hannelore'un ahh '*ları* *AHH'lara* dönüştü. Vücudu kaskatı kesildi. Babası bileğini bıraktı, ama Hannelore yere çöktü ve vurmaya ve bağırmaya devam etti.

"Durumu daha da kötüleştirdin," dedi Sabine.

"Ve sen bir uzman mısın? O işgüzar genel müdüre lanet olsun; anlamayacağını biliyordum. Otto'nun barbitüratlarını aldılar."

"Yine de onları kullanmasından nefret ediyorum."

Friedrich Sabine'e doğru eğildi. "Beni yanlış anlama: Ben de bundan hoşlanmıyorum. Ama Lothar buraya geliyor. Onu böyle mi görmesini istiyorsun?"

Annesinden korku, babasından ise öfke dalgaları yükseliyordu. Anne ve babası da Hannelore'un bunu onlar için yaptığının farkında değil gibiydi. Tekrar ve tekrar, o

Elinin topuğunu kendi şakağına vurdu ve kötü davranışından dolayı kendini cezalandırdı. Onu kabul etmediklerinde sesini daha da yükseltti. Havayı çekmemesi gerektiğini biliyordu. Burada, Amerika'da tek başına kalmak istemesi gerektiğini biliyordu. Bunu bilmelerini istiyordu.

Sefil bir şekilde kendine vurdu.

Anne ve babası oturma odasına çekilmiş, alçak ve aceleci seslerle konuşuyorlardı; Hannelore bu konuşmalardan bazı kesitler duydu.

Sabine, "-Benim yöntemimle yapmalıyız." dedi.

"*Senin* yöntemin bizi kara listeye sokuyor. Lothar çok ürkek olduğumuzu söylüyor-"

"-yersiz iyimserliğin sonucu-" "Bana laf yetiştirme!"

"O benim de kızım-"

"-Lothar onun şarkı söylediğini duydu; istediklerini elde etmelerinin tek yolu o."

"Peki ya istediklerini elde ettikten sonra?"

"Sabine, bilmiyorum. Bana soru sormayı bırak. Bilmiyorum. Bilmiyorum."

Ich weiss es nicht.

Hannelore yan tarafına yuvarlandı. Bunu yaparken yanağı balkon kapısının önündeki paspasa değdi. Kaplıcaların metalik kokusunu duydu. Maden suyu yüzünü kapladı. İlk gün elini nemli yosunlara bastırıldığında yaşadığı o şaşırtıcı sevinç kadar *derin* bir *huzur* da kapladı içini. *Sakinlik. Ve kontrol.* Birden aklına ilk gün gördüğü o kadın, babasını kızdıran genel müdür June Hudson geldi. Sanki onu görmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaktan kendini alamıyordu. "*Bir kadın böyle görünebilir mi?*" diye düşünmüştü. Ben *böyle görünebilir miyim?*

"Hannelore, işin bitti mi-oh, o da ne?" Sabine çömelerek paspasa dokunmaya başladı ama geri çekildi. "Kalk oradan; Friedrich, sanırım kapı akıtıyor ya da bir şey dökülmüş."

Ama ya, diye düşündü Hannelore, kimse bir şey dökmediyse? Ya dağ aslanı ağzından sadece onun anlayabileceği bir dilde kelimeler dökmüşse? Ya Hannelore'un dehşete düşmesi değil de sevinmesi gerekiyorsa? Merak, korku. Hannelore, bu dünyanın en zor yanlarından birinin duyguların bu kadar sıkı bir şekilde iç içe geçmiş olması olduğunu düşündü. Doğru olanı seçmek çok zordu.

Hafif bir tıkırtı sesi annesinin donup kalmasına neden oldu. Babası kapıyı açtı.

"Lothar," dedi, "seni bekliyorduk."

On Beşinci Bölüm

Despite ve diplomatlar, ve personel
hatırlandı June'un doğum günü; içinde
ve Sabah, ve dachshunds
sınırlandırılmış

Kapısının önündeki fırınlanmış ürünler ve elma suyu tepsisine doğru. Özür dileyerek geri çekildiklerinde, bir tanesi dökülen meyve suyunun içinden geçerken, June, "İyisiniz, gömleğinizi çıkarmayın," dedi ve patilerindeki meyve suyunu silmek için bez peçeteyi ve üzerinde "**DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, HOSS**" yazan bir parça Avallon kırtasiye malzemesini kullandı. Sonuncusu matbaadaki eski arkadaşları tarafından kabartılmıştı (Sandy'yi kurtardıktan sonra Bay Francis onu oraya katip olarak yerleştirmişti) ve personel tarafından imzalanmıştı - bir avuç personel hiç yazı yazmayı öğrenmedikleri için sadece X ile işaretlenmişlerdi. June nadiren düzgün bir doğum günü kutlaması için ara verirdi, bu yüzden çalışanları gün boyunca karşılaşacağını umdukları sayısız küçük peri hediyesini kuytu köşelere sıkıştırırlardı.

"D o ğ u m günün kutlu olsun," dedi Basil Pemberton, parlak lobiye girerken.

"Teşekkür ederim, Bay Pemberton."

"Postaneden senin için birkaç posta kurtardım."

İade adresini görmeden önce bile kare zarfın üzerindeki Gilfoyle'un el yazısını tanıdı.

"Oh," dedi, "ne kadar da eski kafalı."

Bununla ne demek istediğini bilmiyordu, sadece Basil Pemberton'ın bu kartın kendisi için özellikle özel olduğunu düşünmemesi için üstü kapalı bir şey söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Ama bunu yaparken bile bunun bir saçmalık olduğunu biliyordu, çünkü Basil Pemberton zarfı "kurtaracağını" zaten biliyordu. Çalışanlar June ile Gilfoyle arasında ne olduğunu June'un bildiğinden daha fazla bilmiyor olabilirlerdi, ama onun gibi onlar da bunun *bir şey* olduğunu biliyorlardı.

"Sadece masamın üzerine, diğerlerinin yanına koy. postaya verir misin? Daha sonrasına kadar bunlara ayıracak vaktim olmayacak."

Basil ona bu onuru bahşetti. "Elbette."

Günün sonunda kendini bununla ödüllendirebileceğini düşündü; dairesinde yatmak için soyunacak, biraz viski ve mutfakta onun için ne kadar doğum günü şekeri varsa onunla yatağına oturacaktı, çünkü öyle yapacaklarını biliyordu ve sonra parmağını zarfın kapağının altında gezdirecek ve sözlerinin onu kaplamasına izin verecekti. Bir ödül, bir kurtuluş-

-Akıllıca bir karar olduğu ortaya çıktı, çünkü gün hızla kötü şeylerle doldu. Bunlardan ilki, kapı girişine doğru bir çöp gibi savrulan bir gazeteciydi. Takım elbiseli, çukur yanaklı adam kendisini *New York Herald Tribune*'den Bay Forester olarak tanıttı ve elindeki küçük not defterini ona doğru salladı.

"Yazı gerçekten de yabancı uyruklulardan çok otelle ilgili olabilir. Örneğin, işte başlamak için kolay bir soru: Sizce savaşın adı ne olmalı? Bunlardan herhangi birini destekliyor musunuz? Dünya Özgürlük Savaşı, Güce Karşı Hak, Halk Savaşı, Franklin'in Aptallığı, Zengin Adamın Savaşı, Diktatör Karşıtı Savaş, Özgürlük Savaşı..."

Önerilen isimlerin hiçbirisi son savaşın yapaylığını ya da umudunu taşıymıyordu: Tüm Savaşları Bitirecek Savaş. Şimdiye kadar June'un çoğu kişinin kullandığını duyduğu isim -İkinci Dünya Savaşı- doğru görünüyordu. Uzak Avallon'u bile küresel savaş alanına sürüklüyordu.

"Bay Forester," diye araya girdi June. "Size sunabileceğim tek şey hükümetin bana verdiği resmi açıklama. Buna zaten sahip olmadığınızı varsayarak zekanıza hakaret etmeyeceğim."

Not defterini karıştırdı. "Ama bakın, Constancy'de bazı görüşmeler yaptım bile. Asansör operatörlerinizden biri Japonlardan biriyle evleniyor. Şok edici. Ya şefinizin odasında bulunan gamalı haç? Çok çirkin. Balo salonunuzda düzenlenen Pearl Harbor partisi?"

Yemlenemezdi. *New York Herald Tribune*'den Bay Forester sadece tanrılar hakkında folklor yazan bir ölümlüydü. Misafirleri, en sevdikleri tatil yeri hakkında gazetelerin ne yazdığı umurlarında değildi. Gazeteler onlarındı.

Gazeteci, "İnsanların Francis Gilfoyle hakkında söylediklerinden bahsetmiyorum bile" diye ekledi.

Onu hafife almıştı.

Bu ifadeyi en sona, etki yaratmak için bırakması gerektiğini biliyordu. *Francis Gilfoyle hakkında insanların ne dediğini* sormasını *istiyordu*. Yeterince düşünürse cevabı zaten biliyor muydu? Bay Francis ona bu otel hakkında bildiği her şeyi, toplum hakkında bildiği neredeyse her şeyi öğretmiş, onu kendi çocuklarıyla birlikte yetiştirmişti.

Ama bu otelin dışındaki adamı tanımıyordu.

"Yerel halk bana otelin size miras kaldığını söyledi," dedi Bay Forester . A kasıtlı abartı, talepkar

yalanlama. Kadın hiçbir şey söylemeyince, "Onun gibi bir adam neden otelin bir bölümünü senin gibi birine bıraktı?" diye sordu.

Senin gibi biri.

Kapıdaki Stan Fairhope (altmış beş yaşında, beyaz saçlı, askerlikten kurtulmuş) sanki gazeteci yemin etmiş gibi dilini şaklattı ve gözlerini kaçırdı.

"Bana elinizi verin, Bay Forester." June beklemedi. Elini tuttu. Elini iki elinin arasında tuttu. Ciddiyetle, "Bence en iyisi Dışişleri Bakanlığı ve FBI'ın gelip tam bir geçmiş araştırması yapması. Anlıyorsun, anladığını söyleyebilirim. Sen bir vatanseversin. Bu bir ulusal güvenlik meselesi. Amerikan karşıtı bir sempatiniz olmadığından ve bu işin herhangi bir Amerikalı'nın hayatını tehlikeye atmayacağından emin olmak için orada tam bir G-men ekibim var. Sanırım röportajlar olacak. Ailenle. Arkadaşlarınızla. Fotoğrafınıza, annenizin ve babanızın ismine ihtiyaçları olacak. Nerede yaşadığınızı görmeleri gerekecek. Geçici bir telefon dinlemesine itiraz etmezsiniz, değil mi? Federaller faşizm konusunda çok endişeliler. Komünizm. Bay Fairhope, Özel Ajan Pennybacker müsait mi bakabilir misiniz? Bay Forester, tam adınız ve doğum yeriniz nedir? Başlayabiliriz."

Gazeteci elini onunkinden çekti. Oldukça ısınmıştı.

Stan Fairhope kapıdan eğilmiş, telefonu kulağına dayamıştı. "Resepsiyon, Özel Ajan Minnick'i beş dakika içinde buraya getirebileceklerini söylüyor, Hoss. Kahvaltısını bitirmek üzere."

Bay Forester küçük not defterini kaldırdı. "Savaş çabalarını tehlikeye atmak istemem."

"Hayır."

"Önerilen bu parçanın Amerika için gerçekten iyi olduğundan emin olmak için birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

"Tabii ki."

"Muhtemelen geri döneceğim."

"Yapmazsan çok şaşırım. Yol için jambonlu bisküvi ister misiniz?"

O yapmaz.

Bay Forester'ın arabası ayrılırken Stan tek kelime etmeden telefonu kapattı; hiçbir zaman bağlanamayan telefonlar vedalaşmayı gerektirmiyordu. Bay Francis hakkında bir şeyler söyleyeceğinden endişelenmişti ama onun yerine Stan başka bir peri hediyesi aldı: bir korsaj. Sanki iliğine kendisi takacakmış gibi bir hareket yaptı ama sonra daha iyi düşünüp sadece uzattı. Kız sera çiçeklerini koklarken, "Mutlu yıllar, Hoss," dedi.

- - -

BİR SONRAKİ EKŞİ ŞEY, Kurbağa'nın ofisinin hemen dışında, Ovid Persinger onu yakaladığında oldu. June, Kurbağa'nın ona ne vereceğini zaten biliyordu, çünkü her yıl aynıydı: şakağına bir öpücük ve Kurbağa'nın göğsünde ezilmiş güçlü bir kucaklama. June'un anılarında tüm bu doğum günü kucaklaşmaları tek bir kucaklaşmaya dönüşmüştü; Toad'un June'u gözyaşları içinde bodrumdaki yüzme havuzuna bakarken bulduğu ilk doğum günü hariç.

"Basının üzerimize gelmesine izin verdiğinizi duydum."

Ovid Persinger bir kömür midillisi gibi zayıf ama güçlü, ölmek üzere olan bir vaiz gibi yumuşak sözlü ama kuvvetliydi. Gıda kontrolörü olarak her satın alma, ihraç ve gıda satışını takip ederdi. Kapağın altında kaç yumurta olduğunu bilmeden kimse oda servisi sipariş edemezdi; depodan bir soğan ya da tuzluk çıktıysa, bunların ayrıntılı olarak yazılmasını, tarih atılmasını ve imzalanmasını isterdi. Her bir kıvrırcık marul, bezelye konservesi, bir ons jelatin... Zihni sürekli olarak fiyatları güncelliyor, ekliyor, çıkarıyordu,

Bu rakamları çoğaltarak. Şu anda bile, June'un önünde dururken, muhtemelen planlar yapıyordu. İnsanlar tabaklarında patates salatası mı bırakmıştı? Konserve şeftaliler değiştirilebilir miydi? Göğüs yerine bacak servis edilebilir miydi? Korkunç biriydi; oteli kârlı tutuyordu. Bu gerçeklerin ikisi de doğrudu ama o sadece birini biliyordu.

"Neden siz bana haftanızın nasıl geçtiğini anlatmıyorsunuz , Mr.

Persinger," dedi June.

"Oğlumun yeni bir çift ayakkabıya ihtiyacı var ama pulumuzu çoktan kullandık, o yüzden yaza kadar idare edecek. Naziler -yemek odamızda tereyağı yiyenler değil, geri kalanlar- Küba'ya cehennem azabı çektiriyor. Neden margarin kullanmıyoruz?"

"Margarinin tadı tereyağı gibi olana kadar, üst kat tereyağı alır; kantinde margarini deneyin ve nasıl gittiğini görün. Sanırım Bayan Surbaugh oğlunuza bir çift ayakkabı bulabilir. Küba'yı tamir edemem."

"Ona bir çift ayakkabı mı verelim? İşte bu yüzden para akıtıyoruz!" Ovid, June'u profesyonel olmayan bir cömertlik içinde yakaladığı için çok mutluydu. "Şimdi, buraya bakın, buraya bakın. Jerry menümüzden nefret ediyor ve İsviçreliler de boyun eğmemiz gerektiğini söylüyor. Fortéscue Ağustos'a kadar bizi iflas ettirecek yeni bir menü yazdı ve bir havuç bile oynatmıyor. Buraya istediğinin bu olup olmadığını öğrenmeye geldim. Ağustos'a kadar iflas mı? Bu doğru mu?"

"Bundan daha az zaman alacağını umuyordum." Ovid'den en ufak bir gülümseme bile gelmedi. "Menüyü hazırla, Şef'e arkanda olduğumu söyle. Sana zorbalık yapılabileceğini düşünmemiştim."

"Kendine gel, ben zorbalık yapmıyordum. Fortéscue sanki bu sizin fikrinizmiş gibi konuştu. Bunun sadece pilotu şımartmak için olduğunu şimdi anlıyorum. Şöhret putperestliğe çok yakın, Bayan Hudson, ama bir Fransız'ın

bunu anlamak için. Doğum günün için bir pikniğe ihtiyacın olduğunu söyledi; bütçede bunun için de yer buldum."

Şaşırdı ve "Teşekkür ederim" dedi.

"Bana değil, ağzından sandviç aldığınız çocuğa teşekkür edin."

Uzun zaman önce, June'un hazır bulunmadığı tatsız bir görüşmeden sonra Bay Francis, Ovid'in kovulmasını önermişti.

Bunun benim ne istediğimle değil, otelin ne istediğiyle ilgili olduğunu söylememiş miydin? diye sormuştu ona. Ovid'den daha hoş birini bulabilirlerdi, elbette. Ama onun kadar iyi birini bulamazlardı.

Sanırım sana öğretebileceğim her şeyi öğrendin, June.

June içini çekerek sordu: "Ovid, sence sen de askere alınmak için?"

"Düztaban." Tabii ki. "Sebastian Hepp'in emir aldığını duydum." diye ekledi.

June sustu.

"Kimden?"

" 'Kim!' Dördüncü kat hakkında söylenenleri unut, Bay Francis senin içinde yaşıyor. Bayan Parton telgrafi aldığını duymuş. Askere alınmasına birkaç ay var ama önemli değil, Naziler burada son barış zamanını kullandılar."

Onun ne demek istediğini biliyordu. Diplomatlar ayrıldıktan sonra bile karne ve askere alma kurulları olacak, kadınlar boş pozisyonlara geçecek ve topallayan erkekler gözlerini kaçıracaktı. Burns Gecesi balosu şimdiden başka bir zamana aitti. Diğer tarafta ne vardı? Sebastian'ın kağıt uçağı bir silahla takas edildi. Erich von Limburg-Stirum Almanya'da bomba atacağını söylüyordu.

June kendini Gilfoyle'dan gelen mektubu hatırlamaya zorladı. Zarfın hâlâ onun gibi koktuğunu fark etmişti, o baharatlı Dunhill gibi. Sadece birkaç saat içinde mektubu açmasına izin verecekti.

Ovid, "Şimdi Bayan Hudson, Tanrı size bir doğum günü daha vermeyi uygun gördü," dedi. "Aynı merhameti göstermediği kişiler hakkında alçakgönüllülükle düşünmenizi tavsiye ederim."

- - -

SON EKŞİ ŞEY piknikte oldu.

Pennybacker bir toplantı talep etmişti, bu yüzden o ve İsviçreliler June'un doğum günü pikniğini Avallon II'de yaptılar. İçeride, sera çiçekleri içeriye yaz ihtişamına dönüştürdü; ziyafet soğuk Soak'ın yanına yayıldı. Grotto kendini gururlandırmıştı: turpla süslenmiş jambonlu yumurta, beyaz kızarmış ekmek, krutonlu potage mongole, şefin spesiyal salatası, ev yapımı Rus sosu, Golden Delicious elma ve timsah armudu salatası, şekillerini korumaları için bir günlük Boston esmer ekmeği üzerinde yaban turpu ve yeşil biberli sandviçler ve incir dolgulu ve yedi dakikalık krema ile tereyağlı kek. Sonuncusu June'un favorisiydi. Eski güzel Fortéscue.

"Savaş var sanıyordum," dedi Pennybacker, ama mutlu bir şekilde. Yüzde seksen suya dalmış, yüzde yüz kendini bu deneyime kaptırmıştı. Kır saçlı İsviçreli orkestra şefi pantolonunun paçalarını sıvamış, ayaklarını havuza sokmuş, kaşlarını çatarak hem suya hem de jöleli bir tatlıya batmış olan sıırım gibi İsviçreli klavsenciye bakıyordu. June, Simmer'in yanında bağdaş kurmuş, parmaklarını suyun içinde gezdiriyordu.

Pennybacker dedi ki, "Şaka zamanı beyler. Ve hanımefendi. İşte dün okuduğum bir fıkra: Hitler bir falcıya sorar, 'Hangi gün öleceğim?' Falcı, 'Yahudi bayramında' der. Hitler, 'Emin misin?' diye sorar. Kadın, 'Çok eminim.' diyor. Adam -durun, yanlış söylüyor olabilirim; hayır, anladım- Hitler diyor ki, 'Nasıl

Bir Yahudi bayramında öleceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? 'Öldüğün her gün Yahudi bayramı olacak!' diyor. "

Bir duraklama. June kaşlarını çattı. Klavsenci güldü.

Orkestra şefi, "Bence bu çok zevksiz bir hareket," dedi.

Klavsenci, "İşte mizah burada yatıyor," diye bastırdı. "Şokta."

Kondüktör, "Mizahtan yoksun pek çok şok edici olay düşünebiliyorum," dedi.

Başka bir konuda kavga ettiklerini anlayabiliyordu; şaka sadece uygun bir araçtı. "Benim tatlı suyumda kavga etmeyin." dedi.

Pennybacker, "Bayan Hudson'ın şeytani suyunu kışkırtmayın," diye onayladı. "Şimdi Bayan Hudson, iyi haber zamanı. Bu diplomatları bindirecek bir tekne gözüme kestirdim! Fazla umutlanmayın. Ama müzakereler başarısızlıkla sonuçlanmazsa her şey çok ama çok hızlı bir şekilde bir araya gelebilir."

June'un umutları yükselmek için yeterli bilgiye sahip değildi. "Bu müzakereler neleri içeriyor?" diye sordu.

"Korkarım bu rehine matematiği," diye cevap verdi. "Almanya'dan geri istediğimiz her Amerikan vatandaşı için onlara bir Alman vatandaşı vermeliyiz. Japonya'dan geri istediğimiz her Amerikalı için onlara bir Japon vatandaşı vermeliyiz. Bu listelerdeki isimler pazarlık konusu olabilir. Eğer işimizi doğru yaparsak -eğer ben işimi doğru yaparsam- listeler sonunda aynı uzunlukta olacak ve Avallon'dan sadece mutlu yüzler çıkacak. Zor bir iş oldu. Angela Bickenbach adımlarıma gerçek bir engel koydu. Onun burada kalması, bir Amerikalının Almanya'da kalması anlamına geliyor."

"Bu bir şeytan oyunu gibi görünüyor."

"Bu bir şeytan oyunu Bayan Hudson," dedi Pennybacker. "Ve ben de -nasıl denir?- küçük bir şeytan olmak zorundayım. Buna ne denir?"

Kondüktör, "*Dışişleri Bakanlığı ajanı*," dedi ve adamlar Pennybacker'ın aleyhine şen kahkahalar attılar.

June akşamını personele bakarak geçirmesi gerektiğini düşündü. Otel çok daha az adamla nasıl işletebileceğini bulması gerekiyordu. Birinin Sebastian Hepp'in pozisyonuna terfi ettirilmesi gerekecekti; Griff'le birlikte vale departmanına yönelik çözümler hakkında konuşmaya başlamamışlardı bile. Bu, genellikle erkekler tarafından tutulan ön büro pozisyonları için kadınları eğitmek kadar basit de olmayacaktı. June'un konukları da kendisi dışındaki kadınları lüksle ilişkilendirmeleri konusunda eğitmesi gerekecekti. Gazetecinin sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu: *Senin gibi biri*.

Parmaklarını sudan çıkardı.

June, "Bay Pennybacker, size kişisel bir soru sormamın sakıncası var mı?" diye sordu.

"Sizin için, Bayan Hudson ve bu iki iyi beyefendi için, ben sayfaları açık bir kitabım."

"Gerçekten emin misin?"

"Bayan Hudson, lütfen. Bu kadar iyi bir dostun arasındayken hiçbir şey fazla samimi olamaz."

"Karın seni ne zaman terk etti?" diye sordu Pennybacker'a.

Ağzı gerildi. Orkestra şefi tabağındaki yemekle meşguldü. Klavsencinin kıpırdanırken dirseklerinin altındaki su kıkırdadı. Dachshundlar kavga etti, barıştı.

"Sana kim söyledi?"

"İblis suyum."

Gerçek şu ki, Pennybacker sadık bir adamdı; iyi bir maaşı olan düzenli bir işi vardı ve bakılacak en kötü şey değildi, bu yüzden erkeklerle birlikte olmayı tercih etmiyorsa, yüzük takmasa bile evli olmalıydı. Ama evlenmek için ajitasyon yapmıyordu.

Ailesine zaman ayırmak, personelin flört tekliflerini kabul etmek ya da bir eş veya sevgiliden mektup almak. Yani tek seçenek ölmüş bir eşle evli olmak ya da ayrılmış bir eşle evli olmaktı ve son zamanlarda dul kalanlar daha çok yatıp kalkıyordu.

Pennybacker itiraf etti: "Daha genç bir adam vardı. Göğüs kafesi benden daha az yumuşaktı ama artık aramızda değil. Annesine yakın bir daire tuttu. Peoria'da. Kararlı bir kadın. Bir ay içinde evlendik, savaş zamanı hızında, savaş olmadan. Onun seçimlerinden biri olduğum için şanslıydım, bunu hep söylerim."

"Bu jasper dışında başka bir şey daha vardı, değil mi?"

Pennybacker gözleri kapalıyken, dağınık papyonu olmadan farklı görünüyordu. Daha yaşlı, daha ciddi. Zor bir hayatı her konuşmasında kelime üstüne kelime ekleyerek gizleyen bir adam. "Bir bebek kaybettik." dedi.

Kondüktör, "Hiç söylemediniz. Özür dilerim." dedi.

"Teşekkür ederim Rudy," dedi Pennybacker, sesi titreyerek, tam sonunda. İnsanların nezaketi! Bu dünya onları içlerindeki zırhla şekillendirmişti ve eğer travma bu iskeleti derilerinden ayırırsa, artık ayakta duracak yapısal bütünlüğe sahip olamazlardı. Şimdi savaş her seferinde on binlerce insanın derisini yüzecek ve onları barışa kırılmış olarak geri gönderecekti. Babasını, Sandy'yi, Sebastian'ı düşünmeyecekti. Özenli tatlı suyun hemen yanında olmazdı.

"Karınıza yazıyor musunuz?" June sordu.

Pennybacker memnuniyetle bu daha güvenli kalp kırıklığına geri döndü. "Her gün. Ben gönülden bir daktilocuyum. Yazıyorum, arıyorum, gerçek bir daktilo olan oda arkadaşına mesaj bırakıyorum. Her gün buradan, görevle ilgili tüm ayrıntıların sansürlendiği ama duyguların hiç bozulmadığı mektuplar gönderiyorum. Bana boynuzlu ve aptal olduğumu söylemeyin, bunların hepsini kardeşlerimden duydum."

"Ben de tam sessizliğin güçlü bir afrodizyak olduğunu söyleyecektim, Bay Pennybacker."

"O konuda yetenekli değilim."

"Telefonlarınızı ve mektuplarınızı kendiniz tutamıyorsanız personelimizin tutmasını sağlayabilirim. Bırak seni özlesin."

"Onunla tanışmadın bile!"

Bunun bir önemi yoktu. June pek çok karı koca, sevgili ve nişanlı görmüştü; ayrılmışlar, barışmışlar, evlenme teklif etmişler, boşanmışlar, evlenmişler, ayrılmışlar, yeniden evlenmişler, yeniden boşanmışlardı; hepsi de kendilerinin eşsiz olduğunu varsayıyor, amaçladıkları eşleşmenin mucizesinin ya da işlevsizliğinin başka bir yerde tekrarlanabileceğini asla düşünmüyorlardı. June dinledi, izledi, öğrendi. Hayır, Bayan Pennybacker'la tanışmamıştı ama onun şeklini bildiğinden şüpheleniyordu. Kayıp bir eş, söylenmemiş bir kelime gibiydi; söylenene tam olarak uyuyordu.

Kondüktör sert bir sesle, "Bunu yapmayın," dedi.

İki İsviçreli adam arasında ani bir husumet belirdi.

Kondüktör, "Bu hiç komik değil," dedi.

Klavsenci, "Komiklik yapmıyordum," diye cevap verdi.

June resme baktı: Kondüktör, sanki sokulmuş gibi geri çekilmişti. Klavsencinin gözleri yoğun, adı konmamış bir duyguyla parlıyordu.

"Üzerime su sıçrattı." Kondüktör tabağını eğerek ışıktan parlayan su damlacıklarını gösterdi. Kolunda ıslak noktalar vardı.

"Ben yapmadım," diye itiraz etti klavsenci. Ona inanmamak zordu. Klavsenci aptal bir adam olsa bile, orkestra şefi aptallığı teşvik eden türden bir adam değildi. "Ben olsam yapmazdım."

Kondüktörün sesi kırılıyordu. "Kim yaptı o zaman?"

Herhangi birinin sıçrayabileceği fikri gülünçtü. Hem sıçrayıp hem de bunu inkâr etmek ise hayal bile edilemeyecek bir çocukluktu. Pennybacker ve June şaşkınlıkla klavsencinin havuzdan çıkışını, şefe bakmayışını, parmaklarıyla yüzüne ve göğsüne hafifçe dokunuşunu, cezalandırılmış bir çocuğun kararsız hareketlerini izlediler.

"Ben yapmadım," diye ısrar etti.

Havuz adamların arasında dalgalanıyordu. Duvarlarda, parlak sert şekiller huzursuzca hareket ediyor, orkestra şefi bacaklarını serbest bırakıp bir havlu almaya giderken hareketli yüzeyden yansıyor. Bir süre sonra klavsenci de onu takip etti.

Klavsenci birkaç dakika içinde giyinmiş ve çantasını göğsüne bastırmış bir halde geri döndü. "Otele geri dönüyorum." dedi.

"Rudy nerede?" Pennybacker sordu. Ancak kondüktör çoktan gitmişti, hiçbir fark etmeden bir şekilde uzaklaşmıştı. Tedirginlik June'un göğsünün içinde bir yerlerde asılı kaldı. Balkon basamağının takırdayarak balkon zeminine düştüğünü düşündü. Milin ucundaki çürüme suyun eseriye, uçuşu öyle olmasa bile yavaş ve amansızdı. "Ona ne oldu bilmiyorum. Bu sizin şeytani suyunuzun işi mi Bayan Hudson?"

Kendisi de az önce bunu düşünmüş olmasına rağmen, "Su o şekilde çalışmıyor," dedi.

Ama onlar gittikten sonra elini bir kez daha suya indirdi ve dinledi. Gerçekten dinledi. Su ondan biraz daha sıcaktı. Başparmağını ve işaret parmağını birbirine sürttüğünde, sanki hiçbir şey yokmuş gibi, sanki hiç derisi yokmuş gibi hissetti. Vücudu, havuz, kayanın altındaki kaynak ve dağların altında kaynayan dere aynıydı. Bir anda, elini yosunların üzerine bastırırken Hannelore Wolfe'u ilk kez gördüğü anı hatırladı. June yarı yarıya hayal etti

Kızın zeki ve düzensiz zihninin parmaklarının arasında döndüğünü hissedebiliyordu; bir de Sabine Wolfe'un soğuk mutsuzluğunu. June'un tatlı suyu aslında biraz ekşiydi.

Ayağa kalkarak elini pantolonuna sildi.

Yani diplomatlar yakında buradan gidebilirler mi? İyi olur. Su onları dinlemeye başlamıştı.

Doğum günün kutlu olsun.

•♦• *Üçüncü Bölüm* •♦•

İÇ

EMİR, ODA 411, 3/20/1942:

Güzel Ev

Peyzaj Mimarlığı Dergisi

2 limon

2 kruvasan

Waterman'ın 100 Yıllık Kalemi (değiştirmeyin!)

Bu Sokaklar Boyunca, Struthers Burt

Vahşi Nehir, Louis Bromfield

Bayan Hudson-

*Yakında Sandy v'yi görmeye geleceğim.
Çirkin bir iş. Sansürcüler için söyleyecek başka
bir şey yok (merhaba, arkadaşlar!). Çenenin
yukarıda tut.*

-E. Gilfoyle

On Altıncı Bölüm

I Dolunay ve bir dağ kasabasıydı ve June bir kömür madenini sabote etmenin iki yolunu hayal ediyordu.

Bir madeni ateşlemek için, petrole batırılmış kerestelerle dolu kömür vagonları yakılır, sonra da bunlar kuyudan aşağıya, canavarın karnına doğru itilirdi. Şanslıysanız ya da hesaplıysanız ya da her ikisini de yapabiliyorsanız, arabalar bir kömür damarını ısırırdı. Böyle bir yangın her şeyi yiyip bitirene kadar durmazdı, yutması yıllar sürse bile.

Bir madeni su basmak için patlayıcıları bir sırt çantasına koymak ya da vücuduna bağlamak ve bir göl ya da gölete en yakın tünelden aşağıya doğru sürünerek inmek gerekirdi. Bir dere bile iş görürdü - çok fazla su olması gerekmezdi, sadece durmak bilmeyen bir su yeterliydi. Patlayıcıları, suyu uzakta tutan kayayı patlatacak şekilde yerleştirmek önemliydi. O halde dua etmeye başlamak önemliydi. Fünne ne kadar kısaysa, dua o kadar uzundur. Dış dünyadan gelen ani ılık rüzgar fenerinizi söndürüp sizi karanlıkta bırakmazsa, düşen kaya size çarpmazsa, serbest kalan gazlar sizi boğmazsa, o zaman su sizin için gelecek, her kuyuyu dolduracak, sizi merdivene, kafese kadar kovalayacak, kükreyccek, yükselecek, tatlı su şimdiden kan gibi kokacak, ağzınızı dolduracak, sizi kör edecekti

-

June uyandı, boğuluyordu, öksürüyordu.

Daha ne olduğunu bile anlayamadan oturmaya çabalamıştı. Kalp atışları kulaklarında uğulduyordu. Oda karanlıktı ama görüş alanının bir köşesinde kıvılcımlar gördü.

Nefes al, nefes al, nefes al.

Çaba sarf ederek birkaç uzun nefes alıp verdi, o an için onu dürtten dachshund'ları görmezden geldi. Karanlıktaki parıltılar yavaşça kayboldu ve gözleri yerine alıştı. Nöbetçi kulelerinden gelen uzak projektörler odasındaki mobilyaları seçiyordu. Uyanmıştı.

June yüzüne dokundu. Sırılsıklamdı. Yanakları, alnı, boğazı. Dönerek yastığına, çarşaflarına dokundu. Parmaklarını burnuna götürerek onları kokladı. Ter ya da tatlı su, artık farkı anlayamıyordu. Bir elini karnına bastırdı, jamarete üstünü büzdü, Gilfoyle'un elinin de aynı şeyi yaptığını, kaburgalarındaki, böğründeki, kalçasındaki teri sıyırdığını hatırladı. Gözlerini tekrar kapattı ama yorgun değildi.

O mektup.

Bayan Hudson, başınızı dik tutun, Gilfoyle.

June tüm bu olanlardan dolayı kafasının bu kadar karışmış olmasına biraz kızmıştı. Gilfoyle'dan gelen mektup, tekerlekli sandalyedeki Sandy, Hannelore Wolfe, ayrılan diplomatlar, Ajan Minnick'in kömür dövmesi, *insanların Bay Francis hakkında söyledikleri*. Bay Francis hakkında ne söylüyorlardı? Bunun nedeni her ikisi de Hitler'le şahsen tanışmış olan Henry Ford ve Charles Lindbergh'i tanınması mıydı? Bay Francis bir keresinde Hitler'i şansölye olarak atayan Başkan Hindenburg hakkında bir şeyler söylemişti - tam olarak ne olduğunu hatırlamıyordu, sadece o zaman hoşuna gitmemişti. Polonya hakkında bir şeyler. Yahudi geleneği. Daha neler neler. İşte böyle. O kadar iyi hatırlıyordu ki Pearl

Harbor olayı gerçekleştiğinde, Bay Francis'in bunu gorecek kadar yaşamamış olması kk bir parçasını rahatlatmıştı, bylece ona olan sevgisi mahvolmayacaktı.

Belki de Bay hakkında ne söylediklerini biliyordu.
Francis.

Ne de olsa Sandy'nin kendisiyle babasının ilkeleri arasına bir görev okyanusu koyduğunu biliyordu.

aba sarf ederek Bay Francis'i hatırladı. Sandy babasının bu versiyonunu almamıştı; onunla ilgili her şeyi reddetmişti. Bu Bay Francis onunla birlikte, zekice laf sokmalar ve şıngırdayan gümüş takımlarla ışıldayan Magnolia Yemek Odası'nın kenarında duruyordu.

Bay Francis: *Bu insanları kendilerinden daha iyi tanımak sizin işiniz.*

June: *Bu jasperların otel dışında ne yaptıkları hakkında en ufak bir bilgim yok.*

Onu: *Bu otelin dışında yaptıkları şey sadece mobilyaların üzerini örten bir arşaf. Mobilyaların üzerini örten çarşafı herkes görebilir. Altında ne olduğunu, hayatlarının neyi örttüğünü bilmeniz gerekir. Bu işi yapman için seni neden eğittiğimi biliyor musun?*

Çünkü suyu duyabiliyorum.

Onunla: *nk sen her zaman çarşafın altında ne olduğunu daha çok nemsedin. Çoğu insan yaptıklarını neden yaptıklarını kendileri bile bilmez.*

Gilfoyle'un da bu insanlardan biri olduğunu düşündü. Her zaman çatışmalardan kaçtığını bilmiyordu, tıpkı kayaların etrafındaki en kolay yolu izleyen yumuşak bir akarsu gibi. Ne zaman kendini bir tartışmanın diğer tarafında bulsa, şaşırmış görünüyordu. Her başarısız ilişki -hepsini de kendisi yapmıştı-yine de bir şoktu.

Sadece söyle ona, diye düşündü. *Sadece söyle: Seni istiyorum.*

Sadece sor: Beni istiyor musun?

Ama yapamayacağını biliyordu. Çarşafın altındaki mobilyaları göremediğı için, emin olmak amacıyla kumaşı çekip çıkarmaya da cesaret edemiyordu.

Senin için dünyaları düşünürüm, June.

Ona kızgın olduğunu anlamasına izin verdi. Rüyasında, su tünelin duvarlarını aşmış, her ciğer dolusu havayı dışarı itmiş, madeni ve içindeki herkesi sonsuza dek yok etmişti. Milyonlarca kiloluk ezici güç sonunda serbest kalmıştı.

O da böyle hissediyordu.

Çeneni yukarıda tut! Sebastian ya da Paul servis sırasında tepsiyi düşürseler onlara söyleyeceğı bir şeydi bu. Bütün gün Gilfoyle'un mektubunu beklemişti, mektubu açmadan önce gün boyu alacağı her bir hediye ve sözün üstün olacağını bilmiyordu. Odası, Edgar Gilfoyle'dan çok daha yavaş yazan ve adlarına çok daha az rastlanan insanlar tarafından yazılmış küçük çiçekler, süslü çoraplar ve esprili ya da dokunaklı anılar içeren kartlarla doluydu. Mesele çizmelerdi; onu kandırmışlardı.

Belki de onu beklemekten bıkmıştı.

Bu yatakta daha fazla yatamazdı. Ayağı kalktı ve çalışanlarının bir önceki günün güncellenmiş misafir defterlerini bırakıp bırakmadıklarını görmek için merdiven boşluğunu kontrol etti. Bırakmışlardı, bu yüzden June orada durdu, yarı içeride yarı dışarıda, boş boş sayfaları karıştırdı, bu diplomatın yemek tercihini ve bu sekreterin en sevdiği kart oyununu okudu, ta ki bir giriş onu yeterince ürkütene kadar, kitabı çırpınan bir gümbürtüyle düşürene kadar. Kitabı eline aldığında, aptallığına ve olayların ilginç dönüşüne biraz gülerken, yukarıdan bir ses duyuldu.

"Oh, Hoss, uyanmışsın."

"Floréal? Sen misin?"

Floréal, onun salıncak şefi (otuzlu yaşlarında, dinç, bekâr, muhtemelen bir sonraki turda askere alınacak), en üst merdivende belirdi. Gözlerini pijamalarından nazikçe kaçırarak, "Ayakkabılarını giydin mi?" diye sordu.

- - -

Tucker Avallon'un vale garajına girdiğinde saat sabahın üçüydü.

"Binanın dışındaki ışıkları kapatın," dedi. "Biz herkesin işimizi bilmesine gerek yok."

Bir avuç Sınır Devriyesi ajanı kapı aralığında tek bir sigarayı paylaşıyordu; sigaranın ucundaki kırmızı parıltı alevleniyor ve sonra kişiden kişiye geçerken kayboluyordu. Ajan Pennybacker (PennyBAAAAAAAAACK!) parke taşlı koridorda çömelmiş, başarısız bir şekilde telli dachshund'un sevgisini kazanmaya çalışıyordu. Burası tuhaf bir garajdı. Eskiden bir ahırdı ve hâlâ ahırın bölmeleri ve hayat dolu atmosferi vardı; atlar Cadillac'larla değiştirilmişti sadece. Ama ahır olarak da biraz tuhaf g ö r ü n ü y o r olmalıydı, çünkü her santimi dağlar, nehirler, salyangozlar ve bazen köklere, bazen dallara, bazen de uzun boynuzlu figürlere benzeyen, tekrar eden bir dal motifiyle boyanmış ve oyulmuştu. Tatlı suyun kokusuna benziyordu.

En yakın durakta, çamurlu hizmetçi üniformaları giymiş üç kişi, karmaşık bir şekilde boyanmış durak bölmesine karşı somurtkan bir şekilde oturuyordu.

Ve bir destek kirisine yaslanmış olan GM June Hudson, elleri şık paltosunun ceplerinde, siyah saçları zar zor arkaya doğru kaymış, Tucker'ı ile izliyordu.

Bilen, hoş bir gülümseme onun en düzenli gardırop parçası gibiydi.

Tucker Sınır Devriyesi görevlilerine "Herkesten önce bana haber verilmeliydi," dedi.

"Seni ve Ajan Pennybacker'ı aynı anda çağırdık," dedi içlerinden biri, kollarının üst kısmı komik derecede büyük olan bir adam, çizgi roman *Thimble Theatre*'dan fırlamış gibiydi. Tucker onun içtiğini söyleyebilirdi; hepsi içmişti. Sigara içme sırası bu gardiyana gelmişti ve o da bir nefes çekti, dumanın ve saçmalığın verdiği ikiz zevkle gülümsedi. Tucker'ın bakışlarını June Hudson'a doğru takip etti. "Bu GM."

"Bayan Hudson'ın kim olduğunu biliyorum," dedi Tucker ona. Onlardan rahatsız olmuştu; tek bir işleri vardı ve o da eğlence değildi. "Neden ona haber verildi?"

Gardiyan sigarayı emdi ve bir sonrakine uzattı. "Değildi."

Tucker sigarayı aldı, yere düşürdü ve üzerine bastı. "Git Ajan Calloway'e söyle, bana şu anda görevde olan tüm personelin isimlerini getirsin. Bunu yapabilir misin? Hepiniz birlikte gidebilirsiniz, çünkü aranızda bir beyin ve bir ceviz paylaşıyorsunuz. Sonra çevreye geri dönün. Seni bir daha iş başında içerken yakalarsam, askerlik kartını basmalarından daha hızlı bir şekilde seni buradan attırırım. Beni duyuyor musun? *Evet* de."

"Evet," dedi Thimble Theatre.

"Defol git buradan."

"Ajan Minnick," dedi Pennybacker ayağa kalkarak. Saçları her yöne dağılmıştı ve bir annenin onları toplamasına ihtiyacı vardı. "O adamlara soğuk servis yaptınız. Hemen kaçtılar. Evet! İşlerini yapmak için koşuşturuyorlar. En iyi raf."

Tucker bunu elinin tersiyle itti. "Onları sorguladınız mı?"

"Daha yeni geldim. Bu ahır hakkında ne düşünüyorsun?" Pennybacker'ın çok sevindiği belliydi. "Bayan Hudson bana Kuzey Denizi'ndeki bir adada buna çok benzeyen bir tane daha olduğunu söyledi; mimar bu yığının oymalarından bazılarını orada yapmış ve inanır mısınız, onları naklettirmiş! Hayal gücünü harekete geçirmek için buradaki dağlarda bir yolculuğa çıktıktan sonra bu resimleri yaptırmış. Harika! Planların üzerine şiir de yazdığını ama ne yazık ki işe yaramadığını söyledi. Gerçekten de büyük bir şairden daha değerli ve kötü bir şairden daha yararsız bir şey yoktur."

Tucker, "Büro ahırla içindeki insanlardan daha az ilgileniyor," dedi. "O yüzden izninizle."

"Affedersiniz!" Pennybacker neşeyle söyledi. "Bir erkeği çalışırken görmek isteriz."

Tucker kaçmaya çalışanlarla yüzleşti. İki erkek, bir kadın, üçü de Avallon hizmetçi üniforması giymişti. Hiçbiri hortum takma zahmetine katlanmamıştı, ki bu da iyi olmuştu. Adamlar son derece kıllıydı.

"İsimler," diye emretti. "Eğer yardımı olacaksa, bu retorik bir soru; kim olduğunuzu zaten biliyorum."

"Archie Boyle."

"Géza Breznay."

"Lieselotte Berger."

Gazeteci erkekler (ve kadınlar), üçü de, bir İrlandalı, bir Macar, bir Alman, her biri Alman savaş çabaları için propaganda yazarak Dışişleri Bakanlığı'nın gözaltı listesinde bir yer kazanmışlardı.

Tucker çalı çırpıya karışmış üniformaları işaret etti. "Bana kendi kelimelerinizle neye baktığımı söyleyin."

"Uzak bir tepede yangın var," dedi İrlandalı. "Dumanın kokusunu alıyorsun ama neyin yandığını bilemiyorsun."

Her şey başladığında çok uzaktaydı ve şimdi gökyüzüne karşı hepsi aynı görünüyor."

Tucker kısaca, "Üç saat uyudum," dedi. Macar Breznay araya girdi: "Suçumuz ne?"

Özgür basının üyeleri olmak. Bizim cezamız mı? Bu hapishane."

Tucker, "Anladığım kadarıyla yirmi başkan burada kalmış" dedi.

İrlandalı, "Bir hapishane kapılarının güzelliğiyle tanımlanmaz," dedi.

Tucker bunu elinin tersiyle itti. Lieselotte Berger'e döndü. Bilekleri bağlı değildi ama ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirmiş, topuklarını birbirine bastırmış, yine de tutsak izlenimi veren bir yalvarış içindeydi. Normalde dikkat çekici olmayan yüzünde, her iki yanağında da birer tane olmak üzere, kasıtlı olarak yapılmış olabilecek kadar birbirine benzeyen iki gümüş yara izi vardı.

"Bunları sana kim verdi?" diye sordu.

Basitçe, "Lütfen beni Almanya'ya geri göndermeyin" dedi.

Bu İrlandalıyı bir söylev çekmeye itti: Hepsi, propaganda yazmaları için kendilerine şantaj yapan ama Nazi rejimine sadık olmadıklarını bilen Almanlar tarafından öldürüleceklerdi. Öldürülmelerinin çeşitli yollarını anlatmaya başladı, sonunda Tucker "Bay Boyle, lütfen abartıdan kaçının" dedi.

"Sorgulama için neden FBI'ı getirdiklerini anlıyorum," diye fısıldadı Pennybacker June Hudson'a, Tucker'ın ona bakmasına yetecek kadar yüksek bir sesle. Pennybacker özür dileyen parmaklarını dudaklarına bastırdı ama parmaklarının arasından konuştu: "Sizin gibi Ajan Minnick."

Tucker o akşamki maceranın öyküsünü çıkardı: üç gazeteci, çılgınca harekete tarafından yaklaşan

çalıntı hizmetçi üniformaları giyerek karanlığın içine sızdılar. Bir dağ aslanının çılgılığı üzerine dağlarda hayatta kalamayacaklarını anladılar, yola doğru saptılar ve Sınır Devriyesi tarafından durduruldular. Bir itiş kakış, bir bıçak, yaralanan yok. Muhtemelen dağ aslanı hâlâ açmış.

Tucker gazetecilere "Odalarınıza dönün," dedi. "Bu üniformalar için Avallon'a ödeme yapacaksınız. Artık akşam sekizde sokağa çıkma yasağınız var. Size yardım eden personelin ismini vermek zorunda değilsiniz, ama vermezseniz dosyalarınıza bir mektup koyacağım, yani bu savaş bittiğinde Amerika'ya dönseniz bile buradaki hayatınız federal ajanlar tarafından takip edilecek. Anlaşıldı mı? Hiçbirinizin beni bir daha yatağımdan kaldırmasını istemiyorum. Şimdi ben Ajan Pennybacker ile konuşurken buradan defolup gidin."

Pennybacker, June'a şaşkınlıkla bir şeyler söyledi - *vay* canına ya da *dumanlar* ya da yowie - ve sonra, üç gazeteci soğuğa çıktıktan sonra Tucker, "Müzakerelerin durumu nedir?" diye sordu.

"Bickenbached oldular," dedi Pennybacker. "Başarısız. Karyolasında listesiz. Angela Bickenbach başıma bela olmaya devam ediyor. Kötü rakamlar, kötü inanç. Tamamen dağıldı."

June'un gözleri parladı ama on yıldır bir devlet kurumunda çalışan Tucker şaşırmamıştı; bir ilişkinin olması gerekenden daha *hızlı* sonuçlandığını hiç görmemişti. Bu gazeteciler boşuna heyecanlanmışlardı; planlarını mükemmelleştirmek için birkaç hafta daha harcayabilirlerdi.

"Ve şimdi, bu gazeteciler!" Pennybacker haykırdı. "Ya Lieselotte Berger'in yerine o gemiye bindirmek için başka bir Alman bulmam gerekecek ya da onun

Vatandaşlık süreci ya da benzeri bir saçmalıkla uğraşırken bir yandan da Dışişleri Bakanlığı'nı onu burada, Amerika'da istediklerine ikna edecekler ki bunu yapacaklarını hiç sanmıyorum."

Tucker, "Peki ya İrlandalı ve Macar?" diye sordu. "Oh, onları teknenin kenarından aşağı atabiliriz."

Portekiz kıyılarında Almanya'nın aksi yönünde yüzebilirler," dedi Pennybacker içtenlikle. "Benim sorunum Berger olacak. Almanlar her zaman sorun olur. Her şey uzayacak; son haberleşmenin Alman eşdeğeri Herr Pennybacker'e ulaşması on dokuz gün sürdü ve sanırım onun vereceği yanıt da bir on dokuz gün daha sürecek. Umarım baharda burada çiçekler güzel olur." Dışarıdan bir hıçkırık ya da bağırış geldi ve "Benim şarkımı söylüyorlar. Şantaj için teşekkürler, Ajan. Bayan Hudson, daha sonra bana Rudy ve Rufey'i sormayı unutmayın. Sanırım olayı çözdüm. İyi geceler, hoşça kalın."

Tucker ve June Hudson ile dachshundlar ahırda yalnız kaldılar.

"Gazetecilerin bir akşam yemeği servisi sırasında hizmetçilerin üniformalarını çalmış olmaları ne kadar olası?" diye sordu.

"Pek olası değil."

"Personelinizden birinin onlara yardım etmiş olması ne kadar olası?"

"Pek olası değil."

"Bu ifadelerin ikisi de doğru olamaz. 411'in hala burada olduğu doğru mu?"

"Tabii hizmetçi üniformasıyla kaçmadıysa."

Konuşma, onun dikkatinin ağırlığı ve ifadesinin zekâsıyla karmaşıklaştı. Sesi dağ tınısıyla doluydu; onun kelimelerini kendi ağzına almak istiyordu. Nefesi kesilmişti; bir verandada durdu ve tehlikeli bir manzaranın güzel gün batımına baktı.

Onunla oynuyordu, ama o herkesle oynardı. Ama o yapmamıştı. olmuştur sıkıştırma onu saç arkasında onu kulak Pennybacker ve diğerleri buradayken kızın boynuna dokunuyordu; yanakları b u kadar kızarmamıştı, değil mi? Elbette yanılmıyordu; kadın onu ajan Tucker Minnick'in yanı sıra erkek Tucker Minnick olarak da görüyordu. Bu bilgiyle ne yapacaktı? Hiçbir şey. O bir

Geldikleri gibi gittiler.

June hiçbir şey söylemeden binanın derinliklerine doğru ilerledi; adam, midesine yayılan hoş bir vızıltıyla onu takip etmesi gerektiğini anladı. Bir ışık düğmesini açtı; iki ampul lacivert bir Pierce-Arrow limuzini ortaya çıkardı. Güzel görünümlü bir araçtı, belki on yıllıktı, köşeleri biraz pürüzlüydü; boyasında bazı çizikler vardı ve arka kumaş koltuklar kullanıldığını gösteriyordu. June hemen işe koyuldu; sadece birkaç dakika içinde tüm kapıları, kapakları ve kaputu güneşte kuruyan bir böcek gibi açılmıştı.

"Bir işe yara." dedi.

Tucker kendini işe yarar hale getirmedi. Aracın karşı tarafındaki açık kapıda durdu ve onu izledi. Diz çökerek koltukların altından nane ile ıslatılmış pamuk topları aldı ve hâlâ etkili olup olmadıklarını anlamak için onları kokladı. Arka koltukta küçük bir tahta kutu vardı; içinde küçük, lekeli bir fırça ve kavanozlanmış kırmızı bir sıvı. Acı biber sosu. Zekice, caydırıcı maddeyi kaputun altındaki çeşitli parçalara fırçaladı. Ceketini kazara ya da strateji sonucu açılmıştı; dantelli uyku tulumunu saklamamıştı.

"Gilfoylelar, sabahın üçünde bile fareleri onlar için uzaklaştıran bir genel müdüre sahip oldukları için ne kadar şanslılar" dedi.

June fren hatlarını baharatlı sıvıyla boyamak için aracın etrafında dolaştı. "Oh, bu benim."

"Ne?"

"Beş yıl öncesine kadar ev arabalarından biriydi. Pierce-Arrow batınca, Bay Francis bu arabaların ev arabası olarak kullanılmasının iyi olmayacağını düşündü. Diğer ikisi nehrin aşağısında satıldı; bunu ise tüm o adamların pencerelerden atladığı yıllarda oteli ayakta tuttuğum için ikramiye olarak aldım. Tabii ki bir şoför için. Önü deri, arkası kumaş. Fareler kumaşı tercih ediyor, küçük annesiz piçler."

Bu devasa arabanın yeni fiyatı yaklaşık dört bin dolar olmalı. Genel müdürleri için ne garip ve gereksiz bir ikramiye. İki kişilik bir araç, efendi ve hizmetçi. "Sen kullanıyor musun?" diye sordu.

"Benzin koyarsam aç kalırım ve karneyle yeni lastik de alamam."

"Daha kullanışlı bir araç için satmak mı?"

Çantayı kapatıp arka koltuktaki yerine koyarken şangırdadı. "Bunu yaparsam çok kızarlar, hem nereye gideceğim ki?"

Tucker parmağını lastiklere bastırarak yola elverişliliklerini ölçüyordu ve kadının son soruyu bir meydan okuma olarak sorduğunu, onu bir öneriyle cevap vermeye davet ettiğini çok geç fark etti. Ve sonra o an geçmişti. Çok da iyi olmuştu. Bununla ne yapacağını düşünüyordu? (Ne yapacağını zaten *biliyordu* - uyuyamadığında geçip gitmesini tekrar tekrar gözden geçiriyordu). Ve sonra dedi ki, "Demek tüm o tekne işi sadece bir söylentiymiş."

"Öyle görünüyor."

"Diplomatların bu haberi nasıl karşılayacaklarını düşünmek istemiyorum. Kurbağa'nın dediği gibi bu bir güneş ışığı ögesi; güneş ışığında daha yapılabilir görünecek," dedi June. "Yine de sana bir ay ışığı haberi vereyim: Personelim - senin düşmana yardım ettiğinden şüphelenmek için acele ettiğin personel- bir

vestiyerden arayan için cevap ver. Kaşlarını çatma. Ne demek istediğimi biliyorsun. Altıncı kattaki vestiyer, hiç gerçekleşmeyen aramalar? Dünkü defter notlarında vardı. Bakım ekibi oraya birinin girdiğini görmüş; santral yine kapandığını bildirmiş. Aramanın odaya dadanan hayalet tarafından yapıldığını varsaymak güvenli olur, sence de öyle değil mi?"

"Ve hayalet-?" "Sabine

Wolfe."

Nazik Sabine, şimdiye kadar sadece ilk gün endişeli Macarları sakinleştirerek, huysuz bir kıza sahip olarak ve nahoş arkadaşları olan sokulgan bir kültür ataşesiyle evli olarak kendini göstermişti. Ama artık kendine ait bir kimliği vardı: Sabine Wolfe, neredeyse altıncı kattaki vestiyerden telefon eden kadın. Zamanlama önemli görünüyordu. Son aramayı yaptığında Pennybacker dışında herkes ayrılmasının yakın olduğunu düşünmüştü. Bu şartlar altında telefonu neden açmış olabilirdi?

"Bayan Hudson," dedi dikkatle. "Büro politikası, denekleri yerinde gözlemlememizi gerektiriyor. Ona yaklaşmayın."

"Neden ona yaklaşayım ki?"

"Böcek yiyen bir çocuğa benziyorsun." dedi. "Aslında çok sessiz bir çocuktum. Daha çok Hannelore gibi Wolfe."

"Buna inanmak çok zor, Bayan Hudson."

"Çünkü daha önce benim gibi biriyle hiç tanışmadın. Ve bu *Bayan Hudson* meselesi tamamen bitti. Artık daha uzun süre birlikte olacağımıza göre, Haziran ayındayız."

Aralarındaki, daha önce elle tutulamayan şey kütle kazanmaya başlamıştı. "Ona yaklaşma, *June*."

"Ben işimi yapıyorum, sen de kendi işini mi yapıyorsun?"

"Bu doğru."

June arabanın kaputunu kesin bir şekilde kapattı. Sonra aniden sırttı ve o sırtışın parlaklığında Tucker onu *Bureau-Minded*' a bağlayan her düğümün çözüldüğünü hissetti. "Buna söz veremem. Bazen senin işin benim işim olur."

Tucker'ın aklına birden çocukluğuna dair çok net bir anı geldi; babası bulaşık yıkarken ayaklarının altında kalmıştı. Babasının yıkama suyundan ıslanmış ayakkabıları, kömür tozuyla kaplı döşeme tahtalarında çizme izleri bırakıyordu. Tucker annesiyle ilgili önemli bir şey hatırlamıyordu ama bu anı sırasında annesinin dışarıda babasının ona getirdiği puroyu içtiğini hatırlıyordu. Verandalarında altı sandalyenin üst üste yığılı olduğunu ve bir başkasının köpeğinin en üst basamağa yığılıp kaldığını, bu yüzden üzerinden geçmek zorunda kaldığını hatırlamadan hâlâ puro kokusu alamıyordu. Tucker tezgahın üzerindeki yeni yıkanmış tencereye bakıp kurutulması gerektiğini ve *dahası* onu kurutabileceğini fark ettiğini hatırlıyordu. Ne kadar küçük bir keşif, koca bir hayattan hatırlanacak ne kadar anlamsız bir çocukluk keşfi ama yine de uzanabilmek için tabureyi yakınına ittiğini hatırlıyordu. Babasının ona nasıl baktığını hatırladı. Tucker ilk kez yapılması gereken bir şey görmüş ve yapmış mıydı, yoksa babası onun ne yaptığını ilk kez mi fark etmişti? Tucker'ın babası, "Sen evlenilecek türdensin, Tucker," demişti. Ama ona Tucker dememişti, çünkü o zamanlar kimse ona Tucker demezdi.

Tucker June'a "Pensacola"
dedi. "O da ne?"

"Pensacola. Orada tatil evleri olan bir adam tanıyorum. Sahil bembeyaz," dedi Tucker. "Eğer makul bir otomobiliniz varsa, orada otomobil sürebilirsiniz."

June kelimeyi havaya yazar gibi yaptı. Sonra kadın kendi tarafındaki iki araba kapısını kapattı; adam da kendi tarafındaki iki kapıyı. Küçük saatine baktı (ince bileği, uzun elleri) ve katlanmış bir muşambadan yatak yapmış olan dachshund'lara parmaklarını şıklattı. Hemen dikkat kesildiler.

Dışarıda, Sınır Devriyesi'nin projektörlerinin garip, aldatıcı ışığında, tam ayrı yollara koyuldukları sırada, "Bayan Hudson-June," dedi.

Durdu. Kulak memelerinde daha önce fark etmediği delikler vardı; ilk tanıştıklarında küpe takıyor olmalıydı. Kömür dövmesine dokunmak ister gibi bakıyordu.

"Bana Tucker de." dedi.

On Yedinci Bölüm

(June Hudson bu şekilde Hoss oldu:

Dağlarda mükemmel bir bahar günüydü, Erguvanlar ve kızılıcak ağaçları ormanlara pembe ve beyaz bulutlar saçıyordu. Çimenler yemyeşildi. Kuşlar düğün şarkıları söylüyordu. Avallon arazisi, kar tehlikesi olduğu sürece mümkün olmayan çalışmalarla yeni yeni canlanıyordu. Çevre düzenlemesi, dış cephe boyası, çatı onarımı. Ancak June içeride, doğrudan posta departmanındaki mevcut pozisyonunda sıkı bir şekilde çalışıyordu. Masasının üzeri gri kaplı defterleri ve Avallon kırtasiye malzemeleriyle doluydu. Aslında sadece kartpostalları adresliyor ve zarfları broşürlerle dolduruyor olması gerekiyordu ama bu fırsatı en nüfuzlu konuklardan bazılarına Avallon'da onları bekleyen özel zevkleri hatırlatmak için kullanmaktan kendini alamadı. Defterlerdeki notları kullanarak mektup üstüne mektup yazdı ve bunları reklam malzemelerinin arasına sıkıştırdı.

Mektupların otelin bakış açısından yazılması çok hoşuna gitti. Sizi dört gözle bekliyoruz. Nelerden hoşlandığınızı hatırlıyoruz. Yılınızı unutulmaz kılmak için sabırsızlanıyoruz. June tek başına, zorlukla kontrol edilebilen bir dağ aksanına sahip genç bir kızdı. June, bu mektuplarda, canlı ve sevimli bir güçle dolu Avallon'du. Onlara gelmelerini emretti; onlar da itaat etti.

Bulunduğu pozisyonun çok üstünde çalışıyordu; Bay Francis'in onu kastettiğinden şüpheleniyordu. Onu matbaadan doğrudan postaya geçirdiğinde, sadece "ğrenebildiğın kadar öğren" demişti. Başarısızlık onu endişelendirmiyordu; artık Gilfoylelar'ın yanındaki yerini sağlamlaştırmıştı. En kötü ne olabilirdi ki? Aile apartmanının oturma odasındaki tartan sandalyede, bir eliyle Carrie ve Edgar'la masa oyunu oynarken, diğer eliyle de Sandy'nin avucuna komik bir surat çizerken, gözlüklerinin üzerinden ona bakıp, "*June, yine fazla ileri gittiğini duydum,*" derdi. June, "*Evet*" derdi ve bu da her şeyin sonu olurdu.

June'u sarhoş eden şey Gilfoylelar'ın zenginliğı değıldi. O ona olan gvenleriydi.

O bahar günü, Hoss'a dönüştüğü gün, pencereyi açık bırakarak çalışmıştı, hava yeterince sıcak olduğu için değıl, ama yakında bir gün sıcak olacağı düşüncesi pencereyi açmaya yettiğı için. Değışikliğı bu şekilde hemen fark etmişti. Bir an için ortam cennet gibiydi.

Bir sonraki, her şey rampa kokuyordu.

Rampaları Batı Virginia dışından gelenlere açıklamak zordu. Yamaçlarda bulunan yabani, soğana benzer bir kkt ve eyaletteki hemen hemen her fakir aile bir zamanlar bununla geçinirdi. İlk başlarda pek lezzetli sayılmazlardı, ama özellikle de başka bir şey olmadığında insan tadını alıyordu. Ancak rampalarla ilgili sorun, diğer her şeyi de kendileri gibi kokutmaya başlamalarıydı. Rampa yiyenler rampa gibi kokuyordu. Rampaların yakınında saklanan giysiler ve çarşaflar rampa gibi kokuyordu. Sa, deri, nefes, her şey ramp kokuyordu. Sarımsak, rampalarla savaşmak zorunda kalana kadar güçlü olduğunu düşünüyordu. Yine de nostaljik bir kokuydu. Gurur verici bir kokuydu. Batı Virginia'nın kokusuydu. Yakın zamanda

June, bir keresinde Batı Virginia'daki okuyucuları için bültenin kelimelerine rampa kokusu katmak gibi parlak bir fikre sahip olan bir matbaacının hikayesini duymuştu. Posta çalışanları, rahatsız edici belgeleri dağıtım araçlarına yüklemek yerine arka odalara çökmüş ve greve gitmişlerdi. Rampalar her zaman kazanan bir kokuydu.

O gün Avallon'da koku yüzme havuzlarından geliyordu ama havuzlarla sınırlı değildi. İçme suyunun tadı ondan geliyordu; hava onun kokusunu taşıyordu; her kattaki her font rampaları geçiriyordu. June doğrudan posta bölümünden lobiye doğru ilerledi ve burada Avallon öncesi çocukluğunun kokusuyla çevrili bir şekilde durup burunlarına mendil kapatarak kaçışan görevlileri izledi.

Misafirler için pis koku sadece korkunçtu. Personel içinse korkutucuydu.

Suyun döndüğünü biliyorlardı.

Peki Francis Gilfoyle neredeydi? New York'ta, dönem sonunda Edgar'ı yatılı okuldan alıyordu. Telefonlar ona ulaşmıyordu ve zaten bir konuşma ne işe yarayacaktı ki? Personelinin ne yapacağını bilmesine gerek yoktu; *bunu yapması* için Bay Gilfoyle 'a ihtiyaçları vardı.

June kontrolü ele aldı. Başka kimse almamıştı.

Depodan portatif dans pistinin getirilmesini, Grotto'nun piknik hazırlamasını, peyzaj görevlilerinin Winnet tarlalarında şenlik ateşi yakarak son bahar soğuşunu da kovmalarını istedi. Kapıcılar koridorlarda hareketli şarkılar söyleyerek konukları odalarından kapıya, orkestranın piknik battaniyelerine serenat yaptığı yere çekerlerdi. Misafirlerle ilgilenildikten sonra havuzlar tuz ve klorla ıslatılır, otelin pencereleri açılır, şömine bacaları aralık bırakılır, havuz odasının duvarlarından salyangozlar toplanırdı.

June, artık uzun süredir emekli olan personel şefi Sam Redford'a, yeni nişanlanmış olan tüm personeli toplaması gerektiğini söyledi.

Nedenini sormadı. Belirsizliğin olduğu bir odada, güven kazanır.

Konuklar Avallon'un Winnet tarlalarında spontane bir dans festivalinin tadını çıkarırken, yeni nişanlanan personel balo salonu çeşmesindeki tüm bozuklukları topladı. Bir saatten uzun bir süre boyunca mutlu genç kadınlar kollarını tatlı suya daldırdılar, sevinçleriyle ona yatırım yaptılar ve geri almak istediklerini ona verdiler. Karşılıklılık.

Daha sonra June, o zaman baş vale olan Griff Clemons'a Avallon IV'te olacağını ve kimsenin onu rahatsız etmesini istemediğini söyledi.

Bir saatten az bir süre sonra hava temizlendi.

June hamamların en eskisinden, ayakları üzerinde biraz sallanarak çıkmıştı.

Kat hizmetleri müdürü aceleyle onu bir taraftan tutmaya çalışmıştı. Baş uşak diğer taraf için gelmişti.

Griff, "*İyi işti, Hoss.*" dedi.

- - -

"BU OYUN TAM OLARAK NEDİR?" Johnny Hosokawa sordu.

"Winnet," diye yanıtladı June. "Sadece burada oynanıyor."

Güzel bir gündü, mevsim normallerinin dışında sıcaktı, kışkırtıcı bir

Güzel bir bahar vaadi, hemen köşeyi dönünce. Uğur böcekleri aniden her pencerede çoğalmıştı ve dışarıda bile parlak, neşeli böcekler omuzlara ve saçlara konmaya devam ediyordu. Erich von Limburg-Stirum ve Johnny Hosokawa'nın yüzünde ebelerin niyetli duruşu vardı, June beyaz örtülü, bakır çatılı

Halk arasında Winnet Dolabı olarak bilinen depo binası. Aradığı şeyi buldu; köşeleri güçlendirilmiş, uzun, sert bir karton kutu. Yan tarafında sade harflerle şöyle yazıyordu: *HUDSON*.

"Bu sensin," dedi Erich.

"O benim."

Normalde June Winnet çantalarını taşımak için misafirleri işe almazdı ama Avallon'un personel sayısı daha da azalmıştı - bir hafta içinde hamalların yarısı ve peyzaj görevlilerinin çoğu acemilik için ayrılmıştı - ve ayrıca Erich von Limburg-Stirum ve Johnny Hosokawa pek de misafir sayılmazlardı. Erich elbette popüler ve aşık bir pilottu, Johnny ise Japonya'da doğmuş ama Amerika Birleşik Devletleri'nde büyümüş parlak ve telaşlı bir genç adamdı. Otel dışında, son zamanlarda gazetecilik önceliklerini Japon milliyetçi propagandasına çeviren Dōmei Haber Ajansı'nın Washington muhabirliğini yapıyordu.

"Her zaman yazmak istemişimdir," demişti Johnny birkaç gün önce ona, "ve her zaman Japon olmuşumdur. İkisini de değiştiremem. Bir şarkıcı manastırdarken ne yapar? Tanrı hakkında şarkı söyler. Japonya hakkında yazmamı istedikleri şeyi yazdım."

Sandy'nin takıntı haline getirdiği linç edilen Alman Robert Prager, işkencecilerine Alman olmasının sadece bir doğum "kazası" olduğunu söylemişti. Johnny doğuştan Japon'du. June doğum kazası sonucu Amerikalıydı. Kazara savaşın doğru tarafında, Sandy'nin dediği gibi kolektif gücün iyi bir şey için kullanılması tarafında yer almışlardı. Sandy donanmaya katılarak kendi kazasını bilerek yapmıştı. June Amerikan kazasıyla ne yapıyordu?

"Bu oyunda iyi misin?" Erich sordu. Ses tonu rekabetçiydi.

June ona sırtıttı. "Oynamadığım için şanslısınız çocuklar."

Çantanın kapağını çevirip açtı. İçinde Winnet oynamak için gerekli malzemeler vardı. Büyü, kaba ama güzel bir deriyle sıkıca kaplanmış bir ayakkabı çekeceğini andırıyordu. Golf sopaları ya da kroket tokmaklarıyla aynı aileden olan bilyelerin sapları karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Hatta bir tanesinin kuş başı, oteldeki tatlı su yazı tiplerinden biriyle eşleşiyordu. Ve Winnets! Her renkten güzel, cilalı ahşap yumurtalar vardı. En yenileri tek ve saf renkteydi. En eskileri, yaraları onarılmış, boyanmış, yeniden cilalanmış, eşit olmayan boyutlarda yamalı mücevherlerdi. Erich ve Johnny bunları ellerinde tutmak istediler, o da dolaptan birkaç kutu daha alırken onlara izin verdi.

İki genç adam hemen birbirlerine ısınmış, June'un garsonları Sebastian Hepp ve Paul Eidenmüller'in de dahil olduğu beklenmedik bir arkadaş grubu oluşturmuşlardı. June böyle bir şeyin tehlikeli olduğunu hissediyordu -diplomatlar gittikten sonra, Erich ve Johnny'nin yerini Morganlar ve Delafieldlar aldığı anda ne olacaktı? Sebastian'ın çocukluğu için sadece birkaç haftası daha vardı.

"Hepsini getirdin mi?" Johnny karton kutulardan birini kaldırarak sordu.

"Hepsini getir," diye yanıtladı June.

Gazetecilerin kaçma girişiminde bulunduğu geceden beri işler değişmişti. Erken ayrılma söylentisi diplomatları mahvetmişti. Zihinlerinde çoktan bavullarını hazırlamış, New York'a giden trene binmiş, bir gemiye binmiş, U-botlardan kurtulmuş, Portekiz'e inmiş, başka bir treni beklemiş ve ardından nihai varış noktalarında savaşın geri kalanında hayatta kalmaya hazırlanmışlardı. Şimdi en ufak bir

Avallon'daki sorun onları rahatsız etti. Yataklar rahatsızdı, asansörler çok yavaştı. İtalyanlar çok gürültücüydü; Almanlar çok sertti; Japonlar çok aşağılayıcıydı. Greenbrier'de Japonlar Almanlar konusunda öyle bir kriz çıkarmıştı ki, Dışişleri Bakanlığı Greenbrier'in Japon elçiliklerini Carolinas'ta tamamen farklı bir otele taşımak zorunda kalmıştı. June'un diplomatları henüz bu düzensizlik seviyesine ulaşmamıştı ama sabahları ve akşamları içtiği iki bardak tatlı suda bunun ekşiliğini tadabiliyordu.

O gece onu da değiştirmişti. Gazeteciler çaresizdi. Lieselotte Berger'in yüzünde kasıtlı yara izleri vardı. Sabine Wolfe telefonu eline alıyor ve tek kelime etmeden yerine bırakıyordu. Otelinde başka kim korkuyordu?

June ya ekşiyen suyu dengelemek ya da ekşiyen konuklarını dengelemek zorundaydı ve Avallon IV'e girmek istemiyordu.

Erich ve Johnny, yaşlı ağaçların arasında göz alabildiğine uzanan bahar bereketli Winnet tarlalarında toplanan diğer diplomatlara katıldılar. Uzun zaman önce popülerliğini golfe kaptırmış olan arkaik bir oyuna dayanan Winnet, dünyanın başka hiçbir yerinde yoktu. Bu kadar geniş sahalara ihtiyaç duyulması nedeniyle oyunun başka bir yerde oynanamıyor olması cazibesini daha da artırıyordu; bazı konuklar oyunlarını başka türlü geliştiremedikleri için her yaz Avallon'a geliyordu. June kaç kez bu sahalara çıkmıştı? Avallon'daki herkes gibi Gilfoylelar da Winnet delisiydi. Bitmek bilmeyen öğleden sonraları, hiç bitmeyen maçlar. Geceleri, hepsi rüyalarında hâlâ Winnet'lerde bilye salladıklarını, ağaçların tepesine sabitlenmiş skorbordlarda Winnet'lerin çıkardığı sesleri duyduklarını görüyorlardı.

"Oynuyor musunuz, Ajan Calloway?"

Hugh Calloway olayı incelemek için yürüyüşüne ara vermişti. Eliyle gözlerini siper etti. "Sadece bakıyordum, hanımefendi."

Bir kez daha Ulcie'yi kovmayı düşündü. Ama sabahki o ekşi su, akşamki o ekşi su... "Postane sana nasıl davranıyor?" diye sordu.

"Gayet iyi."

June, "*Bu iş biter bitmez Ulcie kapı dışarı*" demek istedi ama bunun onu değil, kendisini daha iyi hissettireceğini biliyordu. Bunun yerine, "Duyduğuma göre iyi poker oynuyormuşsun," dedi.

Anıarak güldü. "Doğru, Tuck buranın her yerinde kulakların olduğunu söyledi. Şeytan demişken-" Hugh elini otelin önünde küçük bir figür olarak duran Tucker'a doğru kaldırdı. Tucker el hareketine karşılık vermedi; gözleri ikisini de delip geçti. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi neşelisin. Koşmam gerek. Oyununuzun tadını çıkarın, Bayan Hudson."

June'un asıl Winnet eğitmeni olan Thomas Hammerfield adlı eski bir kriketçi iki hafta önce yola çıktığı için diplomatlar onun diğer çalışanlarının en sabırlı ve prezentabl olanlarıyla idare etmek zorunda kaldılar. Oda servisi garsonları, tesisatçılar, tesisatçılar, hizmetçiler, hademeler, misafir tarihçisi Luellen ve papaz Zachariah Hatfield

-Hepsi de gri ve altın rengi üniformalarıyla güneşin altında neşeyle salıncak öğretiyor, büyü yapıyor, beş ülkeden gelen diplomatlarla birlikte bir o yana bir bu yana atıyorlardı. June acı tatlı bir sızı hissetti. Evin önü, evin arkası. En iyi Winnet oyuncularını her zaman yıl boyunca sahalara erişimi olanlar olmuştu. Bunu konuklardan gizlemek için büyük çaba sarf ediyordu, zira yardımseverler tarafından alt edilmek istemezlerdi.

Ama şimdilik sadece Winnet'i oynadılar.

Tıpkı otelin içinde olduğu gibi, elçilikler milliyetlerine göre ayrılmıştı. Küçük İtalyan elçiliği coşkuyula katıldı. Sade Japon elçiliği çoğunlukla güvenli bir mesafeden izledi, battaniyelerin ve bankların üzerinde güneşin tadını çıkardı. Sebastian Hepp, geniş Alman elçilik heyetini cinsiyet ve yaşlarına göre ayırarak, olimpik bir ciddiyetle görevini yerine getirdi. Sabine Wolfe bu grubun kenarında durmuş onları izliyordu. Koyu yeşil bir şapka takmış, kıızıl altın rengi saçlarını ışıl ışıl gösteren yarım bir duvak ve ona uygun ipek bir bluz giymişti. Ceketini kollarında l bir bebek gibi buruşturarak tutuyordu.

Ona yaklaşma, demişti Tucker ve o zaman neden böyle bir şey söyleme zahmetine girdiğini merak etmişti.

Yine de June'un ayakları onu kültür ataşesinin karısına doğru götürüyordu. Belki de June'a yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını o kadar soğukkanlılıkla söylediği içindi. Belki de Hannelore'u çığlık attığı için cezalandırmaya çalışmadığı içindi. Belki de o ilk gün erkeklerle birlikte araba yoluna çıkan tek kadın olarak June'un dikkatini çektiği içindi. Belki de Sabine'in az önce kendini yaşlı ağaçların arasındaki demir bir bankın üzerine bırakmış olmasından dolayı -sanki dizlerinin bağı çözülmüş gibi. Ya da belki de bilmek istediği için: Sabine Wolfe'un söylemeden bıraktığı sözler neydi?

Her neyse, June onun yanına oturdu ve "Duyduğuma göre bir sanatıymışsın" dedi.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Alman olmasına rağmen İngilizceyi şık bir Mayfair aksanıyla konuşuyordu. Savaş patlak verene kadar Gilfoyleların dünyasına güvenle ait olan bir kadındı bu.

"Goblen Odası'ndaki personelimden birine bahsetmiştiniz. Portre Galerisi'nde bazı güzel eserler var.

bu işin içine girmedim."

Sabine ona küçük bir tebessüm etti. Nazikti ama samimi değildi; June'un ne yaptığını biliyordu. "Eskiden doğa figürleriyle çok ilgilenirdim. Gençken kuşları inceler ve farklı türleri diyagramlarla resmederdim. Sulu boyayla. Hareketlerini, davranışlarını, ne yediklerini. Her tür için bir sayfa, dişi ve erkek çok farklıysa bazen iki sayfa hazırlardım. Genellikle iki. Genellikle kendilerini dünyaya sunma biçimleri çok farklıdır. Friedrich'le tanıştığımda bunu bir kenara bıraktım, ama hala bazen hayalimde bir kuşu nasıl resmedeceğimi düşünüyorum. Ama sen... sen de bir sanatçısın. Avallon senin tuvalin."

June onu son gördüğünde Sabine küçümser gibi görünmüştü ama bu seferki ciddi görünüyordu. Sabine'in de June gibi, çok az şey ele veren bir çarşafıla örtülü bir mobilya parçası olması mümkündü.

"Avallon her gün farklı bir oyun, bu kesin," dedi June. Tereddüt etti; vınnların çatırtısı ve sesler boşluğu doldurdu. "Bayan Wolfe, geçen gün yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylediniz. Kendi otelimde bana böyle söylenmesine alışık değilim."

Sabine'in yanakları hemen renklendi. "Bayan Hudson, üzgündüm, bunu yapmamalıydım-"

June bunu elinin tersiyle itti. "Bayan Wolfe, ben de Hannelore'unki gibi nöbetler geçirdim. Ona çok benziyordum."

Sabine'in kaşları çatıldı.

Kendiniz yaşamadığınız sürece hayal etmesi zor bir yolculuktu. June uzun yıllar boyunca, çocukken olduğu gibi bir kadın olduğunu *düşünmüştü*. Şimdi ise çocukken olduğu kişi *yüzünden* o kadın olduğunu biliyordu. Sadece başkaları hakkında hiçbir şey anlamayan bir insan onları bu kadar derinlemesine inceleyecek sabra sahip olabilirdi.

Sonunda Sabine, "Eminim nöbetleriniz o kadar şiddetli değildir," dedi.

June sadece seyircilerin tepkilerini hatırlıyordu. Annesini, onu sözsüz bir şekilde Constancy'de bıraktığı için yargılamış mıydı? 18 ya da 19 yılıydı ve Batı Virginia'da, Avallon'da olmadığınız sürece herkes açtı. Babası bir merminin içine çekilmişti. Annesi yalnızdı ve June sevimli bir dilenci değildi. June o zamanın tek terk edilmiş çocuğu olmayacaktı. Annesi şimdi June ile aynı yaşta olurdu, değil mi? Ama onları karşılaştırmak adil değildi. Annesinin hiç kimsesi yoktu, June'un ise yüzlerce kişilik bir ailesi vardı.

June, "Hiç kuşkunuz olmasın, benim dönüşlerim berbattı. Ama Hannelore bir gözcü, tıpkı benim gibi. Onu ilk gün gördüm. Her şeyi içine alıyordu. Sadece zamana ihtiyacı var."

Sabine bir şey söylemeye başladı ama sonra durdu. Bay Francis'in yaldızlı kraliyet ailesi ve onların muhteşem kısıtlamalarıyla ilgili bir şeydi bu. Asla söyleyemeyecekleri o kadar çok şey vardı ki. Gerçekten ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı ama June'un gözünde bir görüntü canlanıyordu: o sırınga, Hannelore'un kimyasal uykusu.

June, "Hannelore'un zamanı olduğunu düşünmüyorsun," diye tahmin etti. Sabine'in gözleri parladı ve sonra aynı hızla temizlendi;

Gözyaşı dökmekte ne kadar hızlıysa, onları kovmakta da o kadar hızlıydı. Gevşek bir ipliği bir düşmenin altına sıkıştırdı ve tamamen tarafsız bir tonda, "Büyükelçinin oğlu, onu duydunuz mu? Kısa bir süre önce kendisine zihinsel bir teşhis konuldu. On altı yaşında mı? On yedi. Hayır, kesinlikle on altı. Sanırım şizofreni. Burada, Amerika'da bir tesiste tedavi görüyor. Büyükelçi Almanya'ya geri gönderildiğinde oğlunun da onunla birlikte gitmesi gerekiyor tabii ama..." Sabine'in bu cümleyi diplomatik bir rahatlıkla bitirmek için bir strateji geliştirmesi biraz zaman aldı. "Almanya'da,

şizofrenlere ötenazi uygulanıyor. Bu, bilişsel açıdan risk altında olanlar için bir programdır. Kapsamı çok geniş."

June'un teninde küçük bir ürperti dans etti, hem de hiç beklenmedik bir şekilde. Klinik ve tarafsız ifade, ifadeyi daha az değil, daha rahatsız edici hale getirdi.

Sabine kelimeleri, kitapları alfabetik sıraya dizen biri gibi dikkatli bir şekilde yerleştirmeye devam etti. "Söylentilere göre Büyükelçi, Dışişleri Bakanlığı'yla oğlunun Amerika'ya gittiğinde orada kalması için bir anlaşma yapmış. Bunun kolay olduğunu sanmıyorum. Ama çocuğun dosyasını unutmayı kabul ettiklerine inanıyorum."

Gözleri, Lothar Liebe'nin bir sopaya yaslanmış, karanlık, sessiz film yıldızı yakışıklılığıyla bankta oturan ikisini izlediği Alman elçiliğinin geri kalanına kaydı.

Sabine sanki June harika bir şey söylemiş gibi gülümsedi ve sonra o korkunç sahte gülümsemesiyle, "Büyükelçinin oğlu teşhis konulmadan önce bir kez korkunçtu. Korkunç bir olay. Ama hepimiz bir kez olsun korkunç değil miyiz? O on altı yaşında. Ne yaptığını öğrendiğinde... O kadar hassas bir çocuk ki. Ağlaması bittiğinde, en iyisini düşündükleri şeyi kabul etti. Lobotomiye, elektrik şokuna ya da merhametli bir ölüme ikna edilebilirdi."

Alanın öbür ucunda Sebastian, hayal kırıklığına uğramış bir çocuğun yanına şefkatle çömelmişti. June'un zihni nedense onun yüzünü büyükelçinin oğluna benzetmişti. Onun savaşa gitmesini istemiyordu. Erich von Limburg-Stirum'u vurmak üzere eğitilmesini istemiyordu. Onun da istemediğini biliyordu ama yine de gidecekti ve prensipleri gereği elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Sandy gibi o da kolektifin gücüne inanıyordu. Eğer inanmasaydı Avallon'da olmazdı.

June, "Hannelore'u 'bilişsel açıdan tehlikede' olarak mı değerlendirecekler?" diye sordu.

Sabine cevap vermek yerine, "Hiç pudranız var mı?" diye sordu.

June cebinden bir pudra çıkardı. Sabine bunu burnunu pudralamak ve gözyaşlarını gizlemek için kullandı.

June, "Hannelore biliyor mu?" diye sordu. Sabine başını hafifçe salladı.

Kadın, anne, misafir, düşman, üstün, mahkum. Sabine dedi ki, "Kocam, onu bu şekilde koruyabileceğine inanıyor.

Almanya'da. O dileklerle inanmak o olabilir korumak onu Almanya'da. O bizim tek kızımız. Ama ben..."

June kendini toparladı. Bundan önceki her şey yanında küçük kalacaktı.

Tucker çıldırırdı. Tucker'ın canı cehenneme.

June, "O telefon konuşmaları bununla mı ilgiliydi?" diye sordu.

Sabine, "Lothar'ın artık Gestapo olduğunu biliyorsun tabii," diye fısıldadı.

"Gestapo," diye yankılandı June. Bu sözcük kulağa acımasız, yabancı ve yersiz geliyordu.

"Gizli polis. Daha önce SD'de çalışıyordu, bilgi toplama ajansımız. Yaptığımız her şeyi izliyor. Sadece o değil elbette, o... eğer..." Sabine uzun parmaklarıyla dirseklerini kavradı. "Burada kalıp kalamayacağını öğrenmek için Dışişleri Bakanlığı'ndaki adamı aramak istedim. Cesaretimi kaybedip durdum. Almanya'nın seçimlerini eleştirmek doğru değil. Bizim için değil. Biz Almanya'yı temsil ediyoruz."

June onu altıncı kattaki vestiyere sürünerek çıkarken, telefonu açarken, karşı taraftaki merhaba diyen kızı dinlerken ve telefonu kapatırken hayal etti. Buraya gelir gelmez birkaç kez aramıştı. Ve sonra, bir kez daha, geri dönüşün yakın olduğunu düşündüğünde.

"Sizin için Bay Pennybacker ile konuşmamı ister misiniz?" June sordu.

Sabine zar zor da olsa başını salladı. "Sağduyu. Bunu ne kadar vurgulasam azdır."

"Bir oteli başka türlü işletemezsiniz."

Winnet tarlasının karşısındaki Lothar Liebe, yüzünde nötr bir gülümsemeyle Sabine'e yanına gelmesini işaret etti. June'un omurgasına yayılan ürperti o kadar fazlaydı ki, bu hareketin kendisinin herhangi bir şekilde uğursuz olup olmadığını ya da sadece az önce duyduklarının bağlamında olup olmadığını hayal etmeye çalıştı. Hayır, muhtemelen, eğer bu sıradan bir konuşma olsaydı, Lothar Liebe'nin de Erich gibi, çok hevesli bir Dışişleri Bakanlığı tarafından Avallon'a çekilen bir Alman vatandaşı olduğunu düşünürdü.

Sabine hafifçe el salladı. Gergin bir sesle sordu: "Ne hakkında konuşuyorduk? Soracaktır."

"Menü," diye cevap verdi June hemen. "Almanların şefimizin menüsünün yeterince iyi olmadığını düşünmesi konusunda ne yapılabilir?"

Sabine rahatlamış bir ifadeyle, "Evet, elbette," dedi.

June onun Lothar'a doğru yürümesini izledi, Lothar da onun koluna girerek kulağına bir şeyler söyledi. Her iki Alman da tam zamanında dönüp Sebastian Hepp'in kazan ağının güzel bir parabol çizdiğini ve mükemmel bir *çatırtıyla* skor tabelasında son bulduğunu gördü. Sebastian'ın yüzü sıcaklık ve zaferle kızarmıştı. Erich von Limburg-Stirum "*Gut gemacht!*" diye bağırdı. Johnny Hosakawa "Stellar!" diye seslendi ve hatta konuk tarihçilerden Luellen March bile kısaca "*Bay Hepp!*" diye bağırdı.

Sopasını başının üzerine kaldıran Sebastian neşeye şarkı söyledi:

*Leb' wohl denn, oh Hochland, sei Norden gegrüsst, Wo
Heimat der Ehre und Tapferkeit ist;*

*Wohin ich auch wandre, wo immer ich bin, Es
zieht zu den Hügeln des Hochlands mich hin.*

Paul Eidenmüller, Japonların da şarkıya katılması için gösteriyi yarıda kesti ve ardından Erich de katıldı, hepsi kendileriyle eğleniyor, bir bardaymış gibi tezahürat yapıyorlardı. Birkaç satır sonra June, balo salonundaki Robert Burns şarkılarından birini Almanca söylediklerini fark etti. Bir süre sonra, oda orkestrası melodiyi tanıdı ve herkes için çok tanıdık olan "My Heart's in the Highlands "e dönüştürerek devrıldı. Güneş, zarif bir şekilde tasarlandığı için değil ama tasarlanmadığı için mükemmel olan bu spontane anın üzerinde parılıyordu.

Avallon'u tepenin zirvesinde gördüğü ilk anı hatırladı. Ne kadar harika bir ada, diye düşünmüştü, yorgun dünyanın sorunlarından bu kadar uzakta. Ama artık o kesin duyguyu uyandıramıyordu. Orkestranın kahkahalar arasında mırıldandığını duyup da dünyanın başka yerlerinde masumların nasıl ölüme mahkûm edildiğini düşünmemek imkânsızdı.

Bir santim bile hareket etmemişti ve burayı şimdiden özlemişti.

"Hoss-hey-"

June yumruk yumruğa bir dövüşün sıradan seslerini duydu. Ete vuran muştalar, dişlerin arasından çıkan nefesler, yeri yırtan ayakkabılar ve gözlüklere çarpan saatlerin birleşimi gibisi yoktu. Kaynağını gördüğünde şaşkınlığı aşağılanmaya dönüştü. Japon diplomatlardan ikisi, bir Sınır Devriyesi ajanı ve garsonlarından biri (Chuck Curtis, hafif skolyozlu, askerlikten muaf) çirkin ve düzensiz bir kavgaya tutuşmuşlardı.

O yöne doğru bir adım attığında, ayaklarının altında bir çıtırtı duydu ve hissetti. Bir salyangoz. Aslında birden fazla. Yer onlarla doluydu, dalların arasından süzülen kareli güneş ışığında renkleri parlıyordu. Sabine'in yanında otururken onları fark etmemiş miydi? Kaçırması olamazdı. Tuhaf yatay kabuklarıyla yavaşça hareket eden iki tanesi, Sabine'in az önce oturduğu bankın kol dayanağına sürünüyordu.

Kavga devam etti.

"Hayır," diye seslendi June. Yeterince ileri gitmeyince ellerini ağzının etrafında birleştirdi ve sakince "*Hayır!*" diye tekrarladı.

Chuck hemen durdu.

Bu ona iki Japon'dan birinin tokat atmasına neden oldu ama Chuck'ın tepki vermediğini görünce o da durdu. Geriye Sınır Devriyesi ve diğer Japon adam kalmıştı ki onlar da diğer iki adamın kılıflarını hazırladığını görünce kavgalarının kıvılcımını kaybettiler. June aralarına girdiğinde dördü de hareketsizdi.

"Ne," dedi, "şeytan."

Chuck'ın yüzü kıpkırmızıydı ve nefes nefese kalmıştı. Onunla göz göze gelemiyordu. Bay Francis'i, bükülmüş omurgasına rağmen iyi bir garson olacağına ikna eden kişi oydu. Terzi, Chuck'ın üniforma ceketinin sadece sol omzu için özel bir ped yapmıştı ve Chuck bir daha asla arkasına bakmamıştı.

June Sınır Devriyesi ajanını garajdan tanıdı; onun da kendisini tanıdığını gördü. "Ajan Minnick'i çağırayım mı?" diye sordu.

Yapmamalı.

Chuck utangaç bir şekilde, açılış yayılım ateşinden başlayarak olayı anlattı:

Chuck: İkmini alabilir miyim?

Japon katip: *Lexington* 'ı alabilirsem.

Bu, Japonların kısa süre önce Pasifik'te batırdıklarını iddia ettikleri uçak gemisi USS *Lexington*'a bir göndermeydi. Hikayenin geri kalanı kendini anlatıyordu.

Herkes *üzgündü, Hoss, üzgündü, hanımefendi*. Ama June'un onların üzgün olmasına ihtiyacı yoktu. Olayın hiç yaşanmamış olmasına ihtiyacı vardı. Avallon'da yumruk yumruğa kavga mı? Duyulmamış bir şeydi. Chuck'ın kıskırılmış olması önemli değildi; kıskırıtılamaz olmaları gerekiyordu. Chuck acemi değildi; yılların tecrübesine sahip bir emektardı.

June her şeyin arttığını hissetti. Bay Francis'in ölümü, Constancy'deki kahkaha, Avallon II'deki su sıçraması, Sabine'in bankının altındaki salyangozlar. Belediye Başkanı Foglesong ona *ukalalık yapma* demişti ama o biraz ukalalık yapmıştı, değil mi? *Suyun böyle işlemediğini* söyleyip duruyordu ama bugünlerde her şey değişiyordu. Bay Francis ölmüştü; Gilfoyle ile yatmıştı; Gestapo onun yemek odasında yemek yiyordu.

"Hoss," dedi Griff Clemons. Ona katıldığında, personel şefi çamurlu bir salyangozu havaya kaldırdı.

June içini çekti.

"Gördüm." Vive

l'Avallon.

On Sekizinci Bölüm

(O halde günün geri kalanı kaçınılmazdı.

Bulutlar dağların üzerinden yuvarlanırken
Parlak güneş otelin içini hafif bir gölgeye boğarken, June
elinden geldiğince işlerini toparladı.

Önce, Pennybacker ve İsviçreli'nin masanın üzerindeki
belgeleri nazikçe yüzlerine doğru çevirirken ona
gülümsedikleri Cam Oda'ya girdi ve onlara Sabine ve
Hannelore'den bahsetti.

"Ve sanırım bunu düzeltmemi istiyorsun. Yine
bickenbached! Bu rehine matematiğimi mahvedecek." Ama
Pennybacker kalemiyle, kondüktörün kendisine uzattığı bir
kağıt yığınını işaret etti ve üzerine bazı notlar aldı. "Ne
yapabileceğime bakacağım."

Normalde klavsencinin kurnazca ya da aptalca bir yorum
yapması gerekirdi ama yağmur pencereye doğru tıslamaya
başladığında alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı. Bu June'a
Pennybacker'ın İsviçreliler ve Avallon II'deki olay hakkında
bir düşüncesi olduğunu söylediğini hatırlattı. Daha sonra,
hatırlayıp hatırlamadığını, hâlâ önemli görünüp
görünmediğini soracaktı.

"İyi misiniz Bayan Hudson?" Pennybacker sordu.

"Sadece sabırsızlıkla beklemediğim bir işim var." Daha
fazlasını söylemeye başladı ama sonra durdu. Duymalarına
gerek yoktu.

hiçbiri. Bu sadece ona aitti. "Ne söyleyecektin?"

Dedi ki, "Karımdan bir mektup aldım. Bunca haftadır mektup gönderiyorum ve hiçbir şey duymuyorum ve durduğum anda bir tane gönderiyor! Aynen dediğin gibi."

"Ne yazıyordu?"

"Onu hiçbir şey hissetmediği başka bir adamın kollarına sürüklediğimi."

June, "Çok uzun bir yol." dedi.

"Yaptığım şey hakkında düşünmemi istiyor." Klavsenci,

"Hepimizin yapması gerekmez mi?" diye sordu. "Ne *yaptım* Ne yapıyorsun?"

"Sanırım hafta sonları geç saatlere kadar uyuyordum," diye itiraf etti. "Bir keresinde şakalarından birine gülmüştüm ama" -sesini alçalttı- "şaka olmadığı ortaya çıktı."

Kondüktör, "Peki bu kadını geri istiyor musunuz?" diye sordu.

Pennybacker elini kalbinin üzerine bastırdı. June birdenbire üçünden de hoşlanmaya başlamıştı. Birbirlerine karşı rahat tavırları, yıllar ve ülkeler boyunca dostluklarını sürdürmek için gösterdikleri çaba. Hiçbir zaman gerçek bir acımasızlığa dönüşmeyen nazik şakalaşmaları. Tüm bunları daha sonra hatırlamalıydı. Bu, mutsuz şeylerden bahsederken bile mutluluğun görünebileceği yollardan biriydi. Evet, Avallon IV'te bunu çok iyi hatırlamalıydı. Avallon IV'ten sonra, hatırlamanın zor olacağı bir zamanda.

June, "Karınıza cevap vermemelisiniz, Ajan Pennybacker," dedi.

Pennybacker ellerini telaşla masanın üzerine koydu. "Bana ondan vazgeçmemi söyleme. Kardeşlerimin -ve şimdi Rudy ve Rufey'in de- ondan vazgeçmemi söylemesinden bıktım."

"Dönmeyeceğim. Eğer onu geri istiyorsan, o mektuba cevap verme.

Güvenin bana, kovalamaya devam edecek."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

June kapıyı iterek açtı. "İşimde çok iyiyimdir."

- - -

Cam Oda'da mola verdikten sonra, June ofisinde iki saat geçirdi, defterlerinden ve yapılacaklar listesinden ilgili görevleri ve bilgileri kopyaladı ve üçüncü şahıslar tarafından okunabilir olduğundan emin oldu. Gün boyunca biriktirdiği bulaşıkları üst üste koydu ve bozulabilecek bir şey saklamadığından emin olmak için çekmeceleri kontrol etti. Yapmıştı; dachshund'lara vermek için sakladığı ve unuttuğu birkaç kızarmış elma dilimini çıkardı. Dışarıda yağmur yağmaya devam ederken, kömür, yakacak odun ve buz için bekleyen siparişleri gözden geçirdi ve yakın gelecekte dikkatini gerektirecek bir şey olmadığından emin oldu.

Daha sonra Ovid Persinger'le depoda bir konuşma yaparak otelin haftanın geri kalan öğünleri için stok yaptığından emin oldu. Grotto'da Fortéscue'ya moralleri düzeltmek için tüm personeli toplantıya çağırmasını söylemek için durakladı.

"Aşağı mı iniyorsun?" diye sordu ona. Kız başını sallayınca arka odaya gitti ve avucunun ortasına yerleştirdiği çikolatalı bir bonbonla geri döndü. "*İyi şanslar*, Hoss, teşekkür ederim."

Sonunda dachshund'ları Toad'un ofisine götürdü. İçeride, Temizlik şefi 411 numaralı odayı temizleme ritüeline hazırlanmak için eşyaları çarpıştırıyordu. June'a doğru döndü, patlamaya hazırdı ama June köpekleri Kurbağa'nın masasının altındaki yerlerine yönlendirince sustu.

"Onlara bakacaksın, değil mi?" June sordu.

Kurbağa kuru bir paspas kullanarak tel saçlı dachshund'u nazikçe ama sıkıca masanın altına bastırdı. "Ne kadar sürecek?"

June suyun nasıl hissettirdiğini ve bunu ne kadar zamandır ertelediğini düşündü. "İki gün. Hayır. Bana üç gün verseniz iyi olur."

"Üç gün mü?"

"Çok uzun süre erteledim. Winnet tarlalarının her yerinde salyangoz var."

"Clemons biliyor mu?"

"Bu konuda birlikte karar verdik."

Kurbağa öfkeyle dört el havlusunu koridorun hemen dışındaki temizlik arabasına fırlattı. June, bunun için Bay Francis'in sırası geldiğinde bu kadar üzülp üzülmeyi merak etti. June'un zamanından önce bu daha sık oluyordu; onun anladığı buydu. Su daha değişken, otel daha kırılıyordu. Bay Francis ve June'un yaptığı her şey daha kalıcı bir barış tesis etmek içindi. Avallon IV'ün ona ihtiyacı olmayalı uzun zaman olmuştu.

June, Kurbağa'ya Fortéscue'nun kendisi için hazırladığı bonbonu uzattı. Kurbağa onu iri parmaklarının arasına aldı ve sanki anlaması ve kopyalaması gereken bir cihazmış gibi inceledi. Sonra bir homurtu ile ikiye böldü ve diğer yarısını June'a verdi. Birlikte sessizce durdular, emdiler, tadını çıkardılar ve yuttular, sonra June dört havluyu daha düzgünce arabaya yerleştirdi ve dışarı çıktı.

- - -

SONUNDA June elinde bir şemsiye ve su birikintilerinde Mary Janet'larının ayak parmaklarını karartarak Avallon IV'e doğru yürüdü. Tam oyulmuş kayaya ulaştığında yağmur gerçekten yağmaya başladı; aceleyle kilidini açtı.

kapıyı açtı ve içeri girdi. Sağanak yağmurda kasvetli ve tehditkâr görünen Avallon'a tepeden bir göz attı, sanki dünyanın kenarından bakan bir dev gibiydi. Elbette bu bir yanılsamaydı, havanın bir oyunuydu; oteli rahatsız eden her şey görünmezdi.

June kendine burayı sevdiğini hatırlattı. Sonra kapıyı arkasından kapattı.

On Dokuzuncu Bölüm

(Dolunay yeni geçmişti ve Tucker rüyasında Avallon'un dört hamamını görüyordu.

Tepeden aşağı attığı her adımda nefesinin kesildiğini duyabiliyordu. Yağmur onu boğuyordu; başını geriye doğru eğemeyeceği kadar yoğundu, yoksa burun deliklerine doğru kurnazca bir yol bulacaktı. Saçları kafasına dümdüz yapışmıştı. Suyun kulaklarının arkasına ve yakasına doğru süzüldüğünü hissedebiliyordu. Yine de yağmur suyu tatlı suya benzemiyordu; sağır ve masumdu.

Otele en yakın olan Avallon I'in kilidi açıktı ve kafasını kapıdan içeri soktuğunda çamaşır suyu ve metal kokusu burnuna geldi.

Avallon II ılıktı ve toprakla, büyüyen şeylerle kokuyordu. Havuzlar tamamen hareketsizdi.

Avallon III seks ve zambak kokuyordu, sert ve güçlü. Havuz ona bakıyordu; onu geride bıraktı.

İşte Avallon IV buradaydı. Küçük binanın içine adım attığında, gözlerinin ışıksızlığa alışması biraz zaman aldı. Duvarlara karalanmış, hiçbirini çözilemeyen tuhaf semboller gördü. Yay kafasına, döşeme tahtalarına oyulmuş kaba bir kare aracılığıyla ulaşıyordu; o karanlık delikte bir ceset gördü. Ona döndü, kolları derinlerde kaybolmuştu; ölü adamın yüzü. Tucker acele ederken ayakları döşeme tahtalarına takıldı.

-daha önce yalınayak mıydı- ve gevşek, çıplak bedeni dışarı çıkardı.

Bu June Hudson'dı, gözleri boş ve beyazdı. "*June*," dedi ama *June*'un gözlerinde sudan başka bir şey yoktu.

- - -

TUCKER şiddetle uyandı. Yatağında oturdu, ellerini başının arkasında birleştirdi, kendini rüyadan çıkarmak için vücudunun fiziksel hislerinin muhasebesini yaptı. Çıplak göğüs kemiğinde nemli bir ter vardı, hava kürek kemiklerinin arasındaki neme karşı serindi. Sol omzu, uzun zaman önce vurulduğu omuz, gergin ve işbirliğine yanaşmıyordu. Yün battaniye çıplak ayaklarını tırmalıyordu.

Bu noktada, June'un sözünü ettiği, yağmur suyu sarnıcı olan kulübede kalmayı başarmıştı. Trillium House (sundurma korkuluğundaki bir levhada adı geçiyordu) ne tam bir kulübe ne de tam bir yazlıktı. Çatısı yeşildi ve sundurma da dahil olmak üzere dış cephesi beyaza boyanmıştı. Sundurma parmaklıklarının etrafını dikenli kamışlar sarıyordu; yaz aylarında gül çiçekleriyle canlanıyor olmalıydı. Salıncaklar yeşil kapının yanında uyukluyordu. Rustikmiş gibi davranıyordu ama Avallon'un sınırları dışındaki bu dağlarda görülen kulübelerle çok az ortak noktası vardı.

Haftalar önce ona kapıyı ilk açan kişi, bahçe şefi Woody Littlepage'di. Woody, Tucker'ın ne zaman geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini tam olarak bilemese de onu bekliyor gibiydi. Onu içeri aldıktan sonra sessizce odadan odaya geçerek etrafı incelemesine izin verdi. İçerideki eşyalar basitti: gösterişsiz bir masa, işçiliğe uygun ranzalar, sağlam yorganlar ve sade dikilmiş perdeler.

Woody döşeme tahtasının üzerine tükürdü ve ardından çizmesinin burnuyla ağız dolusunu düzleştirdi. "Büyük evdeki odan yerine burayı mı tercih ediyorsun?"

"Bir sarnıç mı var?" Tucker sordu.

Woody ona seyir verandasına çıkmasını işaret etti. Tucker önce dağlara, sonra da metal kapılı beton rampaya giden boru ağına baktı. Tucker bunun gibi düzenekleri daha önce de görmüştü; bu onun çocukluk hikâyesiydi. Ama sarnıçlar ve yağmur varilleri normalde kuyu kazma imkânı olmayanlar, bir dağın yamacında yaşamaya çalışanlar, sarnıç suyunun sivrisinek ve polenlerle karışık olmasını umursayacak kadar parası olmayanlar içindi. Parmaklarını olukların birleştiği yerde hafifçe gezdirerek ek yerini açtı. İçinde bir karbon filtre vardı.

"Su bazılarımızı ayakta tutuyor," dedi Woody. "Hoss senin de onlardan biri olduğunu söyledi."

Tucker bu basit ve pragmatik açıklama için kendini minnettar hissetti. Evet. Su onu ayakta tutuyordu. "Bana buna nasıl degeceğini söyle."

"Siz Federaller beni, Don'u ve Marty'yi bu iş bitene kadar Constancy'ye yerleştirin, bütün ev size kalsın."

"Aramayı ben yaparım. Hangi motel?"

Woody, "Sen bana parayı ver, ben de ayarlayayım," diye cevap verdi. Tucker anladı. Orada olacaktı hiçbir oda içinde Sabitlik; toprak işçileri günlük ücreti cebe indiriyor ve çukurda kayboluyorlardı. Tüm süreç o kadar kusursuzdu ki June'un bunu kolaylaştırdığından emindi. "Kabul edilebilir."

Hugh ve Pony pelüş sütlerini kabinle değiştirmekle ilgilenmediler, mutfağı sadece gün boyunca evrak işleri için kullandılar, bu da Tucker'ın

kendine ait bir yerdi. Normalde yalnızlığa aldırmazdı ama bu gece, June'un cesedinin kafa karıştırıcı rüyasından sonra, sarnıcın susamış ve metalik bir şekilde yağmuru içişini dinleyerek yalnız kalmayı tatsız buldu. Giyindi; sadece pantolon ve kazak. Burada her zaman Büro'nun bir parçası gibi görünmek zorunda değildi. Sonra yavaşça çiseleyen yağmura karşı başını eğdi ve Büro'nun arabasına doğru ilerledi. Arabayı çalıştırmadı, sadece bu daha tanıdık loşlukta oturdu, kapalı kapılara ve tavana karşı kendi nefesinin evcilleştirilmiş seslerini dinledi. Bir dakika sonra kalbi duruldu ve bir gün önce sürücü koltuğunun altına sıkıştırdığı telgrafi aldı. Projektörlerin ışığında telgrafi tekrar okudu.

Telgrafta, SOG'un hala kendisinden memnun olduğu belirtiliyordu. Telgrafta, gelecekteki işini garanti altına almak için ne yapması gerektiği sorusuna cevap veremediği belirtildi. Ancak telgrafta, gazete haberlerinde iyi görünecek jestleri düşünmesi şiddetle tavsiye ediliyordu. Telgrafta, uluslararası bir olay yaratmamaya dikkat etmesi gerektiği de ekleniyordu.

Onlara tartışılmaz ama zayıf bir kötü adam bulmak, işte bu anlama geliyordu. Mihver devletlerinin elçiliklerinden birinden iki yüzlü bir uşak - diplomat değil (Tucker'ın bir diplomatı tutuklama yetkisi yoktu), ama belki bir uşak, şoför ya da çevirmen. Ya da Nazi sempatizanı bir otel çalışanı, yatak odasında gizli gamalı haçlar asılı. Belki de bir teslimat kamyonunun koltuğunun altından mektup kaçırان bir yerli. *New York Times*'da bir iki satır yazılmasına neden olabilecek herhangi bir şey: *Federal ajanlar Avallon Hotel & Spa'da bir tutuklama gerçekleştirdi.*

Tucker'ın SAC'ının isteklerini sorgulamaması gerekiyordu ama şimdi bunu yaptığını hissedebiliyordu; bu onun içinde çalışan tatlı suydı. Tucker'ın şu sıralar eli kolu bağlıydı ve ekip arasında dolaşan şifreli bir istihbarat söylentisinin peşine düşmüştü.

Alman elçiliği. Olaya karışan herkesin diplomatik koruma altında olduğu için onları tutuklayamayacağı kesindi. Ama o bunu umursamamıştı; sadece diplomatlar ülkelerine gönderilmeden önce o istihbaratı ele geçirebilirse, bunun ABD'nin başka türlü elde edemeyeceği bir bilgi olduğunu ve Tucker'ın orada bulunmasının buna değeceğini düşünüyordu. Bu tür işlerde çok az cesaret vardı ama Tucker'ın hiçbir zaman övgüye ihtiyacı olmamıştı. O sadece adalet istiyordu.

Ancak telgraf, işini korumak istiyorsa düşüncelerini değiştirmesi gerektiğini gösteriyordu.

Çiseleyen yağmurun arasından Tucker, Winnet Dolabı dedikleri küçük binadan iki kişinin sendeleyerek çıktığını gördü. Birini tanıdı: Pony Harris. Diğeri ise ona asılan son merhaba kıızıydı. Genç kadın bir şekilde tamamen giyinik olduğu halde çıplakların neşeli bakımsızlığını yaymayı başarmıştı; Pony hafifçe kıcını sıktı. *İş i mahvedecek mi?* diye sordu June Hudson. Santral kızlarının dikkatini dağıtan Pony, yine de altıncı kattaki vestiyer kapamasını yakalamış ve arama kayıtlarına özenle kaydetmişti. Pony'nin dikkatini dağıttığı merhaba kızları hâlâ muhtemelen telefonlara cevap veriyordu. İş devam ediyordu.

Tucker onların yağmur altında salya sümük otele doğru ilerleyişlerini izlerken, zamanın başlangıcından beri sevgisizlerin yaşadığı o kadim yargı ve kıskançlık kombinasyonunu hissetti. Böyle anlarda June Hudson'ı düşünmemek imkânsızdı; böyle anlarda June Hudson'ı düşünmek suçtu. Tutunan June'du, sıkın Tucker'dı, Winnet Kabinesi'nde akıllarını yitirdikten sonra tepeye doğru dağınık bir şekilde tökezleyen otel ve Büro'ydu. Tanrım, boynu, elleri, boğazı.

SABAH, her şey yıkanıp temizlenmiş gibiydi. Güneş yeniden doğmuş, her bir ağaç dalındaki parlak tomurcuğu aydınlatıyordu. Yolun iki yanında nergisler sırtıyordu. Tucker'ın hayal kırıklığı da temizlenmişti ve otelin geri kalanı da benzer, aynı derecede şaşırtıcı bir rönesans yaşıyor gibiydi. Japonlar ön bahçede jimnastik yapıyorlardı. Alman çocuklar Konservatuar'da coşkuyla bir eğitim faaliyetine katılıyorlardı. İtalyanlardan biri barda Bulgar bir çocuğa piyano dersi veriyordu. Garsonlar neşeliydi; hamallar ıslık çalıyordu; hizmetçiler koridorlarda Tucker'a gülümsüyordu. Büyüleyici. Ürkütücü bir şekilde.

Tucker, resepsiyonda June Hudson'ın ardından sordu.

Basil Pemberton, "Bugün dışarıda," dedi, "ama ofise sizin için bazı bilgiler bıraktı."

Dışarı. Nereye? Bu otelin onsuz idare edebileceğini düşünmemişti.

Resepsiyonun arkasındaki ofiste, tüm kurutma kâğıdının onun el yazısıyla yazılmış ve her biri farklı bir personele hitaben yazılmış notlarla kaplı olduğunu fark etti. Otel onsuz idare edemezdi ama belli ki o dönene kadar kan dökülmesini engellemek için elinden geleni yapmıştı. Tucker'ın notunda şöyle yazıyordu: *TRM, S ile konuştum, PB'de bilgi var.*

S, Sabine Wolfe olmalıydı. June'un onunla konuşmaktan kendini alamayacağını biliyordu; ona keşiften bahsettiği anda otelin onun mülkiyetinde olduğunu anlamıştı. Daha doğrusu otel sahiplenmişti. Herkesin mutluluğunun Avallon'un yetki alanına girmesine o kadar alışmıştı ki.

Notu cebine koydu, gitmeye hazırlandı. Aklına bir fikir geldi.

Telefonu açtı.

"Beni 411'e bağlayın," dedi.

Haftalardır 411 numaralı odanın kapısını çalıyor ama ya hiç cevap alamıyor ya da çok az cevap alıyordu. O bir personeldi; onunla görüşülmesi gerekiyordu. İşin prensibi buydu. Fiziksel ya da yasal olarak zorla içeri girmemesinin tek nedeni, uzun süreli misafirle konuşmanın pek bir amacı olacağını düşünmemesiydi.

Telefon kulağında tıkırdadı.

"Şu Goelet denen kadının fotoğrafını basmışlar," dedi 411, selam verme zahmetine girmeden. "Neredeyse onun için üzüleceğim. Kopyada 'doe-eyed' yazıyor, ama *ewe-eyed* bir deyim mi? *İnek gözlü* mü?"

"Günaydın, ben Ajan Minnick," dedi Tucker. Sesindeki memnuniyeti saklamak için elinden geleni yaptı.

"Ah, seni tilki," dedi 411, isteksiz bir hayranlıkla. Sesi tıpkı kapının diğer tarafında olduğu gibi boğucuydu. Kendini göstermesine gerek yoktu; sesi kendi başına duruyordu. "Bir Truva atının içinde."

"Bu görüşme uzun sürmeyecek."

"Bürokrasiye maruz kalmayalı çok uzun zaman oldu, Ajan Minnick."

"Tam yasal isminize ve pozisyonunuza ihtiyacım var." İçini çekti, sonra ona söyledi.

"...Tasarımcı mı?" diye sordu bir anlık tereddütten sonra. Kayboluşu yıllar önce toplumu sarsmıştı. Kısa bir süre için kayıp kişi olarak kabul edilmişti - Tucker'ın aklına onun adını yerleştiren de bu olmalıydı; akademide bu olaydan bahsetmiş olmalıydılar. Geri kalan ayrıntılar bulanıktı. Harika bir güzellik, neredeyse doğaüstü bir ilham perisi, erkekleri servetlerinden vazgeçmeye ikna etme becerisine sahip iki kez boşanmış bir kadın.

"Ajan Minnick, beni pohpohluyorsunuz ama kabul ediyorum. Bir sonraki sorunuz nedir? Şehrim doğum yerim, babamın

İşgal mi?"

Aylak aylak masanın üzerindeki rastgele bir çekmeceyi açtı. İçi ağzına kadar düğün davetiyeleriyle doluydu. Daha yakından incelediğinde, her birinin June Hudson'a el yazısıyla yazılmış notlar taşıdığını gördü. Çoğu basit minnettarlık ifadeleriydi, ama bazıları o kadar kişiseldi ki, kendini davetsiz misafir gibi hissederek çekmeceyi kapattı.

"Bu görüşmenin tek amacı otelde bulunmanızın bir güvenlik riski oluşturup oluşturmadığını tespit etmektir."

"Yani Frank ahlaki açıdan esnek olduğu için mi? Mesele bu mu?"

"Ahlaki açıdan ne şekilde esnekti?"

411 güldü. Kaba bir kahkahaydı. "Telaşlanmayın Ajan Minnick. Size onun bir Nazi olduğunu söylemiyorum. Avallon'un parasını ödeyebilen herkes için olduğunu söylüyorum. Sorgusuz sualsiz lüksten daha ahlaksız bir şey olamaz. Bu en iyinin en iyisi, en iyinin en iyisi uğruna. Bu yüzden onun için tasarım yapmak çok heyecan vericiydi."

"Peki ya politikanız?"

"Sevgilim, o gazetecilerin hizmetçilerin uniformalarını almalarına kimin yardım ettiğini araştırarak daha yararlı bir zaman geçireceğini düşünmüyor musun?"

Bu bilgiyi nasıl edindiğini öğrenmeyi çok istiyordu ama bunun ona sadece zayıflık mesajı vereceğini hissediyordu. Telefonu kapatacak ve her şey bitecekti. Onun kendi zayıflıklarına baskı yapması gerekiyordu. Francis Gilfoyle'un değil, kariyerinin değil. Bunları zaten gönüllü olarak söylemişti, o yüzden işe yaramazlardı. June Hudson'la olan ilişkisi hakkında bilgi almak istiyordu ama bu sadece kendi merakı için olurdu. Bunun yerine, "Sandy Gilfoyle'un ölmeden önce Francis'le neden kavga ettiğini biliyor musun?" diye sordu.

Bir duraklama.

Sonra 411 onun sormadığı soruyu sordu: "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben bir tilkiyim."

"Savaş konusunda
anlaşamadılar." "O kısmı zaten
biliyorum."

İsteksizlik dolu bir duraklama daha. Sonunda, "Bu özel bir aile meselesi, hatta bekleyen aptal kızların dinlemesi için değil. Bu akşam beni görmeye gelin, Ajan Minnick. Yemek odası personeline üniformaları sorduktan sonra."

- - -

PERŞEMBEDEN SONRA, otel uykuya dalmış gibiydi, yırtıcı bir hayvanın hafif uykusu. Kapının yanındaki yazı sesli bir şekilde damlıyordu. Lobide, gece görevlisi Tucker geçerken sertçe başını kaldırdı; Tucker sözsüz bir şekilde elini kaldırarak onu serbest bıraktı. Minnettar bir baş sallama.

Diplomatların hepsi odalarında olduğundan, bu personelin zamanıydı. Tucker takırtılar ve kazıma sesleri duydu, otelin uyanık olduğu saatlerde izin verilmeyecek kaba, kullanışlı sesler. Kargaşayı takip ederek tüm avizelerin öğleden sonra ışıltı ışıltı yandığı Magnolia Yemek Salonu'na gitti. Isık çalan, şarkı söyleyen, şakalaşan bir personel ordusu sandalyeleri başlarının üzerinde taşıyor ve masaları hareket ettiriyordu. Hepsini tek bir pürüzsüz hayvanın parçası yapan gri ve altın üniformalar artık yoktu. Gömlek kolları ve pantolon askıları, yırtık kazaklar ve delik pantolonlar giyiyorlardı. Gün ışığında yaptıkları hareketlerin saat gibi işlemesinin yerini kaotik, neşeli bir düzensizlik almıştı.

Gözlerini grubun üzerinde gezdirdi, balkonda kâğıttan uçak yapan genç adamlardan birini görünce durakladı. Orada olması mümkün görünmüyordu.

Bu otelde ne Hugh'nun ne de kendisinin daha önce görüşmediği biri vardı ama ne kadar uğraşsa da onun adını bir türlü çıkaramıyordu. Adam onun ilgisini hissederek yanına geldi ve hafif bir Alman aksanıyla, "Ajan Minnick, oda servisinin size gelmesi gerekiyor," dedi.

Tucker, "Görüşmeye hiç gelmedin." dedi.

"Burayı tek başıma idare etmekle çok meşguldüm." Hoş bir gülümseme. Genç adam masanın bir kenarını kaldırdı. "Ve hâlâ çok meşgulüm. Beni çapraz sorguya çekmek istiyorsanız, beklemeniz ya da bana yardım etmeniz gerekecek."

Bu olayın başlangıcında, Tucker bu genç adamdan röportaj için durmasını talep eder miydi? Garsonların *hepsinin* durmasını ister, hepsini duvara dizer ve sırayla Mihver gazetecilerinin hizmetçi üniformalarını temin etmelerine yardım ettiklerini itiraf etmelerini ya da yardım eden birini göstermelerini ister miydi?

Evet, yapardı. Onlar yanlış yapmıştı; o da bunu düzeltecekti.

Ama şimdi-

Florida'daki görevi aklına geldi. Büro teknik olarak ajanların nakli için gerekli tüm imkânları sağlıyordu ama pratikte yetersiz taşınma masrafları ve acımasız zaman çizelgeleri sunuyorlardı. Pensacola'da, donanma aileleri tüm güzel meyveleri çalmış, Tucker da kapı kapı dolaşıp boş bir depo kiralayıp kiralayamayacağını sormak zorunda kalmıştı. Bunlardan birinde, pis bir deniz ürünleri restoranında, Tucker boş yemek alanına doğru yürüdü, sahibini arıyordu ve bunun yerine çift kapıyı iterek kendini bir sürü silaha bakarken buldu. Artık pis bir girişimin paravanı olduğunu bildiği restoranın arka tarafında, içki, kâğıt ve sandviçlerin yanındaki bir masada çeşitli boyutlarda yaklaşık on bir silah vardı. Silahların sahipleri kutuları dolduruyordu.

bir kamyonun içine. Orada durmuş, onların bakışları altında donup kalmışken, bir sonraki kararına bağlı olarak geleceğinin birkaç farklı yöne savrulduğunu hissetmişti. Tucker ceketini açtı -on bir çift göz bunu yaparken onu izledi- ve beylik tabancasını kılıfından çıkardı. Onu masanın kenarına bıraktı, sonra da hiç konuşmadan diğer adamlarla birlikte kutuları kamyonu taşımaya başladı.

Bu sayede Vince'in diğer mülklerinden biri olan bir sahil evinde güzel bir oda tutmuş ve bu arada restorandan geçen mallara pek dikkat etmemişti. Pensacola'dayken Tucker iki katili, bir tecavüzcüyü, bir araba hırsızını ve bir düzine karşılıksız çek yazanı içeri tıkmıştı.

Şimdiye kadar verdiği her bir tavizi hatırlıyor ve en büyüğünden en küçüğüne kadar verdiği her tavizden şüphe duyuyordu. Ödün vermek, siyah-beyaz adaletten çok daha zordu.

Ama-

Tucker kazağını çıkardı, kollarını sıvadı ve masanın diğer tarafını kaldırdı.

Garsonlar sanki bir spor müsabakası yapıyorlarmış gibi şaşkınlık ve saygı dolu sesler çıkardı. Ve Avallon'un şef garsonu Sebastian Hepp ona röportajını verdi. Masalar yer değiştirirken, ölçülürken, tekrar yer değiştirilirken sevimli genç adamın hayat hikâyesi ortaya çıktı. Avallon'u ilk gördüğü zamanki halini esprili bir şekilde taklit etti. *Vay canına!* Yan oda. *Vay canına!* Sonraki oda. *Vay canına!* Her *vay* dediğinde gözlerini ve ağzını mükemmel bir şekilde yuvarlaklaştırdı, bir şekilde bir kez daha geldiği zamanki şaşkın çocuk olarak görünmeyi başardı. *Nasıl olduğunu bilirsiniz.*

Tucker bilmiyordu ama Sebastian Hepp'in neden bahsettiğini biliyordu. Alnındaki teri sildi. "Ne yapıyoruz bu arada?"

"Görmüyor musun?" dedi Sebastian. "Bu Yükselen Güneş. İmparator hakkını istiyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Demokrasi Japonların yakasına yapıştı," diye açıkladı diğer garsonlardan biri yardımcı oldu.

Şimdi yüksek sesle söylendiği için Tucker onu gördü. Köşede bir masa, etrafında üç masa, sonra beş, sonra yedi, sonra dokuz masa vardı. Katı Japon elçiliği, Avallon'daki konaklamalarının eşitlikçi doğasından giderek daha fazla rahatsız oluyordu: konsolos ve hizmetkâr aynı lüks odalardan, aynı kaliteli yemeklerden, aynı eğlenceden yararlanıyordu. Yükselen Güneş, en üst düzey yetkili ve ailesinin tek başına masada oturduğu, daha alt düzeydeki konsolosların ve destek personelinin giderek daha itaatkâr aralıklarla yerleştirildiği bir tür ulusal düzen ve saygınlığı yeniden tesis etme girişimiydi. Yemek masalarının diğer üçte ikisi demokratik bir şekilde dağılmış olarak kaldı.

"Benden daha kötüsünü yapmam istendi," dedi Sebastian. "En azından Japonlar tabaklarını temizliyor. Çocukları da çok komik küçük akarlar." Belli belirsiz Alman aksanıyla *Japonlar* ve akarlar dediğini duymak komikti; İngilizcesini nerede mükemmelleştirdiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

"Bir Alman olarak buradaki Almanlara sempati duyuyor musunuz?" Tucker sordu.

Sebastian'ın yüz ifadesi hafifçe ihanete uğramış ve biraz da karmaşıktı; bir röportaj yaptıklarını unutmuştu. Bir sandalyeyi kolaylıkla omzuna attı; Tucker da ona uygun bir sandalye aldı. Sebastian kuru bir sesle, "Hoss onların misafir olduğunu söylüyor," dedi.

"Peki *sen* ne diyorsun?"

Sebastian sandalyenin basamaklarının arasından Tucker'a baktı, ifadesi karmaşıktı. "Bana kendin olarak mı soruyorsun, yoksa G-man olarak mı soruyorsun?"

"Hangisini istiyorsun?"

Genç şef garson bunu düşündü. Tereddüt etti. Sonra sordu: "Kalmak isteyen gazetecilere ne olacak? Lieselotte Berger'e?"

Yüzünde yara izleri olan Alman gazeteci. *Lütfen beni Almanya'ya geri göndermeyin.*

Tucker kesin bir ifadeyle, "Onlara hizmetçi üniformalarını veren sendin," dedi.

Yemek odası sessizliğe gömülmüştü.

Sebastian kendini topladı, gözleri endişeli ama ifadesi gururluydu. "Yapılacak en doğru şey buydu."

Sebastian kahraman, Tucker ise kötü adam rolündeydi. Ama bu roller sadece burada, yemek odasında ve Grotto'da geçerliydi. Bir Büro notunda, siyah beyaz daktiloyla yazılmış, Sebastian az önce vatana ihanet ettiğini itiraf etmişti.

"Bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyor musun?" Tucker sordu. "Onlar devlet düşmanı olarak görülüyor. Takeo Nishimura'yı kaçırdığınızı düşünün. Başarılı olsalardı, insan avı gazeteciler için de aynı olurdu. İnsanlar bu savaşın bedelini birilerinin ödemesini istiyor, Bay Hepp. Onları burada tutmak için Sınır Devriyesi'ni buraya getiren Başkan'ın imzası. Başkan'ın imzası *beni* bu yere koydu. Ben federal bir ajanım."

Sebastian'ın gözleri yuvarlaktı. *Vay canına.*

Tucker, "Bay Pennybacker onların bu ülkede kalabilmeleri için pazarlık yapıyor ve suç teşkil eden faaliyetler bu pazarlıkları tehlikeye atıyor," dedi. "Hepimiz aynı şeyi istiyoruz."

"Ne istiyorum?"

"Cehennemdeki şeytanlar ve özgürce yaşayan diğer herkes."

"Peki ya hükümet bunu Lieselotte için zamanında yapamazsa?"

Tucker'ın kolay bir cevabı yoktu. Gerçek şuydu ki, gazeteciler savaş makinesinde sadece üç kişiydiler.

artık nüanslara ne vakitleri ne de ilgileri vardı. Üç kişi mi? Üç yüz kişi. Hükümet Lieselotte Berger'i, Erich von Limburg-Stirum'u ve Lothar Liebe'yi aynı hamlede yakalamıştı, yüzlerce hayat mahvolmuş ve hak etseler de etmeseler de bu dağ otelinde saklanmıştı. Sebastian Hepp sadece başka bir Alman olacaktı. Tucker da başka bir ajandı. Bireyler her gün siliniyor, nüfusun büyük bir kısmı için geniş, kapsamlı etiketler tercih ediliyordu. Ama Sebastian böyle bir şeyi nasıl anlayabilirdi? Neredeyse burada, Avallon'da büyümüştü ve şimdi onun gibi şekillenmişti. Bu yüzden bu kadar kolay itiraf etmişti; burada hem ödüller hem de cezalar çocuk boyutundaydı. Avallon'da birinin niyetinin göz ardı edildiğini hayal etmek imkânsızdı. Kötü niyeti hayal etmek imkânsızdı. İbret alındığını hayal etmek imkânsızdı. Haksız yere, ailesinden uzakta, elektrikli sandalyede ya da toplama kampında, sayılamayacak kadar çok kişiden biri olarak ölmeyi hayal etmek. Gerçek dünyanın pek çok çirkin sonucu vardı.

Tucker'ın içindeki kurşuni ağırlık daha da ağırlaştı. "Şu sandalyeleri kaldıralım." dedi.

Son sandalyeleri yerleştirmelerine ve taşınmanın mobilyaların altında ortaya çıkardığı her şeyi süpürmelerine yardım etti. G i d e r k e n sırtını sıvazlayan ellerini kabul etti ve yemek odasına onlar için nasıl başka bir şey olarak girip başka bir şey olarak çıktığını düşündü.

Trillium House'a geri dönmeden önce dördüncü kata uğradı, ancak artık sorusunun cevabıyla eskisi kadar ilgilenmiyordu. 411'in kapısı açıldı; onu bekliyordu.

Görünürdeki tek yeşil göze "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ben oda servisi alıyorum."

Çünkü bu bir sır değildi, değil mi? Sadece bir sohbet konusuydu. Zaman geçirmek, 411 numaralı kapının ardındaki uzun süreli misafirle sohbet etmek için bir şey.

"Sorunuzu sorun, Ajan."

"Bana Francis ve Sandy'nin ne hakkında tartıştıklarını söyle."

"Francis oteli Sandy'ye bırakmak istedi, Edgar'a değil. Sandy, eğer yaparsa burayı kapatacağını söyledi."

"Neden?" Adamın kafası meşguldü ve kızın bunu anladığını biliyordu; sesindeki oyun kaybolmuştu.

"Bu soruyu soracak daha iyi insanlar var," dedi 411.

Kapı kapandı.

Kulübeye geri döndüğünde, paspasın üzerine bırakılmış bir oda servisi tepsisine takılıp düşmesin diye birinin sundurmanın ışığını açtığını gördü. Birinin arabadan aşağıya doğru yürüdüğünü, tepsiyi düz tuttuğunu, karanlıkta gözlerini kısarak kulübeye giden çakıllı yolu bulmaya çalıştığını, sundurma merdivenlerini tırmandığını, tepsiyi içeride sabaha kadar gözden kaçabileceği mutfak masasının üzerine bırakmayı ya da yorgun bir acentenin ayakkabılarıyla kazara tekmelenebileceği dışarıda bırakmayı tartıştığını, sundurma ışığını yakmak için servis anahtarıyla kapıyı açmaya karar verdiğini ve otele eli boş döndüğünü hayal etmek komikti.

Tucker kapağın altında tek bir çilekli tatlı ve bir not buldu:

Grotto hizmetin için sana teşekkür ediyor, G-man.

Tucker, Sebastian Hepp'i Nazi propagandası yapanlara yardım etmekten nasıl tutuklayabileceğini düşündü ve Hoover bir kez daha kamuoyu önünde kazanmış olacaktı ve bu Tucker'a kariyerini geri kazandıracak somut bir sonuç olabilirdi. Bunun tek bedelinin Sebastian Hepp olacağını düşündü.

Hepp's gelecek. Ne zaman o kapalı onunGözler,
ve Koku tatlı su burada bile bunaltıcıydı.

Sevilmeye ihtiyacı olmadığını
düşündü. İşi halletmesi gerekiyordu.
Büro fikirli.

Yirminci Bölüm

(Aradan üç gün geçti ve June bodrumdan çıktığında
Daire, Güz kırıyor, onu
limuzin oldu
Bekliyorum.

Lacivert Pierce-Arrow parıldıyordu; egzozu yanlarından geçiyordu; motoru verimli bir şekilde gürlüyordu. Izgaradan su damlıyordu; garajdan çıkarıldıktan sonra yıkanmıştı. Avallon IV'ten sonra nekahat günlerinden nihayet çıktığında personelin onun için bir şeyler yapması alışılmadık bir şey değildi ama limuzinin karşısında duran, kollarını kavuşturmuş, bacaklarını açmış, tipik duruşuyla bir personel değildi: Tucker Rye Minnick'ti.

Avallon IV'ten sonra her zamanki gülümsemesini bulamayacak kadar bitkin düşmüştü ama adam gülümseme beklemiyor gibiydi.

June genel müdür olmadan önce, Bay Francis su bulanıklaştığında hamamlara inen kişiydi. June, doğrudan postayla çalıştığı dönemin sonlarına doğru bu ziyaretlerden ilk kez haberdar olduğunda, bu ziyaretlerin bir sır olduğunu düşündü, çünkü aile hayatından tamamen kopuktu. Yemekleri kaçırdığı ya da bir iki gün ortadan kaybolduğu için diğer Gilfoyle'lara hiçbir zaman bir açıklama yapmadı; bunun yerine personel şefi Sam ile koordine oldu. Sam, işi bittikten sonra onu Avallon IV'te karşıladı ve iyileşmesi için boş bir misafir odasına yerleştirildiği otele kadar tepeye çıkmasına yardım etti. Uzun bir süre boyunca June

Bay Francis'in Madeline'i Avallon'un gerçekliğinden uzak tuttuğunu düşünmüştü ama kendisi Avallon IV'e gittiğinde Madeline'in kendisi olana kadar geri dönmemesini istediğini fark etmişti. June'un genel müdürlük pozisyonunun biraz adaletsiz olduğunu hissettiği tek an buydu. Bir kişi *tüm* çirkinlikleri taşımak zorunda kalmamalıydı elbette.

Ama başka kim hem yetenekli *hem* de istekliydi? Hem Avallon IV'e girmeye hem de görevin büyüklüğünü en aza indirmeye?

Tucker ona "Büro'nun sizi ilgilendiren gündem maddeleri var" dedi.

Üç gün önce, limuzini geri getirmesi, onu alması hakkında bir şeyler hissedebilirdi, ama duygularının geri gelmesi biraz zaman alıyordu, sanki çok uzun süre oturmuş gibi, iğneler ve başlangıçlar halinde. Avallon IV hiç kolaylaşmamıştı.

Gözlerini ışıktan korudu. "Bazı işleri halletmem gerekiyor." Ceketinin içine uzanarak bir not çıkardı ve ona gösterdi.

Hoss,

Bir gün daha hayatta

kalabiliriz. Grifi

Clemons

O anda geri dönen ilk duygu içini ısıttı, yeniliği neredeyse acı vericiydi: minnettarlık.

Tucker, "Bir palto al," diye önerdi. "Dağlar soğuktur."

YUKARI, YUKARI, YUKARI. Limuzin kükredi, vınladı, sallandı ve yuvarlandı. Bozuk dağ yolunda lastikler inliyor ve çarpıyordu. Tahta direksiyon çukurların üzerinden geçti. Vites kolu takırdadı. Bir uçağınki kadar büyük ve merkezi olan krom göstergeler titriyor ve geriliyordu. Aslında her şey insanın aklına büyük bir uçak gövdesini getiriyordu; rüzgâr altında dalgalanıp sürüklenirken yükseliyor ve çabalıyordu. Arabanın koyu renkli büyük kaputunun önünde, büyük, mor ve yardımsever dağlar yükseliyordu. Arkada, otoyol, düşmüş bir iplik makarası gibi Constancy'ye doğru kıvrıla kıvrıla iniyordu. Daha birkaç hafta öncesine kadar kar ve buz yüzünden geçit vermez hale gelen yol, şimdi baharın istilasına uğramıştı ve şiddetli yağmur yol kenarındaki bitkileri doygun bir yeşile dönüştürmüştü. Erguvanlar oraya buraya pembeler saçıyordu.

June Avallon'dan ayrılalı epey olmuştu, yolcu olalı ise daha da uzun zaman olmuştu ve bir süreliğine kendini bunun tadını çıkarmaya bıraktı. Pencereden dışarı bakınca sırtları ve tepeleri, her şekil ve yaştan kiliseleri görüyordu; bazıları mantar gibi filizleniyor, bazıları ise vurulmuş bir adam gibi yıkılıyordu. Arada sırada bir virajdan dönüyorlar ve aniden ortaya çıkan cesur bir çiftlik evini keşfediyorlardı. Bir kulübe, bir baraka, bir ahır, dağ ormanlarından geçici olarak talep edilen bir açıklık. Bazen de, izinsiz girenleri uyaran lüzumsuz bir tabelayla işaretlenmiş yasak görünümlü bir patikanın ağzı.

Gidecekleri yeri bilmiyordu. Varacakları bir yer olup olmadığını sormak da umurunda değildi. Ön koltukta oturuyordu ve ne zaman dik dağ virajlarından birini dönseler, onun kalçası ya da adamın kalçası kayarak diğerine dokunmaktan kendini alamıyordu. Onun limuzini, onun aptal limuzini. Gilfoyle'lar ona ilk verdiklerinde, onu yukarı sürmüş ve

Constancy'ye birkaç kez gittim, sırf yenilik olsun diye. İçinde tek kişi olan bir limuzin çok güzel ve yalnız bir yaratıktı. Dachshundlar sayılmazdı. Bir limuzinde dikiz aynasından yolcuyu göremiyorsanız, yine de yalnızdınız.

Limuzin şu anda June'un doğduğu yere doğru gidiyordu, ancak burası artık hayalet bir kasabaydı. June'un ailesi gittikten birkaç yıl sonra aniden ölmüştü. Yerel efsane tatlı suyu suçluyordu ama June bunun terk edilmiş madenle bir ilgisi olduğunu duymuştu. Orayı tekrar görmek nasıl bir duygu olacaktı? Sanki zamanda geriye gidiyorlarmış gibi hissediyordu. June'un çocukluğu toprak zeminler, tahtakuruları, su tesisatı, elektrik, tahta tekerlekli arabalar, haftada bir basılan gazeteler, kuduzdan ölen öğretmenler, okulu bitirmemiş doktorlar, doğdukları ilçeden hiç ayrılmayan ailelerle başlamıştı ve bu eski, yeşillenen dağlara doğru ilerledikçe, bu kırsal ilçenin manzarasının çoğunun bunun ötesine geçmediği daha açıktı.

Neredeyse bir saat sonra ortaya çıkan benzin istasyonu ise 1942'nin gerçek bir sakini gibi görünüyordu. Önceleri bir içki dükkânı olan bu yer, o zamandan beri bir taşra dükkânı ve otoyol yolcuları için bir yol istasyonu kimliğini benimsemişti. Tucker orada benzin aldı, önce karnesini sonra da rozetini şüpheli tezgâhtara gösterdi ve June onlara iki Coca-Cola aldı. Tezgâhtar tezgâh açacağıyla kapakları kaldırdı ve "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Tucker işaret etti. *Yukarı*. Başka bir şey söylemedi.

Tezgâhtar dışarıdaki limuzine baktı; ok atan bir çocuk olan kaput süsü tam dirsek hizasındaydı. Gözlerinde bir soru vardı ama Tucker para üstünü tezgâhtan alıp cebine attı.

Arabaya döndüklerinde Tucker nihayet konuştu. "Pennybacker ve ben Sabine Wolfe hakkında konuştuk." dedi.

"Onunla konuştuğum için üzgün değilim," dedi.

"Olmanı beklemiyordum." Ona açık kola şişesini uzattı ve limuzini tekrar yola çıkardı. "Biliyorsun, eğer sayılarla başa çıkabilirse, Hannelore burada yalnız olacak."

"Ölmekten çok daha iyi bir görüş," dedi June. "Yetim olmaktan daha kötü bir kader. Otele geldiğimde ben de aynı yaşıydım."

"Kurbağa söyledi."

"Senden hoşlanmış olmalı. Ona kötü mü davrandın? Çoğu insan ondan korkar, ama ona kötü davranırsanız, sizin özel biri olduğunuzu düşünür."

Ağzının etrafında eğlence oynuyordu. Kadın ona içkiyi uzattı; adam bir yudum aldı ve geri verdi. "Ailen hâlâ hayatta mı?" diye sordu.

"Babam öldü," diye yanıtladı June. "Annemin gerçek adını hiç bilmediğime inanabiliyor musun? Babam ona Toots derdi. Bunun bir lakap olduğunu anlamam yıllarımı aldı. Toots Hudson. Aşağıda bir adam vardı-"

"Hoss'a ihtiyacım yok," diye araya girdi Tucker.

"Sadece June." Kadın tamamen susmuş, onun ne demek istediğini anlamıştı.

İlk gün Smith Kütüphanesi'nde durmuş ve ona yaklaşan gözaltı cezasıyla ilgili temiz, havalı gerçekleri anlatmıştı, her nasılsa onun hayatı şekerle kaplanmaya ihtiyaç duymayan biri olduğunu doğru tahmin etmişti, her zaman başkaları için şekeri silkelese bile. Ve bugün, şekerlemenin ona bir maliyeti olduğunu tahmin etti ve ona ücretsiz konuşma olanağı sundu. Bay Francis, *her etkileşimin bir sosyal maliyeti olduğunu* söylemişti. Peki ya bazılarının yoksa?

Tucker, "Mermileri benim için parlatmak zorunda değilsin. Sadece kovun onları."

O da sadece söyleyeceğini söyledi. Tereddütle, hikayesi olmadan, pütürlü, cilasız bir sırayla. Tucker'a kendisinin de Hannelore gibi uzak, sessiz, korkulu ama gözyaşı dökmeyen bir çocuk olduğunu söyledi. Babasının intiharından sonra yaşadığı dönemi bir baykuşun gözünden hatırladığını söyledi. Paranın tükenişini, kısa bir süre sonra annesinin umudunun tükenişini, Malden'de dilencilik yaptığı günleri. Ona öfke nöbetlerini hatırlamadığını ama sonrasını hatırladığını söyledi. Annesi yoldan geçenlerden özür diliyordu. June, annesi dilenirken, ani bir ruh hali değişimiyle işi mahvetmemek için postanenin arkasındaki bir sandığın üzerinde günlerce oturmaya sürgün edilmişti. Belki başka bir çocuk olsa perişan olurdu ama June o zamanlar kendi duygularından da başkalarınınkinden olduğu kadar uzaktı. Sandığın üzerinde oturan kız ve postanenin arka tarafına girip çıkan insanları izledi ve zaman geçirmek için saydı. Tucker'a bacaklarının üstündeki güneş yanığını hatırladığını söyledi. Calico kedisini hatırladı. Posta arabasının dingillerinin sesini hatırladı.

Sadece dinledi. Ona Batı Virginia'da terk edilen pek çok çocuktan yalnızca biri olduğunu söylemesine gerek yoktu; o biliyordu. Çocukluğunun trajedisi hakkında onu daha iyi hissettirmek zorunda değildi; hikayesinin, kendi hikayesi hakkında farklı hissetmesini sağlamak için tasarlanmış basit bir şekil olmasına ihtiyacı yoktu.

"Sanırım pişman olduğum bir şey varsa, o da kimsenin ona eninde sonunda büyüyeceğimi söylememiş olması; sadece oraya ulaşmam uzun zaman alıyordu. Ailen-"

"Öldü."

"Huzur içinde yatsınlar." June ona kola şişesini uzattı. Adam şişeyi bitirdi; June da onunkini. Bir limuzinin ayak boşluğunda boş cam şişeler birbirine vuruyor. Bir yerlerde, erkekler

birbirlerine ateş ediyorlardı. Bir yerde vizon çizmesi kapının yanında yan yatmıştı. "Tanrı aşkına, bu yola lastik koymak çok hoşuma gidiyor, Tuck; benzin istihkakını tüketiyoruz."

Denedi, *Tuck*, Tucker değil. Personelini her zaman lakaplarıyla çağırırdı ama bu farklıydı ve bunu biliyordu. Bu, aralarındaki elektriği seslendirmektir.

Hiçbir şey söylemedi. Zorlukla ayrılmış dudaklarının arasından yavaşça nefes verdi, bu zaten söyleyebileceği her şeyden daha yüksek sesliydi.

June, "Eğer buraya gelerseniz, doğduğum kasabayı görebilirsiniz" dedi.

Dar yolda Tucker daha iyi görebilmeleri için camı indirdi. Görecek pek bir şey yoktu. Vadinin bu tarafında ağaçlar ve çalılar fena halde büyümüşü. Diğer tarafta, kasabanın daha önce parlak renklere boyanmış binaları çoğunlukla manzaranın geri kalanıyla aynı gri-kahverengi-turuncuya dönüşmüşü.

"Eskiden orada bir köprü vardı," dedi June, "ama ailem taşındıktan bir süre sonra yıkıldı. Casto Springs. Babam bir doktordu. Arabasının bagajında her türlü iksir vardı ve isteyen herkese dikiş atardı, kesiği olsun ya da olmasın. Bu bir şakaydı. Yine de dikiş atmayı severdi."

Tucker dirseğini kapının kenarına dayamıştı ve elinin tamamını ağzının üzerine bastırmıştı, sanki sözlerini tutuyormuş gibiydi. Adamın gülmemesine aldırmadı; onu dinlediğini biliyordu. Onu eğlendirmesine de gerek yoktu.

Sonunda elini indirdi.

"Zehir Noktası," dedi. "Oraya eskiden böyle derdik." "Evet, bazı insanların oraya böyle dediğini hatırlıyorum. Madenciler."

O kömür dövmesini Büro'da yaptırmamıştı.

"Madenciler," diye kabul etti.

Birbirlerine baktılar. Onun fiziksel özelliklerini, hoşuna gidenleri ve gitmeyenleri listeledi. Her zaman var olan çatık kaşlar çok sertti. Gözler yumuşak ve anlayışlıydı, ruh doluydu. Alnı çok genişti; yaşlandıkça saçlarını korumayı ummak zorunda kalacaktı. Burun iyiydi, kulaklar kabul edilebilirdi. Ağız harikaydı. Geniş, yumuşak alt dudak, yüzünün geri kalanını hiç değiştirmeden pek çok ifade verebiliyordu. Ve elbette, onun yüzünü de katalogluyordu ve bariz cazibe, alışılmadık bir görünüme de cazibe katabilirdi.

"Daha yüksek bir köprü var," dedi. "Kasabanın yukarısında. Sanırım selden kurtulabilirdi."

Söylenmemiş soruya cevap verdi. "Evet."

Böylece Pierce-Arrow birkaç mil daha kükredi. Dar köprü hâlâ sağlamdı ama korkulukların üzerinde sarmaşıklar dolaşıyordu ve yolun kendisi de çürümüş yapraklardan oluşan bir çamur tabakasıyla gizlenmişti. Tucker karşıya geçerken hiç acele etmedi. Diğer tarafta, tek şeritli yol neredeyse görünmezdi. Sadece ikisi de orada olduğunu bildiği için çalılıklar arasındaki boşluk davetkâr görünüyordu.

Tucker limuzinin yavaşlamasına izin verdi. "Ahududular boyanı çizebilir-?"

June, Gilfoyle'un döndüğünü, limuzini çamurlu ve kendisinin olmadığı bir günün izlerini taşıırken bulduğunu hayal etti. Hâlâ komodininin üzerinde duran mektubu düşündü. *Çenenî yukarıda tut.* "Bırak çizsinler." dedi.

Pierce-Arrow devam etti.

Bir millik deneme; limuzinin yanlarından aşağıya doğru sıyrılan ve alt takımına çarpan dikenlere bu kadar uzun süre dayanması gerekiyordu. Sonra, aniden, ağaçlar yol verdi bir harap ana cadde nereden bazı şanslı

kaldırım ve çevre kombinasyonu orta yolu temiz tutmuştu.

Casto Springs'ten ayrıldıklarında June çok gençti.

Ama onu tanıdı.

Kasabada sadece on beş kadar bina vardı. Eskiden bir bakkal, bir yem dükkânı, postane ve doktor muayenehanesi - June'un babası da bir süre burada çalışmıştı - maden ofisi, June'un gidemeyecek kadar küçük olduğu okul. Bir pansiyon, bir anne-baba lokantası. Tüm binalar yolun bir tarafında kümelenmişti; diğer taraf dağdı, daha da yüksek iklimlere doğru hızla yükseliyordu. Şimdi hepsi yumuşak ve unutulmuştu, verandalar kendi içlerinde erimiş, çatılar yabani otların içine doğru eğilmiş, camlar aralıklarla pencerelerden kırılmıştı. Bu dağlarda bulunması pek de zor olmayan yılan tutma modellerinden biri olan mütevazı kilise, daha önce bozulmamış beyaz kaplaması eski polenler ve solmuş kömür tozuyla kirlenmiş olmasına rağmen hala garip bir şekilde bütündü; vadinin diğer tarafından gördükleri buydu.

Hiç tartışmadan dışarı çıktılar. Tucker bir ağaca işemek için biraz ormana gitti; June onu beklettiği için utanmasın diye işerken bir sigara içti. Sonra yolun ortasına doğru yürüdüler, bir o yana bir bu yana baktılar. June'un içine rahat bir anı yerleşti. Burada geçirdiği onca yıl, hem başkalarının acılarına akıl erdiremeyecek kadar gençken hem de kendi acıları başlamadan önce olmuştu, bu yüzden her şey, hatta her şeyin eski yıkımı bile nostaljinin bulanık çekiciliğine sahipti.

"Uzun zamandır mı buradasın?" Tucker sordu ve sesi küçük çıktı, kendinden geçmiş kuşlar ve ağaç tepelerine sıkışmış hissedilmeyen rüzgârın sürekli uğultusu tarafından boğuldu.

"Oradan ayrıldığımızda daha çok küçüktüm. Babam, annemin inekleri ve tavukları olsun diye küçük bir tarlası olan bir ev kiralama şansı buldu ve savaşa kadar ev ziyaretleri yaptı. Büyük Savaş. Ya sen? Ben buradayken sen de burada mıydın?"

Öyle olsa bile yolları hiç kesişmemiş olabilirdi; Hudson'ların Casto Springs'teki evleri kasabanın o kadar dışındaydı ki ayda sadece birkaç kez erzak almak için ana caddeye gelirlerdi. Ama onun geçmişindeki isimsiz siluetlerden biri olup olmadığını bilmek istiyordu.

Cevabını düşündü. "Sel basana kadar buradaydım."

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz beş. Sen kaç yaşındasın?"

"Bazı kadınlar bunu kaba bir soru olarak değerlendirebilir." Gözleri mizahla parlıyordu. "Sen kaç yaşındasın?" "Ben de otuz beş yaşındayım."

İkisinin de aynı yerde başlamış olması ne büyük bir mucizeydi. Burada büyümeleri ve sadece birkaç mil ötede, dağın aşağısında, Avallon'da son bulmaları tipik bir Batı Virginia hikâyesiydi. Hikâyelerinin farklı olan tek yanı diğer her bir parçasıydı.

Yürürlerken June en son ne zaman bu kadar az şey için bu kadar çok dakika harcadığını hatırlayamadığını fark etti. Gelecekte kendisine hiçbir yararı olmayacak bir yerde bir gezinti. Kendisinden bu kadar az şey isteyen *biriyle* en son ne zaman bu kadar çok zaman geçirdiğini de hatırlayamıyordu. Tucker'ın sessizliği onun bu sessizliği doldurmasını gerektirmiyordu. Eğer varsa, onun mutsuzluğunu çözmek şu anda onun görevi değildi. Tucker'ın bu yürüyüşü kendi başına da yapabileceğini biliyordu, tıpkı kendisi gibi, ama Tucker'ın sözsüz bir arkadaşlığı tercih ettiğini de biliyordu. June sadece kendisi olmakta özgürdü; Hoss da birbirlerinin yanında sadece kendisi olmakta özgürdü. June, Hoss değil. Tucker, Ajan Minnick değil.

Bu, suya vermek için ne kadar güzel bir duygu olurdu.

Sonunda, yolun iki tarafına sıkışmış madenci evlerine geldiler. Burada, şanssız bir rüzgâr bu yapıları kasabanın geri kalanından çok madenin soluğuna maruz bırakmış gibi görünüyordu. Sokağın sadece zamanın tahrip ettiği ilk kısmının aksine, bu evler sudan zarar görmüştü. Beyaz boyalı dış cephelerinden geriye kalanlar artık kömür tozu ve küfle donuk bir griye dönüşmüştü.

Tucker bu yapılara üstünkörü bir bakış attı ve hemen arkasını döndü. June onu üst kolundan tuttu -elektrik! Ona dokunma bahanesiyle içinde nasıl da sıcak bir titreşim oluşmuştu! Her gün hiç düşünmeden birinin elini tutuyordu ama bu faydacı jest daha fazlasını gerektiriyordu ve onu evlerle yüzleşmesi için doğrulttu. Onlarla ilgili hiçbir anısı yoktu ama bunun onun için geçerli olmadığını biliyordu. Bu kasaba onun için neyse, onun için bambaşka bir şeydi.

"Buraya gelmek için bir buçuk saat yürüdüm, Ajan," dedi. "Görmeye geldiğiniz şeyden gözünüzü ayırmayın."

Kollarını kavuşturdu, ellerini koltuk altlarına koydu, bu onun için alışıldık bir hareketti, ama bugün sanki ilk kez bu şekilde duruyordu, sanki olabileceği adamı deniyordu. Otuz beş yaşında değildi. On altı yaşındaydı. Çürümüş bir verandadan biraz daha fazlası olan ve yarım düzine sandalyenin birbirine devrildiği evlerden birine bakıyordu. Burun delikleri alevlendi. Hızlı, küçük nefesler alıyor, dalıştan önce ciğerlerini havayla ıslatıyordu.

Ve sonra bitti ve hafifçe arkasını döndü. Casto Springs'te geçirdiği zaman ile Avallon'a geldiği gün arasındaki yılları dolduran hikâyenin bu olduğunu anlamıştı. Boğulduktan sonra yeniden nefes almayı öğrenme hikâyesi.

Pierce-Arrow'a dönerlerken June önünden geçtikleri karizmatik kiliseye doğru yöneldi; kilise artık karşı konulmaz geliyordu. Kapıya çıkan iki çürük merdiveni tırmanırken, adam "Kendine dikkat et," dedi ya da belki de nefesini öyle keskin bir şekilde içine çekti ki June ne demek istediğini anladı. Duyduğunu göstermek için bir elini kaldırdı ama yine de soluk kırmızı kapıdan içeri girdi.

"Sadece bir göz atmak istiyorum," dedi.

İçerisi şaşırtıcı derecede sağlamdı. Duvarların boyası büyük parçalar halinde soyulmuş, sıraların üzerindeki kadife küflenmiş ve şekilsizleşmişti ama kilisenin arka tarafında bulunan ve sağlam sıraların üzerine şeker rengi ışıklar gönderen vitray pencereler hiç bozulmamıştı. June zihninde herhangi bir anı aradı ve bunun yerine böyle kiliselerle ilgili çocukluk anılarının bir bileşimini buldu. "*Ayağa kalkın, ayağa kalkın, ruh üzerinizde mi?*" diyen bir vaiz. Bir adam, bir kadın ya da bazen şaşırtıcı bir şekilde bir çocuk sıralarından kalkıp orada bulunan hiç kimsenin anlayamayacağı dillerde gevezelik ediyordu. June'a göre gökleri ya da daha büyük olasılıkla dağları, suları, kayalık toprağın arşınlarını yöneten şekilsiz bir ruh tarafından ele geçirilmişlerdi.

Eski kilisenin mihrabında, devrilmiş bir tavan kirişi zemini delmişti. Hayretle, kırılmış döşeme tahtalarına doğru eğildiğinde, altında hareket olduğunu gördü. Su. Çömeldiğinde, vadiye doğru hızla akan suyun sesini bile duyabiliyordu. Bu kasabayı parçalamak için yükselen tatlı su, hâlâ onun altında yükseliyordu. Zehirli Nokta. Yıllar önce, tam olarak 1922'de, Constancy Belediye Başkanı Gary Foglesong'un da belirttiği gibi, bu su dönüşmüştü ama bu çok uzun zaman önceydi ve şimdi ne bir kötülük ne de bir hoşnutsuzluk hissediyordu. Dışarıda hissettiği karşı konulmaz çekim şimdi daha güçlüydü.

Parmaklarını tahtalardaki boşluğun üzerinde gezdirdi.

"June, yapma," dedi Tucker ve sesinde bir endişe t o n u duydu.

"Sudan korkmuyorum," dedi. "Ben korkuyorum."

Açıkça.

"Avallon'da ne yaptığımı sanıyorsun?" June ona sordu.

Gözlerini kapadı ve yüzünü başka yöne çevirdi; ayrılamayacak kadar gururluydu, izleyemeyecek kadar değil.

Bazı insanlar korkuyu görür ve sorgulamadan yansıttı ama June Tucker'inkinden etkilenmemişti. Korktuğu her neyse sadece ona aitti.

Parmaklarını her zaman yaptığı gibi suya indirdi. Serçe, yüzük, orta, işaret, başparmak, avuç içi. Bu hareket o kadar sık tekrarlanıyordu ki personel ona atıfta bulunmak için bu hareketi el çabukluğu olarak kullanıyordu. *Nerede* [el hareketi]? El hareketi]'nin *seni yakalamasına izin verme!* Hoss. El hareketi, Avallon'u onlarca yıldır olduğu gibi sabit, değişmez tutan kişi olan Hoss anlamına geliyordu.

Kilisenin altındaki su oldukça soğuktu. Beklenildiği kadar soğuk değildi - donma noktasına yakın olmalıydı - ama Avallon çevresindeki sular kadar da sıcak değildi.

Oh, merhaba, diye düşündü June. *Merhaba, merhaba.*

Bu su onun suyundan farklıydı. Ne kadar tatlı, vahşi ve masumdu. Parmaklarına hücum etti, kabalıktan değil, çünkü onun ne kadar kırılabilir olduğunu bilmiyordu ve acelesi vardı. Bileğinden dirseğine kadar merakla sıçradı, yüzüne doğru, aç ve inanmaz bir şekilde. Herhangi bir insanın buraya ayak basmasının üzerinden çok uzun zaman geçmiş olmalıydı. Bu tatlı sudan tatlı su olmaktan başka bir şey yapması istenmeyeli çok uzun zaman olmuş olmalı, diye düşündü June. Derisinin etrafında oynamasına izin verdi, nasıl hissettiğini dinledi, o bütünlüğü

buraya yürürken hissetmişti. Karşılığında, onu dinledi.
-Duyulmak için çok istekliydi. Gençliğinin kargaşası, tatlı şifası ve olması gereken başka bir yer olduğuna dair endişeli kesinliğiyle onu doldurmasına izin verdi. Avallon'un altındaki suyun hiç böyle hissettirdiği bir zaman olup olmadığını, onu faydalı hale getirerek ondan bir şey alıp almadıklarını merak etti.

June, Hoss değil.

Bay Francis, *seni satın alma bölümüne almak istiyorum, June, demişti. İkimiz de stafi kaptanlığına doğru gittiğini biliyoruz ama seni doğrudan postadan transfer edemem. Satın almada, burada her şeyin yukarıdan aşağıya nasıl işlediğini göreceksin. Herkesle tanışacaksın. Her şeye dokunacaksın. Yine de sana çok fazla sorumluluk yüklüyorum. Senin yerini doldurmak zor olurdu. Kalmak niyetinde misin-*

Sonsuza dek Avallon'da olacağım, Bay Francis.

"Sen gerekir gel üzerinde Burada." o
söyledi Tucker. "Geçen yılki karı öğreniyorum."

Oraya gelmedi.

Dedi ki, "Bak, ben iyiyim, iyiden de öte. Bana güvenmiyor musun?"

"Sen farklısın."

"Sence ne olacak?" Tucker, "Sanırım beni hatırlayacak." dedi.

Bu cümleyi tarttı, onu sıkıştırmaya değmeyeceğine karar verdi ve neredeyse uyuşmuş elini sallayarak ayağa kalktı. Elini pantolonuna silerken, adamın korkusunun yerini başka bir şeye bıraktığını gördü: hüzünlü bir hayranlık.

"Demek bu yüzden sizin için ateşin içinden geçiyorlar," dedi. "Suyun içinden, ama anladım. Sanırım öyle."

Alacakaranlık çöktükten sonra otlarla kaplı yolda ve köprüde ilerlemek pek akıllıca görünmüyordu, bu yüzden limuzine geri döndüler. Tucker tek kelime etmeden yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve oturdu; June onları dağdan aşağı indirdi. Başladıkları yoldan sessizlik içinde gittiler. Arabanın her santimini dolduran, giderek büyüyen bir sessizlik.

Constancy'ye vardıklarında gün çoktan sona ermişti ve tepedeki ağaçların arasından projektörleri parlayan Avallon dışında hava zifiri karanlıktı. June otelin önünden geçerek yolun bir mil aşağısındaki karanlık tren istasyonuna gitti. Pierce- Arrow'u bankların yanına çekti ve kapattı. Hâlâ hareket ediyormuş gibi hissediyordu. Hava soğumuştı.

Arabanın karanlığında bir hışırtı duydu. Adam daha sözünü bitirmeden ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ve o da onun yerine sözünü bitirerek aralarındaki mesafeyi kapattı. İşte adamın ağzı, tam da beklediği gibi harikaydı, nazik ve uysaldı. İkisi de bunu daha önce başka insanlarla yapmıştı, bu yüzden tek gariplik bunu birbirleriyle hiç yapmamış olmalarıydı. Ama bu çabucak dağıldı; iyi bir öpücük şüpheleri siler. Bu kadar yakinken hoş, erkeksi bir kokusu vardı, kolonyaların her zaman yakalamaya ve güçlendirmeye çalıştığı türden bir toprak-kahve-metal işçi kokusu ve ona bakmak kadar onu tatmak da hoşuna gitti. Saçlarına, boynuna dokundu. Adamın elleri boynunda, göğüs kemiğinde, sütyeninin kenarının altında merakla geziniyordu. Ön koltuğun izin verdiği kadar yakındılar; daha fazlası daha fazla planlama, daha mantıklı düşünme, daha fazla bağlılık gerektirecekti. Adam onun kulak memesini ağzına alırken June bunu düşündü. Bugün içinden geçen gençlik suyu hâlâ hız, keşif ve merak uyandırıyordu. Elini ceketinin içine soktu, kendini arzu için test etti ve bunu fazlasıyla buldu.

Bir şeyi böylesine lezzetli, eksiksiz ve karmaşık olmayan bir şekilde istemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Tucker "Bekle." dedi.

Bekle demek istemedi. *Dur* demek istedi.

Durdular. Koltuklarına geri oturdular. June elini boğazına götürdü ve kalbinin avucunun altında hızla çarptığını hissetti. Gözleri loş ışığa alışmıştı ve Tucker'ın göğsünün inip kalktığını gördü. Üşüdüğünü düşünmesi bile çılgıncaydı. Sıcaklık her tarafını sarmıştı.

Bir süre bekledikten sonra, "Otele gelmeden hemen önce SAC bana bir istifa mektubu verdi. Altında benim adım yazıyordu. Ben yazmadım."

June bir yanıt bulmak için zihnini karıştırdı ve hazırda bir yanıt olmadığını fark etti. İtirafı, hakkında bir şeyler duyduğu ve okuduğu ama hiç deneyimlemediği bir dünyayı tarif ediyordu. Erkeksi bir durum. Askeri bir durum. *Beni dinliyor musun, asker?* Kafa oyunları ve el sıkışmalar, itaat ve boyun eğme. Avallon'dan hayal edebileceği kadar uzaktı, lüksün tam tersiydi.

"Neden?" diye sordu.

Hafif, tekrarlayan bir ses. Orta parmağını defalarca soldan sağa, soldan sağa, soldan sağa, soldan sağa hareket ettirerek aralarında yarattıkları enerjiyi yok etmeye çalışıyordu. "Pearl Harbor'dan sonra yeni geçmiş kontrolleri yaptık ve bulduklarını beğenmediler. Eğer burada değerli olduğumu kanıtlarsam, diğer tarafa bakarlar, çünkü on yıldır oradayım. Çoğundan daha uzun süredir. Bu doğru olanı yapmanın bir yolu. Yaptığım şey."

June *doğru* ve *yanlış* bu şekilde işleyip işlemediğinden emin değildi.

-Daha çok şantajın nasıl işlediğini hissetti ama gerçekte ne söylediğini anladı. Ona diyordu ki

Bu görevin onun için neden önemli olduğunu. Ona eskiden başka biri olduğunu söylüyordu. Ona Büro'da kalmak için her şeyi yapabileceğini söylüyordu. Bu yüzden onu arka koltuğa atıp daha sonra ikisinin de pişman olabileceği bir şey yapmayacağını söylüyordu.

Ona *beklemesi* için bir yol veriyordu. *Durması* için. Ve haklıydı. Tabii ki haklıydı. Avallon tepenin hemen üzerindeydi. Ne yapacaklarını sanıyordu ki? O tepenin zirvesinde, Avallon'un genel müdürüne dönüşecekti ve o da Özel Ajan Tucker Rye Minnick'e dönüşecekti. Kadın gitmeyecekti. O da kalmayacaktı. Ne yapıyorlardı ki?

"On yıl uzun bir süre," dedi June, temkinli ve dengeli bir şekilde, çünkü kalbinin altından tatlı suların aktığını hissediyordu ve bundan sonra onu her zaman dikkatle dinleyen Avallon'a geri dönmek zorundaydı. "Tüm hayatın boyunca."

Saçma bir şekilde minnettardı. "Evet. Kesinlikle."

"Yanlış yapmakla suçlanmak iyi hissettirmiyor," dedi. "Hele de bunca zaman doğru nedenlerle bunu yapmaya çalışmışken."

"Aynen öyle."

"Ve bu işe yıllarını verdin, sen busun."

"Aynen öyle."

Yapacağı şeyin Lily'nin evini düzene sokmak olduğunu düşündü. Sonunda eşyalarını oraya taşıyacaktı. Gilfoyle ailesinin dairesine davet edilmeyi beklemekten vazgeçecekti. Artık Bay Francis gittiğine göre otel için yeni kurallar koyacaktı, birlikte yaşayabileceği kurallar. Dalga geçmeyi bırakmanın ve sahip olduklarına şükretmenin zamanı gelmişti. Bay Francis'e ne istediğini değil, otelin neye ihtiyacı olduğunu düşünmesi gerektiğini söylemişti. Hayatının on yılını nereye yatırdığını düşünmesi gerekiyordu.

"Görüşmek istediğiniz Büro meselesi bu muydu?" diye sordu.

Tucker tereddüt etti, ağzı çalışıyordu.

"Sebastian Hepp gazetecilere hizmetçilerin üniformalarını veren kişiydi," dedi. Kadın bu bilgi hakkında ne hissettiğini ya da neden ona söylüyor olabileceğini düşünemeden ekledi: "Onu tutuklayabilirim. Nazilere yardım ettiği için."

Sıcaklık ateşli bir sıcaklığa dönüştü. "Ne oluyor be!" "Henüz yapmadım."

"Henüz! Sebastian? Bunun Grotto'ya ne yapacağını biliyor musun? Bunun ona ne yapacağını biliyor musun? Ne suçu için? *Nezaket* suçu için. Bu dünyadaki nezaket suçu için, herhangi bir tür insan olabilecekken merhametli biri olmayı seçtiği için. Onun için-"

"June," diye araya girdi ve az önce söylediği her şeye rağmen, sesindeki kendi adının içinde gerilim yarattığını hissetti. June, Hoss değil, ama bunun bir önemi yoktu, çünkü o Büro'ya, June ise Avallon'a aitti. "June, dur. Mesele de bu zaten. Bu yüzden seninle görüşmek istedim. Söyleyeceklerini duymak istedim."

Şimdi üşüyordu. Omurgasına kadar iyice üşümüştü, parmaklarını ısıtmak için kucağına sıkıştırdı. Tucker kapısını açtı. Odun dumanı ve ıslak toprak kokusu içeri girdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Söyleyeceklerini duydum," dedi. "Şimdi geri dönüyorum. İyi geceler, Bayan Hudson."

- - -

O GECE, oldukça geç bir saatte, yatmak için hazırlandığında, mutfak lavabosundan bir bardak tatlı su çekmeye hazırlandı

Dachshundlar onu endişeyle izliyordu. Sonra ilk kez musluğa dokunmadan geri çekildi.

Bu duyguyu Avallon'un yakınında hissetmek istemiyordu.

Bölüm Yirmi Bir

Hannelore Sandy'den oldukça korkuyordu, bu da elbette ondan uzak duramayacağı anlamına geliyordu. Bu Balkonundaki dağ aslanı fontundan farklı değildi. Hareket ederse diye ona yakın olmak istemiyordu. Hareket ederse diye ona sırtını dönmek istemiyordu. Ve derinlerde bir yerde, çok mu korktuğunu yoksa çok mu ilgisini çektiğini anlayamıyordu.

Citizen, Sandy'nin onu sevmesini sağlamaya çalışıyordu. Elbette bir köpek Sandy Gilfoyle'un korkulacak bir şey olup olmadığını bilirdi.

Hannelore üçüncü kattaki asma katta düzenlenen okulda olmadığı (14.400 saniye) ya da Frau Hof'tan piyano dersi almadığı (3.600 saniye) ya da Manolya Odası'nda yemek yemediği (2.750 saniye) ya da salyangoz aramadığı zamanlarda, onun o anda nerede olduğunu bulana kadar otelin içinde avlanıyordu. Elbette kendi başına hareket etmiyordu. Sadece bakıcısı Stella onu hiç terk etmediği tahta tekerlekli sandalyesinde ittiğinde bir yerden başka bir yere gidebiliyordu. Bazen Stella onu yürüyüşe çıkarıyor, sanki küçük bir köpekmiş gibi onunla tatlı tatlı ve aptalca konuşuyordu. Bazen, güzel günlerde (bu günler giderek artıyordu), Stella ona verandaların ya da balkonların birinde kitap okuyordu. Stella yavaş okurdu ve seçtiği kitaplar Hannelore'un görüşüne göre çok bebeksi idi. Ona *Bay Popper'ın Penguenleri*'ni birden fazla kez okudu.

Çoğu insan onunla ilgilenmiyor gibiydi. Bir odaya girdiğinde çalışanlar ona şöyle bir baktı ama burada kaldığı süre uzadıkça onu daha büyüleyici bulan Hannelore'un aksine, zaman geçtikçe onu daha az dikkat çekici buldular. Diplomatlar ona biraz daha fazla ilgi gösteriyorlardı ama bu çoğunlukla ona ilgi *göstermediklerini* belli etmek için yaptıkları abartılı çabalar. Stella onu kalabalık yerlerde dolaştırırken gözlerini kibarca ondan kaçırıyorlardı. Stella dışında, onu düzenli olarak dikkate alan tek kişi, Hannelore'un artık tüm oteli yönettiğini bildiği June Hudson'dı.

June Hudson koridorda Stella ile yanından geçerken Sandy'ye her zaman başıyla selam verirdi, ama o buna hiç karşılık vermezdi ve günde en az bir kez onunla konuşurdu. Bazen yirmi dakika, bazen de sadece bir dakika.

Ama bunun dışında çoğunlukla yalnız bırakılıyordu. Stella sık sık tekerlekli sandalyeyi pencerenin yanına itiyor, omzunu sıvazlıyor, ona iyi günler diliyor ve uzaklaşıyordu.

Bunlar en güzel zamanlardı.

Çünkü o zaman Hannelore Sandy'nin etrafında dolanıp onu inceleyebilirdi. İlk başta ona yaklaşmadı. Sandalyelerin arkasına saklandı, pervazlara yaslandı ya da şöminenin ağzına çömelip onun dağınık saçlarının arkasına baktı. Ama günler geçtikçe onunla yüzleşecek kadar cesaretlendi. Göz göze. Adamın yüzü belli belirsiz bir sıkıntıyla donmuştu. Gözlerini kırptığında, yavaşça ve sık sık değil, geri dönmeden önce ürktü.

Çok fena yanılıyordu. Onu bu hale getiren neydi? Korkunç bir cadı tarafından mı dondurulmuştu? Hastalanmış mıydı? Bu herkesin başına gelebilir mi? Olan şey bu muydu?

Dağ aslanına mı? Hannelore da bir gün uyandığında kendini bir sandalyeye hapsolmuş bulabilir mi?

Korkunçtu; uzak duramıyordu.

Bugün Hannelore, Sandy Gilfoyle'u Portre Galerisi'nde yalnız bırakmıştı.

Galeri çocuklar için çok sıkıcı bir odaydı, çünkü içinde sadece dört şey vardı: kanepeler, saksı bitkileri, aynalar ve koyu mavi duvarlara asılmış düzinelerce portre. Ama güzel bir manzarası vardı, ya da Stella Sandy Gilfoyle'u pencerenin yanına park edip omzunu okşadıktan sonra onu orada bırakırken böyle mırıldandı. Yine durmak bilmeyen gri bir gündü, bahara benziyordu ama gerçek bahar değildi, dışarıda durmaksızın yağan yağmur sırlıslık olmuştur manzarayı koyu yeşil, mor ve siyaha çeviriyordu.

Hannelore kanepelerden birinin arkasına çömelip ona baktı. Adamın diğer tarafında asılı duran aynalardan birinde yüzünün tamamını görebiliyordu.

Kalbi zaten biraz hızlı atıyordu.

Portre Galerisi'ne giren ayak sesleri onu ürküttü. Ama Almanca konuşan sesler duyunca korkusu kısa sürede geçti. "-o kadar basit değil. Burada zaten biri var."

"Sadece oğlum," dedi diğeri ve bunun babasının sesi olduğunu fark etti. Aynada daha da görünür hale geldiler; Hannelore onlardan gizlenmek için geri çekildi. Bunlar Lothar Liebe, Dr. Otto ve babasıydı. Zayıf, esmer Lothar Liebe'nin sigarası dışında hepsinin elinde içki vardı.

"Başka bir oda bulalım mı?"

Dr. Otto, patilerini Sandy'nin dizlerine koyan Citizen'ı işaret etti; genç adam kıpırdamadı ve sonunda terrier pes etti. "Geçen gün, atari salonunda, o renkli ajanın üzerine kahve döktüğünü gördüm. Gözünü bile kırpmadı! O bir lahana. Bırakın manzarasını görsün."

Kanepeler gıcırdayarak ve iç çekerek oturdular ve son derece sıkıcı olan sohbetlerine devam ettiler. Birkaç dakika sonra görevliler içecek ve hafif içecekler getirdiler. Tabaklar masalarda şingırdayınca Hannelore'un midesi guruldadı, dehşete kapıldı. Garsonların ayak sesleri onu rahatlattı.

Personel gittikten sonra Dr. Otto, "Burada olduğum kadar sıkılabileceğimi düşünmemiştim. Sarhoş olup sonra da içmekten sıkılıp ayılmama yetecek kadar uzun süredir buradayız. Kendimi şuradaki adam gibi hissediyorum." Hannelore'un bulunduğu yerden göremediği portrelerden birini işaret ediyor olmalıydı. "Her gece farklı bir kadınla yattım. Ve sanırım seçeneklerimin sonuna geldim; dönüp dolaşıp tekrar en baştan başlamam g e r e k e c e k ."

"Adamlardan başlayın," diye önerdi Friedrich.

Hepsi güldü; Hannelore'un yanakları şiddetle yandı. Sandy pencereden dışarı baktı. İlk kez kanepenin altında üç canlı salyangoz fark etti, birbiri ardına yavaşça hareket ediyorlardı, antenleri sallanıyordu.

Lothar Liebe enerjik bir şekilde sigara içti ve cevap verdi: "Görüşmeler neredeyse tamamlandı. Lieselotte Berger bizimle geliyor, yani konuşacak başka bir şey yok."

"Nereden biliyorsunuz?" Dr. Otto sordu.

"Lothar nereden biliyor?" diye sordu babası. "Sormamak daha iyi. Lothar, Portekiz'e yolculuk ne kadar tehlikeli olacak, ne dersin?"

Lothar, "Tarafsız bir diplomatik gemi olarak işaretlenmiş olmalı, bu yüzden şu anda olabildiğince güvende olacağız," dedi. "Ne kadar iyi yüzebiliyorsun?"

Bu durum adamlara daha önce yaptıkları bir paylaşımı hatırlattı ve Hannelore'un bacaklarına kramplar girerken anılarını yad etmeye başladılar.

çömelmekten. Aynaya baktı. Sandy Gilfoyle hâlâ belli belirsiz yağmura doğru bakıyordu. Vatandaş ondan korkmuyor, diye düşündü. Terrier'in iyi ve kötü hakkında gizli bilgilere sahip olduğuna inanmak istiyordu ama bir gün önce süitin çöp sepetinden çöp yedikten sonra kustuğunu da biliyordu.

"Sabine nasıl?" Lothar Friedrich'e sordu. "Hannelore için endişelenmeyi bıraktı mı?"

Hannelore, Sandy kadar hareketsiz dondu. Kimse cevap vermedi. Soruyu hayal mi etmişti? Yoksa cevabı kaçırmış mıydı? Sessizlik muhallebi kadar ağırdı.

"Sanırım durumu yanlış anladınız," dedi Friedrich, sesi bir tuhaftı. Ezilmişti. "Gördüğünüz gibi Hannelore'un değişimle arası pek iyi değil ve elinden geldiğince onu bağışlamayı umuyor."

Lothar, "Elbette ailesinden ayrı kalmak Hannelore'un katlanması istenebilecek en büyük değişiklik olacaktır," dedi. "Yapma Kurt Adam, karının seni oyalamasına izin verme. Soruşturmalar yaptım. Kısırlaştırma ve muhtemelen hafif bir şartlandırma için iyi bir aday olduğunu düşünüyorlar. Endişelenmene gerek yok."

Hannelore yere sıkıca yapıştı. Bu konuşma, nefret listesindeki çocukların anlaşılmaz konuşmalarıyla etrafını sardığı zamanki gibi hissetmesine neden oldu.

"Friedrich," dedi Lothar, babası cevap vermeyince.

Dr. Otto konuştu. "Friedrich, bu onun hayatının bir parçası, kaybolduğunu fark etmesi bile pek olası değil."

"Kesinlikle," dedi Lothar. "Lütfen sadakatimi daha fazla bölmemi istemeyin."

"Senin için hayatı zorlaştırmak istemem, çocuksuz, bekar bir cadısı ile bir ermininin kalbi," diye tersledi babası ,

Sesi kendisine o kadar benzemiyordu ki Hannelore onun konuştuğunu düşünemezdi.

"Buraya gel, Friedrich. Yüzüme bak, bardağıma kadeh kaldır.

Bu savaşın aramıza girmesine izin vermeyin."

Bardaklar birbiriyle şingirdadı. "Özür dilerim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Şimdi bana onun şarkısının ne anlama geldiğini söyle."

"Scheibenkleister, Lothar! Bu Almanya için."

Lothar'ın sesine mizah girmişti. "O zaman Almanya'ya geri dönüyor."

Babasının kine girmemişti. "Lothar, sana vuracağım."

Dr. Otto, "Yıllardır hayalini kurduğum bir şey," diyerek ortamı yumuşattı.

Tekrar siyasi sohbete döndüler ama o onların sözlerine odaklanmamıştı. Almanya'ya dönmeyi düşünüyordu. Annesinin bileğindeki elini düşünüyordu. *Kısırlaştırmayı* düşünüyordu.

Adamlar gidiyordu. Karıştırarak, kıkırdayarak, şangırdayarak

Bardaklar masalarda birbirlerine çarpıyor, sigaralarını tepsilere bırakıyorlardı. Ne kadar gürültülü olduklarını fark etmemişti ama onlar gittikten sonra Portre Galerisi çok sessiz görünüyordu. Dışarıda yağan yağmurun sesini yeniden duyabiliyordu.

Sadece o ve Sandy Gilfoyle vardı.

Güvende olmak için kısa bir süre (65 saniye) daha bekledi ve sonra ayağa kalktı. Sandy'nin kafasının arkasını gerçek hayatta ve kafasının önünü aynada izleyerek odadan çıktı ve kanepenin etrafından dolaştı. Adamların arkalarından kapattıkları kapıya kadar geldi. Gözlerini Sandy'den ayırmadan kapı kolunu yokladı. Kapının diğer tarafında koridor ve güvenlik vardı.

Ancak düğmeyi bulmak yerine, hissettiği şey
Islak.

Ellerini kapının yanındaki hayvan başlı fontun içine sokmuştu. Hissettiği şok kulaklarının tıslamasına neden oldu. Otelde söylenen her şey aynı anda içindeydi; binanın ve arazinin her yerinde ve hatta zihninde açıkça görebildiği bir yerde bile her salyangozun yerini hissedebiliyordu: bir kol genişliğinde aralıklarla çıkan bir sıcak kaynak ve bir soğuk kaynak, aradaki boşluk yeşil, yeşil, yeşil yosunlarla kaplı ve güzel, çok renkli salyangozlarla sürünüyordu.

Kısırlaştırma, diye tekrar düşündü.

Su onu bir hisle doldurdu. Ama bu seferki *neşe* ya da *sakinlik* değildi.

Çalıştırıldı.

Hannelore sendeledi. O sırada bir hareket dikkatini çekti. Sanki ağır çekimdeymiş gibi gördü: Pencerenin dışında, karanlık bir şekil yukarıda bir yerden aşağıda bir yere düşüyordu. Çok büyüktü. Önce çatının bir parçası olduğunu düşündü. Sonra bir giysi parçası olduğunu düşündü. Sonra, hayır, onun etten ve kemikten olduğunu, hareket ettiğini fark etti. Bir hayvan.

Sonra onun bir kadın olduğunu fark etti.

Pencerenin önünden bir kadın düşüyordu.

Hannelore onun yüzünü bir an için net bir şekilde gördü. Gözleri maviydi.

Ve sonra Hannelore çığlık atmaya başladı, çünkü Sandy Gilfoyle başını çevirmişti.

Yirmi İkinci Bölüm

(") (I) öldü mü?"
"Tanrım," Pennybacker dedi. O buruşuk
onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tanrım. İşler nasıl bu
noktaya geldi?" "Bay Pennybacker," dedi June. "O
öldü mü?"

Dışişleri Bakanlığı'ndan bir adam
Kütüphanelerin en küçüğü ve en kişisel olanı Isley
Kütüphanesi'ndeki derin yastıklı deri koltuklar. Buruşuk
halinin arkasında Sandy'nin dil başlıkları, bitmek bilmeyen
sözlükleri, ilk kitapları, orijinal metinler, açıklamalı notlar
içeren metinler, kitaplar, bücher, könyveket, hon, knigi,
libri'den oluşan bir fon vardı. Oturduğu sandalyenin kolunda
hâlâ Sandy'nin yanlışlıkla bir sayfanın kenarından deriye not
aldığı ve sonra ovalayarak daha da kötüleştirdiği çirkin, koyu
bir leke vardı.

Pennybacker, "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum,
yoksa... Ne yapardım bilmiyorum," dedi. "Hayır, o ölmedi. En
azından henüz değil. Bir bacağı, bir köprücük kemiği ve şu
anda hatırlayamadığım başka bir yeri kırılmış ama son
duyduğuma göre bilinci yerindeymiş. Doktorlar bu kadar
yüksekten düşüp de hayatta kaldığına inanamadılar. Hangi
kattan atladığından emin misiniz?"

June, "Dördüncü" dedi.

Odasının Wolfe'ların süitiyle paylaştığı balkondan çay
salonunun önündeki çalılıklara kadar. Aynı

Çürük balkon basamağının düştüğü mesafe. Yüzünde yara izleri olan yirmi sekiz yaşındaki Alman gazeteci Lieselotte Berger o gün işte bu kadar uzağa düşmüştü.

Pennybacker, "Almanya'ya dönmesi gerektiğini yeni öğrenmişti," dedi. "Hayır, bu korkakça bir ifade. Ona geri dönmesi gerektiğini söylemiştim. Dışişleri Bakanlığı'nın kalma talebini karşılayamayacağını söyledi. Sonra oraya gitti ve..."

Tam olarak bakmak için bile çok hamdı, ama June kendini kenarlara göz atmaktan alıkoyamadı. Lieselotte Berger kirli hizmetçi üniformasıyla garajın zemininde oturuyordu, saçları dağınıktı, çalıntı elbiseler giymiş üç soytarı. İrlandalı adam Almanya'da ölebilecekleri tüm yolları sıralıyordu.

"Bunun sebebi Hannelore mu?" June sordu.

"Hayır, hayır, Bayan Hudson. Hannelore benim şeytan matematiğim için başka bir sorun, evet, ama bunun onunla bir ilgisi yok. Zaten Amerikalıları Bayan Berger'i tutmaya ikna edemiyordum. Olayı şöyle görüyorlar: Bir yıl boyunca gerçekleri çarpıtarak moral bozucu küçük yazılar yayınladı. Kendisine şantaj yapıldığını iddia ediyor; kanıt yok. Kanıt olmadan, Amerika'nın savaş makinesiyle ilgili gerçekleri Almanya'daki kötü niyetlerinden hiç şüphe duyulmayan basın mensuplarına göndermeye istekli genç bir kadın sadece."

Kapı açılınca durakladı. Tekerlekli sandalyesinde Sandy Gilfoyle, Tucker'ın itmesiyle ve Hugh Calloway'in eşliğinde içeri girdi. Yanaklarındaki yara izleri ona Lieselotte Berger'in simetrik olarak bozulmuş yüzünü hatırlattı. Bir an için parlak bahar güneşinin bir oyunu Sandy'nin nihayet bakışlarıyla buluştuğunu gösterir gibi oldu, ama kalbi kabarırken bile bunun sadece bir hayal olduğunu fark etti.

June ve Tucker'ın birbirlerine bakışları dikkatle profesyonelceydi, hiç çekinmeden. Onu ertesi günün acımasız ışığında görmek ve yakınlaşmalarından pişmanlık duymadığını, aksine tam tersini fark etmek ne kadar da acımasıydı. Günü onunla geçirmek, onun özellikleriyle ilgili hoşlanmadığı her şeyi silmişti. Sadece onu istemiyordu; onunla birlikte olduğu kişiyi istiyordu. Önceki tüm arzuları naif görünüyordu. Kısaltılmış. Tepkisel.

Bekle, dedi. *Dur*.

Pennybacker, Hugh kapıyı kapatana kadar bekledi ve June'a anlatmayı bitirdi, "Bana göre, Nazi Almanyası'nın sofistike bir ajanı olma ihtimali daha az, çok kötü bir zamanda kötü kararlar veren genç bir kadın olma ihtimali daha yüksekti. Ama ne yazık ki, ABD için bir pazarlık kozu olarak daha kullanışlı. Diplomatlarımızla birlikte gözaltında tutulan Amerikalı bir sivil, eğer o burada kalırsa Almanya'da kalmak zorunda kalacak ve Dışişleri Bakanlığı onun güvenliği konusunda Bayan Berger'inkinden çok daha fazla endişeli."

Bu şeytani matematik. Lieselotte diğer Amerikan vatandaşı için. Sebastian, Tucker'ın kariyeri için. June'un bu kütüphanede oturup Sandy'nin telaffuz denemelerini dinlediği onca zaman, onun tekerlekli sandalyeye bağlı ve tüm sözleri karşısında sessiz bir geleceğe doğru gittiğini bilmeden, otelinin içinde fokurdayan sefalet hakkında bu raporu alırken.

"Ajan Minnick, durumu hakkında bilginiz var mı?" Pennybacker sordu.

Tucker, "Malden'deki hastanede yanında bir grup Sınır Devriyesi ajanı var," diye cevap verdi. "Onu Charleston'a götürmemeye karar verdiler. Kendi payımıza, süitteki araştırmamızı tamamladık ve herhangi bir c i n a y e t t e n şüphelenmememize rağmen, sanırım

Balkonu paylaşan Wolfes başka bir odaya taşınabilir."

"Başka bir katta oda bulabiliriz," dedi June. Tekrar Avallon IV'e dönmek zorunda kalacaktı, değil mi? Lieselotte'un ıstırabına verecekleri tepkiyi henüz test etmemişti ama bunu tahmin etmek zor değildi. Nasıl bir mutluluk sunabilirdi ki? Casto Springs'in ana caddesinde yürürken bunu gösterebileceğini düşündü. Duygularını belli etmek istemiyordu ama az önce bir kadın kendini öldürmeye çalışmıştı.

Bay Francis, *çoğu insanın suyun dönmek üzere olduğunu anlayamayacağını* söyledi. *Bizi farklı kılan da bu. Biz söyleyebiliriz. Bu da onu durdurabileceğimiz anlamına geliyor. Sonsuza kadar hoş kalmasını sağlayabiliriz. Biliyor musun June, senden önce tek olmak biraz yalnızlıktı.*

"Lütfen onları nereye taşıdığınızı bize bildirin ki Her şeyi belgeleyin," dedi Tucker. Çok resmiydi; çok doğrudu. Bu kez June'a baktığında, Hugh'nun o anı ilgiyle karşıladığını gördü.

"Büro ve onun notları!" Pennybacker dedi ki. "Ajan Minnick, neden Bay Gilfoyle'u pencerenin önüne koymuyorsunuz? Eminim onu gözyaşlarına boğan bu rafa baktırıyorsunuz."

Nazik olmaya çalışıyordu ama June kendi kendine, "Bunlar *onun* kitapları," dediğini duydu.

"Gerçekten mi!" Pennybacker ayağa kalkarak Sandy, kibarca başını eğerek sırtları taradı. Her zaman hassas olan Sandy, hata yaptığını anlayabiliyordu. "Bütün bu dilleri okudu mu?"

"Öyle mi," diye düzeltti June. Nedense yanakları sıcacık olmuştu. Sandy için bu kadar üzülmesine hiç gerek yoktu ama yine de. Dachshund'lardan biri elini dürttüğünde, içinden kelimeler dökülmeye devam etti. "O konuşuyor

onları da. Her zaman her şeyi anlamak isterdi. Herkesi. Gerçek anlamı, amaçlananı istiyordu. Burada dünyanın dört bir yanından gelen pek çok insan var. Onlardan düşüncelerini bizim için İngilizceye çevirmelerini istememizi çok aptalca bulurdu. Bana insanların onunla birlikte sadece kendileri olmalarını, çeviriyi kendisinin yapmasına izin vermelerini istediğini söyledi."

Bunu yüksek sesle söylemek, bunun lüksün başka bir biçimi olduğunu fark etmesini sağladı. Sandy'nin Bay Francis'le ters düştüğü her şeye rağmen, ortak bir noktaları vardı. Yaklaşık bir yıl önce Sandy'yi en son gördüğünde babası hakkında hiç konuşmamışlardı. Avallon'u değil, onu görmek için tek başına gelmişti. Bodrum katındaki dairesinin mutfağında, personel kantininde, ofisinde, Grotto'nun dışındaki hazırlık odalarında durmadan sohbet etmişlerdi. Sandy işin ne gerektirdiğini biliyordu; kendini onun boş anlarının şekline uydurmuştu. Robert Prager'dan, savaştan, fedakârlık uğruna fedakârlık yapmanın neden hiç de asil olmadığından konuşmuşlardı. Ama aynı zamanda aptalca şeylerden de konuşmuşlar, onun genel müdürlük hayatından, onun da çevirmenlik ve donanmadaki eğitim hayatından komik hikâyeler anlatmışlardı. Bay Francis'in ölümü hâlâ gelecekteydi -uzlaşmaları için bolca zaman vardı- bu yüzden onun misafirperverlik anlayışının modası geçmiş bir anlayış olup olmadığına dair eski tartışmaları yeniden gündeme getirmeye gerek yoktu. Gilfoyle ile ilişkisinin yeniden alevlenmesi de gelecekteydi, bu yüzden Sandy'nin, *Goon, onun nasıl olduğunu biliyorsun, bunu kendine neden yapıyorsun, demesine* gerek yoktu. Gece boyunca her şey ve hiçbir şey hakkında gevezelik etmişlerdi ve sonra adam onun yanağını öpmüş ve dünyada iyilik yapmak için yola koyulmuştu. Bütün Gilfoyleleri çok severdi, ama en çok Sandy'yi severdi. Ne kadar komik bir düşünce.

Sonunda Bay Francis ona karşı ne kadar sinirli olmuştu.

Sandy suyu duyuyor, Bay Francis.

Biliyorum. Duyuyor ama dinlemeyi reddediyor.

Tatlı su Sandy'nin öğrenmeye çalışmadığı tek dildi.

"Çok etkileyici," dedi Pennybacker ve sesinde ciddiymiş gibi bir ifade vardı. "Onu burada, otelde kullanmayı mı planlıyordu?"

"Hayır," dedi June. Söyleyebileceği -söylemek *istediği* - o kadar çok şey vardı ki... Ama artık sözlerinin kontrolü yine ondaydı. Tucker'ın ona baktığını hissedebiliyordu. Arkasına bakmayacaktı. Şu anki görüntüsünü zar zor koruyabiliyordu; eğer şimdi ona bakarsa, Hoss değil June olurdu. "Dünyada daha fazlasını yapmak istiyordu."

Burada ne yapıyorsun, June? Sandy ona sormuştu. Bütün *bu insanlar burada ne yapıyor?*

Birkaç kişiyi çok ama çok mutlu ediyoruz, diye yanıtladı.

Bugünlerde bu yeterli mi?

Öyleydi.

Hugh kibarca araya girdi. "O yaptı."

June, Toad'un her gününü içinde bu duyguyla geçirmesinin, Pearl Harbor'dan sonra oğlu ölmüş ve kocası gitmişken her gün işe gelip odaları temizlemesinin inanılmaz olduğunu düşündü. Bir Alman U-botunun Massachusetts kıyılarında iki düzine adamı boğduğu bir dünyada savaşın onun bedenini ve ruhunu almamış olması inanılmazdı. Pennybacker'ın Hannelore Wolfe'u olası bir *ötenaziden* kurtarmak için pazarlık yaptığı, Sandy'nin eskiden yüksek sesle okuduğu kitaplara bakakaldığı, gazetecilerin Francis Gilfoyle hakkında herkesin ne söylediğini bildiğini mırıldandığı bir yerde. Tucker Rye Minnick'in işini yaptığı yerde, o da kendi işini yapıyordu. Çeneni yukarıda tut. Çeneni yukarıda tut. Eski çeneni yukarıda tut.

June bir an için nefret ettiğini düşündü. Bu işle, bu otelle ilgili her şeyi. O tatlı, özgür

Casto Springs'teki kilisenin altındaki su ve bir an için uluyan sefil bir kıskançlık hissetti, o kadar şiddetliydi ki, ne kadar zamandır içinde olduğunu merak etti, söylenmemiş, kabul edilmemiş.

"Hertha," dedi June. "Hertha'yı bulmak istiyorum."

Pennybacker sordu, "Hertha nedir? Bu kelimeyi neden biliyorum?"

"Erich von Limburg-Stirum'un nişanlısı. Pilotun nişanlısı."

"Oh, evet, evet, evet, özür dilerim. Aklım doğru yerde değil. Onun durumunu daha önce Dışişleri Bakanlığı'nın dikkatine sunmuştum. Onu bulamadılar; o kadınlar ülkesinde bir kadın."

"Buna inanmıyorum," dedi June. "Duvarlarımda Büro varken olmaz. Siz jasperların elinde herkes hakkında dosyalar var. Eğer öncelikli olsaydı, Hertha'yı burada tutardınız, Dışişleri Bakanlığı, FBI, emrinizdeki diğer takım elbiseli adamlar arasında-"

Pennybacker araya girdi, "Durun, durun. Bayan Hudson, bu acele niye? Bunun Bayan Berger'la bir ilgisi var mı? Bay von Limburg-Stirum'a bir şey mi oldu?"

June Hudson'a bir şey olmuştu. Bir şey olmuştu ve bu diplomatların otelden çıkma vakti gelmişti; hepsinin tatlı sudan olabildiğince çabuk uzaklaşmasının vakti gelmişti. Diplomatlar, Sınır Devriyesi ajanları ve Tucker Rye Minnick. Avallon'un kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

"Hertha Alman," dedi June. "Erich'in bana söylediği bu. Alman vatandaşı. Erich onun New York'ta olduğunu söylüyor. Benim de orada otel bağlantılarım var. Onu bulabiliriz. Eğer onunla geri dönmeyi kabul ederse, o zaman senin zavallı matematiğin tatmin olur, değil mi? Hannelore'un icabına bakıldı mı? Hertha bir

Bir Alman daha gitsin ki, bir Alman daha kalabilsin: Hannelore. O zaman burada işimiz bitti, değil mi?"

Pennybacker ona uzun bir süre, sanki çok az bildiği bir dilde konuşuyormuş gibi baktı ve sonra şöyle dedi: "Eğer bulunabilirse, bu çok düzgün bir çözüm olur. Evet, böyle bir durumda her şeyin çok hızlı gelişebileceğini düşünüyorum. Birilerini tatmin etmek güzel olurdu."

Avallon'daki *her* misafirin memnuniyet duyduğu bir zaman vardı.

June gitmek için döndü, sonra kendini durdurdu. "Bekle... İsviçreliler hakkında ne söyleyecektin? Uzun zaman önce bana onlar hakkında söyleyecek bir şeyin olduğunu söylemiştin."

"Oh. O," dedi Pennybacker. "Vermek için benim olmadığına karar verdim."

Bir zamanlar bu konuda baskı yapardı; onun belirsizliğinin en ince ayrıntıları son derece önemli gelirdi. Bütün bir gününü, bütün bir departman çalışanını bu küçük mutsuzluğu keşfetmeye ve sonra da çözmeye ayırabilirdi. Ama bugün kendini Avallon IV'ten yeni çıkmış gibi bitkin hissediyordu.

Avallon IV'e geri dönmek istemedi. Avallon IV'e geri dönmeyecekti. *Burası, burası.*

"Haydi işe koyulalım," dedi Pennybacker. "Sanırım "Hoşgeldiniz demek için fazla zaman harcadık."

•♦• *Dördüncü Bölüm* •♦•

DIŞARI

EMİR, ODA 411, 4/01/1942:

New York Times

Vogue

Britannia ve Eve

Modes & Travaux

2 limon

2 kruvasan

Fareli Köyün Kavalcısı, Nevil Shute

Japon Düşmanı, Hugh Byas

Ay Battı, John Steinbeck

Yirmi Üçüncü Bölüm

A June'un beklediği gibi, Hertha'nın izini sürmek sadece birkaç gün sürdü. birleşikçabalar kullanarak ve Eyalet Departmanı, FBI ve June'un otel bağlantıları. Sekreter olarak çalışıyordu ve Queens'teki Glendale'de diğer sekreterlerle birlikte bir yuvada yaşıyordu. June'un çok küçük bir kısmı Hertha'nın mantıklı düşünüp savaş zamanı Almanya'sında nişanlısına katılmayı reddedeceğinden endişeleniyordu ama endişelenmesine gerek yoktu. Tıpkı Erich'in otelde hasret çektiği gibi, o da New York'ta hasret çekiyor, terk edildiği için acı içinde kıvranıyordu.

Pennybacker June'a "Dışişleri Bakanlığı çok mutlu," dedi. "Özellikle de bir an önce evlenmek istedikleri için. Çok düzenli."

"Harika," dedi June. Pennybacker Cam Oda'ya girdiğinde bir notu çevirmeyi unutmuştu; Lieselotte Berger'in hayatta olduğunu, hayatta kalmasının beklendiğini, ancak Amerika'da hâlâ istenmediğini bildiren bir rapor görebiliyordu. "Bir eş. Karın nasıl bu arada?"

Pennybacker, "Bunu sorman komik," dedi. Dachshund cinsi köpeklerden birini sevmeye çalıştı; köpek ondan kaçtı. "İlk mektuba cevap vermedim ama o yine de bana bir tane daha gönderdi."

"Bunu anlayamıyorum."

"Bir öncekine göre daha az tatmin edici buldum. İçerikler esas olarak, benim yaşadığım belirli örneklerin bir derlemesiydi."

beklentilerinin altında kaldı. Son derece detaylı. Her zaman çok keskin bir hafızası olmuştur. Mektubu tanımlayacak olsaydım, sanırım atletik olmayan bir kariyer adamının rahatsız edici bir portresi derdim."

"Sakın cevap verme. Üçüncü mektubu bekle," dedi June. "Çerçevelediğin mektup bu olacak."

Hertha otele, kendisini taşıyacak kadar Sınır Devriyesi ajanı tarafından kuşatılmış olarak geldi; pilotundan haber alır almaz her şeyi bırakmıştı. Genç Erich onu lobide karşılamak için en iyi kıyafetlerini giymişti ve azımsanmayacak sayıda elçilik ve personel (Fortéscue da dahil olmak üzere) buluşmalarını izlemek için balkona sarkmıştı; ayrıca Tucker, Hugh ve Pony de Hertha'nın çantalarında dinleme cihazları, bombalar ve diğer savaş zamanı düğün hediyelerini aramak için oradaydı.

"Erich," dedi Hertha şapkasını çıkararak. "Beni tanıdın mı?"

Erich von Limburg-Stirum güneş gibi parlıyordu; yanakları ışıldıyordu.

"Elbette cennetin neye benzediğini hatırlıyorum" dedi.

"Beyler," dedi tezgâhın arkasındaki Basil Pemberton, "Bu iş böyle yapılır."

Düğün görüşmeleri çoktan başlamıştı; Pennybacker'ın rehine matematiği artık daha iyi tatmin edildiğine göre, ülkesine geri gönderilmesi kesinlikle eli kulağındaydı. Botları Alman topraklarına indiğinde mükemmel bir pilotun başına ne geleceğini kim bilebilirdi? Nişanlıların hiçbir hakkı yoktu; eşlerin vardı. June, Erich ve Hertha'nın töreninin kısa ve acımasız bir olay olacağını öğrendi: Muhafızlar, sivil evlilikle birleştirilmek üzere Constancy belediye binasına giden yolda bekleyen çifte eşlik edecek, sonra da sahip olduklarından emin olmak için üstünkörü bir aramadan sonra onları otele geri götüreceklerdi.

karı koca olma sürecinde herhangi bir yasadışı iletişim almamıştır.

June 411'e gidip ondan sihir istedi.

"Düğününü planlamak istiyorum," dedi 411 June'a. "Tabii ki nergisler ve müge çiçeği olacak. Arkanda iki katlı bir kafes, çiçeklerle ve sarmaşıklarla kaplı. Arplar ve flütlerden başka bir şey olmayacak; bir dağ prensesi olacaksın; erkekler önce sana sormayı akıl edemedikleri için ağlayacaklar."

June sık sık yaptığı gibi kapının pervazına yaslanmış, fontlardaki tatlı suyun şırıltısını dinliyor, Lieselotte Berger'in birkaç oda aşağıdaki pencereden nasıl atladığını düşünüyordu. O sabah klavsencinin lobideki piyanonun başına oturup zahmetsiz, neşeli bir melodi çaldığını gördüğünü ve en azından onun mutlu olduğunu fark ettiğini düşünüyordu. Yüzü alev alev yanıyordu. "Asla evlenmeyeceğim."

"Böyle olduğunda çok sıkıcı oluyorsun," dedi 411.

"Böyle *olduğun* zaman çok sıkıcısın."

"Ben hep böyleyim. Bu diplomatlar ne zaman gidecekler? Tekrar gerçek bir şeyler yapabileyim diye mi?"

June ona *bir savaş olduğunu* söylemek *üzereydi*, *ne tür etkinlikler düzenleyeceğimizi düşünüyorsun?* Ama bunu yaparken bile 411'in ona inanmayacağını fark etti. Buhran döneminde insanlar sokaklarda ölürken, June Gilfoyle'ların parasını sütler için yeni başucu lambalarına harcamıştı. Bir mutluluk ışığı olmak, o neşesiz zamanda neşenin hâlâ var olabileceğini kanıtlamak çok önemli görünüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, June o zamanlar bunun hâlâ önemli olduğunu düşünüyordu. Sadece şimdi bunun önemli olduğunu düşünecek gücü kendinde bulamıyordu.

"Sandy almış *olsaydı* otel nasıl olurdu hiç merak ettin mi?" June sordu.

"Sandy ailenin en sıkııcısı," diye yanıtladı 411. "Bu muhtemelen bir uçak pisti ya da mandıra olurdu." "O öyle biri değil."

"Bir keresinde kapımı çalmıştı, biliyor musun? 'Sadece senin nasıl bir kadın olduğunu görmek istiyorum' dedi. "

"Ne tür bir *kadınsın* sen?"

"Kapıyı açmayan türden. Bak şimdi, daha ne kadar böyle kalacaksın?"

O günün erken saatlerinde June, Sabine'i alışveriş pasajında Hannelore'la usulca konuşurken görmüş, kız baykuş gibi diğer alışveriş yapanlara boş gözlerle bakarken, Avallon'un onlar için ayarlayabileceği en mutlu sonun ayrılmak olmasının ne kadar korkunç olduğunu düşünmüştü. June kendi terk edilişinden her zaman ukalaca bahsederdi ama içten içe, zorlukların üstesinden başarıyla gelmenin onlardan etkilenmemekle aynı şey olmadığını biliyordu. Bu onu *çevik* olmaktan çıkarmıştı, değil mi? Tüm bu yıllar boyunca halinden memnun olduğunu düşünmüştü ama şimdi kayıtsız olduğunu fark etmişti ki bu hiç de aynı şey değildi. Ve şimdi aradaki farkı hissettiğine göre, en son ne zaman mutlu olduğunu hatırlayamıyordu. Akkor.

June cevap vermeyince 411, "Aman Tanrım," dedi. "Git ve beni daha iyi memnun edene kadar geri gelme."

- - -

ERICH ve Hertha'nın düğün günü çok güzel bir gündü. 411'in özlemle beklediği nergisler yol boyunca ve henüz yapraksız ormanın içinde boy gösteriyordu. Karavan planlandığı gibi Constancy'ye doğru yola çıktı: iki ev

Biri Erich ve yaylı algılar dörtlüsünün yarısını, diğeri Hertha ve yaylı algılar dörtlüsünün diğeri yarısını taşıyan Cadillac'lara iki siyah federal araba eşlik ediyordu. Çiçeklerle bezenmiş üçüncü Cadillac, resmi törenin ardından yüreklendirici bir açıklama yapmak için geride durdu.

Her Şey planlandığı gibi gitti ve June çiftin Cadillac'ın süslü evinden çıktıklarında mutlu ve dayanıklı göründüklerini düşündü. İgili, düzinelerce rengârenk ipek Őerit ve onlarca düzgün üniformalı görevliyle kaplı bir yolda ilerlerken kemanlardan Handel'in güzel tınları yükseliyordu. Görevliler, çiftin ayakları değmeden hemen önce her bir ipek Őeridi yoldan çekerek kumaŐın arkalarında dalgalanmasına izin verdi. Çift sanki dalgalı, su benzeri bir tünelden geçerek otele ulaŐmış gibiydi. 411 bunun büyülü olacağına söz vermişti. Elbette yleydi.

İçeride, otelin terzisi tarafından deėiŐtirilen takım elbisesinin içinde çok güzel görünen Erich, June'a "ok minnettarım" dedi.

"Her Şey için teşekkür ederim Bayan Hudson," dedi Hertha. "Size küçük bir kart hazırladım."

June açtı ve okudu: *Avallon, dünyanın hâlâ uğruna savaŐmaya değer olduğunun kanıtıdır. Xoxo Bay ve Bayan von Limburg- Stirum. Çocuksu bir el, titrek bir kâğıt uçak çizmişti.*

Diğeriyle birlikte çekmeceye gidecekti.

Erich ev sahibine söyleyeceği  güzel Şeyi parmaklarıyla saydı. "Yolculuk çok sorunsuzdu; herkes zamanında geldi; evrak işleri kolaydı."

Pony ve Hugh arkalarından içeri girdiler. Her iki ajan da biraz yıpranmış görünüyordu ama Hugh, Hertha'ya "İyi ve sadık bir adamınız var Bayan von Limburg-Stirum," derken sesinde gerçek bir sıcaklık vardı.

"Bilmemiz gerekirdi," diye ekledi Pony. "Haftalardır gözetim altında tutuluyor."

June, Avallon'da romantizmin artık böyle bir şey olduğunu düşünüyordu.

Artık çift Avallon'un bölgesine geri döndüğüne göre, resepsiyon diğer diplomatları da kapsayacak şekilde genişledi. 411 davetin çocuk oyun evinin yanındaki çimenlikte yapılmasında ısrar etmişti. Oyun evi, Constancy'deki çoğu evin büyüklüğünde, bir bebek evinin aptalca, karikatürize özellikleriyle tasarlanmış, hayali bir merkezdi. Duvarlar tereyağı sarısı, tavanlar deniz salyangozu mavisi, yerler Alice Harikalar Diyarında uyumsuz karolarla döşenmişti. Her odada kollar, tekerlekler ve düğmeler vardı; çalıştırıldıklarında her biri gizli panelleri açıyor, oyuncak bölmelerden oluşan duvarları ortaya çıkarıyor ya da ikinci kattaki çatı katından dışarıya doğru bir kaydırak açıyordu. Çevre düzenlemesi bile çocuksu bir mucizeydi. Hayvanlar ve ponponlar şeklinde kesilmiş çalılar, oyma faunların tuttuğu saksılardan sarkan çiçekler, sıcak havalarda su sıçratmak için parlak renkli karoların üzerine dökülen tatlı su çeşmesi.

Tiyatro salonunun kuzey duvarının tamamı bir kitabın kapağı gibi açılarak bir sahne ortaya çıkardı ve Avallon'un oda orkestrası şimdi orada çalışıyordu. Konuklar, 411'in partiye katılanlar için tasarladığı karmaşık oyunlara da katılabiliyordu; bu oyunlar arasında mümkün olduğunca çok kişinin göbek adını öğrenmeyi gerektiren bir çöpçü avı da vardı; gerçek bir sohbet yaratmak için tasarlanmış görünmez parti numaralarında her zaman iyi olmuştu.

Herkes maskeliydi.

Özellikle bu unsur 411'in dokunuşunu ortaya çıkardı. Çocukların en küçükleri maske yapma istasyonuna yerleştirildi ve personelin her gelen çocuğa takmasına yardımcı olduğu komik, korkunç, büyüleyici, masum kağıttan kreasyonlar hazırladı. Maskeler elbette takanların kimliklerini tamamen silmedi, ancak maskelenmiş olma *hissi*

açıktı. Lieselotte Berger iyileşirken ve savaş sürerken dans edebilmek için herkesin yüz ifadesi gizlendi.

Çocuklar June'a üzerine çocukça bağırarak bir yüz çizilmiş bir maske verdiler. Evet, diye düşündü. Bu doğrudu. Normalde, personel onu çevresel görüşlerinde hemen hissedirdi. *Hoss*'un sesini birden fazla kez duyardı ve birinin uzanıp parmaklarını onunkilere dokundurduğunu hissedirdi. Ama bunun yerine o ve dachshund'lar oyun evine kadar tek bir fısıltı bile duymadan gittiler. Oyun evinin ana odasında, elçilik çocukları kıkırdarak evin güzellikleriyle oynarken, çok renkli bir maske takmış bir adam ona yaklaştı. Maskenin sırtışı kocaman, orantısızdı ve yeşil, mavi ve mor renklerle çizilmişti. Arkasındaki ses "Genel Müdür?" dedi.

June'un nefesi kendi maskesinin arkasından yüzüne sıcak bir şekilde vuruyordu. "Ajan."

Başka bir şey söylemeden döndü; Tucker da onu takip etti. Onu boş, sıcak sarı bir koridora götürdü ve burada diz çökerek süpürgelikteki hafifçe yükseltilmiş bir salyangoz oymasına bastı. Duvar kâğıdının arasından, onu içeri alacak kadar geniş olmayan bir kapı açıldı. Arkasında dar, uzun merdivenler vardı, bir merdivenden biraz daha iyiydi, her bir basamak yıldızlar, çiçekler, sarmaşıklar ve güneşlerle boyanmıştı.

"Burada kalın," dedi dachshund'lara. "Size yer yok."

June ve Tucker yan dönerek tırmandılar, dengelerini sağlamak için avuçlarını yukarıdaki merdivenlere dayadılar ve sonunda her iki yanında birer pencere olan ve duvarları tamamen rengârenk boyanmış küçük çekmecelerle kaplı çok küçük bir odaya ulaştılar. Bir zamanlar zemin de boyalıydı ama şimdi çoğunlukla çıplak ahşaba sürtünmüştü.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" June sordu.

"Kubbe mi?" Tucker tahmin etti. "Rüzgar gülünün altında. Bu çekmecelerde ne var?"

İçindekileri göstermek için birini çekıştırerek açtı: galoş giyen küçük oyma bir ayı. Bir diğeri açtı: süpürge tutan bir cadı. Bir başkası: taçlı bir kurbağa. Oyuncaklar. Totemler. Cep boy tuhaflıklar.

Tucker bir çekmeceyi açtı: ekose ceket giymiş bir dachshund.

June bir tane daha çekti: asık suratlı bir şövalye.

Birkaç dakika boyunca, çekmecelerin açılıp kapanırken çıkardığı küçük sesler dışında bir sessizlik oldu.

Sonra Tucker dedi ki, "Madeni su bastı. Geçmiş araştırmaları bunu ortaya çıkardı."

June maskesini çıkardı. O çıkarmadı. Adamın karikatürize sırtışının arkasında yüzünü incelediğini hissetti, ifadesi gizliydi. Avallon deneyimindeki hiçbir şey onu bu anda ne yapması gerektiğı konusunda eğitmemiştir, bu yüzden otelden önce ne yapacaksa onu yaptı: dinledi.

Sesi düz, Tucker hikayeyi anlattı:

Tucker on altı yaşında.

Babası madenlerde çalışıyor. Tipik bir hikaye. Kasabada bir kulübede yaşamaya başlarlar ama madenler işçilerinin onları takip edebilecekleri ve en önemlisi bahçe tutamayacakları bir yerde yaşamalarını gerektirdiğinden şirket kasabasına göç ederler, çünkü kasabada kolay yıllar geçiren işçiler madene geri dönmezler. Babasının cildi ne kadar fırçalarsa fırçalasın kömürden kararmış. Şirket evlerinin zemini ve pencere kenarları da öyle. Tucker, babasının arkadaşlarından ve kız kardeşlerinin kocalarından, insanların ölebileceğı tüm yolları öğrenir: patlamalar, gaz sızıntıları, su kaçakları, tünel çökmeleri, yıllarca tozdan sonra akciğerlerin iflas etmesi. Madencilerin farklı türdeki ölümler için isimleri vardır.

Madencileri öldürebilen zararlı gazlar. Kokuşmuş nem. Ateş nemi. Whitedamp. Kara rutubet. Kazalar her seferinde bir, iki, kırk, altmış madenciyi bazen hemen, bazen de günlerce mahsur kaldıktan sonra çıkarır.

Küçük hakaretler de var. Ezilmiş eller, ezilmiş ayaklar. Maden patronları daha az ödeme yapmak için kömür arabalarının ağırlığını azaltıyor. Kazalardan sonra dul kalan kadınların, sendikal faaliyetlerden şüphelenilen madencilerin derhal tahliye edilmesi. Yolsuzluk, gözdağı, sıradan vahşet. Harcanabilirlik, kaçınılmazlık duygusu. Her zaman toprağa girmeye istekli daha fazla adam vardır.

Neredeydim ben? Tiyatro salonunda, şu anda, Tucker kendi geçmişinde kaybolmuştu.

On altı yaşındaydın, dedi June nazıkçe.

On altı yaşındaydım.

Kükreyen yirmili yıllar başlarken, maden savaşları da başlar. Aralarında Tucker'ın babasının da bulunduğu binlerce kişi, yozlaşmış Baldwin-Felts dedektiflerine ve yerel kolluk kuvvetlerine karşı ayaklanır, öyle ki hükümet hava desteğiyle orduyu gönderir.

Ama Tucker'ın hikayesi burada bitmiyor. Tucker'ın babası Matewan ya da Blair Dağı Savaşı'nda öldürülmüş olsaydı belki daha temiz olurdu. Ama olan şu ki, bir milyon mermi değiş tokuş ediliyor, ABD hükümetinin tüm gücü on bin madenciyi işe geri dönmeye zorluyor ve sendikalar dağılıyor. Tucker'ın babası da diğerleri gibi işine geri döner. Bir ay sonra, bir tünel çöker ve zaferin göremediği bir yerde öldürülür. Tucker adaletsizlikten boğulur. Blair Dağı'nın bir şeyleri değiştirmesi gerekiyordu. İnsanlar neyin doğru neyin yanlış olduğunu gördüklerinde doğruyu seçmeliydiler.

Nerede kalmıştım?

On altı yaşındaydın.

On altı yaşımdaydım.

Babasının ölümünden sonraki hafta boyunca Tucker uyumaz. Madenin çöküşü tatlı suyu değiştirmeye başlamıştır ve şimdi ona bir fikir fısıldamaktadır, bir türlü vazgeçemediği bir fikir. Fikir şudur: Tucker madeni su altında bırakabilir. Bunun muhtemelen ölüm demek olduğunu biliyor. Ama bunu aklından çıkaramıyor - kalbi kırılmış, adaletsizlikten, haksızlıktan deliye dönmüş, bunu düşünmeden duramıyor. Ölmek istemiyor ama ya ölürse? Blair Dağı'nda yüzlerce kişi öldü. Babasının geri dönmesi ve daha önce olduğu gibi işe gitmesi ve bunun onu öldüreceğini bildiği gibi öldürmesi için. Tucker madeni sular altında bırakırsa, kömür şirketlerinden önemli bir şey almış olur. Sid Hatfield gibi bir sembol olur. Bu korkunç bir fikir, ölümsüz bir fikir. Yanlış geliyor ama zaten her şey yanlış geliyor.

Bunu yapmak için kalktığı gece dolunay var. Şirketin ödeme yapmasını istiyor. İnsanların doğru şeyi yapmasını istiyor. Bunu onun için başkasının yapmasını istiyor. Başka kimse yok. Madende, kendini çalıştırmak, vahşi bir güç aşamasına geçmek için birkaç kez kendini tırmalıyor. Kömür tozunun yaralarının çizgilerine yerleştiğini hissediyor ama bunun çok da önemli olduğunu düşünmüyor. Mutfak masasının üzerine annesi için bir not bırakmıştır: *Benim için ağlama anne, bunu onlar için yapıyorum, iyi bir hayat yaşadım.*

Tucker madene inerken babasının ekipmanlarını giyiyor. Madenlere daha önce de gitmişti; kendi geleceğine bir göz atıyordu. Babasının teçhizatı karanlığa karşı tanıdık bir zırhtır. Bir süreliğine, patlatması gerektiğini bildiği yere doğru ilerlerken kendini oldukça güçlü hissediyor. O yalnız bir kahramandır, aşağıdaki kasabada büyük alkış alacaktır, diğer insanların yapmaya korktuklarını yapmaktadır. Ancak tünelin sonuna geldiğinde, gözyaşları sessizce yüzünden aşağı akar. Duvarı test ederken gözyaşları hiç durmaz.

Nehre en yakın olanın bu olduğu kesin. Ne de patlayıcıları yerleştirirken. Ne de koşarken, birincisi hayatta kalamayacağını ve ikincisi bunun bir hata olduğunu, korkunç bir hata olduğunu, istediğı şeyin ölmek değil, babasına sahip olmak olduğunu aniden, iğrenç bir şekilde anlıyor-

Tucker kayaların düştüğünü, rüzgârın ayaklarını yerden kestiğini, fenerin karardığını hatırlıyor. Merdivene çıkmayı başardığını hatırlıyor, sonra selin o daha uzaklaşmadan ona ulaştığını. Havanın su olmaya başladığı zamanı hatırlıyor.

Ertesi sabah, şafak sökmeden önce, Tucker akıntının çok çok aşağısında, kayaların, salyangozların ve Casto Springs'in enkazının arasında bulunur. Madenin işi bitmişti. Tatlı su çekilmiş, Casto Springs'in de işi bitmiştir, binalar Tucker'ın çirkin duygularıyla sırlıklam olmuş, salyangozlar yerlerde sürünmektedir. Gidebilen herkes çoktan gitti, kalanlar da yakında gidecek. Ama maden şirketi henüz her şeyi kaybettiklerini anlamadı. Tucker henüz tutuklanmadı, yargılanmadı, suçlu bulunmadı, hayatının geri kalanını bu gecenin bedelini ödeyerek geçirmede, ama o da geliyor. Yalan söylemekte iyi değildir; şimdiye kadar sadece bir tanesini başarabilmiştir.

Tek yalan neydi?

Oraya geliyorum. Nerede kalmıştım?

Seni yeni bulmuşlardı. On altı yaşındaydın.

On altı yaşındaydım.

Mesele şu ki, Tucker her zaman için kolay bir çocuk olmuştu.

Yetişkinlerin seveceğı. O kadar idealist olamayanların kalbini kırmak için yaratılmış bir çocuk. Ve o sabah, yaşlı adamlar onun kim olduğunu ve ne yaptığını anladıklarında onları nasıl da kırıyor. Ve sonra eşler, kız kardeşler ve anneler bunu öğreniyor - bir plan yapmaları hiç de zaman almıyor. Tucker Rye Minnick adında bir kuzeni var.

birkaç yıl önce holler'da ölmüş. Öldüğünü kim biliyordu? Hiç kimse. Holler işini kendine saklar. Ve yaşı geçmek için yeterince yakın. Cesur, aptal çocuğun babasını ve geleceğini bir anda kaybetmesi için bir neden yoktu, sadece doğru olanı yapmaya çalışırken değil. Ünlü Golden Delicious elma ağacına en yakın mülkün satışından elde edilen bir avuç dolar, eyaletten kaçışını finanse eder ve dönüşüm tamamlanır.

Madenlere Richard Monrow Minnick olarak girdi. Oradan Tucker Rye Minnick olarak ayrıldı. Richard Monrow Minnick adaletsizlikle savaşmak için öldü. Tucker Rye Minnick savaşmak için yaşadı.

"Nerede kalmıştım?" Tucker şaşkınlıkla sordu.

Dışarıda, oda orkestrası Saint-Saëns'ın bir parçasını çalmaya başladı. June buradan, orkestranın başında duran, yüz ifadesi ağlamaklı kırmızı bir suratın ardına gizlenmiş, parmak eklemlerini kâğıttan dudaklarına bastırmış, kır saçlı İsviçreli şefi görebiliyordu. Klavsenci, çizilmiş gür sakalı ve gergin yeşil maskesiyle onun yanındaydı. Parmakları şefin diğer elini okşuyordu.

June, Tucker'ın maskesini çıkardı. "İşte."

Bir anda tekrar bir araya geldiler. Adamın Büro'da kalmak için çok uğraştığını söylemesi önemli değildi; kadının oteli kendisinin seçtiğini düşünmesi de önemli değildi. Arabadaki öpücük -sanki o anla bu an arasında hiç ara olmamıştı; sadece bu an için bir ön hazırlıktı. Tüm bunları atlayıp doğrudan yerdeki bluzuna, çekmecenin kapağına asılı kravatına, merdivenin yanındaki yere bırakılmış beylik silahına gidebilirlerdi. Onu askılarından kurtardı, gömleğini belinden çekiştirerek çıkardı ve ellerinin omurgasında, kürek kemiklerinde oyalanmasına izin verdi, onu Gilfoyle'la kıyaslamadı ama yine de ona benzemediği tüm yönleri düşündü. Gilfoyle, yumuşak ve pratik, hileci, bir büyücü gibi. Tucker,

kaslı ve açık sözlü, bir mühendis gibi kesin. Yanağını onun boynuna, kömür dövmesinin yanına bastırdı, o da yanağını saçlarına bastırdı; öyle bir yakınlık, öyle bir hoşgörü. Tucker elini onun karnında ve bacaklarının arasında gezdirmişti ve şimdi de soluk soluğa ona asılı kalmasına izin veriyordu. Zaman uzamış ve sıkışmıştı, her sıcak saniyede hem oyalanıyor, hem görüşünde renkler patlıyor, hem de acilen ileri atılmak istiyordu. Kadın elini adamın pantolonunun ön kısmına bastırdı ve adam çok basit bir şekilde "*Ah* - " dedi.

Donup kaldılar.

Bir şey vardı-

Adam kadına göz kırptı; kadın da adama göz kırptı ama ikisi de birbirlerine bakmıyordu.

İkisi de odaklanmış, dinliyordu.

Partinin tınısı değişmişti. June ve Tucker pencereden dışarı baktıklarında, Ajan Pony Harris Sebastian Hepp'le yüzleşirken eğlencenin durduğunu gördüler. Pony'nin timsah gülümsemesi bir kez olsun yoktu; Sebastian'ın yardımsever gülümsemesi de öyle. Onun yanında, Tucker sessiz bir öfke yayıyordu. June, ajanın şef garsonu kelepçelemesini izlemek için boyunlarını büken konukların görüntüsüne sabitlenmişti.

Bu bölüm, kargaşanın arkasından sessizce ilerleyen bir aracın gelişiyile noktalandı. Bu mesafeden, bu haliyle bile tanınabilir: uçsuz bucaksız krem ve krom, zarif ve nefis bir Auburn spor araba.

Edgar Gilfoyle dönmüştü.

Yirmi Dördüncü Bölüm

(Edgar Gilfoyle June'a onu sevdiğini ilk kez Zambak Evi'nde söyledi.

Edgar Gilfoyle: oyun arkadaşı, playboy. Sandy'yi kuyudan çıkardıktan sonra June önce Gilfoyle ailesiyle akşam yemeğine davet edilmişti, sonra apartmanda masa oyunları oynamaya, diğer kardeşlerle ders almaya, onlara oyunlarda, filmlerde, tatilde başka otellerde eşlik etmeye, onlardan biri olmaya. Hepsini nasıl da seviyordu. Diğerlerini ailesi olarak; Edgar'ı başka bir şey olarak, her zaman başka bir şey olarak, o zamanlar bile. Edgar onu ilk kez Avallon III'te öpmüştü, koridorlarda, masaların altında, havuzda önce tesadüfi sonra kasıtlı dokunuşlarla çıldırdığı aylardan sonra. Sonra kadın onu Konservatuar'da tekrar öptü ve Edgar da onu Grotto'ya inen servis asansöründe tekrar öptü. Ailenin geri kalanıyla birlikte sehpa kâğıt oynadılar, dizlerini sehpanın altında birbirine bastırdılar, gecenin çökmesini ve herkesin yatmasını beklediler, böylece apartmandan bir kat daha yükselen tek odalı bir köşk olan Kule'de buluşabileceklerdi. Her anlarını birlikte geçiriyorlardı; adam okuyor, kroket ya da winnet oynuyor, kadın notlarına çalışıyor ya da kroket ya da winnet oynarken adamı yeniyordu. *Her zaman seni düşünüyorum.* Sonra yatılı okula gitti ve June çıraklığına Bay Francis'e ama Edgar'a

moladan döndüğünde, sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Tek fark, ağzının ve ellerinin daha hünerli, daha pratik hale gelmesiydi. *Bunu nereden öğrendin?* June ona fısıldadı, o da fısıltıyla karşılık verdi: *"Biz çocuklara okulda ne öğretiyorlar sanıyorsun?"*

Edgar Gilfoyle: oyun arkadaşı, playboy. June onun yaşlandıkça nasıl biri olduğunu görmüştü: yakışıklı, kendinden emin, tutkulu, arzulu. Gazetelerin söylediğinin aksine, ilişkilerinde duygusuzca hareket etmiyordu. Her birini derinden hissediyordu; son sınıfa geldiğinde June her şeyi haftalık yazışmalarda ve telefon konuşmalarında duyuyordu. June'un tanıdığı herkesten daha hızlı kur yapıyor, yakalıyor, seviyor ve kaybediyordu. Diana Goelets, Mary Rockefeller'lar, Irma Goldberg'ler, Eugenie Vanderbilt'ler, hepsi de acil durumlar olan haftalık kalp kırıklıkları, gıdıklanmalar, acılar ve büyülenmeler yaşadı.

Sorun şuydu ki, June gençken Edgar'ın Dianaları, Maryleri, Irmaları, Eugenileri ile yorulduğunda -ki yorulacaktı, çünkü onlar onu tanımıyordu, June ise tanıyordu- Avallon'a döneceğini ve rahat bir nefes alarak June'un hâlâ orada olduğunu fark edeceğini düşünmüştü.

Zambak Evi'nin ikinci katı, tatildeki ev. Dağların diğer tarafında bir yaz fırtınası homurdanıyordu, henüz gelmemişti. Su yeni dengelenmişti ve her şey hayatın ilk günüymüş gibi hissediliyordu. O sırada June personel kaptanıydı ve bodrum katındaki dairesine yeni yerleşmişti. Bay Francis karanlıkta bir yerlerde yatıyor, koca bir otelin sorunlarını üstlenmenin yükünden kurtulmaya çalışıyordu ve Madeline June ile Gilfoyle'u teyzesinin ziyaretinden önce yeni perdeler asmaları için Lily House'a göndermişti. June izin gününün tadını çıkarmak için hizmetçileri kolayca yönlendirebilirdi ama Madeline'i rahat bırakmak için bu görevi kabul etti.

Gilfoyle bir plak koyarken, June perde çubuklarına ulaşmak için bir sandalyeyi pencerelere doğru sürükledi. June, kolları üzerinde gerilmiş halde, Gilfoyle'un ellerini yeni açıkta kalan sırtında hissetti. Onun kendisini yere indirmesine izin verdi. Yere serilmiş unutulmuş yeni perdelerin üzerinde yavaş daireler çizerek dans ederlerken arka planda Kate Smith tatlı tatlı şarkı söylüyordu ("*Seni uzun süre boşuna bekledim, canım*"). Onun kulağına temkinli bir şekilde söylemeyi denedi: "Seni seviyorum, June."

Ona sırtıttığını hatırladı. Bundan şüphe etmemiştir.

Ah, Zambak Evi'nin acı tatlı hediyesi! O sadece bir kişiydi. Bir limuzinden çok daha büyüktü.

- - -

"Geleceğinizi bilmiyordum," dedi June. "Senin için hiçbir şey hazır değil."

Normalde, Gilfoyle ailesinden herhangi biri Avallon, sadece kendilerine tahsis edilmiş tam kadrolu bir personele ihtiyaç duyuyordu. Ofisteki yıpranmış bir defter yemek, temizlik, çamaşır, eğlence ve her bir aile üyesinin kişisel istekleri için tüm protokolü listeliyordu (June bir keresinde deftere eklendiğinde isteklerinin nasıl görüneceğinin taklit bir versiyonunu yazdığını itiraf etmekten utanıyordu, ancak uzun zaman önce buruşturup atmıştı).

(Yatak ısıtıcıları hazırlandı

Banyoda hanımeli tozu Masanın üzerinde

sarı güller

Oturma odasında taze kırtasiye malzemeleri)

"Bunun bir önemi yok," dedi Gilfoyle. "Konuşmamız gerek, June, sonra, konuşmamız gerek."

June, Bayan Hudson değildi ve lobideki herkes onlara bakıyordu, bazıları hâlâ maskelerin arkasına saklanmıştı. İsmi ayaklarını yere çiviler.

"Ne zaman?"

Gilfoyle saatine baktı -doğru olamazdı, onun saatleri hiçbir zaman doğru olmazdı- ve sonra ön masanın arkasındaki saate baktı. Çalışanların onu izlediğini fark etmiş olacak ki kaşlarını çattı. "Bu gece, Bayan Hudson."

Şimdi ve bu *gece* arasında Pennybacker vardı, onu süitine çağırdı, batıdaki dağlara bakan havadar, deniz mavisi bir dizi oda. Tek bir dolambaçlı at patikası, arazinin bu tarafındaki tarlalar boyunca ve ormana doğru uzanıyordu; biri yeterince uzun süre takip ederse, Casto Springs'e varabilirdi. Süitin kendisi ancak uzun süre kalınan bir otel odasında mümkün olabilecek türden bir kişisel kaosun içine düşmüştü; çorap katlamak Pennybacker'ın sorunlarının en küçüğüydü. Pennybacker masada oturuyordu, yumruğunda bir kalem vardı, gömleği defalarca kırıışmış ve saçları dağınıktı.

June içeri girdi, yatağının ucundaki kahvaltı tepsisine baktı; buruşturulmuş bir kâğıt parçasının yarısı kurumuş yumurtaya batırılmıştı. "Bay Pennybacker, eminim Grotto size bir yemek hazırlamaktan mutluluk duyacaktır."

Kapıyı kapatması için elini çırttı ve "Üçüncü harf konusunda haklıymışsın. Bana kur yapıyor. Karım. Bayan Pennybacker."

"Tebrikler."

"Size de," dedi. Kadının yüzünde şaşkınlık ifadesi belirince, utanarak ekledi: "Bay Gilfoyle'un size haberleri vermek için buraya koştuğunu sanıyordum. Planlanmış bir trenimiz var. Yarın, gece yarısı. Tamamdır."

June, Sebastian'ın tutuklanması hakkında konuşmak için onu çağırdığından o kadar emindi ki, onu hemen anlayamadı. İfadesini tek tek kelimelere ayırması gerektiğini fark etti. Tren. Yarın. Gece yarısı. Bitti.

Tren. Yarın.

Gece yarısı.

Tamamdır.

"Biliyorum," dedi. "Bunca zaman sonra. Kendim bile inanmakta güçlük çekiyorum. Ama sonunda her şey yoluna girdi, çok teşekkürler. Hertha olmasaydı, kim bilir bu daha ne kadar sürerdi."

June, Sabine'in bu haberi nasıl karşılayacağını merak ediyordu. Belki de Pennybacker ona çoktan söylemişti. Aklına gelmişken, Sabine Wolfe'u düğün resepsiyonunda görmemişti ama her yerde bulunan Friedrich, Dr. Kirsch ve Lothar Liebe üçlüsü elbette oradaydı ve Alman elçiliğini inceliyorlardı. "Hannelore'un geride kalmasıyla bu iş nasıl yürüyecek?"

Pennybacker kalemini dikkatle yere bıraktı.

Bir şey söylemesine gerek yoktu. Söylenmemiş kelimeler ona bağırdı.

"Hayır!" June, "Hayır, kabul etmiyorum. Neden?"

Adam June'un bakışlarına karşılık vermedi.

"Siz jasperlar buraya geldiniz ve otelimi mahvettiniz. Yaz sezonum darmadağın oldu. Taslak personelimi mahvetti ve ne zaman yeniden işe almam gerektiğini bilmek için bir hafta bile emin olamadım. Az önce şef garsonumu tutukladın. Hepsi indirimli fiyattan, yani personelime kahve getirirken onlarla alay eden insanları barındırma ayrıcalığı için size çok para ödüyoruz. Sizden tek istediğim

bunun olmasını sağlamak, bir kızın burada kalmasını sağlamak. Ben sana Hertha'yı verdim. Sen de bana bunu verebilirsin."

Utanmıştı. "Dışişleri Bakanlığı onu kabul etmiyor."

"Hayır," dedi tekrar. "Bürokratik gücünüz olduğunu biliyorum. Gücü bilirim. Üzerinizdeki kokuyu alabiliyorum."

Pennybacker, "Bayan Hudson'ın burada vasisi yok," dedi. "Wolfe'lar onun bakımı için bir fon bırakacak kadar varlıklı değiller. Bir de ailesi meselesi var - dosyasını görmek ister misiniz? İşte bununla uğraşmak zorundayım."

Masasından kalkarak, açık bavullarını tamamen kapladığı anlaşılan bir yığın kâğıdı karıştırdı ve bazılarını kadının kucağına attı. Bir gazete kupürü, Friedrich Wolfe'un Nazi Partisi'ni savunmak için yazdığı bir köşe yazısıydı. Bir diğeri Sabine Wolfe'un bir önceki Nisan ayında Hitler'in doğum günü şerefine düzenlediği bir partiye davetiyeydi. Burada bir senatörün eşinin Friedrich Wolfe'un Hitler'in Yahudilere sempati duyan Alman işadamlarının vicdandan yoksun olduğu görüşünü tartıştığını söylediği bir açıklama vardı. Sabine Wolfe'un Almanya'ya yaptığı bir devlet ziyareti sırasında bir parti mitingine katılırken çekilmiş bir fotoğrafı. Almanya'daki yakın aile ve arkadaşlarının listesi, isimlerinin sağında Nazi Partisi'ndeki çeşitli pozisyonlarıyla birlikte yer alıyordu. Canlı ve yoğun bir sosyal takvim; June daha önce de böyle hayatlar görmüştü. Çok önemli bir fark vardı. Gilfoyle'ların ağı eski paralı ve nüfuzlu insanlarla doluydu.

Wolfes'un ağı Nazilerle doluydu.

Hannelore'un sıradışı kişiliği Wolfe'ların hayatını değiştirmemişti; sadece karmaşıktırmıştı.

June, Sabine'in nasıl olup da kızıyla birlikte kalmayı hiç istemediğini düşündü.

Kulakları tısladı, su mağaralardan akıyordu. Sabine'i Winnet tarlasının yanındaki bankta teselli etmişti. Sabine'in bunu hak edip etmediğini sorgulamadan, diğer konuklara verdiği gibi sözler vermişti. Otelin dışındaki Morganlar kimdi? Sabine Wolfe kimdi? Bunun önemli olmaması gerekiyordu.

Ama önemliydi. Bir daha nasıl *önemli olmayacağını* bilmiyordu.

Pennybacker'ın sesi yorgun geliyordu. "Gördüğünüz gibi Dışişleri Bakanlığı Hannelore Wolfe'a pek sempati duymuyor."

Hayır, June hiçbir şey görmedi. June o yaşta neydi? Bir otelin arkasında yarı yetim sessiz bir hizmetçi, artık bir dağcı değildi ama henüz fahri bir Gilfoyle da değildi. Hannelore'un önünde tüm hayatı vardı, soyu ne olursa olsun.

"Ama Hannelore bir çocuk," dedi June.

"Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım." "Peki geceleri uyuyor musun?"

"Uyu! O katil metrese, zamana karşı çalışıyorum." Pennybacker ona bir mektup fırlattı; mektup ayaklarının dibindeki halıya doğru süzülürken, uzun zaman önce balo salonunda Erich, Paul ve Sebastian'ın fiskiyesine kâğıttan uçaklar uçurduğu o günü hatırladı. Erich, çok kısa bir süre sonra Amerikalıları gökyüzünden vuracaktı; Sebastian, çok kısa bir süre sonra bir Alman'ın otelden çıkmasına yardım ettiği için vatan haini olarak yargılanacaktı. Pennybacker devam etti, "Size son derece gizli bir şekilde söyleyebilirim ki, o Alman otelinde Amerikan casusları *var* ve eğer ortaya çıkarılırlarsa, bu yüzden öldürülecekler. Zaman bir iyilik değildir. Bayan Hudson, o mektupta ne yazıyor?"

June midesinin bulandığını hissederek mektubu masasındaki yerine geri koydu. "Amerikalılar açlıktan ölüyor."

"Diplomatik mütakabiliyet, ya prensip eksikliği ya da arz eksikliği nedeniyle bir sahtekarlıktır. Bad Nauheim'daki Amerikalılar Aralık ayından beri kilo kaybediyor. Japonya'daki Amerikalılar ise düşünmeye bile değmez. Anlıyorsunuz. Geri dönmek zorundalar. O tuhaf kızın kaderini çok önemsiyorum ve tek mesele onun barınması olsaydı onu kendi çatım altına alacak kadar ileri giderdim ama bu oteldeki diplomatlar sayısız hareketli parçadan sadece biri. Onlar için bir tren gelir; Jersey City'de bir otel onları bekler; bir tekne onları orada karşılamak için kurt sürüsü U-botlardan kurtulur; Avrupa'ya güvenli bir şekilde geri dönmeleri için belgelenmiş ve zamanlanmış bir rota, iğrençliklerine ara vermeyi kabul eden iğrençliklerle dolu bir okyanusa iletilir; tehlikedeki Amerikalılarla dolu oteller, aynalı bir sahneleme sürecinde okyanusun diğer tarafında bekler. Şimdi bunlardan herhangi biri dağılırsa, bu olayların bir kez daha bir araya gelmesinin ne kadar süreceğini kim söyleyebilir? Ben mümkün olduğunca çok hayat kurtarmaya çalışıyorum ve çalışıyorum."

June bu odanın sonsuza dek bu konuşmayı içereceğinin farkındaydı. Bir daha asla, Avallon'da kaldığı sürece, Amerikalı diplomatların ve ailelerinin müzakerelerin tamamlanmasını beklerken ne kadar ağırlık kaybettiklerini anlatan mektubu hatırlamadan bu süite giremeyecekti. Bu otelde artık kalıcı olarak savaşla kodlanmış sayısız oda vardı. Ve Tucker'ın bulunduğu tiyatro salonu... Tucker konusunda ne yapacaktı? Bir gün. Tüm bunlar için bir gün kalmıştı.

"Bayan Hudson," dedi Pennybacker sempatik bir tavırla. "Her şey o kadar da kötü değil. Dışişleri Bakanlığı'nı Lieselotte Berger'in intihar girişiminin masum bir kadının jesti olduğuna ikna ettim ve Hertha rakamların işe yaramasını sağladı. Sen

ona Amerika'da bir hayat verdi. Muhteşem bir iş çıkardınız. Savaşın cehennem olması ve cehennemde uzlaşmaya varılması sizin suçunuz değil."

Tren. Yarın.

Gece yarısı.

Tamamdır.

"Ya Sebastian?" diye sordu ona. "Sebastian Hepp?" "Bay Hepp onlarla birlikte trende seyahat edecek.

Washington," dedi Pennybacker. "Bayan Hudson, biz sadece elimizden gelenin en iyisini yapmaya devam edebiliriz."

Sabine Wolfe günler önce ne demişti? *Yapabileceğiniz hiçbir şey yok Bayan Hudson.*

Pennybacker'ın şu sözleri söylediğini fark etti kendisi de.

June, tıpkı hizmetçi olduğu zamanlarda yaptığı gibi kahvaltı tepsisini eline aldı ve "Grotto'dan size uygun bir akşam yemeği göndermelerini isteyeceğim" dedi.

- - -

Yaklaşan trenin haberi, her zaman olduğu gibi çok gizli bir şekilde otel içinde yayıldı. Evin arka tarafı bu haberi evin ön tarafına taşıdı, o da sonunda konuklar arasında yaydı ve burada korkunç, olgun bir dedikoduya dönüştü.

Tucker'la konuşması gerekiyordu.

Ama önce, sadece bir alışveriş günü kaldığı için bazı mallara katı sınırlamalar getirmeye devam edip etmeyeceklerini öğrenmek isteyen esnafla bir toplantı yapması gerekiyordu. Daha sonra Griff ile bir araya gelerek gerçek kalkış için bir personel planı koordine etmesi gerekiyordu; gazetecilerden ve kalabalıktan kaçınmak için gece yarısı planlanan tren, aynı zamanda gün

Personel. Dışışleri Bakanlığı bütçesi ekstra ödemeye izin vermiyordu; bunun yerine hamallara bir gün izin vereceklerdi. Bundan sonra Friedrich Wolfe ve Takeo Nishimura ile bir toplantı yapacaktı; diplomatlar yola çıkmadan önceki saatlerde içkilerin serbestçe akmasını istiyorlardı ve bunun gerçekleşmesi için para harcamaya hazırdılar. Mümkün olduğunca profesyonel tavrını koruyarak, Grotto ve içecek müdürüyle koordinasyonu sağlayacağı konusunda onlara güvence verdi. Ardından Fortéscue ile son yemekleri ve yemek siparişlerini koordine etmek için bir toplantı, ardından da elçilik varlıklarının satışıyla ilgili birkaç önemli postanın diplomatlar ayrılmadan önce ulaştığından emin olmak isteyen İsviçrelilerle bir toplantı vardı.

Akşam ondan uzaklaşıyordu ama Tucker'ın silüetini dışarıda, nöbetçi kulelerinden birinin yanında bir an için gördü ve Bay Francis'in lanetlediği personel asansörünü kullanırsa, muhtemelen bir kez daha personel tarafından yakalanmadan ona ulaşabileceğini düşündü.

Sadece iki kat çıkabildi. Üçüncü katta kapılar erken açıldı; içeriye bir kargaşa aktı. Bir grup hizmetçi salonu doldurmuş, sesleri hararetle yükseliyordu.

Asansörü çağıran Mattie Howard'dı; parmağı hâlâ düşmenin üzerinde duruyordu. June'u gördüğünde yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı. "Yukarı mı iniyorsun, aşağı mı, Hoss?" diye sordu.

Belli ki tek doğru cevap *dışarıdaydı*. June koridora çıktı.

İlgi odağı Carol Carol Carol olarak bilinen bir hizmetçiydi; June'un müdür olduğundan beri temizlik işlerine atadığı üçüncü Carol olduğu için bu adı almıştı. Carol şu anda dizlerinin üzerine çökmüş, alnını halıya dayamıştı. Bu büyük ve dürüst bir jestti, hiç kimse için değil ama sahibi için yapılmıştı. Diğer hizmetçiler ellerini

ağızlarını açtılar, kollarını birbirlerine sardılar, birbirlerine sarıldılar-şok ve kederin daha sıradan ve kabul edilebilir biçimleri.

Sessizce, incelemesi için June'a bir paket uzattılar.

Rahatsız edici paket, hepsi sicimle birbirine bağlanmış kırk kadar yıpranmış zarftan oluşan bir paketti. June en üstteki mektubun sol üst köşesine Carol'ın gerçek adının kız gibi yazıldığını ve bir yıl önce June'un da katıldığı sessiz bir törenle evlendiği kocasına gönderildiğini görebiliyordu. Çok hoş bir tören olmuştu. Carol ve kocasının zaten bir çocukları vardı ve yürümeye yeni başlayan çocuk, birkaç kez tökezlemesine rağmen yüzüğü onlara getirmeye ikna edilmişti. June'un çekmecesinde rustik bir davetiye vardı.

El yazısıyla yazılmış tüm kelimelerin üzerine blok baskıyla damgalanmıştı:

GÖNDERENE GERİ DÖN
MERHUM

Bir sonraki zarf da aynı görünüyordu. Ve bir sonraki. Bir sonraki. June yavaş yavaş neye baktığını ve Carol'ın neden sessiz bir yakarışa gömüldüğünü anladı. Kaç aydır bir cesede yazıyordu? Bu paket resmi telgrafı nasıl geçebilmişti?

June uzun saniyeler boyunca öylece durdu, harflere, kalın kelimelere, ağlayan hizmetçilere baktı, Mattie'nin bilmiş ve kasvetli bakışlarını tuttu. Yapılacak bir şey yoktu ama bu yeterince iyi değildi.

Bu yüzden, her zaman yaptığı gibi, çok az şey değiştirecek olsa da bir plan yaptı.

June, "Mattie, git Toad'u bul ve Carol'ın izniyle ilgilen. Wilma, Joan, onun eve gittiğinden emin olun. Kızlar, yüzünüzü temizleyin, işinizin başına dönün, bunu sonra konuşuruz."

Carol'ın yanına çöken June, yavaşça yüzünü yerden kaldırdı. Carol'ın gözleri kuru, ölü ve boştu; kendini Avallon IV'ten yeni çekip çıkarmış gibi görünüyordu. June, Carol küçük bir kız çocuğuymuş gibi genç kadının saçlarını alnından uzaklaştırarak, "Her şey yolunda değil. Uzun bir süre de iyi olmayacak. Ama eve gitmeli ve küçük oğlun için cesur olmalısın."

Etraflarında otelin olağan işlerini yaparken çıkardığı sesler vardı. Uzaktan gelen süpürme sesleri. Oda servisi tepsileri çınlıyordu. Henüz ölümün dokunmadığı katlarda parlak bir sohbet içinde mırıldanan sesler. Carol ayağa kalktı ve sanki tanımıyormuş gibi koridora baktı. June onun nasıl hissettiğini biliyordu.

Asansörün kapıları açıldı. June ve diğer hizmetçiler Bay Francis'in öldüğü yere baktılar.

Mattie fısıldadı, "Hoss, su..." June,
"Suyu bana bırak," diye cevap verdi.

- - -

EDGAR GILFOYLE: Oyun arkadaşı, playboy. Nihayet gece olmuştu ve June kendini yine Gilfoyle'la birlikte, bu kez otelin büyük barında buldu. İçeri girdiklerinde Gilfoyle'un boğazını bölgesel bir şekilde temizlemesine rağmen ipucunu almayan Tucker dışında her şey kendilerine aitti. Barın sonunda belgeleri inceliyor, kenarına limon sıkıldığı bir soda içiyordu. Onun Trillium House'da olmasını bekliyordu ama belki o da kendisiyle konuşacak bir an bulmaya çalışıyordu.

Şimdi kendini o kadar kaptırmıştı ki, sanki kendi odasında gibiydi.

Gilfoyle kendisi ve June için uzak bir köşedeki kabini tutmuştu. Sahibi olduğu barda yakışıklı bir klişeydi, sırık gibi kolları deri kabinin arkasına sarkmış, saçları savrulmuş, profili heykeltıraşlar tarafından ince ince işlenmişti. Sosyete sayfalarının sevgilisi Edgar Gilfoyle, hızlı araba, hızlı hayat, hızlı adam. Vizon çizme alıcısı.

Kusursuz giyimli bir garson çoktan masalarına gelmiş, önlerine içkileri koymuştu; June için bir Peter Dawson, Gilfoyle'un önüne de bir plantasyon arabası.

Gilfoyle hayretle, "Bunca zaman sonra nasıl hatırlıyorlar?" diye sordu.

Hatırladılar çünkü barın arkasında *Gilfoyle Ailesi* yazan ve neredeyse her bölümde olduğu gibi favorilerini sıralayan bir kağıt parçası vardı ama June "Sihir" dedi.

"Bana sadece senin anlatabileceğin bir şey anlat. Bana finansal bir masal anlat. Karneyle ilgili, yaz mevsimiyle ilgili bir hikâye. Ne durumdayız?"

"Gerçekten duymak istiyor musun?"

Adamın sadece işe yarar bir görüntü vermek istediğinden şüpheleniyordu ama ona yöneticilerinin çeyrek sonunda dinledikleri brifingin aynısını verdi; muhasebecilerle, etkinlik koordinatörleriyle ve Avallon'un finansal manzarası olan sirk çadırının kurulmasına normalde dahil olan herkesle aynı şeyi yaptı. Dinledi, içkisini yudumladı, bir sigara yaktı.

Sonunda, "Geçen gün bir kadının yüzüme tükürdüğünü biliyor musun?" dedi.

Yani gerçekten bilmek istememişti. "Bu senin anlattığın kadar şok edici bir olay olamaz," dedi.

"New York ofisinden çıkmış caddede yürüyordum ve yanıma gelip yüzüme tükürdü. Hayır, dur, şaka yapma; 'Utanmıyor musun?' dedi. Üniformalı olmadığım için demek istedi. Avallon dışındaki herkes üniforma giyer, düz bir çizgide yürüeyebilen her erkek. 'Utanmıyor musun?' diye sordu ve onların savaştığını ve benim savaşmadığımı kastetti."

"Ve sen de
öyleydin."

"Öyleydim."

Bunu hayal etti. Kadın ona yaklaşırken sesini yükselterek ona hitap ediyordu. Gilfoyle'un çenesinin titrediğini, eski alışkanlıkların asla ölmediğini, sadece uyuduğunu, aşağılanmanın bağlarını sarstığını. O günkü pek çok kötü görüntünün üzerine kötü bir görüntüyü ama kadın sesini hafif tuttu. Yatıştırılmak istiyordu; onu böyle yatıştırıyordu. "Bu utançla ilk karşılaşman mı?"

"Hiç komik değilsin." Masanın altında bacağı onunkine değdi. Hatıralar içini yaktı. Çalışanların önünde ona *Bayan Hudson* değil, *June* demişti. Otelin barında, herkesin onları görebileceği bir yerde birlikte oturuyorlardı. İşlerin değiştiğini hayal etmiyordu.

"Sen söylüyorsun. Bana Goelet denen kadınla ayrıldığınızı söylediler."

"Tanrım. Evet. Diana. Ne utanç verici. Ama her şey en iyisi için, çünkü sen..." Ayrıldı. Kendisine bir içki daha getiren garsona sigarasını uzattı. Gilfoyle, "Bunun tadı nostalji gibi. Palmers'lardaki o iğrenç Dört Temmuz eğlencesini hatırlıyor musun?"

"Kustuğunu hatırlıyorum."

"Bunun için üzgünüm, o ayakkabıları sevdiğini biliyorum."

Bu ileri geri konuşmalar tanıdık ve kolaydı. Ama zihninin dolaşması için çok fazla alan bırakıyordu. Hannelore'a, Carol'a, Sebastian'a, maskesinin ardındaki Tucker'a. Sordu,

"Daha önce ne diyecektin? Diana'dan sonra. 'Çünkü sen' dedin. Bana sıkıcı ya da iğrenç olduğunu söyleme."

Güldü. "Sen tam bir June Hudson'sın. Ne kadar June Hudsonvari olduğunu hep unutuyorum."

"Ben asla yapmam. Bu benim sırrım."

"O zaman daha fazla June Hudsonny olmaya çalışacağım," dedi. "Bütün bunlardan sonra ne olacağını düşünüyordum. Babam bana Zambak Evi'nden bahsetti, biliyorsun, ve düşündüm ki, belki de bütün bu olay... belki de sadece... her şey Sandy yüzünden olsa daha basit olur, biliyorsun. İşleri nasıl yaptığımı yeniden düşünmemi sağladı. Ben de bunu söyleyecektim. Onun bu hali çok berbat. Olanlar."

June'un gözünün ucuna bir hareket geldi; barda Tucker başını çevirmişti. Hâlâ yere bakıyordu, çenesini omzuna dayamıştı ama June onun bakışını tanıyordu; dinliyordu.

"O kadın bana tükürdüğünde Sandy'yi düşünüyordum," dedi Gilfoyle. "O da orduya katıldı. Şimdiye kadar askere alınmış olabilirdi ama bu önemli değil, önemli olan askere katılmış olması. Her zaman çok iyiydi. Neden küçük bir sıçan olamadı ki? O zaman hepimiz 'Bu şekilde sıkışıp kalmak ona iyi gelecek' derdik ve diğer acımasız duygulara kapılırdık."

June, "Bunun yerine biz küçük fareleriz," dedi.

"Sen değil. Ama ben," dedi Gilfoyle. "Onun hakkında konuşmak seni rahatsız ediyor mu?"

June gözlerini kırptırdı. Ağladığını düşünmüyordu ama göz kırpmak yine de biraz tehlikeli hissettiriyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. İtaatkâr Sandy, eğer isterse kalacağını söylüyordu. Bütün bunlar sona ermek üzereydi. Müdahimler, tekrar geri döndüler. Limuzin, Zambak Evi. Sabine'in, Hannelore'un işlerini yoluna koymak için zamanı olmadığı konusunda haklı olması.

Dünya. Lieselotte Berger'in Almanya'da kendisini bekleyen şeye dönmektense ölmeyi tercih etmesi; Sebastian Hepp'in bir hizmetçi üniforması karşılığında özgürlüğünden vazgeçmesi. Carol ve Erich von Limburg-Stirum'un nafile düğünleri. Klavsencinin bir gün kala orkestra şefinin eline dokunması. Gilfoyle, "*Bütün bunlardan sonra ne olacağını düşünüyordum.*" dedi. Onun ne dediğini biliyordu. Bunca zaman sonra. Yine de gözlerini kırıştırdı. Lanet olası viski!

"Ah, Junebug," dedi Gilfoyle. Kızın elini tuttu ve iki elinin arasına sıkıştırdı. Avuç avuca, onun tarafından çevrelenmişti. Gilfoyle'un narenciye kokusunu ve Dunhill kolonyasının baharatını alabiliyordu. Bu kadar yakinken, adamın fiziksel çekiciliği ipek gibi hemen hissediliyordu; ellerini her zaman çok iyi kullanmıştı. "Ben de onu özlüyorum" diye mırıldandı. Kendime ona yardım etmek için ne yapabileceğimi sorup duruyorum. Nasıl bu hale geldi? Şimdi nasıl hissediyor? Acı mı çekiyor? Keşke ben-"

Gürültülü bir gıcırdama sesi daha sonra söyleyeceklerini bastırdı; ikisi de Tucker'ın ayağa kalkarken taburesini sertçe geriye ittiğini görmek için başlarını kaldırdılar. Avucunu bara dayadı, bir sarhoşun kalkış için kendini sabitleyebileceği gibi, ama soda dışında hiçbir şey içmemişti.

Masalarına yaklaşan Tucker, barın dramatik, loş ışığının yarısını gölgede, yarısını da cehennem neon kırmızısında bırakmasına biraz yabancı görünüyordu. Daha keskin, daha genç, daha güvensiz görünüyordu. Vücudu burada doğduğunu hatırlıyordu; tatlı su onu hatırlıyordu.

Tucker sert bir sesle, "Bay Gilfoyle, sizinle konuşmam gerek," dedi.

"Saat üçe geliyor, Ajan," dedi Gilfoyle. "Seni yarın bulurum."

Bu otelde başka biri olsa Edgar Gilfoyle'a boyun eğdi ama Tucker bacaklarını açmış, kollarını kavuşturmuş, bir boksör gibi duruyordu. June bu silueti her ışıktta tanıyabilirdi. Bakışları Gilfoyle'un June'un ellerini kavrayan ellerindeydi.

"Odayı oku," dedi Gilfoyle.

Tucker'ın ses tonunda sıcak kömür tozu vardı. "Bu kadar uzun sürdüğü için memnun olmalısın."

Gilfoyle June'un elini bıraktı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Beni bu saatte denemeyin Bay Gilfoyle, çok uzun bir gün oldu," diye tersledi Tucker. Dikkatini ona yöneltti. "Bayan Hudson-"

June, acı içinde, hırpalanmış bir halde ona baktı. Karışık bir içkinin içindeki şemsiyenin büyüklüğünü hissetti. Gilfoyle, oyun arkadaşı, playboy, arabasının geri kalanını devirmiş ve gitmek üzere Tucker'ın yanında durmak için ayağa kalkmıştı. Gilfoyle June'la konuşması gerektiğini söylemişti ama ne söyleyeceğini söylemiş miydi? Söylemediğini biliyordu. Konuşulanın yanında konuşulmayanın şeklini de hissedebiliyordu. Adamın eli June'un elinin etrafındaydı, June'un yüzü Tucker'ın kömür dövmesine bastırılmıştı, trenin gelmesine kadar geçen günler sıfıra doğru geri sayıyordu. İstiyordu, istiyordu, istiyordu, hiç durmayacak mıydı, bu isteme, bu asla elde edememe, ihtiyaç ve gerçeklik arasındaki bu hiç küçülmeyen uçurum. Lanet olsun bu viskiye; gözlerinin bir kez daha yandığını hissedebiliyordu.

"Bayan Hudson," dedi Tucker tekrar, "onu kısa süre içinde geri alacaksınız."

Yirmi Beşinci Bölüm

Tucker, Gilfoyle ile uydurma toplantıyı terk ederken öfkelerini üzerinden atmaya çalıştı; başarısız oldu. Yürüyüp gitmeye çalıştı;

başarısız oldu. Otelin altından ve içinden akan su gibi içinin kaynadığını hissetti ve her soğumaya başladığında, kulak misafiri olduğu konuşmadan hatırladığı bir cümle içinde kaynadı. Sandy Gilfoyle'u çağırmaya nasıl cüret ederdi?

Tucker bodrumda, Grotto'ya giderken Pony ve bir merhaba kızını meşguliyetle uğraşırken buldu. Daha önce, son SOG telgrafını masasında son notlarının geri kalanıyla birlikte bulmuştu; Pony açıkça yüksek profilli bir tutuklamanın Büro'daki sallanan statüsüne yardımcı olacağına karar vermişti. Teknik olarak Tucker onu suçlayamazdı; Pony haklıydı. Ve kafasının içinde June'un sesini duymasına rağmen, ona bunun işi mahvedip mahvetmediğini sordu, yine de koridorda Pony'ye doğru yürüdü, kart oynayan ve ertesi günün servisini hazırlayan çeşitli mutfak çalışanlarının yanından geçti. Tucker sözünü sakınmadan Pony'nin yakasından tuttu, onu merhaba diyen kızın -ki Ulcie *Crites* olduğu ortaya çıktı- arkasından kaldırdı ve Pony'nin gömleğini kullanarak onu koridorda geri çekti, kafalar her kapıdan izlemek için dönüyordu.

Pony ona sıra sıra dizilmiş dişlerini gösterdi. "Merhaba, Minnick."

Tucker ona, "Bu bir Büro ajanına yakışan davranışlarla ilgili bir konuşma," dedi.

Pony, "Büro, Bayan Crites'i son iş gününde teselli ediyordu." dedi.

June Ulcie'yi kovmuş muydu?

Tucker, Pony'nin yakasındaki tutuşunu, diğer ajanın sarışın kafasını duvar kağıdına sertçe vurmaya yetecek bir enerjiyle bıraktı. "Sıkı tutun Harris, yoksa Hoover'ın soğuk gecelerde metreslerine tekrar okuyacağı bir yazı gönderirim."

Pony, Tucker koridorda güvenli bir mesafeye gelene kadar bekledi ve "Tamam, büyükbaba," dedi.

Tucker döndü.

Yumruğu.

Pony'nin çenesi.

Hızı ikisini de şaşırtmıştı. Ama Pony oyundaydı; bir tanesini kolayca, tembelce geri fırlattı. O da Tucker gibi akademiden geçmişti. Ve şimdi bu adildi, ikisi de sahneyi hazırlamıştı. Birkaç dakika boyunca koridorda birbirlerini itip kaktılar, yumrukladılar ve hırpaladılar, nefesleri makineli tüfek gibi kesiliyordu, ayakkabıları halıya ve tahtaya sürtünüyordu, tırnakları ve kafatasları duvarlara ve kapı pervazlarına temas ediyordu, ta ki Pony sınıf yüzüğüyle Tucker'ın yanağını yarana ve Tucker da Pony'nin kulağına unutulmaz bir tekme atıp onu tekmeleyene kadar. Pony yerde kaldı, kızgınlıkla inledi ve Ölmekte Olan Galyalı gibi kalçasını tuttu.

Bu olay Tucker'ı biraz olsun sakinleştirmemişti. Pony'yi orada bıraktı ve ayaklarının onu nereye götürdüğünden bile emin olmadan koridorda geri geri yürüdü, ta ki Hugh'nun sesini duyana kadar, "Tuck, whoa, Tuck. Bir saniye buraya gel."

Tucker, Grotto'nun bitişiğindeki çalışma odasına adım attı. Virginia Bruce'un hüzünlü sesi Cole Porter'ın

"I've Got You Under My Skin" içinden bir yerden geldi. *Bilmiyor musun, küçük aptal*, diye şarkı söyledi, *asla kazanamazsın?*

"Uyurgezerlik mi Ajan Minnick?"

Her yaştan, renkten ve cinsiyetten yarım düzine mutfak personeli kurutulmuş elma dilimlerini sulandırıyor ve turtta hazırlıyordu; Hugh ise küçük bir masada oturmuş iskambil oynuyor ve sigara içiyordu. Tucker daha kaldığını anlamadan bir tabure çekildi ve yanına bir fincan kahve ile birkaç elma dilimi kondu. Bir dakika sonra da bir bezin içine bir parça buz kondu. Bunu yaralı yanağına tuttu.

"Suluboya sanatçısı."

"Çoban." "Ksilofon yapımcısı."

Tucker'ın onun hakkında konuştuklarını anlaması birkaç dakika sürdü; Büro'ya katılmadan önce ne yaptığını tahmin ediyorlardı.

"Rodeo kovboyu."

"Orkinos balıkçısı."

"Kahve için teşekkürler," dedi Tucker. "Neye bakıyorum ben?"

Altın Lezzetli elmalar, b a k t ı ğ ı şey buydu. Geçen yılın mahsulü, hemen dilimlenmiş ve pencere camlarında, kamyon yataklarında ve tavuk kümeslerinin üstünde, böcekleri uzak tutmak için üstlerinde çarşaflarla kurutulmuştu. Şimdi kaynatılıyor, ıslatılıyor, hafifçe şekerlendiriliyor, kuru maldan hoşgörüyeye dönüştürülüyorlardı.

"Golden Delicious'un bir Batı Virjinya elması olduğunu biliyorsunuz," dedi adamlardan biri, ellerinin arkasında iyileşmiş yanıklar olan zayıf bir adam.

Tucker, "Orijinal ağacın yetiştiği dönümün eyaletteki en pahalı dönüm olduğunu biliyorsunuz," diye karşı çıktı.

Sırıttıyor. Memnundular. O da onlardan biriydi ama onlardan biri değildi. Bu onun oyununu çok daha iyi hale getiriyordu. İkisi dans etmek için sırayı bozdu, kadınlardan biri rumba yaparken eşinin arkasında hâlâ bir süzgeç tutuyordu. Hugh ve Tucker rahat bırakılmıştı; Grotto soru sormayan bir yerdi.

"Biri karneni çalmış gibi görünüyorsun," dedi Hugh ona. "Dışarıda duyduğum, Ajan Harris'in kafasının yere çarpma sesi miydi?"

Tucker çoktan pişman oldu. Ulcie Crites! Yeterli bir ceza, kesinlikle.

Hugh sordu, "Bu gerçekten neyle ilgili? Kadınla mı?"

Tucker başını ellerinin arasına aldı ve dirseklerinin arasındaki elma dilimlerinin loş şekillerine baktı. *Onunla birlikte olduğunu* düşündü ama söyleyemedi.

"Eğer onun için acı çekmene değecekse, bunun bir önemi yok. O sana gelecektir," dedi Hugh. "Gelmezse de zaten onu istemezsin. Bu bana bir şey hatırlattı. Bugün postadan gelen mektuba bir göz atmalısın. Hadi, şuradaki ceketimden çıkar. Evet, sana patronluk taslamanın tadını seviyorum; sanırım bir dahaki sefere SAC olmalıyım."

Tucker, Hugh'nun ceketinin içine sıkıştırdığı zarfı çıkardı. "Bu PennyBAAAAAAAACK'ten."

Hugh kaşlarını kaldırdı. "Her şeyi okuduğumuzu biliyor. Normal postayla göndermesine gerek yoktu. Görmemizi istemiş olmalı."

Mektup, herhangi bir Dışişleri Bakanlığı yazışması gibi düzgün bir şekilde daktilo edilmişti.

Selamlar Linda,

Biraz düşündükten sonra, giderken söylediklerinde haklı olduğunu anladım. Artık birbirimiz için iyi değiliz. Richie bizim için evrak işlerini halledecek.

Best,
Benny

Tucker kendi içinde bu adama karşı isteksiz bir hayranlık hissetti.

floppy agent. Pennybacker sinir bozucu bir şekilde soğukkanlılığını korumuş ve iki okyanusu kapsayan karmaşık bir müzakereyi başarıyla yürütürken, arka planda sadece kendisi için önemli olan bir müzakere yavaş yavaş dağılıyordu. Tucker, Hugh haklıydı, diye düşündü. Sanki bu mektup Büro'nun postanesinden sırf onlar görsün diye gönderilmiş gibiydi. G-men sormamıştı ve bu yüzden Pennybacker cevap vermemişti, ama işte onunla ilgili bir gerçek vardı, onu klanvari bir şekilde İsviçrelilerle kahvaltı yapmaya zorlarken katlandığı bir gerçek.

"Yine de senin için çalışmıyorum Calloway," dedi Tucker mektubu katlayıp kaldırırken. "Bir daha asla başkası için çalışmayacağım."

Bunu söylediği anda, bunun ne kadar sefil ve harika bir şekilde doğru olduğunu hissedebiliyordu. Büro'ya geri dönmesine kıl payı kaldığını biliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Şu an ile diplomatları taşıyan trenin varacağı zaman arasında ne başarırsa başarsın, istifa ediyordu.

"Ajan Minnick, Hoover'ın en sadık askeri mi?" dedi Hugh. "Doğru duyuyor olamam."

"İş için mahvoldum. Burası-" Tucker cümleye başladı ama nasıl bitireceğini bilemedi. "İstifa mektubunu Pony ile geri gönderiyorum."

On yıl. Hayatının on yılı. Aslında daha fazla, çünkü o da tüm okul hayatı boyunca Büro'ya doğru gitmemiş miydi? Ayakları onu Batı Virginia'dan çıkardığı ve "*Bunu düzelteceğim*" diye düşündüğü andan beri *her şey* buydu. Yüzlerce gece kötü yerlerde kötü uykular, kötü zamanlarda kötü yemekler, bir avuç içinde doğru tartma ve içinde yanlış diğer ta ki o olana kadar

Kendi içinde bu yargıyı hissetmeden bir duruma bakması imkansızdı. Bir ömür boyu bu iş tarafından şekillendirilmişti ve diğer tarafta ne yapacağına dair sadece gevşek bir fikri vardı.

Ama kararın verildiğini biliyordu.

Hugh, "Fark etsin diye sutyeninin içine mi sokacaksın?" diye sordu.

Tucker çaresizce gülerken, çalışanlardan biri yapmakta oldukları taze elmalı tartılardan birini onun önüne koydu. İçinde dört doğum günü mumu parlıyordu. Tucker başını kaldırdığında, itirafının Grotto personeli arasında takdir eden, vahşi bir dinleyici kitlesi olduğunu gördü. Onlarla röportaj yapmaktan, onlarla birlikte masa taşımaktan tanıdığı yüzler. İçlerinde en yakını, oradaki ilk haftasında yüzüne bir kapı kapatan René Durand'dı.

"Tebrikler, G-man," dedi Durand. "Gerçek dünyaya hoş geldin."

Birkaç ay sürmüştü ama Avallon sonunda ona lüksü yaşatmanın bir yolunu bulmuştu.

Yirmi Altıncı Bölüm

A Gilfoyle Tucker'la birlikte ayrıldıktan sonra June dördüncü kata çıktı.

Her kapı kapalı olmasına rağmen, yine de hayati bir hareketlilik hissediliyordu; herkes uyanıktı ve yaklaşan kalkış hakkında konuşuyordu. *Onların* konuşmalarını duyamasa bile *hissedebiliyordu*. Herkes uyuyan bir otel ile uyanık bir otel arasındaki farkı anlayabilir.

411'e gidiyordu.

Gilfoylelar en uzun süre dördüncü katta yaşamışlardı. Bu onun zamanından önceydi, Bay Francis çok daha genç bir adamdı ve şu anki aile dairesi hala başkanlık süiti olarak kullanılıyordu, bu odalar otelin geri kalanının henüz ulaşamadığı bir lüks standardına yükseltilmişti. Dördüncü kattaki süitte genç ailesini büyütmüş, ilk karısını toprağa vermiş, ikincisiyle evlenmişti. Geçmişi hakkında pek konuşmazdı ama bir keresinde, "*Bu kadar uzun kalmak istememiştim*," demişti ve June bunu sevgiyle mi yoksa özlemle mi söylediğini anlayamamıştı. Daha fazlasını istememişti.

Şimdi, o durdu dışında onun eski kapı. Bir karanlık leke altından sürünüyor gibiydi; ışığın bir oyunu olup olmadığını söylemek zordu. Ayak parmağını halıya bastırdı. Halıdan nem fışkırdı; hayır, bu gerçektir. Gözlerini plakaya doğru kaldırdı.

Wolfe'ların eski süiti. Bay
Francis'in eski süiti. *Suyu
bana bırak.*

Ana anahtarlığını çıkaran June kendini içeri attı.
Yumuşak bir nefes alarak kapıyı arkasından kapattı.

Süit sülfür ve kan kokuyordu. Durgun, sığ bir dere
oturma odasından kapalı yatak odası kapılarından birine
doğru parlıyordu. Duvar kağıdını nem kaplamış, aynanın
altından kan akmış, bir prizden damlamıştı. Işıklar yoğun
havayı delmekte zorlanıyordu. Hiçbir yerden ve her yerden
fısıltılı, kıkırdayan bir ses geliyordu, kayaların üzerinden
geçen görünmeyen bir derenin sesi.

Su dönüyordu.

Uzun yıllar boyunca bunu kendinden uzak tutmuştu.
Avallon IV'ün dar şaftında, halsiz bedeniyle aynı
sıcaklıktaki suda asılı kalarak, bir misafirin sahip olduğu her
korkunç dürtüyü içine çekerek ve tüm olumlu duyguları
sülük gibi emmesine izin vererek sonsuz saatler geçirmişti.
Daha sonra bu neşenin arttığını görmek için buna değmişti.
Winnet sahasında, yemek salonunda, balo salonunda şiirler
dönerken. Çabalarının dergilerde yazıldığını, konferanslarda
konuşulduğunu, kısa bir süreliğine zihninde eğlenmeye
gelen güçlü konuklara yansıdığını görmüştü, "*Burası, burası!*"
derken June'u ne kadar övdüklerini fark etmemişlerdi.

June banyo kapısını bastırarak açtı. Dışarı pis bir koku
yayıldı;

Nem tenini kaplamıştı. Küvet açık değildi ama doluydu.
Bulanık su giderden yukarı çıkmış ve küveti ağzına kadar
doldurmuştu. Sıradan bir su birikintisi neredeyse ayaklarına
kadar ulaşmıştı.

Bay Francis'in harabe otele ilk kez nasıl rastladığını
merak etti. Nereye gidiyordu ki

Kendisi burada, dağların ortasında, eli parlak bir su havuzunun üzerinde geziniyordu? Bu onu neden durdurmuştu?

Ama Casto Springs'te elini suya sokmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. O da yakalanabilirdi.

Banyoyu terk ederek, sızan suyu kapalı yatak odasının kapısına kadar takip etti. İçerisi sıcaktan kavruluyordu. Su buharı tütüyordu. Sıcak toprak, nemli taş, yeşil şeyler, büyüyen şeyler, gizli, dalgalı bir çekirdek tarafından aşırı ısıtıldıktan hemen sonra yüzeye doğru yolculuğunu tamamlayan suyun kokusunu aldı. June balkon kapısını iterek açarken ayakları su birikintisinde sıçradı. Burada buhar daha da yoğun bir şekilde yükseliyordu. Aşağıdaki projektörler bulutu çılgınca parlayan şaftlarla aydınlatıyordu. Oyulmuş bir dağ aslanı yazıya tatlı su çığlıkları atıyordu.

Avallon IV'e tekrar gitmesi gerektiğini biliyordu. Bu gece değilse bile yarın gece, diplomatlar gider gitmez. Yoksa ne yaz mevsimi ne de güz mevsimi olacaktı. Avallon değişmeyen bir ada olmaktan çıkacak, önemli olan tek şey her gün görkemli bir hediye olacaktı. Hiçbir şeyin genel müdürü olmayacaktı.

Üst katta, alt katta, içeride, dışarıda. Arkasında su varken anlaşılabileceğini fark etmek ne kadar da harikaydı. Sadece anlaşılacak değil, sevilme de. Avallon IV'ün hakkını almasını küçümsememişti; maliyeti bunu nadir kılıyordu. Ama şimdi tüm bunların boyutunu düşünmemek zordu. Keyif, lüks, masraf. June Avallon'un zihniydi, tatlı su ise onun muhteşem atan kalbiydi. Ama eğer yanılıyorsa, o zaman Avallon kocaman, çirkin bir hayvandı, tatlı su fikirleri June'un tek başına yapabileceğinden daha güçlü hale getiriyordu.

Sandy reddetmişti.

Bay Francis başka birini bulana kadar onu korudu.

Ve şimdi June'un kendisinden başka kimsesi kalmamıştı.

Elini fontun çalkantılı suyunun üzerinde gezdirdi ama yüzeye dokunmadı. Lieselotte Berger balkondan atlarken su onu duymuş muydu? Yoksa o mu suyu duymuştu? Avallon'da bunu söylemek zordu. Konuklar onu olduğu şey yapmıştı; o da konukları oldukları şey yapmıştı; ileri geri, birbirlerine bakan aynalar.

Su ona doğru çekildi.

Koş.

- - -

"GİRMEME İZİN VER," dedi June.

Kapı zar zor açılmıştı. 411'in parlak yeşil gözü içeride belirdi. "GM, *sarhoş* musun?"

"411, beni içeri al." 411 kapıyı hiç açmamıştı.

On yıl önceki o korkunç gecede bile June ondan bunu istememişti. Ama bu gece June avucunu çatlak kapının üzerine koydu ve bastırdı.

"Sevgilim, iğrençsin," dedi 411. "Bir erkeğin seni görebileceği bir yerde bunu asla yapma."

June ağladığını fark etmemişti bile. Dedi ki, "Seninle konuşmam gerek. Seninle gerçekten konuşmalıyım."

411 kapıyı açtı. June

kapıdan düştü.

On, on beş, yirmi yıl boyunca 411 numaralı odaya Kurbağa dışında kimse girmemişti. Oda servisi kapısına yemek bıraktı. Kat hizmetleri onun kapısının önüne bıraktığı çöpleri aldı. Koşucu çocuklar ona çeşitli siparişler bıraktı; sık sık, atılmış eşya kutuları kapısının önünde yerini aldı. Eğer sıkıldıysa, yalnız kaldıysa ya da hastalandıysa bile bundan hiçbir iz yoktu.

koridorda. Her şey Bay Francis tarafından sessizce, otomatik olarak ödeniyordu ve onun ölümünden sonra bile bir vakıf fonu onun burada kalıcı olarak var olmasını sağlıyordu. Madeline bunu biliyorsa bile hiç söylememişti. Carrie bazen 411'in penceresine taş atıyordu, ama bu onun hikayesinin şeklini ifade etmeye en çok yaklaşan şeydi.

June şimdi odasının içindeydi ve şaşkınlıkla etrafına bakıyordu. Odayla ilgili beklentilerinin ne olduğundan emin değildi, sadece beklentilerine meydan okuyordu. Duvarların ayıklanmamış malzemelerle eğimli olduğunu hayal etmişti, küçülmüş bir hayatın kanıtı, sonsuza dek seyrini değiştiren bir ilişki tarafından yarı yolda durdurulmuştu.

Ama hiç de öyle değildi. Çok güzeldi.

Her yüzeyin her santimi tasarlanmıştı. Sanat eserleri ve sıra dışı objeler, oturma odasının duvarlarını müze gibi hassas aralıklarla süslüyordu. Kitaplar, her biri fevkalade vahşi bir bluz giymiş, ikisi hala çengelli iğnelerle tutturulmuş üç elbise formunun bulunduğu bir masanın altında mükemmel bir dikdörtgen oluşturacak şekilde bir o yana bir bu yana düzgünce istiflenmişti. Köşedeki bir başka manken ise gösterişli bir silindir şapka, güzel bir elbise ve kolları bir kitabı açık tutacak şekilde konumlandırılmış bir erkek yelege giyiyordu. Burada elle işlenmiş gölgelikli bir lamba, burada Winnet oyuncularının yarı tamamlanmış bir çizimi vardı. Burada bir gramofon, burada kokulu krem ve maske çeşitlerinin yanında duran bir dergi. Artan şifonlarla örülmüş bir kafes balkona açılan kapıyı çerçeveliyordu.

411'in hayatının bundan başka bir şey olması gerektiğine dair hiçbir his yoktu.

411'in kendisi de terk edilmiş bir bahçe değildi. Belirsiz bir yaşta, olgun ve yakışıklı bir kadındı. Koyu renk, omuz hizasındaki saçları kırışmış ve kıvrılmıştı.

Zamansız bir şekilde, alnındaki kırıışıklıkları gizleyen kalın perçemlerle. Kimseyi bekliyor o l a m a z d ı ama dışarı çıkacakmış gibi giyinmişti.

Bir sigara içiyordu ve bunu masanın yanındaki sandalyeyi işaret etmek için kullandı. "Otur ve temizlen. Araf gibi kokuyorsun ve cehennem gibi görünüyorsun. Sanırım geçen seferkiyle aynı, değil mi?" Sanki *geçen* seferki konuşmaları ile bu seferki konuşmaları arasında hiçbir şey olmamış gibi *geçen seferki* dedi.

Sehpanın üzerinde bir mendil kutusu vardı; June gözyaşlarını silmek için bir tane kullandı. "Bu Gilfoyle'la ilgili değil."

Şaşkınlık içinde, söylediği anda bunun doğru olduğunu anladı.

Sigarasını söndüren 411 iki içki doldurdu. İkisini de içti ve biraz düşündükten sonra birini yeniden doldurup June'a uzattı. Onu tam anlamıyla görmek tuhaftı, çünkü June sanki onu başından beri görüyormuş gibiydi. Bir eli kalçasında, June'a ışıltılı bir bakış atarak orada durması hiç de şaşırtıcı değildi; bir şekilde June'un kapıdaki çatlaktan gördüğü gözle aynı etkiyi yaratıyordu.

"Peki bu neyle ilgili?" 411 sordu. Neyle *ilgiliydi?*

June, "Bu Avallon ve benim hakkımda" dedi.

"Avallon ve *ben*." 411 balkonunda durmaya gitti. June onu kaç kez diğer taraftan, böyle siluet halinde görmüştü? "Hiç gitmemiş olman çok tuhaf, değil mi?"

Bunu söyleme şekli canını acıtmak içindi ve acıttı da. June suçladı, "*Sen* hiç gitmedin ki. Bütün hayatını Bay Francis'i bekleyerek geçirdin!"

411 hemen etrafında döndü. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bildığım şey bu! Bana söylediğin kadarıyla! Hayatını onun senin için Madeline'i terk etmesini bekleyerek geçirdin!"

Gölüş. Kapının bu tarafındaki gülüş kesinlikle farklıydı. Salondan bakıldığında, tereyağlı krema gibiydi. Şahsen ise arsenik, sirke ve votka gibiydi, hepsi de mümkün olan en sevecen şekilde uygulanmıştı. 411, "O adam bu odalarda tekrar ortaya çıkarsa karanlık bir gün olurdu GM. Neden kaldığımı biliyor musun? Etrafınıza bir bakın. Hayatımın yarısı boyunca Amerika'nın en iyi otelinde yaşadım, başkasının parasıyla, edindiğim ve miras kalan tüm imkânları kendimi *memnun* etmek için kullanmama izin vererek. Ne harika bir hayat. Avallon'u seviyorum."

Çekim netti. "Peki ya ben?"

"Sadece onsuz ne olduğunuzu görmekten korkuyorsunuz."

June, 411'in eline tutuşturduğu içkiye hâlâ dokunmamıştı, bu yüzden 411 onu geri aldı. İçkiyi balerince bir alıştırma havasıyla mideye indirdi.

"Possum çiftçisi," diye karşılık verdi June.

411 çılgınca güldü. Kendini son derece eğlendiriyordu. "Ya kararım yanlışsa? Kimse beni yönetemez ama Ben."

"Hâlâ otelden ve senden mi bahsediyoruz?"

Hayır, şu anda Hannelore'dan bahsediyordu ama bunu 411'e söylemek istemiyordu. June yüksek uluslararası hukukun nadide havasına müdahale etmeyi düşünüyordu ve mecbur kalmadıkça başka kimsenin bu işe karışmasını istemiyordu. June gün içinde pek çok plan yapmıştı ve şimdi yeni bir plan üzerinde kafa yoruyordu: Hannelore meselesini kendi ellerine almak. Ve daha da önemlisi, Hannelore meselesini kendi ellerine almazsa nasıl görüneceğini düşündü. Kız sessizce Almanya'ya geri dönerken, o da çenesini tutup oteli her zamanki gibi işletmeye devam etseydi. June hayatının geri kalanını

Hannelore'un birkaç ay boyunca çatısı altında, otelinde, tatlı suyun tüm gücüyle arkasında olduğunu ve buna rağmen hiçbir şey yapmadığını biliyordu. Gerçekten de her şeyi tek bir kişi için feda etmeyi mi düşünüyordu?

Bu lüks değil miydi?

"Düşündüm de, ne istersem yapmalıyım ve suçu senin üzerine atmalıyım, seni sow," dedi June ve 411 homurdanarak ikinci sigara halkasını ikiye böldü. "Bu çok ciddi. Belki burayı kaybetmekten, belki burada kim olduğumu kaybetmekten bahsediyorum. Kapıdan konuşacak yeni bir sosyal partner bulman gerekecek. Kurbağa, belki."

Bu konuşma tarzı 411'in hiç ilgisini çekmedi. Sıkılarak şöyle dedi: "Sen kimsin? Şu anda sadece toplum için harika bir senaryo oynuyorsun, bir gün sana sahip olacaklarmış gibi davranıyorsun. Daha ne kadar rol yapmak istersin? Bir on yıl daha mı? İki yıl mı?"

"Dedi elmas yüklü kadın."

"Sevgilim, anlamıyor musun? Ben de sosyete değilim, sadece zenginim. Ne söylemeyi seviyorsun?"

Zenginlik lüks değildir.

411 ona el salladı ve birdenbire Tucker'ı hatırlattı. "Sadece karar verdiğin şeyi onaylamamı istiyorsun. Frank de biraz tiyatroyu severdi. Avallon'daki en iyi fikrim neydi biliyor musun? Cam salyangozlar. Burayı ilk aldığında halıların her yerindeydiler, bilirsiniz, canlı olanlar. Onları her gün yazı tiplerinden çıkarmak zorundaydınız. Herkes onların iğrenç olduğunu düşünürdü. Grotesk. Burası temizlendikten sonra bile onları içeride bulabilirdiniz. Frank'e misafirler için güzel cam salyangozlar üretmesini ve onlara bu yer için özel olduklarını söylemesini söyledim ve birdenbire ne zaman canlı bir salyangoz bulunsa bu bir olay haline geldi. Bu, otelinin yerine getirdiği bir sözdü. Çok harika! salyangozları

değişti. Herkesi onları bir süreliğine sevmeleri için kandırdım. İşte benim fikrim: koltuğumdan kalk ve ne yapacaksan yap, GM. Ve adamlarına söyle kitaplarım için acele etsinler; kitaplarım bitti."

Bir anda June kendini tekrar koridorda buldu. Kapı sanki hiç açılmamış gibi kapalıydı ve sadece parmak uçlarındaki hafif konyak kokusu onu tüm bu olayın gerçekleştiğine ikna etti.

Yirmi Yedinci Bölüm

(Otelin sonsuza dek değiştiği gün, diğer günler gibi başladı.
Başka bir yerde, Amerikalılar vardı olmak
sordu için don içinde

Yeni diş macunu almak istiyorlarsa eski teneke diş macunu tüplerini alabilirlerdi, Filipinler Japonya'nın eline geçmişti ve Kurbağa'nın kocası eve hâlâ hayatta olduğunu bildiren bir mektup göndermişti; ama burada orkestra akortluydu, Grotto formundaydı ve konuklar çekmecelerini boşaltıyordu.

June şafak sökmeden önce, pınarlara en yakın personel kulübesinin bodrum katındaki dairesinde uyandı. Yataktan kalktı ve onu kibar bir mesafeden takip etmek için yataktan fırlayan üç dachshund'u (ikisi yumuşak, biri sıırım gibi) yerinden oynattı. Odanın diğer ucundaki çamaşır ipinin altına eğildi, gömleğinin ve iç çamaşırlarının klipslerini açtı ve yorganını bütün gün havalandırmak üzere yerine astı.

Başucundaki tek lambanın ışığında her zamanki kıyafetlerini giymişti: bel hizasında geniş paçalı bir pantolon, kolları düzgünce kıvrılmış düğmeli bir gömlek, narin bir kol saati ve bir ruj. Koyu renk saçları kulaklarının hemen altında toplanmıştı ve çalışırken bakım kremiyle zarif bir şekilde geriye doğru tarıyordu. June alçak topuklu Mary Janes ayakkabılarını giydikten sonra bodrumdaki mini mutfağa gitti ve bir bardak tatlı su doldurdu. Tezgâhın üzerine koydu ve baktı. Su öncekinden farklı görünmüyordu.

June içilmemiş suyu dachshund'ların kabına döktü, onları buzluktan aldığı et parçalarıyla besledi ve sonra işe koyuldu.

Çalış, çalış. On sekiz saat sonra diplomatları götürecek trenin gelmesi bekleniyordu. Yukarı, yukarı, yukarı, Jersey City'ye, acele edecekleri ve bir kez daha bekleyecekleri, Portekiz'e giden bin kişilik bir gemiye binmeden önce (çok daha az çekici) otellerde sadece birkaç gece geçirecekleri yere. June'un gri ceketli defterlerinde yapılması gereken işlerin listeleri, yola çıkışın tüm çılgınca son işleri yer alıyordu. Tüm elçilikler seyahat için son dakika alışverişlerinin paketlenmesini, saç kesimlerinin yapılmasını ve el konulan valizlerini istiyorlardı. Resepsiyon, hesabına daha fazla alışveriş, içki ya da oda servisi eklemeyi düşünmeyen misafirleri gayri resmi olarak çıkışlarını yapmaya başlamıştı bile. Mutfak, trenin rötar yapmayacağından emin olana kadar herhangi bir misafir rezervasyonu yapamayacakları için, bozulabilecek tüm ürünleri kullanmayı umarak son yemekleri düzenliyordu. İsraf etmeyin, istemeyin; şekerleri için reçel kavanozlarını kaynatın. Kamyonlar yolda bir aşağı bir yukarı gidip gelerek bavulları ve malzemeleri güvenli tren istasyonuna götürürken araba yolu hareketlilikle uğulduyordu.

Bahar, otel arazisinin her yerinde uğulduyordu. Yol boyunca sarı ve beyaz çiçeklerin patlamasıyla koyu yeşil çimenlerin arasından taş kaplı binanın görüntüsü gibisi yoktu. Avallon, Avallon.

O kadar çok sevmiştiki.

Ofise gitmeden önce Sebastian Hepp'in tutulduğu birinci kattaki depoyu ziyaret etti; dışarıdan kilitlenebilen tek odaydı. Hugh ona kapıyı açtığı anda Sebastian salamurla sebzele dolu rafların yanındaki bir karyolada oturuyordu ama onu karşılamak için ayağa kalktı. Çok genç görünmesine rağmen

Ona sarılmamak için direndi; sarılsaydı durumu umutsuz görünebilirdi. Bunun yerine, bir satın alma siparişinden katladığı kağıt uçağı ona uzattı ve "Dennis Hinkman'ı senin davana verdim. Bay Francis'in gününü ayıracağı tek avukat o."

"Teşekkür ederim."

"Sebastian, ben-"

Büyük bir kibarlıkla, "Bugün bana daha fazla zaman ayıramayacağın kadar yoğun bir gün, Hoss," dedi.

Haklıydı ama ofise giderken bir yere daha uğradı ve Sabine Wolfe'u kahvaltı salonunun kenarında, diğer yemek yiyenlerin geri dönüşle ilgili heyecanla mırıldanmalarını izlerken buldu. Kırılacak kadar kırılğan görünüyordu; June da onu kucaklamazdı.

Misafir.

Nazi.

Kadın.

Anne.

June onun dirseğine hafifçe dokundu; kadın ayağa kalktı. "Bayan Wolfe, daha önceki konuşmamız hakkında-"

Sabine'in gözleri yemek yiyenlere kaydı; şüphesiz Lothar Liebe de aralarında bir yerdeydi.

"-Son gün olduğunu biliyorum ama hâlâ menüyü değerlendiriyorum," dedi June. "Sanırım hâlâ tatmin edici bulmuyorsunuz."

Sabine sıkıca başını salladı. June da bir kez başını salladı ve kadınlar ayrıldılar.

Şimdi June gerçekten de Hannelore hakkında bir şey yapıp yapmayacağına karar vermek zorundaydı.

Karar vermek için zamanı azalıyordu.

"SENİN BURADA OLDUĞUNU SÖYLEDİLER," dedi Gilfoyle.

Dağınık ofise adım attı, kruvaze ceketi, özel dikim pantolonu ve özenle yapılmış saçlarıyla çalışanlarından çok farklı görünüyordu. Uzun parmaklarını masanın kenarına bastırıp kâğıtları tararken -sanki neye baktığına dair bir fikri varmış gibi- bir belirsizlik hissetti. Otele adımını atar atmaz kalbi iki kat hızlı atmaya başlamıştı ve yavaşlama belirtisi de göstermiyordu. "Seninle konuşmam gerek," dedi adam.

"Beklemek zorunda, Ed."

Bay Francis pek çok kez onlardan birine ya da hepsine aynı şeyi söylemişti. Akşam yemeğine geç kalacaktı, Avallon II'de onlara katılamayacaktı, sorularına cevap veremeyecekti: *Git Madeline'e sor, kusura bakma çocuğum, dörtten beri ayaktayım*. Avallon ona sahipti. Avallon ona sahipti.

"Bekleyemez."

Başını kaldırıp ona baktı. Sanki piyano çalıyormuş gibi parmaklarını masanın kenarına hafifçe vuruyor, bir yandan da ofisinin her tarafına göz gezdiriyor, gözleri sanki ilk kez görüyormuş gibi iş aletlerinin üzerinde geziniyordu. Gergin olduğunu fark etti.

Birden o da gerildi. Kelimeler ağzından döküldü. "Şu masaya bir bak. Bunu yere koymamı mı istiyorsun? Muhasebe ile toplantımı ertelememi mi istiyorsun? Grotto turlarımı beklememi mi istiyorsun? Dışarıda benim gözlerime ihtiyacı olan bir parti var. İstiyorsun-"

Büyük bir heyecanla, "June, benimle evlenmeni istiyorum," dedi.

Masasında on iki ön fatura vardı. Üçte biri dolu bir bardak tatlı su. Bir cam salyangoz, antenleri merakla anahtarlıkların olduğu duvara dönük. İki kalem.

Hayır, üç. Yanlış dosyalanmış bir misafir dosyası yeniden teslim edilmeyi bekliyor. Üç parçaya bölünmüş bayat bir kraker, dachshundların onu hak etmesini bekliyor. Çay tepsisinden alınmış çeyrek sandviç.

"Ne dediğimi duydun mu?"

Faturalardan birini diğerinin üzerine koydu, sonra tekrar yerine koydu ve ona baktı. Sağ yumruğunu sol elinin içinde tutuyor ve her zamanki gibi çocuksu bir kararsızlıkla iki yumruğunu birbirine vuruyordu.

June kendini yukarıdan izliyordu, tıpkı küçük bir kızken kendini izlediği gibi. Güvenli bir şekilde uzaklaşmış, kendi dışında gördüğü duygular karşısında şaşkına dönmüştü. Masanın başındaki kadın sandalyesinde düzgün ve dik oturuyordu. Elinin topuğu yazmaktan mürekkebe bulanmış ve bileğinin derisinde uzun süredir kurutma kağıdının kenarına dayandığı için bir çukur oluşmuştu. Saçları yeni yıkanmış ve kulağının arkasına toplanmıştı; dördüncü kattaki tatlı suyun kokusunu saçlarından temizlemek zorunda kalmıştı. O oda hâlâ kapalı bir kapının ardında kendini parçalıyordu. O da öyle.

Gilfoyle, "Bunu daha önce, daha iyi bir zamanda yapmaya çalıştım.

O zaman doğru an değildi."

Otelin barı. Bunu yapmak üzereydi. Evet. Bunu biliyordu. Belki tam olarak ne söyleyeceğini değil, belki tam olarak bunu değil, ama söylenmemiş olanın şeklini biliyordu. Bu yüzden Gilfoyle dönmedikten sonra bile uzun süre kabinde oturmuş, Gilfoyle'un dairesine gidip gitmeyeceğine karar vermeye çalışmış, kapıyı çalıp, "*Cümlenizi bitirin*," demişti.

Onun yerine dördüncü kata gitmişti. O zaman geri kalanını duymaya hazır değildi ve şimdi de duymaya hazır olmadığı ortaya çıktı. "Bunu şimdi yapamam.

Bana daha sonra, onlar gittikten sonra, ne söylemeye çalıştığını dinleyebileceğim zaman anlat."

"Karım ol demeye çalışıyorum!" dedi Gilfoyle. Sesi o kadar yüksekti ki, onu resepsiyonda duyduklarından emindi. Lobide. Balo salonunda. Çimenlikte. Şehirde. Başkentte, okyanusun ötesinde, savaş alanlarında, Amerikalıların eve dönmek için sıralarını bekledikleri Bad Nauheim'da. "June, bunu hep yapıyorsun. O kağıtlarla uğraşmayı bırak, o işle uğraşmayı bırak. Beni duydun, ne söylemeye çalıştığımı biliyorsun. Çocukken de hep böyle yapardın. Tam burada ol. Eski evi unut, eski daireni unut, Kuzey Kanadı'na gel, bu işi halledelim. Hep böyle olmayacak mıydı?"

June'un kulakları yine tısladı, o tatlı su zihninde dolaşıyordu. New York gezisini düşünüyordu. New York gezisini, önemli olan ve olabilecek tek New York gezisini.

İşte hikaye buydu:

Üç hafta boyunca ziyaretler, geziler, danslar, Gilfoyle'ların dünyasının diğer sakinleriyle buluşmalar ve Bay Francis'in arkadaşlarından birinin sahibi olduğu Soria otelinde konaklamalar. Avallon, hoşgörölü bir mola vermiş, misafirlerle bağdaşmayan tüm gürültölü onarımları yapıyordu. Kızların incileri ve elbiseleri vardı. June'a birkaç yeni elbise dikilmişti; bunların arasında onu hem şaşırtan hem de çok sevindiren dar, düşük sırtlı bir elbise de vardı. Bunu nerede giymesi gerekiyordu? Her yerde. İçkilerde. Kokteyl partilerine. Dansa, ah dansa. Carrie ve Madeline gün boyunca çaylara ve diğer sosyal etkinliklere katılırken, Bay Francis June'u otel otel gezdiriyor, onu şu ya da bu müdürle tanıştıırıyor, evin arkasını, mutfaklarını, röportaj şeflerini gölgelemeye bırakıyordu.

ev idaresi, nakliye manifestolarını okumak, kıdemli muhasebecilerin sevimli konferanslarını dinlemek. Geceleri June partilere gidiyordu. Kendisinden çok yüksek mevkideki bir dizi genç adam bir şekilde her zaman onunla dans etmek için masasına geliyordu, ama gözleri her zaman Gilfoyle'daydı.

İki hafta sonra bir gece, Gilfoyle'un başka bir sosyete yeni katılan kızla dans edişini izlemek June'un mazeret bildirip balo salonunu terk etmesine neden oldu. Koridorlarda dolaştıktan sonra evin arka tarafına ve nihayet canavarın derinliklerindeki büyük mutfığa doğru ilerledi. O daracık elbisenin içinde yol kenarına oturdu ve ticari mutfağın kaynayışını izledi, ritmini öğrendi, şefin astlarına öfkelenişini dinledi, neyin işe yarayıp neyin yaramadığını izledi. Sonunda mutfak duruldu, şef onun yanağını öptü ve ona melekleri olduğunu söyledi ve June loş mutfakta tek başına kaldı. Gilfoyle onu orada buldu.

Adam onu tezgâhın üzerindeki tüneğinden nazikçe çekti. Sözsüzce dans etmeye başladılar, vücutları uzun süredir yan yana duran iki yarının mükemmelliğiyle birbirine uyuyordu. O anda June hiç kimseyi Edgar Gilfoyle kadar sevmemişti, boş çorba tencerelerinin ve yarınki servisi bekleyen yığılı soğanların yanında ileri geri sallanıyordu. Bu aşktan ölebileceğini düşündü.

Bay Francis onları sütlerde bekliyordu. Öfkeliydi - June onu hiç kızgın görmemişti. Gilfoyle'u odalarına sürükledi ve kapı kapalı olmasına rağmen konuşulanları net bir şekilde duyabildi.

June'la oynanmaz, diye hırladı Gilfoyle. O yardımcı değil. Bir kenara atılacak bir hizmetçi değil.

Gilfoyle, *oynamayacağımı* söyledi.

Döndüğümüzde, June genel müdürlük görevini devralacak, anlıyor musun? O da otelin bir parçası olacak.

Sonsuza dek. Bu konuda güvendiğim tek kişi o. Yapma. onunla oynayacak!

Olmadığımı söyledim ya!

Seni dürüst yetiştirdiğimi sanıyordum. Senden utanıyorum, dedi Bay Francis. Şu andan itibaren, ona konumunun gerektirdiği saygıyla davranacaksın ve kendine engel olamıyorsan asansördeki bir kızı pençeleyeceksin.

Anlayış June'un zihninde kristalleşmişti: O ama o da bir Gilfoyle değildi. Bir kenara atılamayacak kadar iyiydi ama Bay Francis'in aile varisiyle ilişkisini bir cilveleşme olarak görmesine yetecek kadar da iyi değildi. Carrie gibi değildi; New York onun sosyeteye girmesiyle ilgili değildi. June genel müdür olacaktı, böylece Gilfoylelar sonunda özgür olabileceklerdi; bu onun idamdan önceki son yemeği idi.

June otelden nasıl çıktığını ya da otobüse nasıl bindiğini hiç hatırlamıyordu; gerçi şimdi kendisi de çok iyi bir otelin genel müdürü olarak bunu tahmin edebiliyordu. Lobiye tökezleyerek girdiğinde, kapıcı, hamal ya da resepsiyon görevlisi onu durdurur, hikâyesini dinler ve Gilfoyleların kendileri değil de kapıcılar, hamallar ya da resepsiyon görevlileri oldukları için derin bir sempati duyarlardı. Bir otobüs bulunurdu. Para, eğer o daracık siyah elbisenin içinde üzerinde yoksa, bulunurdu. Eğer bir paltosu yoksa, ki olmadığını biliyordu, çünkü hâlâ birisinin ona giydirdiği güve yeniği denizci paltosuna sahipti.

Evine gitti. Bildiği tek ev olan Avallon'a. Oraya varması üç otobüs ve neredeyse tam bir gününü aldı, yorgunluk ve kalp kırıklığıyla tökezleyerek, sadece çok düşük sırtlı bir elbise ve denizci paltosuyla. Tanrı korur.

Aptalca, diye düşündü. Gece yarısı vardığında otel sessizdi, iskelet bir ekiple çalışıyordu, ilgilenecek misafir olmadığı için herkes tam bir gece uykusu alıyordu.

Biri dışında misafir yok.

June, yönetmesi gereken otelin koridorlarında dolaşüyor, daha önce hiç hıçkırmadığı kadar hıçkırıyordu. Dördüncü katta çatlak bir kapıyla karşılaşan bu June'du. June odasının yanındaki zeminde ağlamak için kapı pervazından aşağı kayarken yeşil gözünü çatlağa bastıran bu misafirdi. Bu misafir, 411 numaralı odada, bütün gece June'un yanında kalmış ve çatlak bir kapıdan onunla konuşmuştu.

"June'la oynanmaz," dedi June. "New York. Hatırlıyor musun?"

Gilfoyle kaşlarını çatarak ona baktı. "Oh. Ne korkunç bir geceydi."

İlişkilerini savunacak kadar kötü değildi. Son on yılını karısı June Gilfoyle olarak geçirmesine yetecek kadar korkunç değildi. Sadece onu Mary'ye, Irma'ya, Eugenie'ye, Diana'ya, neredeyse çok geç olana kadar bir şeyler hissetmeyene kadar kalbini yaralayan sonsuz kamusal ilişkilere itecek kadar korkunçtu.

Gilfoyle'un arkasında, Griff Clemons'ın yüzü bir an için kapıda belirdi, kaşlarını kaldırmış, bir bakışla durumu değerlendiriyordu. Gilfoyle'un başını çevirip Griff'i orada bulmasına yetecek kadar uzun bir süre şaşkınlıkla ona baktı.

"Neye ihtiyacınız var?" Gilfoyle sordu.

Griff Clemons rahatça yalan söyledi. "Hoss'a ihtiyacımız var."

June'un Griff Clemons'a karşı hissettiği sevgi patlaması, ona tatlı bir şekilde kaçma ve yeniden toparlanma fırsatı veren Gilfoyle'un "Hallet şunu. Dışarı çık ve kapıyı arkandan kapat. Şimdi."

June, "Ben personelikle bu şekilde konuşmam," dediğinde kapı daha yeni kapanmıştı.

"June, beni deli ediyorsun," dedi Gilfoyle. "Evet ya da hayır. Sadece evet de."

June elini kilisenin altındaki parlak, vahşi suya soktuğunu hatırladı. Lily House'un kapısındaki el izini hatırladı. Gilfoyle'un avucuna bastırıldığı başparmağını hatırladı. Onu çok sevmişti.

"Hayır" dedi.

Tam bir *hayır*. Şiddetli bir rüzgârda kâğıtların üzerine yuvarlanıp yere düşürebileceğiniz bir *hayır*. Gilfoyle'un çenesi sanki küçüklüklerinden beri hiç zaman geçmemiş gibi sarsıldı ve sonra sanki kadın onu vurmuş gibi kapıya yaslandı. "*Yapmalısın*."

Kendisi de kalbinden vurulmuş gibi hissetti. Sesi "Hiçbir şey yapmama gerek yok Ed," derken baygındı.

"Anlamıyorsun; sen bir erkek değilsin," dedi. "Sen Bana nasıl baktıklarını bilmiyorum. Her erkek üniformalı. Gittiğim her yerde. Birlikte kaldığım herkes. Her yerde askerlikten kaçtığıma dair söylentiler var. Buna dayanamıyorum."

June'un kalbi kırıldı. Kendisi için değil. Ama son yirmi yıldaki her bir June için, biri *Bay Gilfoyle telefonda* dediğinde biraz daha dik oturan tüm o genç June'lar için. Zavallı şey. Zavallı, aptal şey.

"Seni utandırmamak için benimle evlenmek mi istiyorsun?" dedi.

"Evet-hayır. Evlenirsem dedikodular biter, evet; zaten evli olsaydım askere alınamazdım. Ama ben herhangi biriyle evlenmek istemiyorum. *Seninle* evlenmek istiyorum. Birlikte mükemmel değil miyiz? Her zaman birlikte iyi olmadık mı? Bu oteli istemiyor musun? Sadece Zambak Evi değil. Evlenmek istiyorum.

Benimle, otelle evlenirsin. Neredeyse aynı şey olacak. İşine karışmayacağım." Gerisini söylemedi ama kadın anladı: *Sen de benim otel dışındaki hayatıma karışmayacaksın.* "İnsanlara babamı üzmemek istemediğimizi söyledik ama biz yıllardır evliyiz. Birbirimize deliler gibi aşığız. Bu her şeyi çözer."

Çok ciddiye aldı. Son birkaç ayın onun için cehennem gibi geçtiğini söyleyebilirdi. Avallon ona yeterli para ve insan gücüyle tüm sorunların ortadan kaldırılabilceğini öğretmişti ama Avallon yanılmıştı. Zavallı, önemsiz Edgar Gilfoyle, çatışmalarla şekillenen bir dünyadan sürekli kaçıyor.

Yorgun bir sesle, "Ne demek istediğini anlıyorum. Askerlikten çekildiğine dair söylentiler ortadan kalkıyor."

Gilfoyle, "Ve senin bir servet avcısı olduğuna dair söylentiler de ortadan kalkıyor," diye onayladı.

June bir an durmak zorunda kaldı. Kalemlerden birini aldı ve kurutma kâğıdının üzerine sert, koyu bir kare çizdi, sonra kalemi tekrar yere bıraktı. Konuştuğunda sesi sakindi. "Sadece, seninle evlenmeyeceğim."

"June."

"Öncelikle, seni sevmiyorum-" "-

Elbette biliyorsun-"

"-ve başka biri daha var."

Şimdi bir an durması gereken kişi Gilfoyle'du. Kollarını kavuşturdu. Onları çözdü. Saçlarını karıştırdı. Karıştırmadı. Sonra dedi ki, "Buna inanmıyorum."

June oyunevinde Tucker'la yaptığı buluşmayı, Casto Springs'in ana caddesindeki yürüyüşü düşündü. *Hoss* ile *June* arasındaki farkı gördü. Herkesin aksine o June'u tercih ediyordu. Artık bunun mümkün olduğunu bildiğine göre, asla Gilfoyle olmayacaktı.

"Seni çok sevdim Ed," dedi. "Senin için çıldırıyordum. Yıllar önce New York'ta bana sormuş olsaydın..."

Göz kapaklarını indirdi. June onun oltasını tekrar tekrar derinlerde gizlenen yanlış seçimlerin anılarına taktığını gördü. Bay Francis bir keresinde June'a şöyle demişti: *Gençlik gençken heba olur derler. Bizi aptallaştıran aptallıktan neden nefret ediyoruz?* Kendi çizgisini pişmanlıklar için test etti, ama eli boş çıktı. Her karar, kalp kırıklığı ve zafer onu bu ana getirmişti, değil mi? June'un kararını verdiğini anladığı an.

Gilfoyle'un yutkunduğunu gördü. "Hâlâ zaman var." dedi.

June nazik bir merhametle, "Kapıyı arkandan kapat," dedi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Hannelore hayatında hiç bu kadar çok gamalı
haç görmemişti. Onlar vardı Dikişli
içine Perdeler. Boyalı üzerinde
masa örtüleri. Meyve tabaklarının içine yerleştirilmiş.
Yemek odasındaki masalar gamalı haç şekline sokulmuştu.
Peçetelere sarılmış gümüş takımlar gamalı haç şeklinde
yerleştirilmişti. Ancak en şok edici olanı, balo salonunun
zemininde yeni boyanmış ve hala ıslak olan bir semboldü.
Aceleci ve gizemli bir görünümü vardı; bacakları farklı
uzunlukta ve bir tanesi oldukça tüylüydü, sanki ressam
ikinci katı yapmadan önce uçmuş gibiydi.

Müzik çalarken ve şaraplar akarken herkes sonuncusu
hakkında konuşuyordu. Personelin o sabah her masaya
yerleştirdiği bir dekor ögesinden aynı nefeste bahsedildi:
rustik ahşap ve metalden yapılmış mum orta süsü. Oldukça
tuhaf bir görünüme sahip olan bu mumlar, kırmızı, beyaz ve
mavi başlı özel kibrit çöplerinden oluşuyor ve tabanın
üstündeki özel olarak yapılmış deliklerde sergileniyordu.
Her birinin üzerinde basılı bir yazı vardı:

SADECE KARARTMA İÇİN!

Özellikle John Willy için yapılmıştır, *Hotel Monthly*, Chicago, Ill

Pearl Harbor'ı hatırla, Sun. 7 Aralık 1941

Savunma Pulları Satın Alın

Hannelore, boyalı gamalı haçın, bu mumların masaların üzerine konulmasının bir cezası olduğunu anlamıştı. Her ikisi de bugüne, son güne kadar konuşulmamış bir savaşın savaş eylemleriydi. Şimdi tam olarak konuşulmuyordu ama inkâr da edilemezdi.

Hannelore'a birinin bir şey için cezalandırılması gerekiyormuş gibi geliyordu - ya bir şekilde şok edici mumlar için personel ya da kesinlikle şok edici gamalı haç için Almanlar - ama otel garip bir arada kalmışlık içinde vızıldıyordu. Diplomatlar oradaydı ama aynı zamanda neredeyse orada değillerdi. Tam o anda bir tren onlara doğru yola çıkmıştı ve odalarındaki her şeyi henüz kaldırmamış olsalar da başlarını son kez yastıklara koymuşlardı. Artık çocuklar için ders yoktu, İsviçrelilerle buluşma yoktu. Artık garsonlarla yarınki kahvaltı üzerine konuşmak, esnafa hafta sonunda ne gelebileceğini sormak yoktu. Daha önce tiyatro salonunda hangi filmlerin gösterileceğini ilan eden pano boştu.

Böylece personel yerdeki gamalı haçı gördü, kendi aralarında aceleyle fısıldaştılar ve yaygara koparmadılar. Sessizce ortadan kayboldular. *Evet, koşun koşun*, dedi konsoloslardan biri. *Artık bize hiçbir şey yapamazlar.* Ama daha sonra Hannelore hamallardan birinin salondaki Alman bavullarından birinin içine işediğini gördü. Kadının onu yakaladığını gördü, siki elindeydi, ama adam ürkmedi. Sadece aletini saklamak için hafifçe kıpırdandı ve işini bitirdi. Fermuarını ilikledi, çantayı çevirerek kapattı, sonra Hannelore'a dönüp saf asit dolu bir bakış attı. Hannelore sadece baktı.

Tek kelime etmeden gitti.

Otel farklıydı. Önünden geçtiği her yazı asık suratlı, çatırdayan bir enerjiyle titreşiyordu. Her diplomat ona uymak için mırıldanıyordu. Hava parıldıyordu. Tatlı suyun kokusunu alabiliyordu.

Her nefeste. *Kaçmak*. Koşamazdı. Nereye kaçacaktı?
Almanya'ya gidiyordu.

Sterilizasyon.

Hannelore koridorda Erich von Limburg-Stirum ile dost canlısı garson Sebastian Hepp'in birlikte Almanca konuştuklarını gördü. Normalde Sebastian'ın ona söyleyecek güzel bir *sözü* olurdu ama bugün yanından geçerken onu görmemiş gibiydi; boşluğa bakıyor, Erich'in "*Bir söz vermeliyiz*" *sözlerini* dikkatle dinliyordu.

Tedirgin bir şekilde, babasını ve Lothar'ı barda alçak sesle konuşurken bulana kadar koşuşturdu. Mekânın ışıkları kısılmıştı ve her şey su altındaymış gibi yeşil-maviye boyanmıştı. Gece için henüz açılmamış mıydı yoksa gözaltının geri kalanı boyunca hiç açılmayacak mıydı anlamak zordu. Ayaklarının dibinde oturan Citizen dışında yalnızdılar; ne barmen ne de kabinlerde müşteri vardı. Hayır, tamamen yalnız değillerdi. İçeri adımını attığında, Sandy Gilfoyle'un tekerlekli sandalyesinde oturduğunu, ahşap panelli boş bir duvara baktığını gördü - onu bırakmak için sıkıcı bir yerdi, ama Stella da keyifsiz görünüyordu. O günün erken saatlerinde, bir personel eline bir kitap tutuşturmuş ve onu sessiz oturma odalarından birine itmişti.

Hannelore'nin babası ona elini uzattı ve "Annen gelmeden önce bizim için şarkıyı söyle Liebchen. Ne kadar iyi bildiğini göster bana."

Kendini şarkı söyleyecek gibi hissetmiyordu ama Sandy'ye şüpheli bir bakış atarak, "*H 1 6 89 L / R Y W 1 2 / Q U 49* -"

Şarkı söylerken babasının Lothar'la konuştuğunu duydu. "...bu senin için yeterli mi? Şifreyi çözmeyi bilen tek kişi benim ve elçilik evrakları gittiğine göre tüm listeye sahip olan tek kişi o."

"Neden bana şimdi söylüyorsun?" Lothar söyledi.

"Vardığımızda ortadan kaybolma ihtimalime karşı," dedi babası.

Normalde onun önünde asla bu şekilde konuşmazlardı ama sanki şarkı söylediği için onları duymadığını düşünüyorlardı. Oysa bir yandan konuşmaları dinlerken bir yandan da binlerce sayı sayamaz mıydı? Elbette dinlerken bu kıtaları kolayca hatırlayabilirdi.

"Neden ortadan kaybolasın ki?" "Kim neden yok olsun ki, Lothar?"

Lothar güldü ama komik olmayan bir kahkahaydı. Hannelore aradaki farkı biliyordu.

Koş.

"Bunun yeri ya da zamanı mı?" Sabine'in sesi barın dumanlı havasını yarıp geçti. "Hannelore, şarkı söylemeyi kes." diye tersledi.

Annesi yolculuk için en sevdiği takım elbise ceketini ve eteğini giymişti; bir keresinde Hannelore'a uzun bir yolculukta hem rahat olmanın hem de sosyal bir toplantı için uygun giyinmenin önemli olduğunu söylemişti. İnsanlar sana sen onlardan nasıl istersen öyle davranır, demişti ve kıyafet onlardan talep ettiğin ilk şeydi.

Ne var ki Sabine'in elleri yolculuk için giyinmemişti. Hannelore yanlarında titreyen ellerini izledi.

"Silahını bodrumdan çıkarıyorlar. Git de valizlerimizle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin ol," dedi Sabine Friedrich'e.

Bu, Lothar'ın Friedrich'le dalga geçeceği türden bir emirdi ama bugün adamlar uysalca gittiler. Sabine Hannelore'un önünde çömeldi ve ellerini yüzünün iki yanına koydu. Hannelore bunun bir yakınlaşma jesti olduğunun farkındaydı, bu yüzden hoşuna gitmese de kıpırdamadan durdu. Bardaki sessizlik sadece

Fısıldayan suyun gürültüsü; annesinin kızıl-altın saçlarının parlaklığı, etraflarındaki ahşap panellerin karanlığını daha da belirginleştiriyordu. Hannelore annesinin gözlerinin içine baktı ve Sabine nihayet iç çekip onu bırakana kadar saniyeleri saydı.

"Bayan Wolfe, sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Dışişleri Bakanlığı'ndan Benjamin Pennybacker'dı. Citizen ona doğru koştu ve hiç düşünmeden köpeğin kulaklarını karıştırmak için eğildi.

"Sizi Bayan Hudson mı gönderdi?"

"Ne? Hayır, sanmıyorum," dedi Pennybacker. "Bu şeyle ilgili..."

Hannelore'un henüz yorumlamakta iyi olmadığı türden karmaşık bir sessizlik uzadı. Ne kadar bakarsa baksın, iki yetişkinin ifadeleri hiçbir şey ele vermiyordu.

"Şu masaya otur, Hannelore," dedi Sabine. Bir peçete açtı ve Hannelore'un önüne, üzerine bir şeyler çiziyormuş gibi yapabilmesi için masanın üzerine koydu. "Ben söyleyene kadar kalkma."

Sonra Pennybacker'la birlikte barın içine doğru çekildi. Orada fısıldaştılar ama Hannelore onları hâlâ çok net duyabiliyordu.

"Şimdi tam zamanı Bayan Wolfe, size yardımcı olmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey, kesinlikle herhangi bir şey varsa bana söylemenizin tam zamanı," dedi. "Eğer kocanızın çalışmaları hakkında ABD hükümetiyle paylaşmak isteyebileceğiniz herhangi bir şey varsa, ikinizi de tutmak isteyebilirler."

Sabine'in sesi soğuktu. "Sanırım niyetimi tamamen yanlış anladınız. Ben af istemiyorum. Çocuğumu korumaya çalışıyorum. Kocama ihanet etmeye değil. Bu konuşma Dışişleri Bakanlığı'nın diplomatik bir elçilik mensubuyla yapması için uygun mu?"

Bu, ilk gün huysuz Macarları yatıştırmak için öne çıkan annesinin versiyonuydu. Sabine Wolfe, Alman ideallerini temsil eden diplomatın karısı. Bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. O zamanlar, Hannelore taşınmalar arasında ne kadar zaman geçeceğini bilmiyordu ama bir görevden diğerine, bir ülkeden diğerine taşınacaklarını, dünyanın geri kalanının görmesi için Alman olacaklarını anlamıştı. Şimdi ise geleceğin ne getireceğinden emin değildi.

"Elbette, elbette, kocanızın uygunsuz bir şey yaptığını ima etmek istememiştim. Ben sadece yaratıcı çözümler arıyordum. Elimin kolumun bağlı olduğunu anlıyorsunuzdur. Ama ben sadece... Dün gece uyuyamadım, Bayan Wolfe. Uyuyamadım. Hannelore'u düşünüyordum. Ona baktım ve gördüm ki..."

"Hannelore çok özel bir çocuk," diye araya girdi Sabine. "Biliyorum," dedi aceleyle. "Ben de tam bunu söyleyecektim.

söyle. Bir odayı izlediğinde, bu gerçekten görülmesi gereken bir şey. Her şeyi algıladığını, katalogladığını söyleyebilirim. Onu listeleri üzerinde çalışırken gördüm. Oldukça harika bir çocuk. İlginç bir kadın olacağından eminim."

Hannelore oteldeki herkesi izlediği gibi Benjamin Pennybacker'ı da izlemişti. Şimdi onun kahvaltı edişini, baktığı dosyanın ya da kitabın sayfalarını dikkatle çevirmek için kalem kullanırken parmaklarının jöle ya da şurupla yapış yapış oluşunu hatırlıyordu. Koridordaki sakarlığını, o kelimeleri yanlış yerlere sokarken diğer federal ajanların birbirleriyle kolayca konuşmalarını hatırladı. Annesiyle konuşurken elini içgüdüsel olarak nazikçe Vatandaş'ın başına koyduğunu gördü.

Annesi bir an sustu ve sonra farklı bir sesle, "Sadece bir süreliğine seninle kalamaz mı?"

birkaç ay?"

Annesi, sanki Hannelore bir bavulmuş gibi, çok rahat bir şekilde teklif etti. *Biz dönene kadar bunu resepsiyonun arkasında tutabilir misin?*

Hannelore onun buruşuk ağzının şeklini izledi. Peçetesini.

"Bu soru üzerinde çok düşündüm," dedi. "Onu trene bindirmem açıkça söylenmişken trenden uzak tutamam. Bu bir savaş sebebi olur. Sen gittikten sonra da çalışmaya devam edebilirim, sen New Jersey'den ayrılmadan önce tatmin olabileceğimi umuyorum, ama ben... daha iyi bir seçeneğim olsaydı sana kocanı sormazdım."

Otelin derinliklerinden gelen sesler bir anlık düşmanlıkla yükseldikten sonra uzaklaştı. Uyumsuzluk sesleri. Hannelore bu tür seslerin kendisi için ne kadar alışılmadık olduğunu fark etmemişti; Avallon onları çok uzun bir süre boyunca itmişti. Şimdi bunun sona ermekte olduğunu anlıyordu. Hannelore otelin pencerelerinden birinde dururken görünmez bir resim çizdi. Eşikten su akıyordu. Annesininki gibi onun da elleri titriyordu.

Sabine, "Benden ya birinden ya da diğerinden vazgeçmemi istiyorsun," dedi. "Hayır," diye cevap verdi Pennybacker, ciddiyetle. "Korkarım senin ülke bunu yapıyor."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

(T)ucker'ın ayak sesleri, otelden kulübelere doğru yürürken her zamankinden daha ağırdı.

Ormanın kenarında, kalbinin ağırlığından değil -her ne kadar orada bir ağırlık olsa da, yalan söyleyemezdi- daha ziyade taşıdığı fiziksel ağırlıktan dolayı duruyordu. Tucker'ın bir omzunda daktilosu ve çantasındaki kâğıtlar, diğer omzunda ise kayıtlar ve Pony'nin arama kayıtlarıyla dolu bir çanta vardı. Tepede gökyüzü Tanrı'nın sırtına kadar mavi ve yüksekti. Kuşlar nefes nefese ötüyordu. Bahar mevsimiydi; etrafındaki her yerde parlak endüstrinin işaretleri vardı. Çalışanlar Winnet tarlalarını biçiyor, yataklardaki yabani otları temizliyor, seradan yeni yıllık bitkiler ekiyor ve polenle parlatılmış pencere kenarlarını boyuyordu. Diplomatlar henüz gitmemişti ama yakında gideceklerdi ve Avallon'un bir sonraki gelenler için hazır olması gerekiyordu. Bu personelden bazıları Tucker'ı aşağı inerken gördüklerinde el salladılar. Hatta birkaçı ona hem selamlaşmak hem de June'a atıfta bulunmak için kullandıkları o tuhaf, uçan el hareketiyle hitap etti; bu, Tucker'ın doğru olmasını dilediği kimliklerinin bir karışımıydı.

Yorgun, uyanık, beklentili ve kararsızdı; akademiden sonraki ilk görevinden bu yana kendini hiç bu kadar karışık hissetmemişti. Uzun zaman önceydi. Iowa'da. SAC, Tucker'a bir domuz hırsızının izini sürmesi için haftada altmış, yetmiş, seksen saat mesai yaptırıyordu. Kulağa tuhaf gelen bir işi, ama uygulamasında, bir

Yüzlerce domuz başının gecenin köründe eyalet sınırlarını geçtiği kanlı, yüksek dolarlık bir hırsızlık olayı. Yapılacak çok fazla görkemli iş yoktu ama olanları da SAC Des Moines yerine getirirken, Tucker kararlılıkla komşuların ifadelerini aldı, birkaç ilçe ötede kasırgalar kükrerken hendeklerde nöbet tuttu ve kana bulanmış döşeme tahtalarını kazıyarak laboratuvara gönderilmek üzere özel olarak yapılmış kasalara doldurdu. SAC homurdanarak emirler verdi: *Minnick, kalk. Minnick, şimdi. Minnick, ifadelerini al. Minnick, otur. Onlar gelene kadar buradan ayrılma. Minnick, o nottan daha uzun kış kıllarım var, daha iyisini yap.*

Çok uzun zaman önceydi.

"Hugh, burada mısın?" Tucker Trillium House'a girerken seslendi, çantasını koridorun duvarına yaslanmış ranzanın üzerine bıraktı. Gözetleme kayıtlarından biri kulübenin derinliklerinden çalmaya başlamıştı bile; cızırtılı bir Almanca konuşma ileri geri mırıldanıyordu. Loş oturma odasına adım attığında, Sandy Gilfoyle'u yanmayan şöminenin önünde bir sandalyeye oturmuş, mırıldanan Almanca etrafındaki odayı doldururken buldu.

Arkasında, kapının açıldığını ve ardından, gecikmeli olarak, kapının vurulduğunu duydu.

"Bir dakikan var mı?" June Hudson sordu.

Dağlar ufukta belirmiş gibi kapı aralığındaydı; onu bir kez gördükten sonra başka bir yere bakmanın anlamı yoktu. Tucker'ın cevabını istediği tek bir soru vardı ama ezelden beri erkeklerin ve kadınların yaptığı gibi, o soru dışında her şeyi sorabilirdi. "Diplomatlar nasıl?"

Edgar Gilfoyle'un ona evlenme teklif ettiğini biliyordu. Gözetleme ekipmanlarını sökmüş olsa da otelin duvarlarında kendi kulakları ve gözleri vardı. otelindeki herkes biliyordu. biliyordu ki Grotto ve

Peyzajcılarının, hamallarının ve Toad'un temizlikçi kızlarının Gilfoyle yerine onu desteklemeleri onu hiç de rahatlatmamıştı. Sonuçta June'un kalbi ve bu aile onun için neyse oydu. Tucker sadece bir adamdı. Gilfoyle ise bütün bir yaşam biçimiydi.

"Balo salonuma gamalı haç çizdiler. İtalyanlardan biri Japon konsoloslardan birine tükürdü. Breznay hizmetçilere nefret dolu bir mektup bıraktı. Yapmanız gerekenleri yaptınız mı?" diye sordu. "Pozisyonunuzu korumak için."

Dayanılmaz derecede kibardı. Tucker bir tomar evrakı üst üste koyup kenarlarını düzeltti. Asıl paketleme işi bundan çok daha fazlasını gerektirecekti ama çalışkan ve endişesiz görünmek önemli gibi geliyordu. "Sana çoktan söylediklerini biliyorum." dedi.

İtiraf etti, "Durand az önce yaptı. Her şey yolunda mı? Sen iyi hissediyor musun?"

Sonunda kolay bir soru. Ona gülümsedi.

Sanki bu itirafta bir karışıklık arıyormuş gibi ona baktı, ama bu güpegündüz ortamda hiçbir karışıklık yoktu. Karmaşık olan tek şey oydu.

"Seninle konuşmam gerek," dedi June. Sandy'ye baktı. "Sanırım yalnız konuşsak daha iyi olacak."

Arka plandaki Almanca kayıt mırıldanmaya devam ederken dışarı çıktılar. Veranda, korkulukları olmayan, sadece içmek ve dağlara bakmak için bir bahane olan ilkel bir levhaydı. Bahçıvanlar sandalyeleri getirmemişti, bu yüzden Tucker ve June betonun kenarına oturdular, bacakları yabani otların arasına sarkıyordu. Alaycı kuşlar birbirlerine sesleniyordu; ormanda bir geyik uzaktan telaşla havlıyordu. Kadın dağlara baktı; adam da ona.

"Ne duyabildiğini bilmiyorum," dedi June, "ama duyabiliyorsa da bu işe bulaşmasını istemiyorum. Hannelore'u o trenden uzak tutmak istiyorum."

Onun söylemesini beklediği şey hiç de bu değildi. "June."
"Biliyorum ve zaten bildiğim şeyler hakkında bana ders verme. I

Neyle yaşayabileceğimi ve neyle yaşayamayacağımı biliyorum ve bununla yaşayamam. Bana öyle geliyor ki, eğer treni o içinde olmadan istasyondan çıkarabilirsem ve ailesi New Jersey'e kadar alarm vermezse, tekerlekler çoktan harekete geçmiş olacak. Onu arayacaklar ama kaybolduğunu düşünecekler ve küçük bir kız için makineyi durdurmayacaklar. Bu yüzden onu trenden uzak tutacağız ve onlar da gemiye binecekler."

"Peki sonra?"

"Ve sonra tekrar ortaya çıksa bile, Pennybacker'ın yordakçılarının bu konuda bir şey yapmak için evrak işlerini halletmesi aylar sürer."

Muhteşem bir fikirdi. Korkunç bir fikirdi. Açık bir günde tatlı suyun fısıldayacağı türden güçlü, imkânsız bir fikir. "Onu bugün nasıl götüreceksin?"

"Su."

Göbek deliğinin hemen altında hem anı hem de beklentiden oluşan bir sinir karıncalanması.

June sanki hava tatlı bir suymuş da onu okuyabiliyormuş gibi parmaklarını oynattı. "Bunca şeyden sonra hâlâ korkuyor musun?"

Casto Springs. Zehirli Nokta. Karanlıkta yattığını, tatlı suyun kayanın altında gizli bir şekilde hareket ettiğini bildiğini, nasıl hissettiğiyle çok ilgilendiğini hatırlayabiliyordu. Artık zehrin suyun değil, kendisinin içinde olduğunu biliyordu. Tatlı su *ondan* korkmalıydı, tam tersi değil. İnsanlar gelmeden önce ne yapıyordu? Geçen yılki karı hatırlıyordu. "Korkmak doğru kelime değil."

"Doğru kelime nedir?"

Yüzünün yan tarafına, dalgın ağzına, zeki gözlerine baktı. Buna daha fazla dayanamadı. "June, ben senin için neyim?"

Esinti kirpiklerini aşıya doğru kırptırdı. "Benim için ne olmak *istiyorsun*?"

ilk gece Tucker yaşı olarak Tucker Rye Minnick

Richard Monrow Minnick yerine sonsuza dek sürmüştü. Bir çiftlik sahibinin boğasını kovalamak karşılığında bir odada kalmayı kabul etmiş, kilerdeki yorganın üzerine kıvrılıp adamın karısını sert ve alçak bir ses tonuyla azarlamasını dinlemiş ve hâlâ annesiyle kız kardeşlerine yürüme mesafesinde olduğunu, her şeyi geride bırakmak yerine adaletle yüzleşmek için geri dönebileceğini düşünmüştü. Hapishaneyi ve asılmayı düşündü. Babasını düşündü. Bir daha asla mutlu olamayacağını soğuk ve sefil bir şekilde fark etti.

Ama sabah olduğunda güneş berraktı, önündeki yol yokuş aşı, arkasındaki yol ise yokuş yukarı gidiyordu ve kendini yepyeni bir hayata başlamış gibi hissediyordu. Tucker Rye Minnick. Ne olursa olsun, asla hayal bile edemeyeceği bir şey olacaktı.

Şimdi böyle hissediyordu.

"Her şey," diye yanıtladı. "Eve geldiğimizde seni gülümseten şey olmak istiyorum ve dolunayın altında seni sakinleştiren şey olmak istiyorum ve gittiğimizde seni vahşileştiren şey olmak istiyorum ve içindeyken seni güldüren şey olmak istiyorum ve öldüğümde seni ağlatan şey olmak istiyorum ve aradaki diğer her şey olmak istiyorum ve seni dünyaya götürmek ve seninle birlikte görmek istiyorum, ama burada olması gerekiyorsa, o zaman burada iniyorum."

Kelimeler Tucker'a nadiren kolay gelirdi, ama o zaman ona gelmeyi bırakmadılar, artık kalmayana kadar yüzeye çıktılar. Onun bilmesini istiyordu. Her parçasının bilmesini istiyordu, tam anlamıyla, şüpheye yer bırakmayacak şekilde.

June fısıldadı, "O zaman benim için de öyle olmalısın."

İlk öpücüklerden çok bahsedilir ama üçüncü ya da dördüncü öpücüklerden yeterince bahsedilmez. Bir erkeğin bir kadının elini üçüncü ya da dördüncü kez tutmasından yeterince söz edilmez. Bir kadının bir erkeğe bir kız gibi tüm dişleriyle gülümsediği üçüncü ya da dördüncü öpücüklerden yeterince söz edilmez. June ve Tucker öpüştüler, Büro ve otel, gerçi bu sadece birkaç saat için geçerliydi ve ilk kez olmadığı için daha iyiydi. Sonra adam onu tekrar içeri çekti. June çekiştirilmesine izin verdi ve Tucker onun kendisini odalardan birine götürmesini beklediğini ve istediğini biliyordu. O da bunu istiyordu. Ama bu daha sonra olacaktı.

Bunun yerine onu oturma odasına götürdü. Kaydedilen Almanca konuşma biraz hararetlenmişti. Sandy hâlâ şöminenin önündeydi, yanında notlar yığılıydı. June yakından bakmış olsaydı, muhtemelen el yazısını tanıyabilirdi. Tucker perdeleri çekerek çim alanla kulübe arasındaki pencereleri kapattı. Pencerelerden birinde perde yoktu, bu yüzden manzarayı engellemek için bir kulübeyi itti. Sandy'nin yanına döndü. En genç Gilfoyle hareketsiz oturmuş, hiçbir şeye bakmıyordu, yakışıklı ve yaralı.

Sandy'yle ilk karşılaştığında Tucker onun sıradan bir Gilfoyle olduğunu düşünmüştü ama şimdi Sandy'nin ailesinin geri kalanına pek benzemediğini fark etmişti. O daha çok June'a benziyordu. Öğrendikten sonra çok anlamlıydı.

Tucker ona, "Yirmi atlı." dedi. Sessizlik
loşlukta uzayıp gidiyordu.

Sonra Sandy bir dirseğinin üzerine döndü ve "1 Nisan, June" dedi.

Otuzuncu Bölüm

(Andy Gilfoyle ayaktaaydı, Konuşuyordu. June sanki dışarıdan onun yükselişini izledi; onu izledi

kollarını ona doladı. O, küçük bir çocukken yetiştirdiği genç adamdı ve o da küçük bir yetimken yetiştirdiği kadındı. Adamın tozlu ve karışık saçları kadının şık ve siyah saçlarına yapışmıştı. Savaştan dönmüş bir oğul gibi görünüyordu. Kadın ise kendisine henüz nasıl çözeceğini bilmediği şaşırtıcı bir görev verilmiş gibi görünüyordu.

Sandy ona gülüyor ve sıkıca sarılıyordu, "Seninle konuştum ve sen gözünü bile kırpmadın. Stella Ferisi fıkrasını anlattı ve sen hiç kıpırdamadın! Hiç yemek yemedin! Saatlerce pencereden dışarı baktın!" June önündekilere karşı kanıt bulmayı bırakacak gibi görünmüyordu. "Ajan Calloway üzerine *sıcak kahve* döktü, duyduğum bu ve sen kıpırdamadın!"

"Bu gerekliydi," dedi Tucker. "Almanların önünde yapılması gerekiyordu ki ona inansınlar."

"Kolay değildi," diye itiraf etti Sandy. "Özellikle de bunun olacağını bildiğim için. İtler de sertti. Ve o kadın balkondan düştüğünde..."

June'un kalbi patlamaya devam etti; içinden aktığını, her damarından, kollarından, bacaklarından aşağıya doğru karıncalandığını hissedebiliyordu. Neşeyle dans etmek derken bunu kastediyorlardı, diye düşündü. Sandy iyiydi, Sandy

iyiydi, Sandy zeki ve saygılıydı ve onun hakkında zaten bildiği diğer her şey. Sandy *iyiydi*. Savaş onun harika aklını mahvetmemişti. O buradaydı, mutlu ve cesurdu ve bu kulübede kanepeden masaya, şömineye sıçrayabilirdi! Geri adım atmıştı ama ona tekrar sarılmak zorunda kalmıştı, göğüs kafesinin etrafından sıkıca sarılmıştı, yaşlı, sıırım gibi Sandy, artık kurtardığı o küçük çocuk değildi ama yine de tanıdıktı ve kucaklaması harikaydı.

"Eğitim kazası elbette gerçektir," dedi Tucker. "İyileşmek için eve dönmesi gerektiğini duyduğumda, fırsatımı gördüm."

Sandy'nin kulağının üzerindeki traşlı yama çoktan uzamıştı, ama yüzünün bir tarafı hâlâ yara izleriyle doluydu; şimdi bunlardan birine hafifçe dokundu. "Özel görevler için zaten gönüllüydüm, dillerimi kullanabileceğim bir şey için ve Ed'in diplomatları otele sokmak için çalıştığını ve benden bahsettiğini duymuştum, bu yüzden Ajan Minnick bana çılgınca bir şey isteyip istemediğimi sorar sormaz, June, ben de katıldım."

June bunun ne anlama geldiğini bir anda kavradı. Bardaki gece. Gilfoyle'un elleri onun üzerindeydi. Tucker'ın aklını kaçırmış olmasına şaşmamalıydı. "Demek Ed biliyor."

Sandy tıpkı çocukken yaptığı gibi baş ve işaret parmaklarıyla kulağına fiske vurdu. "Tabii ki. Minnick'e kazamdan bahseden oydu. Başından beri işin içindeydi."

Tucker'ın bakışlarını tuttu. Adam tek omzunu silkti. Söylenecek bir şey yok.

"-kimse tekerlekli sandalyedeki birine bakmaz ve o haklıydı," diyordu Sandy. "İnsanların benim yanımda neler söylediğine inanamazsınız."

Tucker telefonu açıp alçak sesle birkaç kelime söylediğinde June kulübedeki eski püskü kanepeye yığıldı.

Gilfoyle'un bir sıçan olması önemli değildi. Güneş çıkmıştı, Sandy iyiydi ve Tucker onun için her şey olmak istiyordu. Suyun Hannelore'u Almanya'dan uzaklaştırması gerekiyordu ve eğer aklına koyarsa bunu yapabileceğini biliyordu. İçinde mutluluk ve dehşet birbirine karışmıştı, birbirine daha önce tahmin ettiğinden daha yakındı. Eğer bir klavsenci olsaydı, bu duygusunu haykırmak için lobideki piyanonun başına geçerdi.

"Minnick, Minnick," dedi Sandy. Söyleyişinde bir aşinalık vardı; her şeyden çok, June'u iki adamın ne kadar yakın çalıştığına ikna etti. "Dinle. June gelmeden önce buraya şunu söylemek için gelmiştim - bunu onun önünde söyleyebilir miyim? Güzel, kodun ne olduğunu biliyorum."

Tucker hemen alarma geçti. Çaba göstererek June'a Friedrich Wolfe'un Hannelore Wolfe'a onu Almanya'da hayatta tutabileceğini düşündüğü bir şarkı kodu öğrettiğini açıklayacak kadar durakladı. O ve Sandy haftalardır bu şifrenin ne olabileceğini bulmaya çalışıyorlardı. Sandy'ye "Nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Bu sabah barda Liebe'ye söyledi. Artık gerçek olduğu için onlara ne olacağı konusunda endişeleniyor. Alman diplomatik çevrelerindeki Nazi karşıtı kişilerin bir listesi."

"Bir taşla iki kuş," dedi Tucker. "Hannelore'un değerli görünmesini sağlar ve Friedrich'in sadakatini kanıtlar. Liebe etkilenmiş görünüyor muydu?"

"Biliyor musun, bence biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanırım Wolfe'un nazik biri olduğunu düşündü. Bu oldukça acımasız." Sandy başını kaşıdı. "Dostluklarının Nazi Almanya'sından sağ çıkacağından emin değilim. Bir kaşıntıyı kaşımak ne kadar lüks! Gün içinde hareket etmeme izin verildiğinde kendimle ne yapacağım? Wolfe'un planı

bana ölü gibi geliyor. Kızını kodlamak sadece onun tuhaflığını kanıtlar. Şifreyi ondan çıkarırlarken kız küplere biner ve bu hiçbir şey yapmamış olmasından daha kötü olur. Ya da, belki daha kötüsü, onun için bir kullanım alanı bulurlar ve sonraki birkaç yılını savaş odalarında kod söyleyerek geçirir. Neden bunun işe yarayacağını düşünüyor?"

"Çaresizlik," dedi Tucker. "Bu uğurda başkalarını öldürtmeye hazırlarken onun için üzölmek zor. Kızını ondan almamanın bir sakıncası yok."

Acımasız. Açık sözlü. Ama bunu neden söylediğini biliyordu. Dosyalarında Wolfe'ların Nazi politikalarını okumuştı elbette ama bu -Hannelore karşılığında farkında olmadan ortaklarından vazgeçme isteğı- daha da mahrem bir şiddetti. Evet, Hannelore onların kızıydı ama Friedrich'in vazgeçmeye razı olduğı her kimse, birinin oğılu, birinin kızıydı. Tıpkı Lieselotte Berger, Hertha ve Sebastian gibi pazarlık kozu olan insanlar.

"Ah, Bay Clemons," dedi Sandy. "Bir sandalye çekin; bugün vahiy günü."

June'un güvenilir personel kaptanı Griff Clemons kabine girdi. June'un şok olmuş ifadesini görünce özür dilercesine serseri gözünü ovuşturdu; Sandy'yi uyanık ve neşeli gördüğüne hiç şaşırmadığı belliydi. Tucker, June'a Sandy'nin yalnız olduğunu düşünerek, kendisi geldikten bir gün sonra kulağını tırmaladığını açıkladı; dikkatli ve şüpheli personel kaptanının derhal plana dahil edilmesi gerekiyordu.

Griff, "Seni karanlıkta tutmak gerçekten zordu, Hoss," dedi. O an bir el sıkışmayı hak ediyor gibiydi. O ve personel şefi, sanki birbirlerinden ayrılmışlar gibi el sıkıştılar. Uzun bir süre, sonra da işe koyuldular.

Tucker, "June, Hannelore'u o trenden uzak tutmaya niyetli," dedi.

Sandy ona içten bir hayranlıkla baktı. Griff, *Whsssssst*, dedi, genellikle June'un bütçesinin çok dışında bir şey istediğini gösteren bir ses. Tucker'ın onu çağırmakta haklı olduğunu fark etti; Griff'in kargaşaya neden olanın June olduğunu bilmesi gerekiyordu, yoksa bunu durdurmak için elinden geleni yapardı. Bir an için adamlar sustu ve dün geceden beri kendisinin düşündüğü şeyleri düşündüklerini biliyordu. Her oda insanlarla doluydu. Diplomatlarla trene kadar eşlik etmek için bekleyen Sınır Devriyesi ajanları. Dışişleri Bakanlığı'nın doğruluk bekleyen yolcu listeleri. June'un Hannelore'u uzaklaştırması, kimsenin onu görmediğinden emin olması ya da gördülerse bile bunun kolayca açıklanabilecek bir şekilde gerçekleştiğinden, uluslararası bir olay yaratmayacak, June'un mahkeme salonunda günahlarının hesabını uzun süre vermesine yol açmayacak bir şey olduğundan emin olması gerekiyordu. Hannelore'un, teknenin diplomatlarla birlikte denize açılması için gereken süre kadar saklanması gerekecekti.

"Dahası da var," dedi Tucker. "Sebastian Hepp." "Minnick, hayır," diye araya girdi Sandy hemen. "Köprü de uzakta. Kilit altında."

"Su dikkat dağıtıcı olacak," dedi June. "Hannelore ile yaptıklarımızı örtbas etmeye yetecekse, bunu örtbas etmeye de yeter."

Griff Tucker'a, "Kapıyı senin açtığını anlayacaklar," dedi. "Sen ya da Calloway. Suçu onun üstlenmesini mi istiyorsun? Hoss, onu dışarı çıkardıktan sonra çocuğa ne olacak?"

"Onu ben alırım," diye araya girdi Sandy. "June onu otelden çıkaracak, sonra da ben götüreceğim. Kimse bana bakmıyor. Hepsi benim sonsuza dek iyileşmemi bekliyor. Güpegündüz onu kaçıranın ben olduğumdan kimse şüphelenmeyecek. Tekne gidene kadar onu saklayacağım, sonra da

onu Pennybacker'a götüreceğini söyledi. Bugün barda, onu götürebileceğini söyledi. Bunu bir şartla yaparım."

June, Sandy'nin kendisinden en son ne zaman bir şey istediğini hatırlamıyordu.

"Buradan ayrılıyorsun," dedi Sandy. "Önümüzdeki birkaç gün içinde işlerini yoluna koy ki kimse senin bu işle bir ilgin olduğunu düşünmesin, sonra da Avallon IV'ten olabildiğince uzağa git."

"Bu otelin sonu," dedi ona. "Eğer gidersem, her şey biter."

Cevap vermedi. Öyle olduğunu biliyordu.

Sonu ne kadar da acı olmuştu. Bay Francis sonunda lüksü ve niyeti, bunlara hiç ihtiyacı olmayan genç bir adama anlatmaya çalışmaktan vazgeçmişti ve Sandy de o dünyanın nasıl çoktan öldüğünü, hâlâ içinde yaşayan yaşlı bir adama anlatmaya çalışmayı çoktan bırakmıştı. Ortada Edgar vardı elbette, oteli işletmeye en ufak bir ilgi göstermemişti. Carrie zaten evliydi ve ikinci bir hapishaneye imza atmaya hiç niyeti yoktu. Madeline ise su hakkında bile konuşamıyordu. Geriye kim kalmıştı?

"June," dedi Sandy, sesi ciddiye, "sen oraya her girdiğinde ben ölüyordum."

Avallon IV'ü kastediyordu.

Orada saatlerce sallanmıştı. Nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Seni GM olmaya ikna ettiği için onu asla affetmedim" dedi.

Hayatının on yılını, gelen herkes için bilerek neşe küratörlüğü yaparak geçirdi. Her gelenin üzerinde parmak izlerini bırakıyordu. Toplumu o kadar iyi öğrendi ki aksanını duyamayan Sachiko Nishimura onu bir Gilfoyle sanmıştı. Değişen hayatlar of the

Burada alışan yüzlerce personelden bazıları başka hiçbir yerde hayatta kalamazdı - June'un kendisi de dahil. Avallon IV'e çok şey vermişti ve artık durmaya hazırđı ama bu, bu andan önce gelen tüm iyilikleri değiştirmiyordu.

Pişman değildi. Ama gitmeye hazırđı.

Griffin bakışlarını tuttu. Ne de olsa onun hayatı da Avallon'a bağlıydı ve bundan sonra ne olacağını kim bilebilirdi ki? Avallon'un onsuz ne olduğunu kim bilebilirdi ki? İkiisi de bu dağda çıkabildikleri kadar yükseğe çıkmışlardı, ikisi de diğeri olmadan bunu yapamazdı.

Personel şefi, "Eninde sonunda her şey değişecek, Hoss," dedi.

Kulübe sessizdi. Yağmur suyu sarnıcı vardı, bu yüzden içindeki duyguyu duyacak tatlı su yoktu. Yakında duyacaktı.

Dışarıda, birbirlerine seslenen personelin seslerini duydular; hamallar bagajları teslimat kamyonlarına yerleştirmek gibi zorlu bir işe başlamışlardı. Neredeyse bitmek üzereydi.

Bölüm Otuz Bir

(Tren gece yarısı geldi ve Japonlar şarkı söylüyordu.

Büyük lobinin merdivenlerinden son kez inerken ayak seslerine eşlik eden parlak, savaşçı bir melodi söylediler. Bu, elçilikten görülen en neşeli şeydi; personel ve diğer elçilik mensupları uykulu gözlerle bakan çocukların bile katılımını izlemek için durakladılar. Şarkı ne hakkındaydı? Kimse bilmiyordu, en azından Sachiko Nishimura June'un kulağına fısıldayacak kadar uzun süre gruptan ayrılana kadar: " 'Şafak bulutlarının ötesinde, / Fuji'nin zirvesi yükselir / ebedi ve güzel / Japonya'nın ne gururu var! "

Çeviri bir veda hediyesiydi: sadece Haziran ayı için bir anlayış hediyesi.

June, diğer Japonların yaptığı gibi Sachiko'nun önünde eğildi.

Sachiko şaşırarak başıyla selam verdi.

Tren aslında yaklaşık bir saat önce gelmişti ve Sınır Devriyesi ile bir avuç eyalet polisi bagajları istasyona taşımak için gereken düzinelerce eskortlu yolculuğa başlamıştı bile. Onların işi bittiğinde, kadınlar ve çocuklar da aynı yoldan aşağı ineceklerdi. Ve nihayet erkekler istasyona kadar yürüyeceklerdi. Bu, varış sürecinin düzgün bir şekilde tersine çevrilmiş haliydi.

Sınır Devriyesi ertesi sabah nöbetçi kulelerini yıkacak ve keresteleri iş kamyonlarının arkasına atacaktı. Tucker, Hugh ve Pony son kayıt ekipmanını da Büro arabasına koyacak ve hassas kanıtları SOG için kilitli torbalara koyacaklardı. Kat hizmetleri odaları değiştirmeye başlayacaktı. Grotto kilerdeki envanteri çıkaracak ve satın alma siparişlerini June'un masasına koyacaktı. Telefonlar çalacak, aramalar hiçbir temsilci dinlemeden doğrudan santralden geçecek ve kayıt memurları yaz sezonu için rezervasyon yapmaya başlayacaktı.

Hükümetin planı buydu. June'un planı bu değildi.

İtalyan elçiliğinin büyük merdivenden inişini izledi, bazıları personele bahşış vermek için durakladı. Odasını ateşe veren adam da dahil olmak üzere, birçoğu geçerken June'a başını salladı ya da elini kaldırdı.

O sabah Charleston'daki bir hastaneye nakledilen Lieselotte Berger dışında gazeteciler gelmişti. Nihayet iyileştiğinde, Amerika'ya ve geleceği onu nereye götürürse oraya doğru yürümesine izin verilecekti. Diğer iki gazeteci tek kelime etmeden June'un yanından geçti. Otel onlar için bir hapisane olmaktan hiç çıkmamıştı ve June da onların gardiyanlarından sadece biriydi.

Tucker kapı aralıklarından birinde belirmişti; June da ona katıldı. Sandy yerinde miydi? Başıyla onayladı.

Sözsüz bir şekilde, Alman elçiliğinin ikinci kat balkonuna çıkışını izlediler. Friedrich Wolfe, yanında Lothar olduğu halde onları merdivenlerde durdurdu ve hepsine Almanca hitap etti. June'un konuşmanın içeriğini bilmesi imkânsızdı; tek bildiği, konuşmanın bir yerinde karısının elini tutan Erich von Limburg-Stirum'un gözlerini kaçırdığı ve konuşmanın sonunda Friedrich Wolfe ve

Lothar Liebe, lobideki personelin nefeslerini tutmasına neden olan tek kollu bir selam verdi.

Bunu ağır bir sessizlik izledi.

Avallon her türlü koşulda lüks yanılısamasını sürdürmeye alışkındı, ancak bu tek hareket tüm zamanlar için perdeyi delip geçti.

Tucker'ın dikkati odaklandı; June da onun bakışlarını takip etti. Sabine ve Hannelore Wolfe elçiliğe geç katılmışlardı. Sabine açıkça ağlıyordu; hiçbir diplomatik duruş bunu gizleyemezdi. Öte yandan Hannelore'un gözleri açıktı, ifadesi düzdü, June'un annesi onu Constancy'de bıraktığında olduğundan daha anlamlı değildi.

"Herkes dikkatini bana verebilir mi?" Basil Pemberton ön kapıdan tombul sesini yükseltti. "Oldukça kalabalıksınız ve sadece birkaç vagon var, bu yüzden hepinizi trene bindirirken gösterdiğiniz sabır için minnettarım, teşekkürler! Bekleyişinizi daha konforlu hale getirebilirsek lütfen bize haber verin."

İşte bu kadar. Aylar önce June, Benjamin Pennybacker'a *hayır* demişti. Henüz ne istediğini bile bilmiyordu, sadece Dışişleri Bakanlığı'nın oteline anlaşılmazlık getireceğini biliyordu. On yıldan fazla bir süredir, uyanık olduğu her dakikayı barışı korumaya adanmıştı. Bu konuda o kadar çok bilgi birikimi vardı ki, diğer otelciler onun sırlarını soruyordu. June Avallon'du; Avallon da June'du. Başka bir kadın böyle bir güçten vazgeçer miydi? Başka bir kadın kendi yarattığını yok eder miydi?

Ama kararını çoktan vermişti. Şimdi geriye kalan tek şey onu uygulamaktı.

June, toplanan insanların kendisini yavaşça Sabine'e doğru itmesine izin verdi, kıyıya ulaşan bir gelgit gibi kaçınılmazdı. "Bayan Wolfe, daha önce size yardım edeceğime söz vermiştim. Hâlâ istiyor musunuz?"

Sabine ona baktı. Şok olmuştu. Çarpılmış. Avallon'a gelen yaldızlı kraliçe neredeydi? Hiçbir yerde yoktu. June'un annesi de June'u Constancy'de terk etmeden hemen önce böyle görünüyordu. Daha fazla sıkıntıya dayanamayacağı anlamına gelen o sırlı ifade; hayatta kalma yeteneğinin sonuna gelmişti. Aynı şekilde, iki kadın olabildiğince yakın olmalarına rağmen, Sabine June'u duyamıyor gibi görünüyordu.

"Çabuk ol," dedi June. "Hemen bilmem gerek."

Evet mi hayır mı?

Gilfoyle söyledi. "Evet," dedi

Sabine.

İnsanlar ardına kadar açık ön kapılardan akarken baharın kokusu lobiye sızıyordu. Casto Springs'in yıkık dökük caddesindeki ağaçlar çoktan güzelleşmiş olmalıydı. Almanya'da da hava bu kadar sıcak mıydı? Amerikalılar kendi trenlerine doğru acele ederken Bad Nauheim'daki otelin içine çiçek ve taze kesilmiş çimen kokusu mu doluyordu? Yoksa değişmeyen bir savaş mevsimi olan makine ve çürümenin çalkantılı, iğrenç kokusu muydu?

Sabine, Hannelore'nin elini tuttu. Kızı parmaklarının bu birleşmesine bakakaldı. June bu hareketi analiz edeceğini, olası tüm anlamlarını parçalara ayıracağını, kendisinden ne beklendiğine karar vermeye çalışacağını ve annesi için bunu gerçekleştirmeye çalışacağını biliyordu.

"Bir zamanlar Hannelore adında bir kız varmış," diye fısıldadı Sabine, "trenle büyüdü bir diyara seyahat edermiş. Uzun zaman önce, annesi ve babası kötü kalpli bir kralla bir pazarlık yapmışlardı ve bu yüzden lanetin kalkması için bir yıl ve bir günlüğüne eski evlerine geri dönmeleri gerekiyordu. Bu pazarlığı Hannelore doğmadan çok önce yapmışlardı. Bu onun hatası değildi. Kraliçe Hannelore'u çok severdi-"

Sabine sözünü kesti. Onun yerine Hannelore'un elini June'un avuçlarına aktardı.

"Nazik ol," dedi kızına.

Hannelore geri çekilmedi. Eli June'un elinin içinde ölü bir ağırlık gibiydi. Sabine Alman elçiliğinin geri kalanına doğru geri çekilirken baykuş gibi çatık kaşları daha da derinleşti, gözleri daha da parladı. Hannelore'un vücudu titremeye başlamıştı ama Sabine sonunda kızının yavaş yavaş anlamasını izleyemeyip arkasını dönene kadar itaatkâr bir şekilde kalmaya devam etti.

Hannelore bir kedi yavrusu kadar yumuşak, sözsüz bir ses çıkardı. June'un annesi veda etmemişti. Sadece ona June'a yalvarmaya gittiğinde beklemesini söylemiş ve sonra da bir daha geri dönmemişti. June'un bunu anlaması tam bir gün sürmüştü.

"Özür dilerim," dedi June Hannelore'a. Odanın öbür ucunda, Tucker ve Calloway'in Lothar Liebe ve Friedrich Wolfe'u el koydukları silahla ilgili bir sohbetle meşgul ettiklerini görebiliyordu. Bara giden koridorun yanında Griff dachshundları ve Wolfe'ların köpeğini uzaklaştırıyordu. "Daha sonra, bu daha anlamlı olacak."

Alman kız robot gibi, June'un kendisini toplanan diplomatların arasından geçirerek lobideki, canlı at heykelleriyle tanınan Cyrus Edwin Dallin tarafından otel için oyulmuş güzel tatlı su çeşmesine götürmesine izin verdi. Yeleleri okyanus dalgaları şeklinde yontulmuş üç at, aşağıdaki havuza tatlı su döküyordu. Salyangozlar boğazlarının altından burun deliklerine doğru sürünüyordu.

Bu kadar yaklaşmışken baharın kokusu suyun kokusunu bastırdı. Tek elle verilen o selamın kokusuydu. Gamalı haçın kokusuydu. İhanete uğramış meslektaşların listesinin kokusuydu. Savaşın pis kokusu.

Hannelore inledi.

Lobinin karşısında, Griff elini bir kapıya dayamış, iterek açmaya hazırlanıyordu.

June, "Çılgılık atmakta sorun yok," dedi.

Tuttukları ellerini suyun içine daldırdı.

- - -

JUNE son öfke nöbetini hatırladı. Utanç verici derecede geç bir zamandı, annesi onu Constancy'de bıraktıktan ve Avallon'a hizmetçi olarak çalışmaya geldikten çok sonraydı. Üzgündü. Önemli bir şey için değil: temizlik departmanının son çarşaf sıkıntısından dolayı suçlanmıştı. Havluları yanlış yere koymadığını biliyordu. Her zaman çok vicdanlıydı - ne kadar uğraşırsa uğraşsın başka türlü olamazdı. Diğer hizmetçiler ona hatasını kabul ettirmeye çalıştıkça, utanç ve öfke giderek artan dalgalar halinde üzerine çöküyor, her biri sakinliğini biraz daha aşındırıyordu. Diğerleri hâlâ onunla ve onun üzerinden konuşuyor olsalar da o uzaklaştı. Koridordan aşağıya, malzeme dolabına doğru. Uzaktan gelen sesleri bastırmak için kapıyı kapattı ve karanlıkta öfkeli bir sıcaklık yanaklarını bulandırdı. Titreyen vücudunun çılgınlara hazırlandığını hissedebiliyordu.

Kendini yerde bir top haline getirerek ellerini yumruk yaptı. Döşeme tahtası yanağına bastırdı. Her şey Avallon kokuyordu. Yer cilası. Çiçek poşetleri. Odun dumanı. Taze ekmek. Tatlı su. Borulardan ona fısıldıyor, onu yatıştırıyordu. *Sakin ol.*

Ve sakindi.

O küçük sessizlikte, pratik davranabildiğini fark etti. Çarşafı başka kimin kaybetmiş olabileceğini düşündü. Yanmış mutfak çarşafı sepete atılmak yerine çöpe atıldı. Plongeurs yanlışlıkla çarşafı doldurdu

paltolarıyla birlikte dolaplarına yerleştirdiler. Tembel hizmetçiler onları daha sonra almak üzere kullanılmayan oturma alanlarındaki yastıkların arkasına yuvarladılar. Tesisatçılar onları sürekli sızıntıların altında sünger haline getirdiler. Garsonlar yemek servisi sırasında düşen peçeteleri topladı ve vardiya sonunda ceplerinden çıkarmayı unuttu.

Bunu ev idaresinin geri kalanına açıklayacağını düşündü. Çarşafı bulacaktı; kendini savunmasına gerek yoktu. Bu bir daha olmayacaktı.

Öfke nöbeti sanki hiç ihtimal dahilinde değilmiş gibi ortadan kalktı.

O anda her şey anlam kazanmaya başlamadı ama *kazanabilirdi*. Dünyanın bir sistemi vardı ve onun sadece dinlemesi gerekiyordu. İzlemesi. Sonra da eyleme geçmeliydi.

Hayatında ilk kez kendini güçsüz hissetmemişti. Tatlı suyun ona ilk hediyesi.

- - -

Lobinin çeşmesindeki su sıcak ve nahoştu. Sefalet derisini pençeliyordu. Hannelore feryat etmeye başladı. Duvarlarda bir şey fokurduyordu.

Odanın diğeri ucundaki Griff Clemons onunla göz teması kurdu. Resepsiyondaki personel göz teması kurdu. Merdivenlerdeki, koridorlardaki personel. Diplomatlar için kapıları açık tutuyorlardı. Kafalarını yemek odasından dışarı çıkaran, mutfaktan kalabalık yapan personel. Yüksek katlardaki balkonlara eğilenler. Bir otelde olup bitenlerin çoğunun konuşulmaması gerekirdi. Koridorda karşılıklı atılan bir bakış, balkondan yapılan ince bir el hareketi, diğeri neye ihtiyacı olduğuna dair sessiz bir beklenti, lüksün işini sessiz tutuyordu.

Şimdi herkes Hoss'a bakıyordu. Ona her zaman güvendikleri gibi güveniyorlardı. Griff'in onlara ne söylediğini bilmiyordu - onlara *bir* şey *söylediğinden* emindi - *ama* onlara ne söylediğini biliyordu.

Suyu bana bırak.

Birlikte harika bir şey yaratmışlardı ama lüksün bedeli çok ağır olmuştu. Avallon'un bundan sonra ne olacağını bilmiyordu ama bir daha asla böyle olmayacağını biliyordu.

June yüz ifadesiyle sevgili personeline şunları söyledi: *Teşekkür ederim.*

Kalbiyle, June suya söyledi: *Özgür ol.*

Elinin altındaki yazı tipi, altındaki fayansa su döktü.

Su, tepedeki alçı tavanda parıldayan boncuklar oluşturdu. Duvarlardaki resimlerin arkasından su damlıyordu. Diplomatlar geri çekilirken ön kapının iki yanındaki yazılardan su sızıyordu. Koridorlarda, Grotto'da, odalarda. Borular patladı. Küvetler öksürdü ve giderlerinden su tükürdü. Duvarlar su ağılıyordu. Tüm bunlar nereden geliyordu? Çok fazla su vardı. Bir dağın üzerindeydiler ama davetsiz misafirlerin hepsi birden ayak bileklerine kadar suyun içinde kalmıştı.

Tepeden güçlü bir çarpma sesi geldi. Fırlatılan 411 mobilya değil. Wolfe'ların eski süitinde -Francis Gilfoyle'un eski süitinde- şiddetli bir şey oluyordu.

Oh, koku!

Tatlı suyun metalik, sülfürik kokusu uzun zamandır Avallon'la eşanlamlıydı. Ama şimdi, fontlardan otelin diğer tüm kokuları yayılıyordu. Ayakkabı cilası ve yeni deri. Yeni temizlenmiş çarşaflar ve yeni sabunlanmış halılar. Kahve sabah ve burbon at

Gece. Onlarca yıllık insan faaliyeti suya sızmış ve ona bildiği her şeyi öğretmişti.

Lobide önce karışıklık mırıldanmaları, ardından da bağırışlar duyuldu. İnsanları mümkün olduğunca çabuk binadan çıkarmak zorunluydu. Federal ajanlar, Avallon hamalları, Sınır Devriyesi ajanları ve eyalet polisleri kalabalığın arasına karışmış, insanlar ön kapılardan akın akın çıkarken her şey kaos içindeydi. Her şey plana uygun gidiyordu. June bir planı ne kadar severdi.

- - -

SU HER YERDEYDİ. Tucker lobiden dışarı çıkarken, su geri itildi ve bacaklarına çarparak dönmeye başladı. Nazilerin birkaç dakika önce indiği merdivenlerden aşağı döküldü. Üstündeki sırlıslıkla tavandan düşen bir avizeden kaçınmak için geri çekildi. Koridorun ortasına boğuk bir sesle düşen avize, etrafından dolanırken kısmen batmış bir gemi enkazı gibi görünüyordu. Işıklar titredi. Bir an için geldiği yoldan geri dönmeyi, aciliyetle yükselen seslere doğru gitmeyi düşündü.

Ve sonra ışıklar tamamen söndü.

Bir kez daha kendini tatlı suyla dolu bir tünelde buldu. Kendine yol göstermek için elini uzattığında, duvar kâğıdı çoktan ıslanmıştı. Duvarların başka bir yerinden gelen su sesini duydu. Ama o artık bir çocuk değildi, diye düşündü ve bu su hüznü ve kan kokmuyordu. June Hudson'ı dinliyordu ve o da buraya duyduğu tüm neşeyi, sevgiyi ve tutkuyu bu suyun içine akıtıyordu.

Tucker korkmadığını fark etti.

Bu yüzden loş ışıktaki olabildiğince hızlı hareket ederek yoluna devam etti. Sebastian Hepp'in tutulduğu birinci kattaki depoya doğru gidiyordu. Hugh dışarıdaydı ve yanında bir sürü tanık vardı; Sebastian'ın kaçışından o sorumlu tutulamazdı. Tucker da suçu üstlenmek istemiyordu ama daha da önemlisi, Pony Harris'in terfi edebilmesi için Sebastian Hepp'in Sparky'de elektrik akımına kapılmasını istemiyordu. Deponun anahtarı onda değildi ama önemli değildi. Kapıyı tekmeleyecekti. Kırılırdı. Bu otel hapishane olmak için inşa edilmemişti.

İlk darbeyi vurmak için ayağını kaldırdığı anda güçlü bir kükreme duydu. Bu daha önce de duyduğu bir sestiydi, yıllar önce. Ayna gibi bir zihne sahip, büyük, yüz­süz bir canavarın sesiydi. Tatlı su karanlıkta koridordan ona doğru hızla akıyordu. Tucker'ın büyük bir nefes alacak zamanı vardı.

Su, patlayıcı bir güçle yanındaki duvara çarptı.

Tucker'ın ayakları yerden kesilmişti. Enkaz kaosunu vücudunda hissetti ve *mutluluğun* tadını aldı ve sonra, geldiği kadar hızlı bir şekilde, su yok oldu. Yıkım aşağı doğru devam ederken kükreme koridordan aşağı doğru çekildi. Nefes nefese kalmıştı ve sırlı sıklamandı ama daha önce hiç tehlikede olup olmadığını bilmiyordu. Tatlı su June Hudson'ı dinliyordu ve onun kendisi hakkında ne hissettiğini biliyordu.

Hâlâ korkmuyordu.

"Ajan Minnick," dedi Sebastian Hepp, sesi şok olmuştu. Su kapıyı menteşelerinden sökmüştü.

"İşte yapacağın şey," dedi Tucker. Sebastian'ın avucuna bir avuç dolusu ıslak para koydu. "Adını değiştir. Ortadan kaybol."

"Avukat-"

"Kanun şu anda ölmeni tercih ediyor."

Sebastian parayı cebine koydu. Gözleri yuvarlaktı. *Vay canına.*

Yakındaki asansör boşluğunda su gürledi. Asansör Ses ürkütücü bir hal almıştı; elçiliklerdeki karmaşa ve korku yakında June'un kontrolünü ele geçirecekti. Her şey sona yaklaşıyordu.

Tucker geldiği yoldan geri döndüğünde Sebastian Hepp'ten hiçbir iz yoktu.

- - -

"Suyun ne dediğini duyuyor musun?" June, elleri hâlâ fıskiye'nin içinde olan Hannelore'a f ı s ı l d a d ı .

Koş.

Alman kız lobiye baktı; hâlâ sadece onlar kalmıştı. Dik duruyordu ama nedense medeniyetsiz görünüyordu. Vahşi. June, kızın Casto Springs'teki kilisenin altından akan suya benzediğini düşündü. Su tek bir şey değildi; yağmur, kar, buz ve nehir olabilirdi. Hannelore'un önünde koca bir hayat vardı. June'un da önünde koca bir hayat vardı.

Sonra tatlı su merdivenlerden aşağı süzülürken, çiçek, meyve, incelikle baharatlanmış vanilya ve her dikişinden yavaşça ağlayan bir otel kokarken, June Hannelore'u götürdü.

Sonsöz

I 30 Nisan haftasıydı. Fransız general Henri Giraud, Königstein Kalesi'nden yeni kaçmıştı.

Bing Crosby, Spencer Tracy ve Groucho Marx'ın da aralarında bulunduğu Hollywood Zafer Kervanı Beyaz Saray'ı ziyaret etmişti; Hollanda'daki tüm Yahudilere sarı rozet takmaları emredilmişti. Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı'ndan Benjamin Pennybacker ise Virginia'daki evinin penceresinde durmuş Sandy Gilfoyle'un arabasını kaldırıma çekmesini izliyordu.

Pennybacker terliklerini giyip onunla dışarıda buluştuğunda, Hannelore Wolfe bagajdan bir valiz çıkarıyordu. Kızın bavulu dikkatle kaldırıma bırakmasını, sonra da arabaya dönüp yolcu koltuğundan bir yığın liste almasını izledi. Sandy ona eliyle işaret etti ve kız kontaktan anahtarları almak için bir kez daha geri döndü, belli ki onu yetişkin sohbetinden uzaklaştıracak bir meşguliyetti bu. Sandy Pennybacker'a ikinci bir bavul uzatırken o sürücü koltuğunda vakit kaybetti. En genç Gilfoyle ve kız açıkça bir anlaşmaya varmışlardı.

Pennybacker zayıf bir sesle, "Her yerde o çocuğu arıyorlar," dedi.

"Her yerde değil," dedi Sandy.

Banliyö kuşları sevinçle çığlık atıyordu. Güneş tepede yavaşça ilerliyordu. Pennybacker şöyle düşünmüştü - ummuştu-

Wolfe'un kaybolan kızıyla ilgili olayda Müttefiklerin bir tür hilesi söz konusuydu ama onu gerçekten gördüğünde yaşadığı şaşkınlık ona buna gerçekten inanmadığını söylüyordu. Kızın kaderinin, trajedilerle dolu bir ortamda sadece bir trajedi daha olduğunu düşünmüştü. Ama geçmişe bakınca mantıklı geliyordu. Oteldeki felaket sırasında June ortadan kaybolmuştu; personeli herkese onun perde arkasında hasarı hafifletmek için çalıştığını söylemişti. Sandy'nin yokluğunun zamanlamasını saptamak daha zordu; kimse tekerlekli sandalyedeki bir adama dikkat etmemişti. Selden sonra ortadan kaybolmuş muydu? Yoksa çoktan gitmiş miydi? Tutuklulardan biri değildi, bu yüzden Pennybacker onu yakından izlememişti. Hannelore'un yokluğu Jersey City'de acı verici bir şekilde belirginleşmişti, ancak *nereye* gittiği daha az açıktı. Adı tren yolcuları listesindeydi; annesi onlarla birlikte trene bindiğinde ısrar ediyordu. Yolculuk sırasında hiç kimse trenden inmemişti.

Sıkıntılı bir gün olmuştu. Görünüşe rağmen, Pennybacker işinde çok iyiydi. Daha önce hiç bütün bir insanı kaybetmemişti.

Jersey City'deki oteli aradılar. Çoktan kalkmış olmasına rağmen treni aradılar. Kapatılmış koridorları ve solmuş nemli duvar kağıtlarıyla Avallon'u aradılar. Sonunda, uluslararası gerilim tırmanırken, diplomatların geri kalanını okyanus ötesine gönderdiler.

Dava kapanmıştır. Şimdilik.

"Şimdi, dinle. Hannelore'un kafası kodlarla dolu," dedi Sandy ona. "Alman diplomatik kurumlarındaki Amerikan sempatizanlarının bir listesi. İşe yarar mı? Hiçbir fikrim yok. Ama ona ton balıklı sandviç yaparsan senin için söyleyecektir. Onlara çok düşkündür. Oldukça kuru olsun ama. Çok fazla mayonez olmasın, yoksa kulağını çekersin."

Pennybacker *onu alacağımı nereden* çıkardın gibi bir şey söylemek istedi ama zaten biliyordu; Sabine Wolfe'a söylediğinde Sandy bardaydı. Birdenbire önünde nasıl bir hafta olduğunu anlamıştı. Elbette onu tekneye bindirmek için çok geçti -Sandy bundan emin olmuştu- ama hâlâ tehlikedeydi. Büyükelçinin oğlu gibi o da gücü olan herkes tarafından unutulana kadar onu bürokrasiye boğmaya devam etmesi gerekecekti.

"June bunun senin için iyi olacağını söylüyor," dedi Sandy. Sırttı.

Pennybacker, Avallon'a yaptığı aramalar onu her zaman Griff Clemons ya da Basil Pemberton'a götürse de June'dan şüphelenmeyi düşünmemişti: *Çok üzgünüz ama Bayan Hudson şu anda müsait değil. June'un da tıpkı dachshund cinsi köpekleri gibi kendisini reddettiğini düşünmüştü. Neden reddetmesin ki? Güzel oteline diz çöktüren görevin başındaydı.*

Tucker Minnick'ten şüphelenmeyi aklına bile getirmemişti, istifasını daha Avallon'a varmadan önce yazmıştı.

"Şu garsonun bir dahaki sefere buraya gelmesinden endişe etmem gerekiyor mu?" Pennybacker sordu.

"Oh, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Sandy.

Pennybacker hâlâ yatak odasında terliklerinin içindeydi. Evde fazla yiyecek yoktu. Yalnız yaşama konusunda yetenekli değildi. Alışveriş yapması gerekecekti. Misafir yatağını hazırlaması gerekecekti. Dosyaları yeniden açması gerekecekti. Uyumayı bırakacaktı. Sabahları kahvaltı hazırlayacak ve öğle yemeğinde fazla mayonezsiz ton balıklı sandviç yapacaktı.

Pennybacker, Washington DC'nin bu banliyösünde June Hudson'ın hafif dokunuşunu hissedebiliyordu.

"Dışişleri Bakanlığı Avallon'u satın almak istiyor, duydun mu?" Pennybacker sordu. Otel selden sonra ağır hasar görmüştü ama hükümetin umurunda değildi.

Küflenmiş duvarlar ya da çürümüş merdivenler için endişelenmezlerdi; sadece daha iyi bir fiyata kaparlardı. "Geçen gün ön teklifi gördüm."

Sandy, "Dışişleri Bakanlığı'nın entrikaları hakkında ne bilebilirim ki?" dedi.

Pennybacker ona bir bakış attı. Uzun süredir hükümetteydi; en genç Gilfoyle'un istihbarat camiasında ya dostlar edindiği ya da bir yuva kurduğu belliydi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Savaş hastanesi," diye düşündü Sandy, numara yapmaktan vazgeçerek. "Eski geminin sönmesi için iyi bir yol bence. Umarım Ed de aynı fikirdedir. O oteli işletmeyi hiç istemedi. Bir devrin sonu."

Hannelore arabadan indi, annesinin teriyerinin atlamasını bekledi ve kapıyı kapattı. Tasmaını yere bırakıp gözlerini siper ederek düzgün, kare şeklindeki mahalleyi seyretti. Pennybacker'ların yıllar önce sıradan cazibeleri için seçtiği bu mahalle tam anlamıyla Amerikan mahallesi idi ve kesinlikle daha önce kaldığı her yerden farklı olmalıydı.

"Neredeler?" Pennybacker sordu. "Otel gittiğini söylüyor. Gittiğini de biliyorum. Dosyasını aldım."

Sandy güneşli bir şekilde gülümsedi. Şarapnel yaralarına rağmen hâlâ çok yakışıklıydı. "Sence bana söylediler mi?"

"Evet."

Sandy dedi ki, "İşte hayal ettiğim şey. Bence Grotto muhtemelen onlara bir piknik paketi hazırladı, çünkü pikniğe bayılır. Muhtemelen dachshund'ları geride bırakmaya çalıştılar, ama onu bırakmaya ikna edilemediler, bu yüzden arka koltuğa gittiler. Eminim Toad bunun için ağlamıştır. Bahse girerim limuzinini Charlotte'a kadar götürmüşlerdir, sonra da alabildikleri kadar para almışlardır. Bence zaten benzin istihkakı olmayan birinden araba aldılar. Bence

Bir süre araba kullandık. Muhtemelen çok el ele tutuştuk. Florida şu anda güzel olurdu. Pensacola, Miami, beyaz kumsallar."

"Sence askere alınacak mı?"

"Belki," dedi Sandy. "Zaten içinden bir kurşun çıkarıldı. Dayanıklıdır."

"Ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Büyük bir şey," dedi. "O böyle biri."

Wolfe'ların teriyeri tasmaını sürükleyerek Pennybacker'ın yanına geldi. Sevmek istedi; Pennybacker da sevdi. "Ne yapacaksın?"

Sandy ona sadece bir parmak salladı. "Kendinize iyi bakın, Mr.

Pennybacker."

Benjamin Pennybacker, Sandy Gilfoyle uzaklaşırken parlak araba yolunda durdu, motorun sesi tamamen kaybolana kadar hareket etmedi. Sonra yanında, kolları iki yanında duran Hannelore Wolfe'a döndü. Kadın başını kaldırıp ona baktı. Üzgün olmasına rağmen ağlamıyordu ama bu ona mantıklı geliyordu; daha önce de üzgün olduğunda ağlamamıştı. Tüm hikâyeyi anlatmak için yüzlere ihtiyaç duyan biri değildi.

O anda sadece önümüzdeki birkaç haftayı onunla nasıl geçireceğini düşünüyordu. Daha sonra, olduğu kişiye gülecekti. Birkaç hafta! Savaşın başında hepsi oldukça saftı, diye düşündü. O zamanlar farklıydı.

"Evet, evlat," dedi. "Görünüşe göre sen ve ben kaldık."

EMİR, ODA 411, 5/13/1942:

New York Times

2 limon

2 kruvasan

1 bilet, Constancy-Charlottesville-
Washington-New York, dönüş yok

Zaferin Gelini, Bradda Field

Güneşin Altındaki Kötülük, Agatha Christie

31 Ocak 1962
Eric Parnell
ABD Dışışleri Bakanlığı
Washington, D.C.

Sevgili Bay Parnell,

Hikaye için teşekkür ederim. Babamı anlamama yardımcı olduğunu söylediğini biliyorum ama aynı zamanda Hannelore'u anlamama da yardımcı oldu. Babam onu nasıl evlat edindiğinden hiç bahsetmedi ve Hannelore, sizin de keşfetmiş olabileceğiniz gibi, kendi sırlarından çok başkalarının sırlarıyla ilgileniyor. Artık neden her Ocak ayında onu arayıp Burns şarkısı okuduğunu biliyorum.

Mucizeler konusunda haklı olman için dua ediyorum. Babam her zaman iyimser olmuştur. Bu şifalı sular onu hala hatırlıyor olabilir.

Minnettarım,
Jillian Pennybacker

Yazarın Notu

Diplomatlarla ne yapmalı? Pearl Harbor'ı takip eden günlerde bu çok gerçek bir soruydu. Savaş boyunca birçok otel kendini Mihver Devletleri'nin diplomatik temsilciliklerine ev sahipliği yaparken buldu: Batı Virginia'daki Greenbrier Hotel, Kuzey Carolina'daki Grove Park Inn, Pennsylvania'daki Hershey Hotel, Arizona'daki TriangleT Ranch ve Virginia'daki Homestead Hotel ile Ingleside Hotel.

June ve Avallon kurgusal olsa da, June'un karşılaştığı şeylerin çoğu gerçektir. Bir Alman general oğlunun hayatını kurtarmak için Dışişleri Bakanlığı ile gerçekten bir anlaşma yaptı - oğlu Amerika'da uzun ve üretken bir hayat yaşadı, zihinsel teşhisinin yanlış bir teşhis olduğu ortaya çıktı. Bir gazeteci gerçekten de Almanya'ya dönmek için pencereden atladı - Dışişleri Bakanlığı'nın geniş ağına yakalanan pek çok yabancı uyrukludan biri. FBI gerçekten de yorucu ve bitmek bilmeyen gözetim saatlerinin arasında acele düğünlere aracılık etti. Japonlar gerçekten de yemek odasının Yükselen Güneş gibi düzenlenmesini talep ettiler ve gerçekten de Alman elçiliğinden o kadar nefret ettiler ki ayrılmak zorunda kaldılar. Bir romancı olarak, genellikle gerçekliği dramatize etmem gerekir. *The Listeners*'da kendimi tam tersini yapmak zorunda buldum. O kadar çok abartılı ve tuhaf olay vardı ki hepsini kullanmam mümkün değildi. düşünmek bir İtalyan diplomat

ayakkabısıyla gizli belgeleri ateşe vererek sadece nihai taslakta bir cümle kazanmayı başardı!

Ayrıca 1940'larda lüks bir otel işletmenin zevklerine ve zorluklarına da sadık kalmaya çalıştım. Avallon'un menüleri, personel sayısı ve hizmetleri, hepsi de karne ve askerlik tokadını hissedenden dönemin birçok otelinin ustaca bir bileşimidir. Bir kadın olan June'un Avallon'un statüsündeki bir otelin genel müdürü olması alışılmadık bir durumdu, ancak *Hotel Monthly*'nin o döneme ait sayıları Amerika'daki küçük otelleri yöneten az sayıda kadın olduğunu ortaya koyuyor. Askerlik, kadınları rekor sayıda işgücüne katılmaya zorlarken June farkında olmadan sessiz bir devrimin eşiğinde duruyordu.

Gerçek hayatta bazı oteller savaştan sağ çıktı, bazıları ise çıkamadı. Greenbrier bir savaş hastanesi oldu. Ingleside Oteli harabeye döndü. Hiçbiri eskisi gibi olmadı; savaş onları tamamen değiştirmemiş olsa bile Amerikalıları tamamen değiştirmişti.

Teşekkür

Bu beş yıllık süreçte bana pek çok kişi yardımcı oldu, ancak özellikle teşekkür etmek isterim:

- Menajerim Richard Pine ve editörüm Andrea Schulz, bu projede umabileceğim en sadık ve destekleyici beyinlerdi. Bu fikri bir fısıltıdan bir haykırıya dönüştürdüler ve onların sabrı ve bilgeliği olmadan bunu başaramazdım.
- Araştırmamda bana yardımcı olan pek çok kişi: Bath County Tarih Derneği'nden Rick Armstrong; Greenbrier Otel Arşivleri'nden Kenna Jenkins; kütüphaneler arası ödünç verme işlemlerinde yardımcı olan Kayla Gross; otel gözetimleri üzerine en önemli eserlerden birinin yazarı Harvey Solomon; Bill Quain (bir sihirbaz ve bir otelci); Niklaus Leuenberger (bir otelci ve bir hikaye anlatıcısı); ve bana eleştirel tarihsel araştırma tutkusunu aşıl原因 Bruce O'Brien.
- Trobaugh'lar, 2019'da bana Hershey Oteli'ni gezdirmişlerdi.
- BeePee, bir noktada kendisinin de gözetimine alınacağından oldukça emin olmalıydı.

Sonsuza dek Avallon.

- Brenna, Vanitha, Coleman, Baba: irkin taslaklara ilk bakışlar; nankör bir rol.
- Victoria, William ve Emy, giderek soyutlaşan halime katlandığınız, sürpriz yemekler pişirdiğiniz ve beni sık sık gerçek halime bürünmeye zorladığınız için.
- Edward, şey. Nasıl olduğunu bilirsin.

Önerilen Okumalar

The *Listeners*'ı olabildiğince gerçekçi kılmak için dört yılını birincil ve ikincil belgeler arasında yuvarlanarak geçirdim - Greenbrier'ın arşivlerini ziyaret ettim, anıları okudum, dönemin endüstri dergilerini karıştırdım, otelcilerle röportaj yaptım, gazete makalelerini inceledim ve FBI dosyalarına katlandım - ve itiraf etmeliyim ki bu tarih uzmanı çok eğlendi.

Sizi kuru konulardan uzak tutacağım ve bunun yerine, *Dinleyicilerin* sularının altındaki hikaye hakkında daha fazla bilgi edinmekle ilgileniyorsanız, bunların erişilebilir başlangıç noktaları olduğunu söyleyeceğim:

Diplomatlar için:

Amerikan Gözetimindeki Mihver Diplomatları: Landon Alfriend Dunn ve Timothy J. Ryan, Düşman Temsilcilerinin Barındırılması ve Amerikalı Muadilleriyle Takası, 1941-1945

Ve daha erişilebilir:

Ne Muhteşem Hapishaneler: İkinci Dünya Savaşı Sırasında Amerika'da Diplomatik Gözaltı, yazar Harvey Solomon

Eğlenceli bir otel anısı:

Rahatsız Etmeyin, yazan Frank Case

FBI'da:

FBI Adamı: Kişisel Bir Tarih, yazan Louis Cochran

Stajyerlerin bakış açısı:

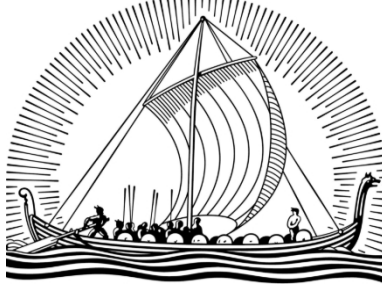
Güneşe Uzanan Köprü: Bir Aşk ve Savaş Anısı, yazan Gwen Terasaki

Ve son olarak, ev cephesinin sözlü tarihleri:

Amerikalılar Ev Cephesini Hatırlıyor: Amerika'da İkinci Dünya Savaşı Yıllarının Sözlü Anlatımı, yazan Roy Hoopes

Yazar Hakkında

Maggie Stiefvater, Shiver üçlemesi, Raven Cycle ve *The Scorpio Races*'in yanı sıra düzinelerce başka YA fantezi romanının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kitapları dünya çapında beş m i l y o n d a n fazla satmıştır. Kocas ve iki çocuğuyla birlikte Virginia'nın Shenandoah Vadisi'nde yaşamaktadır.

100 YILLIK YAYINCILIK

Harold K. Guinzburg ve George S. Oppenheimer, 1925 yılında "geçici popüler ilgiden ziyade kalıcı öneme sahip" kitaplar yayınlamak amacıyla Viking'i kurdu. Seçkin bir kataloğa sahip küçük bir yayıncı olan B. W. Huebsch ile birleştikten sonra Viking, 1975 yılında Penguin Books ile birleşmeden önce neredeyse elli yıl boyunca edebi ve ticari başarının tadını çıkardı.

Şimdi Penguin Random House'un bir baskısı olan Viking, olağanüstü kurgu ve kurgusal olmayan eserleri geniş bir okuyucu kitlesine ulaştırma konusunda uzmanlaşmıştır. 2025 yılında, yayıncılıkta mükemmelliğin yüzüncü yılını kutluyoruz. Yüzüncü yıl kolofonumuz, ünlü Amerikalı illüstratör Rockwell Kent tarafından yaratılan Viking'in orijinal logosunu içeriyor: girişim, macera ve keşfi çağrıştıran bir Viking gemisi, kuruluşunda künye adına ilham veren ve bize ilham vermeye devam eden fikirler.

Viking'in tarihi, yazarları ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin

penguin.com/viking.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

